

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HARLEY LAROUX

LOSä@S

HARLEY LAROUX

Kaybedenler: Bölüm 1 (Kaybedenler Düeti Kitap 1) Copyright © 2022

Harley Laroux Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Düzenleme: Zainab M. at Heart Full of Reads Editing

Services Kapak Tasarımı: Ashes and Vellichor

Biçimlendirme: Chelsea Timm

İÇİNDEKİLER

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42

43
44
45
46
47
48
49
50
51
52

Teşekkür Ayrıca
Harley Laroux Yazar
Hakkında

İÇERİK NOTU

Bu romandaki bazı içerikler bazı okuyucular için rahatsız edici veya tetikleyici olabilir. Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir.

Konular arasında akıl hastalığı, travma, çocukluk istismarı (fiziksel ve duygusal), beden utandırması (bir ebeveyn tarafından yetişkin çocuğuna), ebeveyn reddi, zorbalık, homofobi/bifobi örnekleri ve intihar tartışmaları yer almaktadır. Bu kitap cinsel sahneler, yoğun BDSM sekansları, grafik şiddet ve sert bir dil içermektedir.

Cinsel bir sahnede tasvir edilen herhangi bir karakter en az 18 yaşındadır.

Bu kitap güvenli BDSM uygulamaları için bir referans veya rehber olarak kullanılmamalıdır. Burada tasvir edilen bazı aktiviteler önemli yaralanma ve bedensel zarar riski içerir. Tasvir edilen tüm cinsel sahneler rızaya dayalı olsa da, bazı sahneler rızaya dayalı olmayan (CNC) rol yapma oyunlarını tasvir etmektedir. Diğer sapkınlıklar arasında erotik aşağılama ve küçük düşürme, esaret, elektrostimülasyon, ev disiplini, darbe oyunu, bıçak oyunu, vücut sıvıları (kan dahil), halka açık oyun, acı oyunu, röntgencilik ve evcil hayvan oyunu bulunur. Lütfen bu listenin kapsamlı olmadığını unutmayın.

Bu uyarılarla ilgili herhangi bir sorunuz varsa, lütfen yazar Harley Laroux ile iletişime geçin.

YAZARDAN BİR NOT

Sevgili
okuyucum,

Buraya kadar geldiyseniz, bir önceki sayfadaki içerik notunu zaten incelediğinizi varsayıyorum. Eğer incelemediyseniz ve potansiyel olarak tetikleyici olabilecek içerikle ilgili herhangi bir endişeniz varsa, bir dakikanızı ayırıp geri dönmenizi ve okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Kaybedenler'i yazmak inanılmaz bir hikâyeydi ama aynı zamanda bu sayfalara çok fazla acı, travma ve öfke dökmemi de gerektirdi. Homofobi/bifobi, istismar ve ailesel reddedilme gibi konuları yazmak benim için inanılmaz derecede zor ve özellikle bunları ilk elden yaşamış olanlar için okumanın da ne kadar zor olabileceğini anlıyorum. Uyarılarımda eksiksiz olmak için elimden geleni yapmış olsam da, kendim de tetikleyicileri olan biri olarak, her şey bir listeye sığdırılmaz. Belirli bir tetikleyici hakkında sorularınız varsa, okuyucuların benimle iletişime geçmesini memnuniyetle karşılıyorum.

Devam etmeden önce son bir şey daha. Eğer bu kitap BDSM ve güç değişimi dünyasını keşfetmeniz için size ilham verdiyse, daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız eğitici, kurgusal olmayan kaynakları araştırmanız gerektiğini ne kadar vurgulasam azdır. Bu kitapta tasvir edilen kink aktivitelerinin çoğu önemli ölçüde bedensel yaralanma riski içeriyor ve hepimiz müstehcen kurgusal pisliği sevsek de (yani... bunu bu yüzden okuyorsunuz, değil mi?), sevmediğimiz şey, insanların öğrenmek için zaman ayırmadan BDSM'nin derin ucuna dalarak yaralanmasıdır. Bu yüzden risklerin farkında olun, sorumluluk sahibi olun ve kendiniz ve partneriniz/partnerleriniz için gereken özeni gösterin.

Şimdi, eğlenceli şeylere geçelim!

İyi okumalar!
Harley

Kaybedenlere, ucubelere ve dışlanmışlara.
Günderğumunu kovalamaya devam et.

JESSICA

Lise - Son Sınıf

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Manson Reed'in yarın bu okulu terk etmesinin tek yolu sedyeyle gitmektir, anladınız mı?"

Kyle'ın kırmızı Ford Raptor'unun etrafında toplanan çocuklar başlarıyla onayladılar. Park yeri neredeyse boştu; müdürün Mercedes'i bile yoktu. Okul saatinden sonra park yerinde kalan beş çocuktan oluşan başka bir grup olsaydı, güvenlik görevlisi onları çoktan dağıtmış olurdu. Ama bunlar oyun kurucu Kyle Baggins ve takım arkadaşlarıydı ve yanlış bir şey yapamazlardı.

Ama yapabilirlerdi, yaptılar ve yine yapacaklardı. Ve bu sefer, tamamen benim hatamdı.

"Sadece bir öpücüktü, Kyle," diye mırıldandım, yolcu tarafındaki camdan dışarı sarkarak. Üzerimde amigo üniformam vardı ve sonbaharın serin havasında bile tenim antrenman terinden yapış yapış olmuştu. Daha önce tartışmıştık ve beni o kadar üzmüştü ki onu inciteceğini bildiğim tek şeyi ağzımdan kaçırmıştım.

Manson Reed'i öpmüştüm, okulun dışladığı, ucube, herkesin nefret etmeyi sevdiği çocuğu.

"Siktir et." Kyle kararlı bir şekilde başını salladı, elleri kamyonun kasasını sanki metali yırtmak istiyormuş gibi kavırıyordu. Çenesi sıkılıydı, geniş omuzları gerginlikten kaskatı kesilmişti. "Tabii bana bundan zevk aldığını söylemeye çalışmıyorsan Jessica."

Öfkelendim ve kollarımı kavuşturarak koltuğuma geri oturdum, dümdüz önüme baktım. Kyle bu haldeyken onunla konuşmanın bir anlamı yoktu. Ona gerçeği söylemeye cesaret edemedim.

Hoşuma gitmişti. Bunu istemiştim. Manson istemediğimi düşünseydi bana asla dokunmazdı. Önce ben onu öpmeseydim, o beni asla öpmezdi.

Ama yaptığım şeyi *-yaptığımız şeyi-* itiraf etmek sosyal bir intihardı. Kyle'a ağzımdan kaçmıştı, çünkü beni Veronica Mills için terk edip bir ay sonra elini kolunu sallayarak geri dönmesine çok kızmıştım. Onu incitmek için birinci sınıftan beri acımasızca zorbalık ettiği çocuğu öptüğümü söylemekten daha iyi bir yol olabilir miydi?

Kyle'ın arkadaşları dağıldı ve o da kamyonete binip kontağı açtı. Yolda hızla ilerlerken motor kükredi, beni eve götürürken arkamızdaki yaprakları bir telaş içinde savurdu. Cep telefonumu o kadar sıkı tutuyordum ki parmaklarım ağrıyor, eklemlerim bembeyaz kesiliyordu.

Kyle, Wickeston Lisesi'nin futbol sahasındaki yıldız yeteneğiydi, rüya çocuktu, yakışıklı ve popülerdi. Annem ona hayrandı ve ailesi mezun olduktan hemen sonra evleneceğimizi düşünüyordu. Bu fikir beni dehşete düşürüyordu. Mavi gözlerinin ve büyüleyici gülümsemesinin ardında Kyle huysuz, kıskanç ve birbirimize saatlerce bağırmanıza neden olan öfke nöbetlerine yatkın biriydi.

Ayrıca lanet bir hilekârdı.

"Tanrım, surat asmayı keser misin?" diye tersledi, eli direksiyonu boğmak ister gibi bükülüyordu. Ya da başka birini boğmayı hayal ediyormuş gibi.

"Bunu yapmaya devam edemezsin," dedim. "On sekiz yaşındasın. Burs alıyorsun. Eğer saldırı suçlamasıyla karşılaşırsan, bu her şeyi mahveder."

"Reed de on sekiz yaşında, değil mi?"

Öyleydi. Doğum günü sadece bir ay önce geçmişti - 11 Ekim. Ama Manson'ın doğum günü hakkındaki bilgilerle Kyle'ı daha fazla kızdıracak değildim.

Sessizliğim karşısında sırtıttı. "Ayrıca, gerçekten *onun için* suç duyurusunda bulunacaklarını düşünüyor musun? Bunu kim yapacak, Jessica? Sence o ucubenin yaşlı karısı, bir çukurda ölüp ölmediğini umursayacak kadar uzun süre ayık kalabilecek mi?" Hayatında duyduğu en iyi şakaymış gibi kıkırdadı. "Eğer piç çocuğunu barındırmıyorsa, o zaman içki için daha fazla parası var demektir. Onun için bir kazanç gibi görünüyor."

Midem iki yumruk arasında sıkılıyormuş gibi hissediyordum. Titrediklerini görmesin diye kollarımı kavuşturdum. Uzanıp bacağımı kavradığında, yumruğumu savurup yüzüne vurmaktan başka bir şey istemedim.

"Ben senin onurunu koruyorum Jess," dedi. "O cılız ucubenin yaptığı yanına kâr kalmayacak."

Sanki onur hakkında bir şey biliyormuş gibi.

Eve geldiğimde annem mutfaktaydı. Parmesan ve sarımsak kokusu evin içine yayılmıştı. Merdivenlerden yukarı koşarken bana bir şeyler söyledi ama cevap verecek zamanım yoktu. Saat işliyordu.

Manson'ı uyarmak zorundaydım.

Duş alma zahmetine girmedim; sadece siyah ve gümüş üniformamı kot pantolon ve kapüşonlu bir tişörtle değiştirdim. Ben hızla merdivenlerden inerken babam yemek odasından başını uzattı, kapıya doğru ilerlerken çantam omzumda zıplıyordu.

"Bu acele niye, gün ışığım?" dedi, alnı endişeyle kırışmıştı. "Annen akşam yemeğini yeni bitirdi. Bize katılmayacak mısın?"

"Bu gece olmaz. Üzgünüm, baba!" Kapıdan çıkarken ona seslendim. "Ashley'e bir projede yardım edeceğime söz verdim."

Sesimdeki gerginliği duyduğundan emin değildim. Babam hiçbir zaman çok seçici bir ebeveyn olmamıştı. Beyni en iyi sayılarla ve her şeyin mantıklı olduğu ve mantıklı bir sıra izlediği düzenli elektronik tablolarla çalışırdı.

BMW'mde hâlâ o yeni araba kokusu vardı, karanlık taşra yollarında hızla ilerlerken motoru usulca mırıldanıyordu. Sömestr başlamadan hemen önce ailem tarafından bana doğum günü hediyesi olarak verilmişti. Beyaz dış yüzey, kırmızı deri koltuklar. Hayalimdeki araba. Wickeston Lisesi'nin koridorlarında yürürken başımı biraz daha dik tutmamı sağlayacak bir statü sembolü daha.

O okulun sahibiydik, Kyle ve ben. Yıldız oyun kurucu ve amigo kaptan, romantizm cennetinde yapılmış bir eşleşme. Kıskançlık ve arzu bizi bir bulut gibi takip ediyordu. Nefret edenler ve özentiler isimlerimizi ağızlarından düşürmüyorlardı. Her gün başka bir dram, her şeye sahip olan çocukların olmayanlara hükmettiği ego besleyen bir çılgınlıktı.

Bunun farkında değilmişim gibi değildi. Aynada kendime bakabilir ve taşıdığım her zehirli noktayı işaret edebilir, buna gülebilir ve devam edebilirdim. Neden umursayayım ki? Neden değişeyim? İstemem gereken her şeye sahiptim.

Ama cennet romantizmimiz hızla cehenneme dönüşebilirdi. Kral ve Kraliçe kavga ettiğinde, piyonlar kurban edilirdi.

Bu sefer değil. Bu sefer farklı olmalıydı.

Önce Manson'ın ailesinin evinin önünden yavaşça geçtim ve kaldırılmış Bronco'sunu görebilmek için hurdalarla kaplı bahçeyi taradım. Onu orada görmediğime sevindim. Onu uyarmak, o büyük harap eve gidip ailesinden birini görmek anlamına geliyorsa, bunu yapabileceğimi sanmıyordum.

sürünüyor.

Bir sonraki varış noktamın doğru olmasını umuyordum. Ağaçların gizlediği toprak bir yolun sonunda bulunan boş arsanın yanına yanaştığımda lastiklerim yabancı otların arasında çıtırdadı. Bir zamanlar arazide bulunan ev yıllar önce yanmış, geride sadece kömürleşmiş bir iskelet ve beton bir temel bırakmıştı. Oraya park etmiş iki araç gördüğümde göğsümde umutla endişe birbirine karıştı: kocaman lastikleri olan kirli gri bir Ford Bronco ve gece yarısı siyahı bir El Camino.

Uzun, yavaş bir nefes aldım. Bronco, Manson'ın burada olduğu anlamına geliyordu ki bu içimi rahatlatmıştı. Ama El Camino Lucas'ın da onunla birlikte olduğu anlamına geliyordu, bu da muhtemelen Vincent ve Jason'ın da burada olduğu anlamına geliyordu.

Bütün bir ucube çetesi ve ben. Lisede geçirdiği her yıl boyunca onlara bilerek eziyet eden kız. Çantamı karıştırıp bir sakız buldum ve acımasızca çiğnedim. Belki oraya gittiğimde dilimi kontrol etmeme yardımcı olurdu. Bu çocukların hiçbirisiyle aram iyi değildi. Çok basitti - onlar benden nefret ediyordu, ben de onlardan. Hiyerarşi buydu. Evet, Manson'la öpüşmüştüm ve diğerleriyle de *çok* yakın ilişkilerim olmuştu. Ama bu iyi anlaştığımız anlamına gelmiyordu.

Bu aynı zamanda Manson'ın yarın kendisini bekleyen pusuya doğru yürümesini istediğim anlamına da gelmiyordu.

Arabanın kapısını kapattım ve ellerimi kapüşonumun ceplerine sokarak evin yanmış iskeletinin arka tarafına doğru ilerledim. Gece havası şenlik ateşi dumanı ve ekşi marihuana gibi kokuyordu. Evin etrafından dolanıp çocukların kaymayı sevdiği boş havuza göz attığımda kaykayların betona çarpma sesi kulaklarıma keskin bir şekilde çarptı. Beton kenarları grafitilerle kaplıydı ve alan sadece iki büyük metal varilin içinde yakılan ateşlerle aydınlatılıyordu.

Beni ilk Vincent Volkov fark etti. Eski bir duvarın gri tuğlaları üzerine tünemiş, uzun bacaklarını altında çaprazlamıştı. Beni gördüğünde ağzındaki esrar gevşedi. Duman dudaklarından yavaşça kıvrılıp yüzünü ve uzun, dağınık saçlarını sararken hiçbir şey söylemedi.

Geldiğimi haber veren Jason Roth'tu. Her zaman sessiz ve iyi bir çocuk olmuştu. Ama yaz boyunca Vincent'la çıktıkları dedikodusu yayılınca hayatı altüst olmuştu. Kimsenin umurunda olmamalıydı ama ne yazık ki Wickeston'da iki erkeğin birlikte olma düşüncesine bile burun kıvrıran bir sürü insan vardı. Jason'ın kendi ailesi de dahil.

Kimileri ailesinin onu evden kovduğunu, kimileri de kendisini onlardan azat ettirdiğini söylüyordu. Hangisi doğru olursa olsun, Jason son sınıfa saçları kısacık kesilmiş, parlak maviye boyanmış ve kulak memeleri büyük siyah tüellerle gerilmiş olarak gelmişti. Bu yeni görünüm onu utandırmaya çalışan herkese dev bir orta parmak gibi görünüyordu.

"Lanet olsun." Jason'ın mavi gözleri öylesine soğuk bir nefretle üzerime dikilmişti ki havuza doğru bir adım daha atmaya cesaret edemedim. Dizüstü bilgisayarını açmış, çatırdayan hoparlörlerden Lil Peep'in "Awful Things" şarkısını çalıyordu. Ama kapatıp müziği kesti. Poliüretan tekerleklerin gıcırıtısı duyuldu ve Manson havuzdan fırladı, Lucas da hemen arkasındaydı.

"Burada ne halt ediyorsun Jess?" Manson'ın sesi derindi - üst kolunun etrafındaki siyah bant dövmesi kadar karanlık, hırçın bir bariton. Saçlarını genellikle okul için mohawk şeklinde örerdii ama başının tepesinde uzun bir şerit halinde tuttuğu koyu renk bukleler bu gece gevşekti.

"Seni arıyordum," dedim, sanki bu zaten belli değilmiş gibi.

Onlarla karanlıkta gereğinden fazla oyalanmak istemiyordum. Gün ışığında, Wickeston Lisesi'nin floresan salonlarında, statümün ve Kyle'ın desteğinin sözlerime ağırlık verdiği yerlerde gücüm vardı.

Ama burası onların bölgesiydi. Burada eşit bir oyun alanım olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Özellikle de

Lucas'ın kara gözleri sanki kendiliğinden yanmama neden olabilecekmış gibi bana bakarken değil. Yüzündeki tek gülümseme sağ gözünün altındaki sopa ve çivi dövmele mutlu surattı. Yumrukları sıkılıydı, elleri sürekli uzaklaştırma almasına ve sonunda okuldan atılmasına neden olan kavgalar yüzünden yara bere içindeydi.

"Kyle kan istiyor, Manson," diye ağzımdan kaçırdım. İfadesi değişmedi; titreyen ateş ışığında hayalet gibi görünüyordu, alevler yanaklarını daha çukur, çenesini daha keskin yapıyordu. "Öğrendi."

"O mu *öğrendi*, yoksa sen mi söyledin?" Sadece Manson'ın nefes alışındaki değişim korkusunu gösteriyordu. Korktuğunda, gerildiğinde, öfkeli olduğunda nasıl görüldüğünü biliyordum. Dolabı benimkinin hemen yanındaydı ve her bir duygunun neye benzediğini bilecek kadar onun düğmelerine basarak zaman geçirmiştım.

"Nasıl öğrendiği önemli değil." Kollarımı kavuşturdum, gerginliğim arttıkça sakızımı daha hızlı çiğniyordum. Vincent duvardan aşağı atladı, Jason'ın yanına gelirken siyah beresini kafasından aşağı çekti. "Yarın okula gelme. Ona sakinleşmesi için zaman ver."

Manson acı acı güldü. "Hayır. Artık erkek arkadaşının öfke nöbetlerine hizmet etmeyeceğiz." Öfkeyle ellerimi havaya kaldırdım. "Bir ölüm tuzağına doğru yürüyorsun, Manson! Sana zarar vermek istiyor!"

"Kyle'ın başına bir şey daha gelecek," dedi Lucas ve sesi sırtıma bir ürperti gönderdi. "Eğer oğluma dokunacağını sanıyorsa..." Başını yavaşça salladı. "Artık böyle bir şey olmayacak."

"Okul mülküne girmen resmen yasaklandı," dedim. "Ne yapacağını *sanıyorsun*?" Bana cevap vermedi, onun yerine sütü kesebilecek bir bakış attı. Manson sessiz tavırla akıldan çıkmayan ve ürkütücü biriydi ama Lucas canavar gibiydi. Onunla ilgili her şey şiddet için inşa edilmişti; zayıf vücudu yıllarca babasıyla ve ona karşı gelmeye cüret eden herkesle savaşıyor bilirmiş.

Manson karanlıkta sizi beklerdi ve siz onun geldiğini asla göremezdiniz; Lucas ise güpegündüz gelir, camlarınızı kırar ve evinizi ateşe verirdi.

"Peki," diye tersledim. "Kendin hallet."

Gitmek için döndüm, sarı saçlarımı omzumun üzerinden savurdum. Ama birinin parmakları üst koluma dolandı ve beni geri çekti.

Manson beni göğsüne doğru çekti, soğuk gecede vücudu sıcacıktı. Sigara, derin ve karanlık bir şey, hormonlar ve öfkeden oluşan bir muamma gibi kokuyordu. Karnımdan yanaklarıma doğru bir sıcaklık yayıldı.

Onu öptüğümde tadı nane sakızı ve tütün gibiydi. Kendimi yozlaşmış, günah işlemiş gibi hissetmişim. Beni öptüğünde elini boğazıma koyup sıkıyordu ve o zamandan beri parmaklarının etime battığı hissinden kurtulamamışım.

Tekrar hissetmek, daha sert hissetmek istedim. Onun acımasızlığını yırtmak ve hepsini içime almak istedim. Bu adamı lanet olası bir rollercoaster gibi sürmek ve sonra arkadaşlarını da bir tura çıkarmak istedim.

Ama benim gibi bir kızın onlar gibi adamlarla birlikte olmaması gerekiyordu. "Ona ne söyledin?" Manson yumuşak bir sesle söyledi. Sesinde öfke yoktu ama sorusu tehlikeli derecede ince bir ipliğe bağlıydı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ona söylememesi için söz verdirmişim ama sırrımıza ihanet eden ben olmuşum. Hepsi Kyle ile saçma bir kavga içindi.

Başımı salladım. "Yalan söylemedim."

"Bundan emin misin?" Sesini daha da alçalttı, dudakları kulağıma değerken kulağıma bir fısıltı

bıraktı. "Bunu sen de en az benim kadar istedin. Benim hakkımda yalan söyleme."

Gitmeme izin verdi ve ben hemen geri adım atmayınca aramızdaki mesafeyi genişletti. Ani soğuk beni titretti ve başka bir şey söylemeden arabaya doğru ilerledim. Üzerimdeki tüyler

Gidişimi izlerken ensem diken diken oldu.

Elimden gelen her şeyi yapmıştım. Onu uyarmıştım ve bu çoğu insanın yapacağından daha fazlasıydı. Şimdi ne olacağı beni ilgilendirmezdi. Eğer Manson ona söylediğim gibi uzak durursa, Kyle eninde sonunda sakinleşecek ve bunu atlatacaktı.

Motoru çalıştırdım ve ısıtıcıyı açarak ellerimdeki soğuğu kovmaya çalıştım. Manson'ın sıcaklığını hâlâ göğsümde hissedebiliyordum. O ucube. O ucube. Neden kafamın içinde böyle kirasız yaşıyordu? Hepsinin benden aşağıda, ayakkabımdaki sakızdan daha aşağıda olması gerekiyordu. Bunun yerine, kendimi saplantılı hissettim, sanki duramıyordum. Onlara bakmaktan, onlarla alay etmekten, onları aramaktan vazgeçemiyordum.

Onları istemeden duramadım.

"Kendine gel Jessica," dedim emniyet kemerimi takarken. Arabayı vitese takmadan önce yan aynamı kontrol etmek için bir göz attım -

Ve pencerenin dışında beliren Lucas'ı görünce çılgılık attım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Camımı indirdim ama bunun bir hata olduğunu hemen anladım. Açıklığı kavradı, parmak eklemleri kapımın iç kısmına sürtünüyordu. "Çekil Lucas, cidden."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Sesi bir bıçağın ağzından daha keskindi. Şok içinde ağzım açık kaldı ama yüzündeki öfke boğucuydu.

"Bu sefer çok ileri gittiğini biliyorsun Jessica. Yaptığını biliyorsun." Eğildi ve ben ona bakarken tüm vücudum gerildi. "Manson'ı uyarman gerektiğini mi düşündün? Peki ya bacaklarını açtığın o sikik çocuğu uyarmaya ne dersin? Eğer bir daha benim adamlarımdan biriyle yatmaya kalkarsa bunun bedelini cehennemde ödeyeceğini söyle." Yüzü benimkine çok yakındı ama bana dokunmadı. Lucas bana asla dokunmazdı. Sadece gözleri bile yeterliydi - dişleri ve tırnakları kadar sert bir şekilde tenimde gezinmeleri. "Birimizi sikersen hepimizi sikmiş olursun."

Sonra, ne olduğunu bile anlamadığım bir hızla sakızı açık ağzımdan çekti, parmakları dudaklarımın üzerinde elektrik çarpmış gibi gezindi. Sakızı yanağının içine soktu ve o korkunç yüzünde gördüğüm ilk hınzır sırıtışla bana iki parmak selam verip arabadan geri çekildi.

"Kaybol Jessica," demeden önce çiğneyerek bir baloncuk patlattı.

Ertesi sabah okula vardığımda korku beni boğuyordu. Manson kitaplarını dolabına yerleştirirken bana bakmadı bile, ne kadar dikkatini çekmeye çalışsam da.

Sonunda tısladım, "Manson, eve git. *Lütfen*."

"Kendine sakla, Jess." Dolabı çarparak kapattı ve yırtık pırtık sırt çantasını omzuna attı. Mohawk'ı diken diken olmuş, traşlı kafasının üzerinde sert bir omurga gibi duruyordu. Her gün giydiği aynı yırtık kotu, aynı yıpranmış bağcıklı deri botları ve kot ceketini giyiyordu. "Umurundaymış gibi davranmaya başlama. Kaltak olmak sana daha çok yakışıyor."

Bana sırtını döndü, koridorda sinsice ilerliyordu. Genelde başını eğik, omuzlarını kambur tutardı; daha küçük bir hedefti. Ama bugün bir şeyler farklıydı. Çenesi yukarıdaydı ve uzun adımları agresifti.

Kyle'la savaşılmaya çalışmak durumu daha da kötüleştirecekti.

Dolabımın önünde duraksadım, Manson erkekler tuvaletine girerken suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. *Önemli değil*, dedim kendime, dolabımı tıklayarak kapattım.

"Vay canına, bugün burası çok gergin, değil mi?" En iyi arkadaşım ve amigo kız arkadaşım Ashley Garcia kalabalığın arasından sıyrılıp yanımda durdu. "Kyle'ı gördün mü?"

"Hayır." Ağzım kurumuştı ve ellerimle ne yapacağımı bilemiyordum. Tanrım, tüm bu stres beni kırıp geçirecekti. "Mataranız yanınızda mı?"

"Elbette kızım." Çantasına uzandı ve votka ve sade soda ile dolu bir su şişesi olan "matarasını" çıkardı. Sinirlerimi yatıştıracağını umarak cömert bir yudum aldım.

Kyle'in üç arkadaşıyla birlikte yaklaştığını gördüğümde elimi geri uzattım. Alex, Nate ve Matthew sporcu kalabalığının bir parçasıydı ve Kyle'ı sadık köpekler gibi takip ediyorlardı. Yapabildiğim en iyi gülümsemeyle ona el salladım - ki bu pek de iyi değildi. Yüzümde soğuk ve plastik bir his vardı. Ama Kyle benimle sınıfa kadar yürümek yerine iki arkadaşıyla birlikte tuvalete gitti. Boz ayı büyüklüğünde bir defans oyuncusu olan Nate ise kollarını kavuşturmuş bir şekilde dışarıda bekliyordu. Mesaj açıktı.

Giriş yok. Kyle'in mahremiyete ihtiyacı vardı.

Kalbim ayakkabılarımın içine düştü. Bir şey yapmam, birine söylemem gerekiyordu. Müdüre, bir öğretmene, güvenlik görevlisine, herhangi birine.

Ama ben orada öylece durdum.

Biri koluma dokundu, Ashley ve ben bakınca Vincent'in yanımda durduğunu gördük. Ellerini kapüşonunun ön ceplerine sokmadan önce tembel bir iniltiyle kollarını başının üzerine uzattı.

"Ugh." Ashley gözlerini kaçırdı, dudakları tiksintiyle

kıvrılmıştı. "Volkov." "Garcia," diye karşılık verdi.

"Son zamanlarda hiç küçük hayvan öldürdün mü?" diye sordu.

"Sadece dün akşam yemeğinde kanını içtiğim sincap."

"Tanrım, kapa *çenen*." Kolumu banyoya doğru savurarak ona döndüm. "Ona yardım etmeyecek misin? Yoksa en iyi arkadaşının bir tabut içinde eve gitmesini umursamayacak kadar kafan mı güzel?"

Vincent kıs kıs güldü. "Sence Manson kendini idare edemez mi?"

"Sanırım üçe karşı bir, mankafa!" Kolunu ittim, pembe akriliklerim derisine batıyordu. "Kyle bırakın arkadaşlarını, onu teke tekte bile yenmekte hiç zorlanmadı!"

"Sanki hiç umurunda olmuş gibi." Vincent'in gülümsemesi artık o kadar tembel değildi. Acıydı, yüzünde donup kalmıştı. "Bunun artık seni ilgilendirdiğini sanmıyorum, Jess."

Tuvaletin içinden biri bağırdı, ardından Kyle'in metal kapılardan birini menteşelerinden söküp sökmediğini merak ettiğim kadar yüksek bir patlama sesi duyuldu. Öğrenciler şaşkınlıkla etrafa bakınıyor, bazıları banyoya yaklaşıyor ama Nate'le aralarındaki mesafeyi koruyorlardı. Cep telefonları dışarıdaydı, herkes son dramayı kaydetmeye hevesliydi.

Kimse müdahale edecek kadar umursamadı. Bu bir eğlenceydi, iyi bir dövüş videosu yüklemek ve izlenme sayısını artırmak için bir fırsat daha. Biri yaralanırsa daha da iyi olurdu. Bir yaralanma, bir videoyu her şeyden daha hızlı viral hale getirebilirdi.

Banyo kapısı çarparak açıldı ve Kyle tökezleyerek dışarı çıkarken Nate neredeyse kalabalığın içine dalacaktı. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı ve nefes nefese kaldığında insanlar aceleyle ona yol açtılar, Alex ve Matthew peşinden dışarı fırlarken Nate parmağıyla suçlayıcı bir şekilde tuvaleti işaret etti.

"Bıçak!" diye bağırdı. "Reed'in bıçağı var!"

Bir anda ortalık karıştı. Birden öğretmenler ortaya çıktı ve insanların dışarı çıkmaları için bağırmaya başladılar. İki güvenlik görevlisi geldi, telaşlı ve kırmızı yüzlü, Kyle gevezelik etmeye devam ederken, "Beni bıçaklamaya çalıştı! Beni bıçaklamaya çalıştı!"

Acele eden kalabalık beni, Vincent'i ve Ashley'i dolaplara doğru sıkıştırırken şok içinde ağzımı kapattım.

Ashley şaşkınlıktan nefessiz kalmıştı. "Vay anasını."

"İşler bu noktaya gelmemeliydi," dedi Vincent, yüzü kasvetliydi ve sesi zorlukla seçiliyordu.

kaos.

Suçluluk duygum yemek boruma tırmanmaya çalışan bir canavar gibiydi, çırpınıyor ve kemiriyordu. Onu gururun ve k r özgüvenin altında ezdim.

Güvenlik görevlileri Manson'la birlikte tuvaletten  ıktılar. Her biri Manson'ın kollarını sıkıca tutmuş, öğrenciler telefonlarıyla fotoğrafını çekmeye çalışırken onu kalabalığın arasından geçiriyorlardı. Onlarla kavga etmiyordu ve yanağında mor bir çürük ve patlamış dudağından akan bir damla kan dışında yaralanmamıştı. Onu müdürün odasına doğru götürdüler, yanımdan geçip gittiler.

Manson  nce Vincent'a başını salladı, aralarında sessiz bir konuşma geçti. Sonra gözleri bana kaydđ ve dudaklarını ayırarak bana geniş, kanlı bir gülümseme verdi.

Vahşiydi - bir canavarın sırtışı. Vahşi, pervasız ve sonunda muzaffer.

JESSICA

The Dare'in ertesi sabahı.

Liseden sonra her şey değişir. *Her şey.*

Artık bir yetişkinsiniz - ya da insanlar öyle söylüyor. Her şeyi çözmenin zamanı geldi. Hayat, aşk, kariyer. Bir planınız olması gerekiyor. Hayatının geri kalanı seni bekliyor.

Ama bunun yerine, zaman ilerledikçe yetişkinliğin yükselen sularında çırpınıyorsunuz, bunalmış ve hazırlıksızsınız. Daha yeni başlamışken hayatımın geri kalanını nasıl planlayabilirdim ki? Olduğuma inandığım kişiden şüphe ediyordum, her kararımın ve bir zamanlar sahip olduğum hayallerimden şüphe ediyordum.

Değişmiştim. Kendimi sandığım gibi tanıımıyordum.

Lokantanın çizik banyo aynasındaki yansımama baktım, bulaşmış rimelimi temizlemek için çantamdaki makyaj mendilini kullandım. Ama boynumdaki koyu kırmızı morluğu silemiyordum. Saçlarımdan seks kokusunu çıkaramıyordum.

Dün geceyi unutamadım. Ben de unutmak istemedim.

At kuyruğumu düzelterek, tuvaletten çıkmadan önce kendime daha iyi bakmak için geri adım attım. Dün geceki Cadılar Bayramı partisine yedek kıyafet ya da en azından pantolon getirmeliydim, çünkü melek kostümüm gösterişli bir iç çamaşırından biraz daha fazlasıydı. En azından giydiğim kapüşonlu tişört kısa eteğimi örtecek kadar uzundu.

Kapüşon onun gibi kokuyordu, Manson gibi. Bana dışarıdaki sonbahar yapraklarını, bulutlu günleri ve şenlik ateşlerini hatırlattı.

Ne halt ediyordum ben? Ben ne *yaptım ki*?

Yemek alanındaki masamızda Ashley'e tekrar katıldım ve yemeğimizin çoktan gelmiş olduğunu görmekten memnun oldum. Tabagındaki kreplerin üzerinde inliyor, alnını avucuna dayıyordu.

"Bir daha asla içmeyeceğim," dedi mutsuzca. Gülümsedim ve masanın öbür ucuna uzanarak sempatik bir şekilde başını okşadım. Akşamdan kalma konuşuyordu. Gelecek hafta sonu yine sarhoş olacaktı.

Onunla birlikte akşamdan kalma olmamak garipti. Ama neredeyse hiçbir şey içmemek dün geceki partide yaşanan en tuhaf şey olmaktan çok uzaktı. Manson'ı kovulduktan bir yıl ve birkaç ay sonra partiye katılırken görmek de işin en garip kısmı değildi. Jason, Lucas ve Vincent'ı tekrar görmek bile sonrasında olanlar kadar tuhaf değildi.

Yaptığım şey - sonunda kendime izin verdiğim şey - o kadar tuhaftı ki bunu dile getirmeye cesaret edemedim.

Belki de her şeyi berbat etmişim ve dün gece büyük bir hataydı. İnsanlar öğrenecekti. Bana asla aynı gözle bakmayacaklardı. Manson'la oynadığım İçki mi Cesaret mi oyununun videoları sosyal medyanın dört bir yanına yayılacaktı. Ama oyundan sonra olanlar, karanlıkta olanlar, beni asıl korkutan şeydi.

O adamlar hayatıma ilk girdiğinden beri biriken şehvetin içinde kendimi kaybetmişim.

Dün olduğum kişi gibi hissetmiyordum. Sahte hissediyordum, sanki bir mankenin bedenine

düşmüştüm ve hangi pozu vermem gerektiğini unutmuştum.
Artık ne istediğimi bilmiyordum.

Önümdeki büyük tabak bisküvi ve sos hariç. Onu hemen mideme indirmek istiyordum. "Kızım, dün gece ne oldu ki?" Ashley kaşlarını çatarak bana baktı. "O tuhaf Manson'dan cesaret alıp ortadan kayboldu. Sen, uh..." Küçük bir gülümsemeyle dudaklarını patlattı. Akşamdan kalma olması bile tüm hikâyeyi öğrenmesini engelleyemeyecekti. "Sonunda takıldınız mı?"

"Sonunda mı?" Sesim gıcırdadı. "Nihayet de ne demek?"

Gözlerini devirdi. "Oh, hadi ama. Anlıyorum, tamam mı? O garip ve tehlikeli. Bütün o kötü çocuk olayı, değil mi? Bu eğlenceli bir şey." Çatalıyla bir parça krep deldi ve tabağındaki şuruba sürdü. "Bu arada, partide Jennifer'a rastladım. Vincent ve Jason'ın ve..." Hatırlamaya çalışırken parmaklarını şıklattı.

"Lucas," dedim usulca ve o da ellerini çırttı.

"Evet! Lucas Bent. Dün gece hepsini gördüğünü söyledi. Palyaço gibi giyinmişler, lanet olası ucubeler. *Ben* onları görmedim. Davet edildiklerine inanamıyorum." Krep parçası bu noktada tamamen ıslanmıştı. Kendime zaman kazandırmak için son bir çabayla ağzımı bisküvi ve köy sosuyla doldurdum. "Ama seni onlarla gördüğünü söyledi."

Bisküvi ağzımda tutkal gibi oldu. Yavaşça yutkundum. "Evet, uh..." Tekrar durdu. Portakal suyundan bir yudum aldı. "Manson'ın arkadaşları." İşe yaramaz bir bilgiydi. Bunu zaten biliyordu.

"Tamam." Gözleri bana kilitlenmişti. Krepinden ucuz lokanta masasının üzerine şurup damlıyordu. "Duyduğuma göre yakın arkadaşmışsınız."

"Gerçekten çok yakın," diye mırıldandım ve nefesini içine çekince anında pişman oldum. "Bak, bu konuyu kapatalım, tamam mı?"

"Ah, Jess, *hadi ama!* Bilmek istiyorum! Sadece bir gecelik bir ilişkiydi, değil mi? Öyle değil..." Sanki söylemek üzere olduğu şey tamamen gülünçmüş gibi kıs kıs güldü. "Onunla *çıkamayacaksın*, değil mi? Hayal edebiliyor musun? Bence annen tam anlamıyla kalp krizi geçirirdi." Güldü ve ben de ona katılmaya çalıştım.

Telefonum çaldı ve onun adını gördüğümde kalbim roket hızıyla ayakkabılarıma doğru fırladı. Manson Reed.

Ben telefonumu elime alırken Ashley çatalını tabağına tekrar tekrar vurdu.

Önümüzdeki Cumartesi kahvaltıya ne dersin? Sadece biz olabiliriz, ama sanırım çocuklar seni daha iyi bir ortamda tanıma şansına sahip olmak isterler. Tüm bu çılgınlıklarla ilgili bilgi alabiliriz.

Sertçe yutkundum. Başım zonkluyordu ve akşamdan kalma değildim. Ashley beni bir şahin gibi izliyordu.

Ekranımı kapatıp telefonu bir kenara koyduğumda yavaşça "Eee," dedi. "Bu o mu? Sana o kadar çabuk mu mesaj attı? Evden çıkalı ne kadar oldu, bir saat mi?" Kıkırdadı. "Bıçakçı çocuk biraz takıntılı görünüyor."

"O değildi," dedim çabucak. "Annemdi. Ondan bir daha haber alacağımı sanmıyorum." Bisküvimden bir parça daha kestim, sonra kesmeye devam ettim. Parça üstüne parça, sosun içinde boğulurken bisküviyi parçaladım. "Tek gecelik bir şeydi. Sadece küçük bir eğlence. Birlikte çalışacak değiliz ya."

Başını salladı, küçümseyici sözlerim sonunda ilgisini yatıştırdı. Statüko devam ediyordu. Manson, Lucas, Vincent ve Jason kendi dünyalarında, ben de kendi dünyamda kalmaya devam ettim.

İşe yaramazdı. *İşe yaramazdı.* Annem çıldırırdı. Babam asla anlamazdı. Arkadaşlarım aklımı kaçırdığımı düşünürdü.

Orada şehvetten başka bir şey yoktu ve partide olanlar da bunun bir sonucuydu.

Kendimi hiç bu kadar özgür, dün geceki kadar çılgınca *canlı* hissetmemiş olmama aldırmayın. Zevk peşinde kendimi o çocuklara emanet etmek, varlığından bile haberdar olmadığım bir parçamı uyandırmıştı.

Tanrım, Manson'la vedalaşırken dilimden "Usta" kelimesinin dökülmesine bile izin vermiştim.

Onları düşünmek kalbimin hızla çarpmasına ve avuçlarımın terlemesine neden oldu, sanki her santimim onların varlığı için, en ufak bir dokunuş için, karanlıkta dördü tarafından kuşatılmış olmanın nefes kesici deneyimi için, tüm dikkatleri benim üzerimde ve sadece benim üzerimdeymiş gibi.

Dün gece pek çok şey yapmaya cesaret etmiştim ama bu sabah cesaretim kalmamıştı. Önümde yıllarca sürecek bir üniversite ve korumam gereken bir itibar vardı.

Karanlıkta olanlar orada kalmalıydı.

MANSON

Şimdiki Zaman - 2 Yıl, 8 Ay Sonra

Uyandığımda dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissediyordum.

Kalbim küt küt atıyor, damarlarımda adrenalin pompalanıyordu. Parmak uçlarım üşüyor ve karıncalanıyordu ama tüm bu belirtiler tanıdıktı. Belki bir döşeme gıcırdadı ve bu eski bir anıyı canlandırdı ya da belki çocuklardan biri sesini yükseltti ve beynim potansiyel tehlikeye kilitlendi. Her neyse, endişe beni uykumdan uyandırmıştı.

Rüya görüyordum ve rüyalarımı nadiren hatırlamama rağmen bu seferki aklımda tazeydi. Gerçekten de beynimin derinliklerinden çıkarılmış ve boktan bir çocukluk VHS kaseti gibi yeniden oynatılmış bir anıydı.

Rüyamda Wickeston Lisesi'nin arka duvarına yaslanmış, çöp bidonlarının arasında oturuyordum. Çürümüş yemek kokusunu alabiliyordum ve elimin altında betona yapışmış yapışkan bir şey vardı. Karnım ağrıyordu, diyaframım kasılıyordu, kusma isteğimi bastırırken kolum midemin etrafında kıvrılmıştı. Karnıma yumruk yemek ne olursa olsun berbattı ama Kyle rüyalarda bile çok sert vurabiliyordu.

Ama o ve arkadaşları arka planda kayboldular; varlıkları benim için önemsizdi. Ne onları ne de bana yaşattıkları acıyı umursuyordum. Sadece *onu* önemsiyordum.

Jessica kollarını kavuşturmuş, topuklu ayakkabıları ve dar ekose eteğiyle bacakları kilometrelerce uzun görünüyordu. Sarı saçları o kadar uzundu ki beline dökülüyordu ve başını geriye çekip iniltisini duymak için saçlarını elime doladığımı hayal ettim.

Beni itip kakabildiği için mi Kyle'ın etkileyici olduğunu düşünüyordu? Bu onu tahrik etti mi? Onu heyecanlandırıyor muydu? O parlak yeşil gözlerin ardında neler olduğunu bilmek isterdim.

Rüyamda, elini başımın üstündeki duvara yaslamış, başımda duruyordu. "Kaybedenin yerini unutmamasına izin verme" diye fısıldadı.

Evet. Benim yerim burasıydı. Benim yerim burasıydı, yerde, sahip olamadığım kadına bakıyordum. O kadar güzeldi ki. Kalpsizce mükemmeldi. Hayatın bana oynadığı en acımasız şakaydı.

Uyanmamayı tercih ederdim. O hayalin içinde oylanmak istedim. O kadından bana kalan tek şey içimi burkan anılar ve vahşi rüyalar.

Ağır bir iç çekişle yatakta doğruldum ve yüzümü ovuşturdum. Güneş, penceremi kaplayan metal panjurların arasından puslu bir parıltı gibi görünüyordu ve saati gördüğümde inleyerek telefonumu elime aldım. Düşündüğümde daha da geç olmuştu.

Dün gecedен kalma kullanılmış mendilleri başucumdaki masaya fırçaladım ve banyoya geri götürmek için losyon şişesini aldım. Ama asıl utancım mendillerin yanındaki buruşuk kumaştı - dantelli bir tanga dölle sertleşmişti çünkü *yine* onunla otuz bir çekmişim.

Jessica'nındı. Daha sonra lavaboda yıkayacaktım, normal çamaşırhaneye koyup çocuklardan birinin bulma riskini göze almamın imkanı yoktu. Asla geri alamazdım.

Hava zaten çok sıcaktı, banyoya doğru tökezlediğimde hava nemden yapış yapış olmuştu. Yüzüme soğuk su çarptım ve saçlarımı elimden geldiğince geriye ittim. Çok uzamıştı; kestirmem

gerekiyordu. Saçlarımı

Lenslerimi taktıktan sonra dünya biraz daha netleşti, raftan hap şişemi alıp iki tane yutacak kadar netleşti.

Yaklaşık kırk beş dakika, belki bir saat sonra göğsümdeki gerginlik eriyen tereyağı gibi yumuşardı. Tekrar nefes alabilecektim. Kontrol bende olacaktı.

Difüzörümü doldurdum ve dışarı çıkmadan önce açtım. Papatya, lavanta ve limon hafif bir buğu halinde havaya karışarak duvarlara sinmiş bayat sigara kokusunu örttü. Eski sosyal hizmet uzmanım Kathryn Peters, ailesiyle birlikte yaşarken aromaterapiyi denememi önermişti ve bu alışkanlık yerleşmişti. Kathy olmasaydı, kendimi sokaklarda bulabilirdim. Şartlı tahliyedeki bir çocuk daha çatlaklardan düşmüş olmalıydı. Bunun yerine, kendi evim olana kadar bana kalabileceğim güvenli bir yer verdi.

Onu hala sık sık arayıp konuşuyordum ve oğulları Daniel ile de yakınlaşmıştım. Ancak Daniel artık yurtdışında yaşıyordu, bu yüzden ben taşındığımda Kathy ve kocası James Wickeston'daki evlerini sattılar ve seyahat etmeye başladılar. Beni son aradığında Alaska kıyılarına doğru giden bir gemi seyahatindeydi.

Bugün ona mesaj atmayı aklıma not ettim. Ev halkı dışında kendimi yakın hissettiğim pek fazla insan yoktu ama Kathy hayatımı kurtarmıştı. Bunu asla unutmayacağım.

Bana en yakın oda Lucas'inkiydi ama kapısı açıktı ve dağınık yatağı boştu. Muhtemelen dükkânda çalışıyordu ve uyuduğum için çoktan sinirlenmişti. Vincent'in odası tavan arasındaydı ve Jason'inki de koridorun sonundaydı ama yine de çoğu geceyi Vince'in odasında geçiriyordu. Ev hepimize yetecek büyüklükteydi ve fazladan bir yatak odası daha vardı ama o oda kapalı ve kilitliydi. Artık depo olarak kullanılıyordu, başka bir şey için değil. Duvarlarda ne anılar ne de hayaletler vardı. Sadece bir oda.

Kendime bunu yeterince söyleseydim, sonunda doğru olmasını sağlardım.

Merdivenlerden mutfığa doğru inerken kızarmış yemek ve ot kokusu beni karşıladı. Jason ocağın başında sosis köftelerini kızartırken pitbulum Jojo ıslak gri burnunu talepkâr bir şekilde onun bacağına dayamıştı. Koridorun sonundaki duş akıyordu ve Vincent içeriden yüksek sesle şarkı söylüyordu.

"Lanet olsun, kıcını kaldırıp buraya gelmen biraz zaman aldı." Jason ben içeri girerken bana baktı, mavi tüylü saçları nemliydi ve omuzlarına bir havlu asmıştı. "Aç mısın? O dilencinin seni kandırmasına izin verme. Onu çoktan doyurdum."

"Ben yiyebilirim." Jason tavadan sosisleri çıkarırken ben de masanın yanındaki uyumsuz sandalyelerden birine çöktüm. Jojo yalvarmak için daha iyi bir hedef olduğuma karar verdi ve kuyruğunu o kadar sert sallayarak yanıma geldi ki her sallanışında yanları kamçılındı. Koca kafasını ellerimle kavradım, yüzümü yalamaya çalışırken heyecanla mızımızlanmasına neden olan küçük bir dansla onu ileri geri salladım. Aç değildim, hem de hiç, ama bir şey yemezsem birkaç saat içinde titremeye başlayacaktım.

"Tost ve yumurta da mı?" Jason elini buzdolabının kapısına yaklaştırdı.

"Lütfen."

Duş kapandı ve Vincent şarkı söyleyerek, iğrenç bir şekilde yüksek sesle ve tamamen çıplak bir şekilde dışarı çıktı. Uzun saçlarından yere su damlıyordu, tabaktan bir sosis kaptı ve merdivenlerden yukarı çıkmadan önce bir ısırık aldı, "Tanrım, Manson, bir gömlek giy! Etrafta yarı çıplak dolaşamazsın!"

"Lucas sana mesaj attı mı?" Jason söyledi. Masanın karşı tarafına otururken bana bir tabak yemek uzattı. Başımı salladım ve yumurtamı acı sosla ıslattıktan sonra yemeğe yumuldum. "Bu sabah çok iyiydi. Amına koyayım."

"Onunla konuşacağım," dedim. Jojo hevesli bir sızlanmayla burnunu kalçama dayadı ve ben de masanın altından ona bir parça sosis uzattım. "Geç saatlere kadar dükkândaydık. Ford düşündüğümüzden çok daha kötüydü. Motor çamuru pekmez kıvamındaydı."

Jason yüzünü tiksintiyle buruşturdu. Bir programcı olarak çalışıyordu, ama boş zamanlarının çoğunu

Lucas ve ben tamir işleriyle çok meşgul olduğumuzda yardıma koşuyordu.

"Sadece birkaç ay sonra her şey değişecek," dedi. "Bir sonraki atölyeyi kurduğunuzda artık boktan arabalar olmayacak."

Başımı sallayarak onayladım. Bu eski evi satılığa çıkarmamıza ve Wickeston'dan defolup gitmemize sadece birkaç ay kalmıştı. Taşındıktan sonra Lucas ve ben yeni yerimizi gerçek bir akortçu dükkânı olarak kurmayı planlıyorduk. İşimle çok gurur duyuyordum ve sıradan bir tamirci olmaya razı olamazdım. Artık Granny'nin kayan şanzımanı ya da Pete Amca'nın patlayan motoruyla uğraşmak yok. Sevdığımız şeyle tanınmak istiyorduk - rekabetin tozunu attıracak hızlı arabalar yapmak.

Yemek yemek ne kadar zor olsa da midemi rahatlatmıştı. Vincent giyinmiş olarak aşağı indiğinde tabağımı temizlemiştim. Sırtarak Jason'ın yanına oturdu.

"Bu sabah bir şey mi kaçırdın, J?" dedi. Jason ona uzun uzun baktı. "Muhtemelen." "Çakmağın gibi bir şey belki?"

Jason iç çekerek başını salladı. "Dur tahmin edeyim - kulağımın arkasında mı?"

Vincent en sevdiği sihir numarasını tamamlayıp Jason'ın çakmağını kulağından çekerken abartılı bir şokla ağzını açtı. "Kahretsin J, çakmağını neden kulağında tutuyorsun?" Jason inledi ve ben gülümsememi tostun son lokmasının arkasına sakladım.

Tabağımı lavaboya koyarken ön kapı gıcırdayarak açıldı ve Lucas kafasını içeri uzattı. "Manson. Seninle konuşmam gerek."

"Hey, en azından biraz kahvaltı et!" dedi Jason ama Lucas ortaya çıktığı gibi hızla uzaklaştı. Vincent'a baktım, o da başını salladı.

"Bugün *harika* bir ruh hali içinde," dedi.

"Sakinleşecektir," dedim. "Gidip ne olduğuna bakacağım."

Dışarı çıktım, parlayan güneş ışığında gözlerimi kısarak baktım. Arazi genişti, çoğu ağaçlar ve yabani otlarla kaplıydı. Taşındığımızda ön bahçeyi temizlemiş, hurdaları kaldırmış ve arazinin yan tarafına inşa edilmiş büyük metal garajı onarmıştık. O garaj artık bizim atölyemizdi; dış duvarları Vincent'ın resimleriyle süslenmişti. Annemle babam buranın sahibi olduklarında buranın harap olmasına izin vermişlerdi, ama bana bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce miras kalmıştı ve biz şimdiden babamın orada yaşadığı tüm yıllar boyunca yaptığından daha fazla iş yapmıştık.

Babamın şimdi nerede olduğunu tahmin edemezdim. Geçen yıl annem vefat ettiğinde, tekrar ortadan kaybolmadan önce sadece vasiyet hakkında yaygara koparmak için ortaya çıkmıştı. Tek bildiğim, benim ihtiyarın da öldüğü ve ondan kurtulduğuydu.

Lucas avluda volta atıyor, sigara içerken yüzünde derin bir çatıklık belirliyordu. Dükkânda çalışmaktan elleri kirlenmiş, yağ ve kir içinde kalmıştı. Garajda ikimiz çalışırdık ve haftanın yedi günü, bazen de yeterince meşgul olduğumuzda günde yirmi dört saat çalışırdık.

Diğer köpeğimiz, Vincent'ın Haribo adını verdiği küçük, kalkık burunlu bir köpek, başını patilerinin arasına koymuş, yakınlarda yatıyordu. Verandadan çıkarken, köpek bana açıkça "*bu adam beni strese sokuyor*" der gibi bir bakış attı.

Zaten benim için açıktı. Lucas muhtemelen bu yoruma katılmazdı.

"Alex McAllister'ın gelecek hafta o partiye gideceğini biliyor muydun?" Lucas'ın sesi alçaktı. Boğazındaki her kas sesini kontrol etme çabasıyla gerilmişti.

Ne dediğini anlamam beynimin bir saniyesini aldı. "Şenlik ateşini mi kastediyorsun? Ayın 4'ünde mi?" "Evet, lanet olası şenlik ateşinde." Sigarasından uzun bir nefes çekti, vücudu kaskatı kesilmişti.

sinirsel enerji.

Onu yıllardır tanıyordum ve hep böyleydi. Çabuk öfkelenir, yavaş affeder, karamsardı. Ya gece gündüz sevişecek kadar azgın ya da dokunulmak bile istemeyecek kadar içine kapanıktı.

Ama birbirimizi kimsenin anlayamayacağı bir şekilde anlıyorduk. Travma yoluyla birbirimize bağlanmış, gençlik yıllarımızın umutsuzluğu hiç bitmeyecekmiş gibi hissettirdiğinde birbirimize tutunmuştuk. Bu kopmayacak bir bağıdı.

Dördümüz hayatlarımızı birlikte kurmayı seçmiştik ve bu, en kötü anlarımızda bile birbirimizle ilgilenmek anlamına geliyordu.

"Alex'i sormadım," dedim, boğazını kulaktan kulağa kesmekle tehdit etmeden hemen önce suratıma yumruk atan serseriye hatırlayarak. Birini öldürmeye hazır olana kadar zorbalığa maruz kalmak gibisi yoktu. Ama karşılık vereceğimi anladığında o herifin yüz ifadesinin kendini beğenmişlikten korkuya nasıl hızla dönüştüğünü asla unutmayacağım. "Yine de orada olacağını düşünmüştüm. Tatil olduğunu düşünürsek, evde kalacağından şüpheliyim. Hatta Kyle bile gelebilir."

"Ve bu seni rahatsız etmez mi?" Lucas sigarasını botunun altında söndürdü. "Bunu yaptıktan sonra o pisliğin yüzünü görmek seni rahatsız etmez miydi?" Parmak eklemleriyle çeneme vurdu, tam yara izinin kaldığı yere. "- ve bu?" Başka bir dokunuş, başka bir yara izi ve tavrı tansiyonumu yükseltmeye başlamıştı.

Birkaç yıl önce yüzüme böyle dokunmuş olsaydı hiç düşünmeden saldırırdım. Daha önce de olmuştu çünkü Lucas bu haldeyken dürtülerini kontrol edemiyordu ve ben de kaçınılmaz olarak *kavgaya* meyleden o savaş ya da kaç anlarını kontrol edemiyordum.

İyileşmişim, kendimi daha iyi *hale* getirmiştım. Haplar, meditasyon, terapi, ne gerekiyorsa. Babamın beni içine çektiği döngüye devam etmeyecektim.

"Lucas, sakinleşmelisin." Ellerimi kontrol altında tutmak için ceplerime soktum. "Şu anda onuncu seviyedesin dostum. Bunu düşürmek zorundasın. Yoksa seninle konuşamam."

Volta atarken öfkeyle nefes verdi, sonra elini gür saçlarına götürdü. Bir süre sonra hareketsiz durdu ve derin bir nefes daha aldı.

"Doğru, doğru, özür dilerim," dedi. "Özür dilerim, Manson, biliyorsun, ben - Özür dilediğimi biliyorsun."

Sessizliğe gömüldü, düşüncelerini düzene sokmak için kendine birkaç dakika verdi. Haribo gelip ayağımın dibine oturdu, ben de uzanıp kulaklarının arkasını kaşımaya başladım.

"Bu şehirde benim de görmekten hoşlanmadığım pek çok insan var," dedim. "Ama hepimiz orada olacağız."

Hepimizle birlikte kim sikişecek?"

"Muhtemelen kendileri için neyin iyi olduğunu bilmeyen bir pislik." Başını salladı ama yüzündeki gerginlik gitmişti.

"O zaman yine de gelecek misin?" Yüzünü buruşturarak bana kararsız bir bakış attı. "Hadi ama, evde oturup somurtmak istemediğini biliyorum."

Gülerek omzumu itti. "Tamam, tamam. Gideceğim. Ama uslu duracağımın garantisi yok. Kıcını kaldırıp işe gidecek misin, gitmeyecek misin?"

"Evet, evet, geliyorum. Önce gidip dünkü postayı alayım. Bazı pislikler yine çalmış." Garaja doğru yürürken omzunun üzerinden bana elini salladı.

Evimizin önünden ceviz ağaçlarının gölgelediği dar bir toprak yol geçiyordu. Alnımdaki teri silerek ana yola, Route 15'e kadar takip ettim. Yazın bitmesini bekleyemiyordum; bu sıcak için yaratılmamıştım. Daha serin, daha kuru sonbahar günlerini dört gözle bekliyordum.

"Lanet olsun," diye inledim posta kutusunu yan devrilmiş, ahşap direği ikiye ayrılmış, metal kutusu parçalanmış halde bulduğumda. Sanki bir kamyonuyla çarpmış gibi görünüyordu.

- Muhtemelen bilerek.

"Orospu çocukları." Posta kutusunu yabani otların arasından çıkardım ve direğinden geriye kalanlara yasladım. Tamir etmek için zaman bulmamız gereken bir şey daha. Kapıyı kırarak açtım, bu sırada kapıyı da kırdım ve fırlatıp attım. Posta da gitmişti. Muhteşemdi.

Güzel ve misafirperver Wickeston'da güzel bir gün daha.

JESSICA

Memleketime dönmek tuhaftı, özellikle de bir daha burada yaşayacağımı hiç düşünmediğimi düşünürsek. Wickeston kendisini "Batı Tennessee'nin büyüleyici bir parçası" olarak tanıtıyordu ama şehir merkezinden geçerken bu çekiciliği görmek zordu. Birkaç şirin tarihi bina ve 1950'ler temalı kafeler buranın sıkıcı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Birkaç büyük mağaza ve zincir restoranımız vardı, son birkaç yıldır Nashville'de yaşarken sahip olduğum seçenek bolluğuna hiç benzemiyordu. Çoğu insan o kadar sıkılmıştı ki, başkalarının işine karışarak kendilerini eğlendiriyorlardı.

Örneğin annem gibi. Şehre geleli sadece bir hafta olmuştu ve tek bir odak noktasıyla aşk hayatıma odaklanmıştı. Neden hâlâ bekârdım *ki*? İş unutun, bavulları boşaltmayı unutun, eyaletin diğer ucuna taşındıktan sonra nefes almayı *aklınızdan* bile geçirmeyin. Oraya geri dönmeli ve potansiyel bir kocayla tanışmalıydım, bunun gerçekleşmesi için bana kaç tane gönüllü etkinlik dayatması gerektiğine bakılmaksızın.

Sanki liseye geri dönmüştüm. Annem tüm hayatımı kendi zaman çizelgesine göre ayarlamaya devam ediyordu ve ona göre ben geç kalıyordum. Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ödüllü bir eş ve torun sahibi olmak için gerçek amacımın peşinden gitmem gerekirken, eğitim almak için tüm zamanımı boşa harcamıştım.

Anneme hayır diyemezdin. Onun evi, onun kuralları.

Kilisesinin otoparkına girdiğimde bunaltıcı ve nemli bir gündü. Yaklaşık on iki yıldır hiçbir ayine katılmamıştım ama bu onun için önemsizdi. İbadet grubu yaklaşan 4 Temmuz Festivali için bir araba yıkama kampanyası düzenliyordu ve ben geldiğimde çoktan bir araba kuyruğu oluşmuştu.

Tanrım, bu bana korkunç bronzluk çizgileri verecekti. Annem "mütevazı" giyinmem konusunda ısrar etmişti - özellikle de "küçük göğüslü üstler ve aşüfte şortlar yok".

Ben de tam olarak bunu giyiyordum. Dekolte bir üst ve sevimli yıpranmış kot şort. Dürüst olmak gerekirse, sahip olduğum en uzun şortlardı ve tüm kıcımları örtüyorlardı. Zar zor. Dürüst olmak gerekirse, annem sadece bikini üstümü giymek yerine beyaz bir tişört giydiğim için minnettar olmalıydı.

Ne yazık ki, gönüllüleri güneşten koruyan gölgelik altında onunla buluşmak için yürüdüğümde minnettar olmaktan çok uzak görünüyordu.

"Seni eve göndermeliyim," diye mırıldandı şortumun paçasını çekiştirerek. Uzun saçları dalgalı sarı bukleler halinde toplanmıştı, neme rağmen her zamanki gibi mükemmeldi. Ama bir kasırgaya dayanacak kadar saç spreyi kullanmıştı. "Ve sen geç kaldın. Sana saat onda burada olmanı söylemiştim."

"Çalışıyordum anne." İçimi çektim, soğutucudan bir su şişesi çıkardım ve boynumda gezdirdim. Elini umursamaz bir şekilde salladı.

"Bu küçük stajyerlik çok fazla zamanınızı alıyor," dedi. "Ve sana neredeyse hiç ödeme yapmıyorlar."

Bütün gün içeride durmaktan solgunlaşıyorsun."

Ellerimle yüzümü kapatıp çığlık atma isteğime direndim. "Küçük stajım" doğu yakasının en iyilerinden biri olan Smith-Davies Mimari Tasarım Firması'ndaydı. Eve gelip işe başlamadan önce

sabahlarımı spor salonunda geçiriyor, hesap tablolarını dolduruyor ve patronumun e-postalarını yanıtlıyordum. Bu

Hepsi uzaktan çalışıyordu ve çok fazla ödemiyoordu, ama en azından kapıdan içeri adımımı atmamı sağlıyordu. Altı aylık değerlendirmemi başarabilirsem, bu yarı zamanlı stajı tam zamanlı bir kariyere dönüştürme şansım yüksekti.

Kendimi Wickeston'dan kurtarmak için bir *şeyler* yapmalıyım. Smith-Davies'in ana ofisi New York'taydı ve eğer tam zamanlı olarak işe alınsaydım, gözümü kırpmadan oraya taşınırdım.

Anneme bunu anlatmaya çalışmak bir kulağından girip diğerinden çıktı. Otoparkın karşısında birini gördü ve el salladı, bana doğru eğilerek çok yüksek sesle "Bakın! Bu Julie'nin en büyük oğlu. Onu hatırlıyorsun, değil mi? Robert mı?"

"Onu birinci sınıftan beri görmedim," dedim, uzun boylu, belli belirsiz tanıdık gelen, araba yıkama sırasındaki küçük çocukları yönlendiren adama bakarak. "Doğum günü partimde kustu çünkü pastasını çok hızlı yedi."

Annem iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı. "Doğru ya. Bunu unutmuşum. Şey, küçük bir erkek kardeşi var. Joshua, sanırım. Bir de Julie var. O ve kocası yine boşanmaktan bahsediyorlar, Tanrı onu korusun. Merhaba, Julie! Tatlım, seni görmek çok güzel! Ailen nasıl?" Ve böylece, ben çok çekici bir şekilde araba yıkarken annem çöpçatanlık yapmaya gitmişti.

Biriyle çıkmaya bu kadar ilgisiz olmamın gerçek nedenini ona açıklayamıyordum. Ama çıta benim için olabilecek en kötü şekilde belirlenmişti ve şimdi daha azıyla tatmin olacağımı hissetmiyordum.

Eğer bir erkek mazoşizmimle zevkimle oynadığı kadar coşkuyla oynayamıyorsa, o zaman onu istemiyordum. Annenize sizi becerdiği kadar şaplak da atabilen bir erkek istediğinizi söylemenin güzel bir yolu yoktu. Mum ışığında akşam yemeklerinde olduğu kadar kırbaç ve zincirlerle de rahat olan bir adam. Kontrolü ele almaktan korkmayan ama ilişkiyi bir kafes gibi hissettirmeyecek biri.

Çok şey mi istedim? Muhtemelen. Ama hayatım boyunca çok fazla şey talep etmişim ve şimdi de durmayacaktım.

Sorun şu ki, bu niteliklere uyan insanları çoktan bulmuştum. Aslında dört kişi ve hepsi de hala burada, Wickeston'daydı.

Eğer anneme sapkın arzularımı açıklamak kötüyse, o zaman bu dört adam konusunu açmak muhtemelen beni evlatlıktan reddederdi. Kötü şöhretli ve *hafif* suç geçmiş i olan dövme li adamlar onun küçük kızı için yeterince iyi olmazdı.

Fark etmezdi zaten. Cadılar Bayramı partisinin ertesi gününden beri hiçbir iyle konuşmamıştım.

Annemin bir elinde liste, diğer elinde buzlu lattes iyle cep telefonu yla yüksek sesle konuştuğu, telefonunu kulağıyla omzunun arasına sıkıştırdığı gölgeliğ in altına baktım.

"Annamae'ye geçen yılın temasının Kırmızı, Beyaz ve Yaban Mersini olduğunu zaten söylemişim," dedi. "Onun hayal gücünden yoksun küçük kalbini kutsa, ama bir temayı tekrarlamayacağız."

Güneş in altında kavrulmaktan bıkmıştım. Tişörtümü çıkardım ve yakındaki plastik katlanır sandalyelerden birinin üzerine attım. Tüm bu güzel kilise hanımları, ovmaya devam etmemi istiyorlarsa bazı memelerle yaşamak zorunda kalacaklardı. Su molası vermek için durdum, soğuk bir şişenin yarısını içip kalanını kollarıma ve omuzlarıma döktüm.

Başka bir araba yanaştı, arkasında büyük bir kanadı olan mavi bir Subaru WRX. Motor mırıldanıyordu ve camlar o kadar koyu renkliydi ki içeri y i zar zor görebiliyordum.

Tanıdık bir araçtı ama paralarını almak için parmakları mı şoförün camına vurana kadar nedenini anlayamamıştım.

Pencere açıldı ve ben donakaldım. Nefesim kesildi ve kalbim çarpmaya başladı, göğsümde boğazımı tıkayana kadar şişen gergin bir his vardı.

Vincent sürücü koltuğunda oturmuş, parmaklarının arasında katlanmış on dolarlık bir banknot tutuyordu. Sanki

Benim gibi şaşırmıştı, koyu yeşil gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

"Jessica?" Jason yolcu koltuğundan bana baktı, dağınık mavi saçları yumuşak dalgalar halinde yüzünün etrafında kıvrılıyordu. Gözleri de aynı renkteydi, olağanüstü parlaktı.

Ağzım bir açılıp bir kapandı, sonra da "Merhaba" diyebildim.

Selam. Hepsi buydu; yapabileceğim tek şey buydu. Vay be, çok iyiydin Jessica.

Ama selamım Vincent'in gülümsemesine neden oldu. Uzun kahverengi saçlarını dağınık bir topuzla arkadan bağlamıştı, çıplak kolları dövmelemlerle kaplıydı. Yaz gibi kokuyordu; narenciye, ot ve çok kötü kararlar gibi.

Görebildikleri her santim etimin anında farkına varıyordum, tenim daha da ısınıyordu.

Onları son gördüğümde dizlerimin üzerine çökmüş, hayatımın en korkunç ve erotik oral seksini yapıyordum. *Tuhaflik*, içimde yarı panik yarı heyecanla kaynayan bu duyguyu tarif etmeye başlamıyordu bile. Tam olarak ne için olduğunu bilmediğim bir heyecan.

"Ziyaret için şehre mi döndün?" Vincent söyledi. Hâlâ parayı uzatıyordu ama ben almamıştım.

"Evet. Yani, hayır, tam olarak değil. Geçici olarak buradayım." İkisi bakiştılar, ben de kekeleydim. Aman Tanrım, kızım, topla kendini. "Ziyarete gelmedim. Eve geri taşındım. Geçici olarak."

Bunu söylemek yenilgiyi kabul etmek gibi geliyordu. Üniversiteden mezun olur olmaz bir işe girmeyi, hayatıma yeni bir yerde başlamayı hayal etmişim. Bunun yerine, başladığım yere geri döndüm.

Jason başını sallayarak, "Kahretsin, annem ve babamla eve döndüm," dedi. "Senin için tuhaf olmalı." "Tuhaf demek hafif kalır," dedim yumuşak bir sesle. Hazırlıksız yakalanmış gibi hissetmekten nefret ediyordum. Sinirlerim

ve sinirlendiğimde huysuzlaşıyordum. Dilimi kontrol etmeye çalışmak çoğu zaman bir mücadele idi.

"Bayan Martin?" diye seslendi gençlik grubundaki çocuklardan biri, arabaya tereddütle bakarak.

"Yıkamaya başlayalım mı, yoksa...?"

Vincent'in parasını hâlâ almamıştım. Paraya uzandım ama hafifçe geri çekti ve kısık bir sesle, "Biliyor musun, arabam konusunda biraz titizimdir. Belki bir sonrakini çocuklar yapar, sen de bize göz kulak olursun?"

Jason sırtarak telefonuna odaklanmış gibi yaptı. Açık bir uygulaması bile yoktu; sadece ekranında rastgele tıklıyordu. Vincent'in parasını elinden aldım ve bikini üstümün içine soktum.

"Arabayı kapat," dedim. "Ve ıslanmak istemiyorsan camlarını aç." "Islanmak umurumda değil."

Onu görmezden geldim, sabunlu su dolu kovayı aldım ve arabanın üzerine döktüm. Yine de camını zamanında açmayı başarmıştı ama ön camdan bana sırttığını görebiliyordum. Kaputun üzerine eğilip sünger parlak mavi boyanın üzerinde gezdirirken Jason artık telefonuna bakıyormuş gibi yapmıyordu.

"Siz bir sonrakine binin," diyerek çocukları uzaklaştırdım. Onun yerine sıradaki minivanla ilgilenebilirlerdi.

WRX benimdi.

Göğsüm ıslak metale sürünerek kaputun üzerine çıkabildiğim kadar çıkarken Jason ve Vincent bana bakıyorlardı. Çok titizdim ama hızlı hareket etmeye çalıştım çünkü en son isteyeceğim şey annemin telefonu kapatıp üzerimde tişört olmadığı için beni azarlamaya başlamasıydı. Ben yolcu tarafına geçerken Jason camını hafifçe indirdi ve "Tekerlekleri unutma. Oldukça kirliler."

Diz çöküp siyah jantları ovalarken dişlerimi sıktım. İşim bittiğinde tavana çıkmak için parmak uçlarımda uzandım. Bu beni Jason'ın penceresinin tam önüne getirdi ve onun baktığını biliyordum, ama küçük bir gösteri yapmaktan çekinmedim. Camı o kadar yakın duruyordum ki Vincent'in

uzanıp elini Jason'a doğru uzattığını görebiliyordum.

Jason'ın bariz şişkinliğini sıkıyordu.

Hava dayanılmaz derecede sıcaktı ve kilisedeki bir günahkâr gibi terliyordum. İçinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde, rahatsız edici derecede doğru bir alegoriydi.

Tam bitirmek üzereyken annemin öfkeli bakışlarını yakaladım. Çok sinirlenmişti ve bana kızmaya hazırdı, özellikle de tam bir Paris Hilton gibi davrandığım için - tek eksikim dağınık hamburgerdi. Aceleyle arabayı duruladım ve işim bittiğinde cama vurdum.

Vincent onu aşağı yuvarlarken sırtıyordu.

"Birinci sınıf hizmet," dedi ve bana bir on dolarlık banknot daha uzattı. "Genelde kiliseye bağış yapmaktan kaçınırım ama siz beni bir mümin yapabilirsiniz."

"İster inanın ister inanmayın, buraya kilise için gelmedim," dedim ve onun cömert bağışını bikiimin içine, diğer faturanın yanına sıkıştırdım.

Jason'ın gözleri alaycı bir şokla açıldı. "Hayır mı? Gerçekten mi? Hiç tahmin etmezdim." Pantolonundaki şişkinlik felaket derecede dikkat dağıtıcıydı.

Vincent arabayı çalıştırdığında geri çekildim; motor öyle bir gürültüyle çalıştı ki, gölgelik altındaki kadınlardan birkaçı şikâyet etmeye başladı. Vincent'ın bana bakışı, gözlerinin doğru yerlerde gezinmesi, bana dokunmadan kıyafetlerimi çıkarıyormuş gibi hissetmeme neden oldu.

"Görüşürüz Jess," dedi, ses tonu midemin gülünç bir şekilde küçük bir takla atmasına neden oldu. Yola çıktığında motoru geri tepti, hızla uzaklaşırken egzozundan kısa bir alev parıltısı çıktı.

VINCENT

Jessica'yı en son gördüğümde dizlerinin üzerine çökmüş sikimi yalamak için yalvarıyordu. Bu özellikle baş döndürücü bir anıydı, otuzbir malzemem olarak çok sık hatırladığım türden bir şeydi.

O Cadılar Bayramı partisi neredeyse üç yıl önceydi. Evren istediği gibi verir ve alırdı, bu yüzden Jess o geceden sonra hayalet olduğunda, bunu bir işaret olarak kabul ettim. Bu sadece olması gereken bir şey değildi. Geçmiş, özlem ya da ben, arkadaşlarım ve onun arasında ne olursa olsun, kader gizemli yollarını kullandı ve bizi zıt yönlere çekti.

Bunu genellikle kabul edebilirim. Evren akıp gittiğinde, sen de onunla birlikte ak. Bırak kader kendi yolunu çizsin.

Ama kahretsin, bazen evren beni şaşırtıyordu. Bazen işaretleri inceydi, bazen de devasa, yanıp sönen ve inkar edilemezdi.

Bugün o inkar edilemez işaretlerden biriydi; bunu hissedebiliyordum.

Jess her zaman dengeli ve kendine güvenen biriydi. Bir bakışıyla gözünüzü korkutabilecek türden bir kadındı. Ama bugün telaşlıydı, kararsızdı, dikkati dağılmıştı.

Acaba o da bizim gibi o geceyi düşünüyor muydu? Zihninin koridorlarında gizlenerek ona musallat oluyor muydu? Karanlıkta ortaya çıkıyor muydu? Kendini anılara mı dokunduruyordu?

Yaptık. *Hepimiz yaptık*. Jason bu fikirle alay eder, Lucas şiddetle reddeder ve Manson onun aklından bile geçmediğini iddia ederdi. Ama hepsi yalancıydı. Manson'ın elinde hâlâ tangası vardı ama bu konuda sinsi davrandığını düşünüyordu. Lucas'ı birkaç kez onun sosyal medyasını takip ederken yakalamıştım.

Günün geri kalanında Jason'ın yüzündeki derin çatıklık onu aklından çıkaramadığını kanıtlıyordu. Çözemeyeceği bir sorunla karşılaştığında suratı asılır ve huysuzlanırdı ve Jess de tam olarak böyleydi.

Hiçbirimizin çözemediği lanet bir sorun.

"Buralarda uzun süre kalacağını sanmıyorum," dedi Manson. Onu gördüğümüzü söylediğimde tokat atmışım gibi bir ifade takındı ama sonra yüzündeki ifadeyi çabucak sildi. "Yaz bitmeden yine gitmiş olacak."

Lucas her zamanki gibi sinirli görünüyordu. "Ondan kurtulduğumuz iyi oldu. Bu lanet kasabanın daha fazla soruna ihtiyacı yok."

Sanki konuşacak biriymiş gibi. Lucas'ın Playboy dergisinden daha fazla sorunu vardı.

Yanıldıklarından emindim. Böyle şeyler öylesine olmazdı - bu bir *işaretti*. Havada bir değişiklik vardı, kalın yaz esintisinde biraz daha sıcaklık. Kader hayatlarımıza yeni bir desen dokuyordu, her iplik bizi kaçınılmaz kadere biraz daha yaklaşıtıyordu.

Belki de fazla düşünüyor ve şiirsel konuşuyordum. Sadece yaz sıkıntısının ortasında biraz heyecanlandığım için memnundum. Jess'in o seksi küçük şortu ve zar zor görünen bikini üstüyle arabamın her tarafına eğilmesini izlemek beynimi çalkalamaya başlamıştı.

Jess burada kalacak olsa da olmasa da, biraz hayal kırıklığını gidermem gerekiyordu.

Jason'ı duştan çıkarken yakaladım, belinde bir havluyla ve saçları hâlâ damlarken koridorda duvara yasladım.

"Oh, lanet olsun." Onu havlunun üzerinden kavradığımda nefesi kesildi, dişlerim boynunu sıyırdı.

Kulağını dişlerimin arasına aldım, önce yumuşakça ısırđım ama sonra ağzımı boğazına doğru götürürken daha sert ısırđım. Kolları boynuma dolandı ve saçlarıma dolandı, kulağını sertçe ısırđıđımda saçlarını çekti.

Omuz.

"Sana yukarıda ihtiyacım var," dedim. "Bir saniye, ben-"

Kolumu kaldırıp boğazını kavradım. Bakışlarımdan kaçamaması için alnımı alnına bastırdım ve "Hayır, *şimdi*" diye hırladım.

Bu onun sırtmasına neden oldu.

Onu tavan arasına sokar sokmaz yatağa ittim. Üstüne çıktım ve o da ellerini göğsüme bastırarak güreşmeye çalıştı. Ben daha uzun boyluydum ama o şüphesiz benden daha güçlüydü. Spor salonunda geçirdiği zaman kaslarını mükemmelleştirmişti.

Benim gözümde mükemmellik; muhtemelen bu açıklamaya itiraz ederdi.

Ama güçlü olduğu için onu sıkıştırmama izin verdi. Üstesinden gelinmeye ihtiyacı vardı; bunu arzuluyordu. Zapt edilmeyi, kullanılmayı ve hükmedilmeyi, kontrolü elinde tutma mücadelesinden kurtulmayı.

Jess'ten farklı değildi. İkisi itiraf etmek istemediği kadar birbirine benziyordu.

"Saatlerdir kara kara düşünüyorsun," dedim, bileklerini iki yanında tutarken sözcükleri göğsünde öpücükler ve ısırıklarla bıraktım. Ağzımı karnında gezdirip dilimi göbeğinin altında gezdirdikten sonra tekrar ısırduğımda nefesini sertçe içine çekti. Kasları sertleşmiş, damarları şişmişti. Havluyu çekip bir kenara attığımda siki çoktan sertleşmişti. Uzun ve damarlıydı, ereksiyon halindeyken çarpıcı bir kırmızılığı vardı. Onu tatmak için ağzımın suyu akıyordu.

"Kara kara düşünmüyordum," diye mırıldandı ama onu ağzıma aldığımda kelimeler dilinde kayboldu.

Onun biraz kirli olmasını tercih ederdim ama duştan yeni çıkmış olması da güzeldi. Onu boğazımın derinliklerine alırken kalçaları seğirdi, tüm uzunluğunu tüketme mücadelesinin tadını çıkardım. Dilimi şaftı boyunca kıvırdım, ağzımdan çıkardım ve "Beni kandıramazsın. Jess bütün gün aklındaydı."

Adam kaskatı kesildi, başını sertçe sallarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, yapmadı. Ne... ne... ne... siktiği... umurumda değil."

Ayağa kalktım, parmaklarımı boğazına sıkıca sararken üzerine eğildim ve o da kolumu kavradı. Başparmağındaki siyah boya, takıntılı bir şekilde çiğnediği için yontulmuştu. Kendimi bacaklarının arasına sıkıştırdım, onları ayırmaya zorladım ve o mavi gözlerdeki fırtınayı izledim.

"Bunu benden saklamana gerek yok," dedim boğazı bir yudumla düğümlenirken ve kalbi avucuma çarparken. Bunu ona pek çok kez söylemişim ve şüphesiz daha da söyleyecektim. "Onun hakkında kirli, günahkâr, sapkın düşünceler besliyorsun, değil mi? Anlat bana."

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı ve ben de boğazının kenarlarını sıkarak "Sana söyleyene kadar kıpırdama" diye uyardım.

Duvardaki kancalarımın birinden bir kangal ip aldım. Tavan arası hem yatak odam hem de atölyemdi. İster boyalar ve tuvalerle ister et ve kanla sanat yapıyor olayım, çalışmak için bolca alanım vardı. Bir de göz bağı aldım, Jason'ı bağlamadan önce gözlerine bağladığım kırmızı bir bandana.

Onu hareket ettirip kollarını ve göğsünü saran ipleri bağlayarak bileklerini arkadan sabitlediğimde rahatladı. Karmaşık bir bağdı ama acelem yoktu. Her düğümde fantezilerim biraz daha derinleşiyordu.

Jason ve Jess'i aynı anda bağlamak, kıpırdamaktan başka bir şey yapamaz hale gelene kadar bağlamak, sonra da benim için acı çekmeleri için kısıtlardan yararlanmak için neler vermezdim.

"Sen de onu düşünüyordun." Ben son bir düğüm daha atarken Jason'ın sesi battaniyelerin arasında boğuklaşmıştı. Kısıtlamayı test etti, kasları gerildi, gerildiğinde hafifçe homurdandı

halata karşı.

"Haklısın." Ona bir şaplak atmadan önce kıcını sıktım ve solgun teninde kızarıklık oluşurken gülümsedim. "Ne düşündüğümü duymak ister misin?" Bir kez daha başını salladı ve ben de saçlarını kavrayarak başını yataktan kaldırdım. "*Kelimeler*, evlat, kelimelerini kullan. Cevap ver bana."

"Evet efendim, ne düşündüğünüzü duymak istiyorum."

Sesi benim zevkime göre biraz fazla çabuk çıkıyordu. Yastıklardan birini kaptım ve kalçalarının altına yerleştirdim. Tekrar debelenmeye başladı ama kıcını kavrayıp ayırmadan önce bir şaplak daha atarak onu sakinleştirdim. Yüzümü yanaklarının arasına gömdüğümde nefesi kesildi. Dilimi deliğinin üzerinde gezdirdim, kalçaları sıkışınca ve altındaki yastığa akılsızca sokuluncaya kadar onu yaladım.

"Biraz daha uyumlu hissediyor musun?" Dedim.

"Evet, efendim." Parmakları huzursuz bir enerjiyle kıvrılıp bükülüyordu. "Ne düşündüğünü duymak istiyorum. Lütfen."

Sesindeki o çaresizliği duymak hoşuma gidiyordu. Başucu çekmecesindeki kayganlaştırıcıya uzandım, parmağımı kapladım ve sonra üzerine bol miktarda sürdüm.

"Jess'le seni yan yana bağlamanın ne kadar eğlenceli olacağını düşünüyordum," dedim ve parmağımı anüsünün üzerinde gezdirdikten sonra içine bastırdım. Ağzını tekrar battaniyeye dayayarak inledi. "İkinizi de aynı anda parmaklayabilirim, bakalım hanginiz önce titremeye başlayacak." Zaten titriyordu ve kendini durdurmaya çalışırken bir an için sertleşti. "İkinizi de yumruklayabileceğim kadar gerin. Bir veledin iki eline birden kazığa oturtulmasını çok isterim."

"Bu olmayacak," dedi, kelimeler titreyerek. "Bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorsun."

"Sen de benim hakkımda kendine bunu söyledin, değil mi?" Zar zor iki cümle kurabiliyorken onu konuşmaya devam etmeye zorlamak hoşuma gidiyordu. Onu yokladım, biraz daha kayganlaştırıcı eklerken parmağımı içeri ve dışarı pompaladım. "Ve nasıl sonuçlandığını gör."

"Hayalet gibi dolaşıyor," diye homurdandı ve ben yavaşça ikinci parmağımı eklerken inlemeye başladı. "O... lanet olsun... bizi istemiyor..."

"Evet, öyle." Kıcının parmaklarımın etrafında sıkışma şekli beni çılgına çevirdi. Kendimi onun içine gömmek, dibe vurduğumda adımı haykırışını duymak istiyordum. "Bunu istiyor, Jason. Seni istiyor. Bizi istiyor. Gerçekten de o kızın o geceyi başından beri takıntı haline getirmediğini mi düşünüyorsun? Bugünkü davranışlarından sonra?" Parmaklarımı onun içinde kıvırdım ve prostatının küçük, sert çıkıntısına bastırdım. "Bizim için dizlerinin üzerinde ne kadar seksi görüldüğünü hatırlıyor musun? Ağzının sikiinin etrafında ne kadar iyi hissettirdiğini?"

Parmaklarını yumruk yaptı, çaresiz sesler nefes alış verişlerini noktaladı. Elleri bağlıyken kendini okşayamadığı için tekrar yastığa doğru itti. Onu parmaklamaya devam ettim, ceviz büyüklüğündeki yumruya masaj yaptım.

"İkinizi de bağlardım," dedim, sesim sertleştikçe daha da öfkeleniyordum. "Sizi yan yana yatırır, ben sizi becerirken birbirinizin yüzünü seyretmenizi sağlardım." Kıcını tekrar tokatladım, çırpınına kıkırdadım. "Bu kadar kıpırdanmayı bırak. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Daha fazla kayganlaştırıcı ve üçüncü bir parmak ekledim. Ağzını battaniyeye bastırdı ve bağırды, bu ses tüm vücuduma zevkli bir ürperti gönderdi. Sırtına doğru eğildim, diğer elimle saçlarını kavrarken parmaklarımı içine soktum.

"Bana bütün gün ne düşündüğünü söyle," dedim, sesim gergin çıkıyordu. Beklemek giderek zorlaşıyordu. Aletim kot pantolonuma baskı yapıyordu. "Söyle bana, ne kadar utanç verici olursa olsun, seni ne kadar kıvrandırırsa kıvrandırısın. Söylene kadar kalkmayacaksın."

"Lanet olsun, lütfen..." Parmaklarımın doğru bastırarak geriye çekildi. Eskiden yatak odasında sesi

pek çıkmazdı, onu kafasındakiler hakkında konuşturduğum her seferinde aşağılanmış bir şekilde sinerdi.

"Araba yıkamada bizimle dalga geçiyordu efendim. İstedim

ki..." "Devam et," diye fısıldadım. "Ne istiyordun?"

"Tanrım, o daracık şortu indirip onu orada, kaputun üzerinde becermek istedim. Bütün kilise bizi izlesin."

İşte oradaydı. Duymak istediğim buydu. İnleyene kadar parmaklarımı içine uzattım, "Mm, bu doğru. O güzel küçük amcığı sikinin her tarafına fişkırana kadar sık."

"Kahretsin, evet," diye nefesi kesildi. "Onu domaltır ve ben onu sikerken sana sakso çekmesini sağladım. Bacakları titreyene kadar ona vururdum -"

Parmaklarımı içinden çekerken bir çığlık attı. Daha fazla bekleyemedim. Girişine bastırmadan önce kayganlaştırıcıyı sikimin üzerine yaydım, büzülmüş delik hala direniyordu. İçindeki ilk birkaç santimi hafifletirken yavaşladım.

"Acıt," dedi, sırtını kamburlaştırırken sesi ihtiyaçtan kısılmıştı. Buna mecbur kaldığım için mutluydum.

Tamamen içeri bastırdım ve tekrar haykırdı, ayak parmakları kıvrıldı, onu çaresizce tutan iplere karşı mücadele etti.

"Öyle mi? Bacakları titreyene kadar onu becerir miydin?" Saçlarını çekiştirdim, beni sıkarken sertçe kavradım. "Sert seviyor biliyorsun."

"Bizim için dizlerinin üzerine çöktüğünde o kadar ıslaktı ki," dedi, sözleri anıları keskin bir netlikle geri getirdi. Jason'ın saçlarını bıraktım, kalçalarını kavradım ve daha iyi bir açı yakalamak için yukarı çektim. Etrafına uzandım ve onu okşadım, elimle birlikte onu becerdim. Çok heyecanlanmıştım. O bu kadar iyi hissederken uzun süre dayanamayacaktım.

"Sen beni becerirken ben de onu becermek istiyorum," dedi, sözcükler düzensizdi, kalçaları sıkılıyordu. Elimin her darbesi onu titretiyordu. "Tanrım, onun sikime boşaldığını hissetmek istiyorum. Parmaklarınızdan kendi sularını emdikten sonra yaptığı gibi gülümsemesini görmek istiyorum, efendim." Nefesini sertçe içine çekti. "Kahretsin, beni boşaltacaksın."

Jess'in parmağını ağzına aldığı görüntüsü beni geri dönüşü olmayan bir noktaya itti. Hızım arttı ve Jason kırık bir şekilde adımı haykırdı, altındaki battaniyenin üzerine fişkırان dölleri elimde zonkluyordu. Beni ele geçiren coşku bir baygınlık gibiydi. Ben tükenene, sikim hâlâ içindeyken onun yanına yığılana kadar bedenlerimizin birlikte zonklamasından başka bir şey kalmadı.

Gözlerindeki bağı çekip çıkardım ve yüzümü boynuna yasladım. Belki de haklıydı. Belki de Jessica bizim için yaratılmamıştı ve bu şehvet - bu özlem - kesinlikle hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama bunun peşini bırakamazdım. Bu kadar çok şey hissedebileceğim, ona sahip olmak için bu kadar saçma bir şekilde çaresiz olabileceğim ve yine de bunun hiçbir şeye yol açmayacağı düşüncesinden nefret ediyordum.

"Seni seviyorum." Sesi yorgunluktan pürüzlüydü, yüzünde ise sarhoş bir gülümseme vardı.

"Ben de seni seviyorum." Onu daha da yakınımaya çektim ve çözme işine başlamadan önce nefes almak için birkaç dakika göğsümde sıkıca tuttum.

Bir şeyin imkânsız olduğunun söylenmesinden hoşlanmıyordum. *Hiçbir şey* imkânsız değildi.

Tüm evrenimiz zar zor organize edilmiş bir kaostu, zamanın başlangıcındaki bir patlamanın sonsuza dek yankılanan sonucuydu. Yine de Jessica hayatlarımıza geri getirilmeye devam etti. Her nasılsa, kaderin onu çekebileceği onca yol varken, kendini yine burada bulmuştu. Uzaklara itilmişti ama geri çekilmişti.

Belki de Jason haklıydı. Belki de Jess'i bugün görmenin hiçbir anlamı yoktu. Ya da belki de Kader'in küçük oyunlarını henüz bitirmediği anlamına geliyordu.

Bu onu son görüşümüz olmayacaktı. Bu kadarını kesinlikle biliyordum.

JESSICA

O gece hiç uyuyamadım.

Eski yatağıma geri dönmeye hâlâ alışamamıştım ama tek sorun bu değildi. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum, yarım uykulara daldım ve garip rüyalar zihnime üşüştüğünde aniden uyandım. Gece saat 1'e doğru sadece tavana bakıyor, yastıklarından birini göğsüme bastırıyor ve kendime rüyaların hiçbir anlamı olmadığını söylüyordum.

Onlardı. Jason ve Vincent. Onları görmüş olmam, sadece onlarla *konusmuş olmam* beni tamamen şaşırtmıştı.

Onlarla konuşmayalı neredeyse üç yıl olmuştu ama bu zihnimi meşgul etmedikleri anlamına gelmiyordu. Onlara olan takıntım bir hastalık, kurtulamadığım bir bağımlılık gibi geliyordu. Bir röntgenciye dönüşmüştüm, hayatlarını uzaktan izliyor ve asla elimi uzatmıyordum.

Sosyal medyalarını özel bir dedektif gibi takip etmiş, mümkün olan her küçük ayrıntıyı araştırmıştım. Daha fazla paylaşım yapsalar daha kolay olurdu ama onlar özel insanlardı ve paylaşımları seyrekti.

Lucas ve Manson'ın birlikte bir oto tamirhaneleri vardı ve zaman zaman garajlarında pırıl pırıl motorlar üzerinde çalışırken çekilmiş fotoğraflarını paylaşıyorlardı. Özellikle bir fotoğraf vardı - Tanrım, bu çok utanç vericiydi - o kadar seksi bulmuştum ki telefonuma kaydetmek zorunda kalmıştım. İkisi de gömleksiz, elleri kirden kararmış, sadece kot pantolon ve bot giymişlerdi. Bu fotoğrafı defalarca çektim.

Bakabildiğim tüm pornolar arasında, geri döndüğüm tek şey onların basit fotoğraflarıydı.

Jason'ın hesabı gizliydi ama Vincent sık sık fotoğraf paylaşıyordu. Tüm çocukların birbirlerine bağlı olduğu aşıkârdı ama Jason ve Vincent arasında beni üzen bir romantizm vardı. Kıskançlık değildi. Özlem miydi? Dışarıdan bakıldığında aşkları tam da benim istediğim ama kelimelere dökemediğim türden bir ilişki gibi görünüyordu: özgürlük ve bağlılık.

Ama bana bunun mümkün olmadığı öğretilmişti ve şimdiye kadarki ilişkilerim de bunu kanıtlıyordu. İlişki, kısıtlamalar, yanlış anlamalar, hayal kırıklıkları ve kıskançlıklarla dolu bir kafesti. Biriyle çıkmak, başkalarına duyulan arzuyu kapatma zorunluluğu taşıyordu ama kendimi sık sık bunun benim için mümkün olup olmadığını merak ederken buluyordum.

Kırılmış mıydım? Cinsellik utanılacak bir şey değildi, ancak etrafımdaki arkadaşlarım ve ailem bana aksini söylediğinde bunu kabullenmek zordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve onları başımda dikilirken hayal ettim - Jason ve Vincent'ı, Manson ve Lucas'ı da. Etrafımı sarmışlar, beni küçük hissettiriyorlardı. Ellerinin kalçalarımın üzerinde gezinirken, bacaklarımın arasından kayarken tam olarak nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalışırken tenimi bir ürperti kapladı.

Bu şekilde uyumayı asla başaramayacaktım. Karnımın alt kısmında rahatsız edici derecede sıcak ve huzursuz bir his vardı.

Vibratörümü almak için yatağın altına uzanamayacak kadar yorgundum. Elimi külotumun içine kaydırđım, hızlı yapmaya kararlıyđım. Hayal *kurmama gerek* yoktu, değil mi? Ama parmaklarımın dokunuşu içimdeki sıcaklığı besleyip alevlendirirken, düşüncelerimin dolaşmasına engel olamıyordum.

Manson bir keresinde bana Vincent'ın kısıtlamalardan hoşlandığını söylemişti. Bu yüzden onun bana dokunduğunu hayal ettiğimde kelepçeleri düşündüm - bileklerime ve ayak bileklerime yapışan soğuk metal. Vincent'ın bana güldüğünü hayal ettim.

benimle alay ediyordu, benim bozulmam onu gülümsetiyordu.

Ürperdim.

Başka birini düşünebilirim. Bir ünlü. Belki geçen gün kafede gördüğüm o seksi kız ya da geçen yıl kulüpte takıldığım adam. *Onların* dışında herhangi biri. Ama kimi hayal edersem edeyim, yüzleri şekil değiştiriyor, sesleri değişiyor, hareketleri ve tavırları inkar edilemez oluyordu.

Zevkim derinleştikçe ve nefeslerim biraz daha hızlandıkça beynim başka biriyle yetinmeyi reddetti.

Jason beni çembere alırken Vincent'ın beni yatağa zincirlediğini hayal ettim. Jason'ın bakışları beni parçalayabilirmiş gibi geliyordu, sanki çok fazla şey görüyordu. Sanki zayıf noktalarımı biliyordu ve hepsini ustalıkla ortaya çıkarabilirdi.

Her zaman yüzük takardı. Kalın gümüş yüzükler ve siyah boyalı tırnaklar. O tırnakların içimde kaybolduğunu, parmaklarının içime girdiğini hayal ettim. Aletin tadını ve başımda dikilirkenki görüntüsünü hatırladım.

Parmaklarım çarşafın üzerinde sıkıştı.

Manson onları izlemeye bayılıyordu. Röntgenci olmanın onu tahrik ettiği çok açıktı. Hayalimde, hala izliyordu. Etrafımda dönüyordu. Yatağımın etrafındaki karanlıkta zar zor görünüyordu.

"Ne kadar çok kavga ederseniz, o kadar kötü olur."

Kelimeler midemde dolanıyordu. Savaşmak zaten işe yaramazdı, onları yenmemin hiçbir yolu yoktu. Vincent beni kaçamayacağım kadar sıkı bağlardı.

Ama ben daha fazlasını istiyordum. Daha fazla zevk, daha fazla uyarılma... daha fazla korku. Bağlı ve çaresiz olmanın heyecanını hissetmek istiyordum. Kontrolü tamamen kaybetmek istiyordum.

"Küçük pis sürtük bundan hoşlanıyor, değil mi?" Lucas'ın bu sözleri söylerkenki sesini hayal ettim, derin ve sert. Her zaman ne yapacağı belli olmayan biriydi. Öfkeli, kalpsiz... Benden nefret ediyordu ama bu onu daha da iyi yapıyordu.

Nefesimi tutmamaya çalışarak parmaklarımı daha hızlı hareket ettirdim. Manson'ın tepemde dikildiğini, yüzünde çarpık bir gülümseme olduğunu hayal ettim. Tanrım, diğerleri beni kullanırken kıvrınmamı seyretmeye bayılırdı. Ben kullanılacak bir oyuncaktım, sadece doldurulacak delikler. Bu düşünce tepeden tırnağa ürpermeme neden oldu.

Fantezimde, Manson boğazımı kavradı ve fısıldadı, *"Seni yok etmelerini izleyeceğim, meleğim."*

Yok et beni. Mahvet beni. Beni arzuladığım yozlaşmaya zorla.

Cezalandırılıyormuşum gibi hissetmek istiyordum. Lisedeyken onlara bok gibi davrandığım ve daha sonra onlarla tanıştığımda aynı derecede kötü olduğum için cezalandırıldım. Pişman olduğum ama değiştiremediğim kararlar verdiğim için cezalandırıldım.

Bir inilti çıkmadan önce elimi ağzıma bastırdım. Ama onun yerine Vincent'ın eli olduğunu ve o şakacı alaycı sesiyle beni azarladığını hayal ettim.

"Şşşt, şimdi çok ses çıkarma. Annenle babanın duymasını istemezsin, değil mi?"

Ayak parmaklarım kıvrıldı. Sıvı ısı damarlarımdan akararak beni içten dışa doğru kavurdu. Birkaç dakikalığına zihnim boşaldı, sadece o mükemmel coşku patlamasıyla doldu. Sonrasında sersemlemiş bir halde kaldım, gerginliğim eridi ve kaslarım gevşedi.

Belki şimdi sonunda biraz uyuyabilirim.

Yorganı çektim ama fanteziler beni tatmin olmuş şehvetim kadar kolay terk etmedi. Hâlâ oradaydılar, rüyalarımda gizleniyorlardı.

Onları hayaletleştirmiştım ama yine de lanetlenmiş hissedenden bendim.

Sonraki birkaç gün bulanık bir şekilde geçti. Annemin gönüllülerden oluşan ekibi 4 Temmuz sabahı kilisenin yanındaki boş alanı tamamen dönüştürmüştü. Oyun stantları, şişme evler ve yüz boyama vardı. Hamburger ve sosisli sandviçlerin yağlı kokusu havayı dolduruyor, ızgaralardan çıkan dumanlar kalabalığın arasından süzülüyordu.

Sabahın büyük bölümünde halka atma oyununda çalıştım ve çocuklarla uğraşmak beni çabucak yordu. Çocuklarla aram hiçbir zaman iyi olmamıştı ama çok sabırlı biri de değildim. Annem bunun için beni sürekli azarlardı.

Neyse ki, can sıkıntımın ortasında tanıdık bir ses dikkatimi çekti. "Gönüllü görevde sıkışıp kaldın, ha?"

Çimenlere saçılmış plastik halkaları toplamak için ayağa kalktığımda eski sınıf arkadaşlarımdan Danielle'in oyun standının önünden bana gülümsediğini gördüm.

"Hey, kızım! Görüşmeyeli uzun zaman oldu!" Danielle'le lisedeyken amigo takımındaydık ve o zamandan beri sürekli görüşüyorduk. Çok acımasız bir kaltak olabilirdi ama her zaman iyi geçinmiştik.

İkimizin de birbirimizle geçinememe riskini göze *alamayacak kadar çok* pisliği vardı.

"Annem cömertçe gönüllü olarak zamanımı ayırdı," dedim gözlerimi devirerek. "En azından yüz boyama standında sıkışıp kalmadım."

"O pençelerle çocukların gözlerini oyarsın," dedi imzam haline gelmiş akrilik tırnaklarıma bakarak. "Demek ailene geri döndün, ha? Zor bir durum. Nate'le birlikte yaşamaya başladıktan sonra ailemin yanına taşınmayı hayal bile edemiyorum. Annem ve ben muhtemelen birbirimizi öldürürdük."

Danielle ve Nate geçen yıl nişanlanmışlardı. Lisede sevgiliydiler, bu yüzden sürpriz olduğunu söyleyemezdim. Tek gerçek sürpriz Danielle'in yuva kurmasıydı.

"Evet, zaten anlıyorsun," dedim. "Eğer sonunda tutuklanırsam... nedenini bileceksin. Bir an önce o evden çıkmam gerekiyor."

"Bu akşam şenlik ateşine geliyorsun, değil mi?" diyerek kenara çekildi ve halkalarla sırasını beklemek için hevesle uzanan küçük çocuğa ters ters baktı.

"Şenlik ateşi mi?" Dedim. "Bundan haberim yoktu."

"Oh, gelmelisin!" Telefonunu çıkardı. "Numaran hâlâ aynı, değil mi? Sana detayları göndereceğim. Havai fişekleri de iyi görebileceğiz. *Herkes* orada olacak. Eski günlerdeki gibi olacak. Ayrıca, Nate ve ben çok yakın oturuyoruz, yani sonrasında bizde kalabilirsin." Telefonu çaldı ve mesajı okuyunca iç geçirdi. "Oops, gitmem gerek. Nate bir tane daha yirmi dörtlük Coors paketi istiyor." Gözlerini devirdi. "Tam da yapmak istediğim şey

- ayın 4'ünde bira alışverişi."

"Sonra görüşürüz, kızım." Giderken el salladım. Dışarıda bir gece tam da ihtiyacım olan şeydi. Birkaç kadeh içki içebilir, herkesle hasret giderebilir ve havai fişekleri izleyebilirdim. Aklımı başka şeylerden uzaklaştırmak için güzel bir fırsat olacaktı.

Birkaç saat sonra diğer gönüllülerden biri yerimi aldığımda festivalden kaçmayı başardım. Şenlik ateşinden önce duş almak ve üzerimi değiştirmek için yeterli zamanım vardı. O gece havanın çok soğuk olacağını tahmin etmemiştim ama crop top ve kot pantolonumun üzerine hafif bir ceket yeterli olacaktı. Kıyafetlerimin çoğu hala paketliydi ve kutuları karıştırmak istemiyordum ama dolabımda sadece birkaç seçenek vardı.

Elim yumuşak siyah bir kapüşonlunun üzerinde gezindi ve onu askısından aldım. Bana çok büyüktü

ama benim değildi. Arkasında kurt kafalı bir başlık takmış siyah bir koyun resmi vardı. Baktım

Sanki yine yanlış bir şey yapan bir gençmişim gibi kapalı kapıma baktım ve kapüşonumu burnuma götürüp derin derin içime çektim.

Belki de benim hayal gücümdü ama bunca yıl sonra bile hâlâ onun gibi koktuğuna yemin edebilirim. Manson Reed. Cadılar Bayramı partisinin ertesi sabahı bana sürmüştü.

Bunun hakkında çok fazla düşünemezdim. Üzerime geçirdim, anahtarlarımı ve çantamı aldım ve odadan çıkmadan önce ışığı kapattım.

Danielle'in bana verdiği yere doğru arabayı sürerken güneş batmış ve havai fişekler gökyüzünü aydınlatmıştı. Küme küme ağaçların arasına uzanan dar bir toprak yola saptım. Orada çok sayıda aracın park etmiş olduğunu görmek şaşırtıcı değildi.

Bazıları yere yakın oturuyordu, devasa egzoz boruları ve büyük spoyleri olan ithal arabalardı. Diğerleri Amerikan klasikleriydi, şık ve gürültülü inşa edilmişlerdi, pırıl pırıl kromla kaplanmışlardı. Bir de kaldırılmış kamyonlar vardı, kalın lastikler üzerinde gürleyen dizeller.

Wickeston'un futbol sevgisine rakip olabilecek bir şey varsa o da araba sevgisiydi. Klasik Amerikan arabaları idealdi ama gördüğüm arabaların sayısına bakılırsa ithal arabalar da güçlü bir takipçi kitlesi topluyor gibiydi. Motorlar hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum ama şık bir arabanın estetiğini takdir ediyordum.

Ve hızını takdir ettim.

Bazı kamyonlar devasa şenlik ateşinin etrafına yarım daire şeklinde park etmişti ve arka kapıları bira soğutucularını paylaşmak için açıktı. İnsanlar ateşin etrafında katlanır sandalyelerde oturuyor ya da gruplar halinde bira içiyor, elektronik sigara içiyor ve sigaralarını tütürüyorlardı. Birinin ses sisteminden bangır bangır müzik çalıyordu ve kahkaha ve sohbet sesleri arabama nüfuz ettikçe heyecanım arttı.

Kalabalık önünde her zaman başarılı olmuşumdur. İnsanların benden hoşlanmasını -ya da korkmasını- sağlamak, kaybetmeye tahammül edemeyeceğim bir oyun gibiydi. Burada olacak insanlardan birkaçını zaten tanıyordum, ama muhtemelen herkes *beni* zaten tanıyordu.

"Eski popüler kız" olmanın komik yanı da buydu. Bir insan olmaktan çok, televizyondaki son reality şov gibi bir hayranlık nesnesiydiniz. İnsanlar sizi en sevdikleri ünlüyü sevdikleri gibi seviyorlardı.

Önemli olan onların sizin hakkınızdaki fikirleriydi. İtibar her şeydi.

Park ettim ve hızlı bir yüz kontrolü yapmak için aynamı ters çevirdim. Muhtemelen bir kat daha kapatıcı sürmeliydim; annem koyu halkalarımın ne kadar kötüleştiği konusunda beni uyarmıştı.

Her neyse.

Gece havası berraktı ve odun dumanı kokusuyla doluydu. Alevler meşe ağaçlarının üzerinde dans eden gölgeler oluşturuyor, dumanlar kıvrıla kıvrıla gökyüzüne doğru yükseliyordu. Uzaktaki havai fişeklerin patlaması ve çırtıtısı, ağaçların kenarından patlamayı görebilenlerin alkışlarına neden oldu.

Şenlik ateşinin diğer tarafında Danielle'i gördüm ve oraya yöneldim.

"Yeeesss, geldiğine çok sevindim bebeğim!" Katlanır sandalyesinden kalkıp bana sarıldı ve ellerime buz gibi bir maden suyu tutuşturdu. "Hadi sana biraz alkol alalım. *Gerçek* partinin zamanı geldi."

Nate onun yanında oturuyordu ve bana dostça bir selam verdi ama hiçbir şey söylemedi. Eski sevgilimin arkadaşlarından katılan tek kişi o değildi. Alex McAllister ve Matthew Fink de buradaydı.

"Eski güzel Wickeston'a tekrar hoş geldin Jess," dedi Alex, beni çok sıkı sarılışlarından birinin

içine çekerek. Alex, Matthew ve Nate, Kyle'la birlikte futbol takımındaydılar ve neredeyse her yere birlikte giden bir birlik oluşturmuşlardı.

Onları iyi tanıyordum, muhtemelen *fazla* iyi. Nate yerel bir polis memurunun oğluydu ve tanıdığım herkesten daha fazla yasadışı iş yapmıştı. Matthew her maçtan önce zil zurna sarhoş olurdu çünkü bunun onu "daha iyi oynattığını" söylerdi. Ya Alex? Kyle'ın en iyi arkadaşı, sağ koluydu.

Sonra Kyle ve ben ayrıken bana asılmaya çalıştı. Onu geri çevirdim ve bir daha bundan hiç bahsetmedim ama dostça sarılmasına bakılırsa ilgisi azalmamıştı.

Ashley ona "huysuz" derdi ve kolları nihayet etrafımdan gevşediğinde aklıma gelen ilk kelime buydu.

"Şehir hayatı sana göre değil miydi?" dedi.

"İnanın bana, hâlâ şehirde olmayı tercih ederim," dedim. "Hala şehir fiyatlarını ödemeyi tercih eder miydin? Tabii ki hayır." Bir stajyerin cüzi maaşıyla Nashville'de bir daireyi, yemeği ve faturaları karşılayamazdım; bu kesindi. New York bana daha da ulaşılmaz geliyordu ama doğru maaşla bunu başarabilirdim. I

Sadece patronumu buna değdiğime ikna etmem gerekiyordu.

"Görünüşe göre bir ek işe ihtiyacın var," dedi ve yakındaki bir soğutucuya uzanıp bir soğuk kutu daha aldı. "OnlyFans'ın eleman aradığını duydum. İlk aboneniz ben olacağım."

Bakışları dikkatle üzerimde gezindi ve ben de gözlerimi devirdim. "Oh, ha ha, çok komik. Hayal kurmaya devam et."

Omuz silktili ama bana bakışı hiç de sıradan değildi. Alex seksiydi, buna şüphe yoktu. Tam da benim aradığım tipti: geniş omuzlu, yakışıklı yüzlü, kendini beğenmiş ve büyük bir egosu vardı. Ama aynı tiplerle çıkmaktan ve aynı lanet sonuçları almaktan bıkmıştım.

Ayrıca, eski sevgilimin en iyi arkadaşıydı. Onunla çıkma fikri bana iğrenç geliyordu.

Danielle'le konuşacak çok şeyimiz vardı ve o da hemen eski sınıf arkadaşlarımız hakkında bildiği her dedikoduyu anlatmaya başladı. Kim evlenmişti, kim hamileydi ve kim hapse girmişti. Alex ise huzursuzdu ve ne zaman başka bir araba gelse başını kaldırıp bakıyordu.

"Birini mi bekliyorsun?" Matthew boş teneke kutusunu ayakkabısının altında ezerek konuştu.

"Muhtemelen yine *bebeğine* bakıyordur," diye alay etti Danielle, gözlerini devirerek, "Alex arabasına yeni ve havalı bir şey yaptı, şimdi de ondan bahsetmeden duramıyor," diye açıkladı.

"Hangisi senin?" Dedim ve Alex ateşin ötesindeki kırmızı Dodge Challenger'ı işaret etti. "Bu bir Hellcat," dedi gururla. "Üzerinde yeni bir melodi de var. Bebek kıcını kaldırıyor."

Bir silah sesi gibi geri tepti ve hepimiz başımızı yola doğru çevirdik. Az önce gelen her kimse sesi gürültülüydü; onları görmeden çok önce motorlarının sesini duyabiliyordum. Ağaçların arasına döndüklerinde farlar parladı ve Alex kollarını kavuşturarak yavaşça ayağa kalktı.

"Vay, vay, vay," dedi. "Kaybedenler ortaya çıkmaya karar verdi."

İki araba yaklaşıyordu, camları o kadar karartılmıştı ki içeriği göremiyordum. Öndeki şık mor Mustang'i gördüğümde nefesim ciğerlerimde kesildi, alt takımından mor renkli neonlar parlıyordu, motoru agresif bir şekilde gürlüyordu. Sosyal medya takipçisi olmasaydım onu tanıyamazdım ama kime ait olduğunu hemen anladım.

Manson. Kullandığı eski Bronco'yu önemli ölçüde geliştirmiş.

Arkasında beyaz bir Nissan 350Z adeta süzülerek ilerliyor, teybinden bas sesleri yükseliyordu. Bu araba Jason'ındı ve Vincent'ın yayınladığı videolardan anladığım kadarıyla amatör drift dünyasında hesaba katılması gereken bir güçtü.

Midem bulandı ve elimdeki konserve kutusu hafifçe kırıştı. Eğer ikisi buradaysa, o zaman hepsi buradaydı. Ama bu sefer ortadan kaybolamazdım.

Kendi hayaletlerim bana musallat olmak için geri dönmüştü.

JASON

Renkli camın içinde, altımda motor gürlerken ve hoparlörlerimden bas sesleri yükselirken kendimi dokunulmaz hissediyordum. Zihnim sakindi, odaklanmıştı, meditasyon netliğine yerleşmişti. Sürekli yarışan düşüncelerim ve seğiren parmaklarım motorun sabit uğultusu tarafından sakinleştirildi.

Bir de Vincent'ın dudakları sikimin etrafını sarmış, dilini sikimin üzerinde gezdiriyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve uzun kahverengi bukleleri avucumun içinde bükerek kavradım. Ellerimin bağlı olmasını tercih ederdi, ya arkamdan sıkıca bağlanır ya da başımın üzerine kaldırılıp ayak parmaklarımın üzerine uzatılırdım. Ama kontrol sırası bendeydi.

Ellerimi serbest bırakarak başını aşağıya doğru bastırmam ve boğulana kadar boğazını sikmem gerekiyordu.

Boşalmak istemiyordum, henüz değil. Beni sonuna kadar içine almasını izlemek ve boğazının sıkıldığını hissetmek neredeyse beni kendimden geçirecekti. Ama kendimi beklemeye zorladım, mutluluğun uçurumunda tehlikeli bir şekilde asılı kaldım.

Vincent mırıldandığında ve boğazı beni sıktığında nefesim kesildi, tüm sırtım kaskatı kesildi.

"Oh, kahretsin -" Zihnim çok değerli bir anlığına karardı. Beynimi uyuşturan bir anlık saf zevk, ama nefes nefese yüzeye çıktım.

"Hassiktir..." Vincent yavaşça başını kaldırıp bana Cheshire kedisi gibi sırtınca ben koltuğa yapıştım.

"Hoşuna gitti mi?" Koltuğun diğer tarafına uzanıp yüzümü avuçlarken sesi boğuk çıkıyordu.

"Bayıldım amına koyayım," dedim kıkırdarak, yeryüzüne geri döndüğümde. Bir öpücük için başımı ona doğru çevirdi, yorgun bedenim hala onun müstehcen derecede yetenekli diline tepki veriyordu.

Renkli camlar ve bize sağladıkları mahremiyet için minnettardım. Kalabalıklar beni geriyordu - içlerinden kimin bir anda size düşman kesileceğini asla bilemezsiniz. Yanlış bir şey söylediğinizde, yanlış bir yöne baktığınızda ya da yanlış birini öptüğünüzde boku yemiş oluyordunuz.

İnsanlar *doğru* ve *iyi* olarak kabul ettikleri şeylere ters düşen bir şey gördüklerinde, işler hızla şiddete dönüşebilirdi. Dindar olmadığımı söyleyene kadar annem bana hiç vurmamıştı. Babam, "endişeli bir komşu", Vincent'la beni Subaru'sunda sevişirken gördüğünü kanıtlayarak beni ona ifşa edene kadar sesini bile yükseltmemişti. Bir baba oğlunun günah dolu bir hayata doğru gittiğine ikna olduğunda "biseksüel" gibi kelimelerin hiçbir anlamı yoktu.

Ama siktir et hepsini. Hayatımı başkalarının keyfi kuralları altında yaşamak zorunda kalmamak için günahı kucaklar ve kendimi cehenneme atardım. Eşofmanımı tekrar yerine oturtarak kendimi bir kenara çektim.

Evet, bir partide eşofman altı. İnsanları görünüşümle etkilemeye çalışmak beni gerçekten rahatsız etmiyordu. Boyum 1.70'ti ve hayatım boyunca *çok büyük* olduğu söylenen kulaklarımı zar zor gizleyen dağınık mavi saçlarım vardı. Bu saçmalık içimi kemirirdi, asla mükemmel miktarda sakal ve vücut kütlesine sahip o 1.80'lik yontulmuş adamlardan biri olamayacağımı bilirdim. Artık bunun benim için bir önemi yoktu.

Motoru kapattım, dışarıdan gelen kahkahalar ve bağırarak selamlamalar izole dünyamı tehdit

ediyordu. Vincent'a baktım ve onun beni izlediğini gördüm, sırtışı hâlâ ağzını kıvırıyordu.

"Hazır mısın?"

dedi. Başımı

salladım.

"Hazırım."

Onlara katıldığımızda Manson ve Lucas Mustang'e yaslanmış aralarında sigara içiyorlardı. Lucas o kadar ciddi görünüyordu ki parti yerine cenaze için orada olduğunu düşünebilirdiniz.

Vincent, "Kahretsin çocuklar, gülümsemeyi azaltın," dedi. Vincent ayıkken bile soğukkanlıydı. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunma deneyiminin bir yan ürünüydü bu. Kolunu omuzlarıma doladı ve THC sigarasını havaya kaldırarak bana bir firt teklif etti. Yavaşça içime çektim, bir süre tuttum ve buharı gece gökyüzüne üfledim.

"Birayı aldın mı?" Lucas söyledi.

"Evet, efendim." Arabanın arkasına geçtim ve kapağı açtım. Geçen hafta sonu montajını bitirdiğim Rocket Bunny kitiyle arabam alçak ve geniş bir şekilde duruyordu. Bir sonraki yarışmadan önce hâlâ birkaç haftam vardı, bu yüzden bu gece onu gösterme fırsatına karşı koyamadım.

Ayrıca, motorun yapımına yardım ettikleri düşünülürse, Manson ve Lucas için iyi bir reklamdı. Getirebileceğimiz her iş hepimiz için iyi olacaktı.

"O zaman başlayalım çocuklar," dedi Manson, bagajından on iki paket IPA çıkararak. Getirdiğim ucuz bira kutusunu paylaşıyordum ama Manson'da iyi bira vardı.

"Neden bu boka geliyoruz ki?" Lucas ağaçların arasına yayılmış yüzleri tararken sigarasından bir nefes çekerek mırıldandı. "Buradaki insanların yarısından nefret ediyorum."

"Peki ya diğer yarısı?" Manson bir birayı bana fırlattıktan sonra kendisi için de bir tane açtı.

Lucas başını salladı. "Onları da sevmiyorum."

Manson homurdandı. "Doğru ya. Saçmalamaya başlamadan önce sana biraz alkol verelim."

"Ben bir bok başlatmam," diye homurdandı Lucas. Elindeki teneke kutunun kapağını açmak üzereydi ama şenlik ateşine doğru bakarken sigara birden ağzında gevşedi. "Lanet olsun. Az önce bir hayalet gördüm."

Hepimiz döndük; Vincent biraz fazla hızlıydı çünkü muhtemelen gerçek bir paranormal olay bekliyordu. Ama Lucas'ın aynı anda hem öfkeli hem de şaşkın görünmesine neden olacak tek bir hayalet vardı. Onu görmeden önce bile kim olduğunu biliyordum.

Jessica ateşin diğer tarafında oturuyordu, büyük boy kapüşonunun fermuarı açıktı ve dar gömleği göğüs dekoltesini sarıyordu. Uzun sarı saçları omzuna dökülmüş, bacak bacak üstüne atmış, katlanır sandalyesinde bir kraliçenin özgüveniyle oturuyordu.

Mükemmel zihinsel sakinliğim anında paramparça oldu.

Onu aklımdan uzak tutmaya, Vincent'in beni zorlamaktan büyük zevk aldığı fantezileri unutmaya çalıştım. Bazen onu düşünmek bile beni iğrendiriyordu. Ödevlerini yapmamı isteyen, sınavlarımda kopya çeken, giysilerimden yumuşak sesime ve kulaklarıma kadar her şeyimle alay eden kadın. Fantezilerimin yakınına bile yaklaşmamalıydı.

Tanrım, ama o yaptı. Sapkın hayallerimde tekrar tekrar ortaya çıktı.

Jessica hiçbir zaman bir meydan okumadan geri adım atacak, korktuğunu belli edecek bir kadın olmamıştı. Biz bakarken gözleri bize doğru kaydı.

Arkamıza baktığımızı fark ettiğinde yüzünde beliren dehşet ifadesi paha biçilemezdi. Vincent ve ben onunla araba yıkamada karşılaştığımızda olduğu gibi telaşlı görünüyordu.

"Sana onun şehre döndüğünü söylemiştim," dedi Vincent. Sırıtmamak için kendini zor tutuyordu ve bu durumdan çok fazla anlam çıkardığını söyleyebilirdim. Jess'i bir ay içinde iki kez görmüştük, bu da kesinlikle bunun arkasında kader, alın yazısı ya da başka bir gizemli güç olduğu anlamına geliyordu.

"Burada olma ihtimali nedir ki?" Lucas söyledi.

"Wickeston'da bunun dışında yapacak bir şey olmadığını düşünürsek, oldukça iyi bir oran

aslında," dedim. Tırnağımı dişlerimin arasına yerleştirdim ve ısırdım. Bütün gece ona bakmak zorunda kalsaydım, hiç tırnağım kalmazdı. "Aranızda hiç Jess'in bir partiyi kaçırdığını gören oldu mu?"

Manson birasını Mustang'in tavanına bıraktı, gözleri taze et görmüş bir köpek gibi sarışın kadına dikilmişti.

"Gidip merhaba demeliyiz," dedi.

Vincent hemen başını salladı.

"Gitmeliyiz."

Lucas başını iki yana salladı. "Bir hayaleti yakalamaya çalışmaktan vazgeçmeliyiz." Ama sözleri ilgisini gizlemiyordu. Ona bakmaya devam etti.

Sağduyum Lucas'tan yana olmak istiyordu. Ama beynimin saplantılı tarafı bu işin peşini bırakmıyordu. Beni her zaman bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğundan hâlâ emin değildim. O çözemediğim devasa bir bulmaca, cevapsız bir soru, çözümü olmayan bir problemdi.

O bir meydan okumaydı ve Tanrım, ben meydan okumaları severim.

"Bir hayalete göre iyi kafa veriyor," dedim ve Vincent yine başıyla onayladı. Jess'in sikimin tadına bakmak için yalvardığı anı asla unutamayacağım bir anıydı. Benim gibi bir erkeğin ancak hayal edebileceği türden gerçeküstü bir andı, okuldaki en dokunulmaz kız beni ağzına almak istiyordu.

"Kibar ol, J," dedi Manson, sırtımdan aşağıya hafif bir ürperti veren o ses tonuyla. Manson'ın ilaçları, terapisi, meditasyonu ve tüm bu saçmalıkları vardı, ama yine de içinde asla tam olarak gitmeyecek karanlık bir şey vardı. Olması gerektiği için doğan ve hiçbir şey onu öldüremediği için yaşayan bir şey.

O şey, içindeki canavar, Jess'in tadına bakmıştı ve başka hiçbir şey onu doyuramazdı.

Daha iyi biliyordum ama sanırım Manson o gece Cadılar Bayramı partisinden bir şeyler çıkacağına gerçekten inanmıştı. Sadece bir sikişten daha fazlası. Belki de Jess'in değişeceğini, aniden bizi ne kadar çok istediğini fark edeceğini düşünmüştü. Belki de buralarda takılacağını, sanki zaten çok rahat bir ev hayatı yokmuş gibi bizim berbat aile birimimize entegre olacağını düşünmüştü.

Hiç şansın yok.

"Sanırım biraz sohbet etmekten zarar gelmez," dedi Lucas sonunda. Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye benzer bir şekilde seğirdi ve midemde bir batma hissi oluştu. Lucas'ın gülümsemesi iyi bir şey değildi; mutlu şeyler düşündüğü için değildi.

Hayır, bu *mutlu* bir *düşünce* gülümsemesi değildi. *Boktan* bir gülümsemeydi.

JESSICA

"Tanrım, buraya geldiklerine inanamıyorum," dedi Danielle, yeni gelen dört adama hızlıca bir göz atarken sesi tiksintiyle kısılmıştı. "Eskiden bizimle aynı partilerde bulunmaktan *korktukları* zamanları hatırlıyor musun?" Gözlerini devirdi. "Bayan Peters Manson'ı küçük hayırseverlik vakası olarak aldığından beri, şimdi o ve arkadaşları her yerde ortaya çıkıyor."

O söylenmeye devam ederken ben de başımı salladım. Ateş çok sıcaktı ve bacağımla zıplamayı bırakmıyordu. Söylediklerine odaklanmaya çalıştım ama midem kelebeklerle doluydu ve konsantre olmam imkânsızdı.

Neyim vardı benim?

Onlara, yüzlerinde temkinli ifadeler olan koyu renk giyimli o dört adama bakıp duruyordum. Burada olduğumu biliyorlardı ve benim onları izlediğim gibi onlar da beni dikkatle izliyorlardı.

Danielle haklıydı. Bir zamanlar benimle ya da *popüler* kalabalıktan herhangi biriyle aynı partiye asla adım atmazlardı. Ama bu geçmişte kaldı ve herkes büyüdüğü "biz" ve "onlar" arasındaki çizgiler bulanıklaştı. Popüler çocuklar ve dışlananlar arasında artık böyle bir duvar yoktu ama grupların birbirine karışması kaçınılmaz olarak çatışmaya yol açıyordu.

Ne kadar zaman geçmiş olursa olsun, her şey affedilemez ve unutulamazdı.

Benimle öpüştüğü için Manson'ı kanlı bir posa haline getirene kadar dövmeye çalışan üç adamla oturuyordum. Dürüst olmak gerekirse, Manson o bıçakla ödlerini kopardığında hepsinin birkaç basamak aşağı düştüğünü görmek çok tatmin ediciydi.

Ama Alex, Nate ve Matthew artık pek korkmuş görünmüyorlardı. Kızgın ve gergin görünüyorlardı. Kyle'ın gidişiyle Alex'in bir tür sözsüz lider konumuna geçtiği açıktı. Hayatımda yeterince kavga görmüştüm, bu gerginliğin yumruklaşmayla sonuçlanacağını biliyordum.

Özür dileyerek aceleyle yerimden kalktım ve soğutuculardan birinde başka bir içecek aramak için ateşten uzaklaştım.

Buzun içinde balık avlarken ensemden bir ürperti geçti ama soğuktan değildi. "Jessica Martin."

Arkamdaki ses sert bir fısıltıydı, acılıkla kabalaşmıştı. Kim olduğunu hemen anladım.

Elimde şişe, yüzümde alaycı bir gülümsemeyle döndüm. "Lucas lanet olası Bent. Artık böyle mi selamlaşıyoruz?"

Lucas'ın derin bakışlarında boğucu bir ağırlık vardı ve ben konuştukça daha da ağırlaşıyordu. Bana etlerimi sıyırıp altındaki kemikleri görmek istermiş gibi bakıyordu. Üzerinde siyah bir atlet ve yırtık kot pantolon vardı, katlanmış kolları sayısız dövmenin kalın çizgileriyle kaplıydı.

Yanağındaki mutlu yüz ifadesi benimle alay ediyordu. Yüzündeki çatık kaşlara rağmen o kadar neşeliydi ki. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi Jason, Lucas'ın yanına gelip gözlerini soğuk bir şekilde Lucas'ın üzerinde gezdirirken.

Açıkta kalan tenimin her santimini.

Nate'in beyaz kamyonetinin arkasında duruyorduk ve kabin bizi ateşin etrafındakilerden gizliyordu. Ama Lucas'ın arkasından sinsice kısılmış gözlerle beni izleyen Vincent'a baktığımda sinirlerim hâlâ midemde çalkalanıyordu.

Onlarla ilgili bu fantezilere kapılmamalıydım. Çılgılık atana kadar beni becerdiğini hayal ettiğim, beni bağlayıp itaatkâr küçük bir sürtük gibi süründüren adamların yanında nasıl normal davranabilirdim ki?

Bunlar sadece fanteziydi ama şans verilirse bu adamlar onları gerçeğe dönüştürebilirdi. Alt dudağımı yaladım, ağzımın içine çektim ve kan akıtma riskini göze alana kadar ısırdım. Bu içkiye çok ihtiyacım vardı.

"Şenlik ateşi senin için çok mu sıcak?" Vincent'ın sesinde alaycı bir ton vardı. "Yoksa başka bir şey mi seni sıcak hissettiriyor... ve rahatsız mı ediyor?" Uzanıp Jason'ı dürttü, ikisi de sanki aralarında bir şaka varmış gibi kıkırdadılar.

Sanki *biliyorlardı*. Sanki Jason'ın parlak mavi gözleri ruhumun derinliklerini görebiliyordu. Alaycı sırıtışları karşısında dudağımı büktüm. "Lütfen, kendinizi övmeyin. İlerleyin." Yolumdan çekilmelerini istercesine onlara elimi salladım. Kirli düşünceleri geri püskürten tek kişinin ben olduğumdan şüpheliydim, bunu asla kabul etmezdim.

Lucas kımıldamadı. Önümde bir barikat gibi durmuş, sert ifadesiyle etrafından dolaşmam için bana meydan okuyordu.

"Gitmeden önce üç bira alacağız," dedi, sesinde soğuk bir meydan okuma vardı.

Tamamen gülünç isteğine güldüm. *Onlara* bira getirmemi mi istiyordu?

"Hayır, biralarınızı kendiniz alabilirsiniz." Şişemin kapağını çıkarmaya çalışıyordum ama elim sürekli kayıyordu. Bunlar çevirmeli değil miydi? Bu ne ya?

Lucas şişeyi ellerimden kaptı, azı dişlerine dayadı ve bana geri vermeden önce dişleriyle kapağını açtı. Soğuk bardağa sıkıca sarılmış parmaklarına bakarken içimde ateşli bir şeyler patladı.

Bu sıcak olmamalıydı, ama...lanet olsun.

"Ağzına almışken bunu istediğimi mi sanıyorsun?" Her zamanki kinimi toplayamayarak söyledim. Sesimin bu kadar kararsız çıkması çok utanç vericiydi.

Lucas güldüğünde, bu hoş değildi. *Hoş* değildi. Korku filmlerinde biri ölmeden önce duyulan türden bir kahrkahrdaydı.

"Sanırım ağzımı bu şişeden daha çok seversin," dedi. Vincent ve Jason birbirlerine yine eğlenerek baktılar ve ben de bana gülündüğü hissine kapıldım.

"Hey şimdi, uslu durun çocuklar," dedi Vincent. "Neden uslu bir kız olmuyorsun Jess? Soğutucu hemen şurada." Arkama baktı, gözleri dikkatle genişledi. "Biralar, lütfen."

Aferin kızıma. Bunu bana söylemeye gerçekten cüret etmişti. Bu cümle beynimin derinliklerine doğru kıvrılıyor ve zehirli ısırganıyla dizlerimi güçsüzleştirip avuçlarımı terletiyordu.

İçimdeki hain küçük bir ses itaat etmek istiyordu. Teslim olmanın tatminini hissetmek istiyordu.

Öfkeli bir nefes vererek, toplayabildiğim en asık surat ifadesiyle her birine birer bira fırlattım. İtaat ediyor olmam bu konuda mutlu davranacağım anlamına gelmiyordu. Lucas şişeyi elimden alırken kendini çok beğenmiş görünüyordu.

Ona bir tepki daha verip tatmin olmasına izin vermeyecektim. Yanından geçerken gözlerinden kaçındım, kokusunu derinlemesine içime çekmemeye çalıştım ama yine de kokusunu aldım.

Karabiber gibi koyu, ama yasemin gibi yumuşak bir şeyin ipucu vardı. Bir an tereddüt etmeme neden oldu, bana bakarken nefesim hafifçe kesildi.

Tanrım, neden bana öyle baktı? Sanki aynı anda hem öfkelenmiş hem de büyülenmiş gibiydi. Ya da bir şey saklıyor gibiydi.

Ondan uzaklaştım, ancak aniden başka bir sorunla karşılaştım. Uzun boylu, soluk benizli, kara gözlü ve sırıtışıyla tüylerimi diken diken eden bir sorun.

"Onlara kibar olmalarını söyledim," dedi Manson. Zaten nefesimi tutmuştum; ama kendimi ona bu kadar yakın bulmak bana nefes almayı tamamen unutturdu.

Kolları çıplaktı ve Lucas gibi o da onu son gördüğüm zamankinden çok daha ağır dövmelelere sahipti. Omuzlarının etrafına bir yılanın kıvrımlı gövdesi dövülmüştü, çizgiler gömleğinin yakasından zar zor görünüyordu. Birayı Vincent'ın elinden aldı - Vincent abartılı bir alınganlıkla soluk soluğa kalmıştı - sonra kapağını açıp bana uzattı. "Bu şişede salya yok, söz veriyorum. Bu palyaçoları kötü davranışları için daha sonra cezalandıracağım."

"*Olamaz*, Manson Baba *kızgın!*" Vincent güldü. Jason kalbini tuttu ve Manson'a doğru dehşet dolu bir bakış attı.

"Lütfen bizi affet Jess," dedi ellerini dramatik bir şekilde kavuşturarak. "Manson'a bizi affettiğini söyle." "Hayır," diye kestirip attım, her ne kadar içim titrese de onların maskaralıklarına gözlerimi devirerek

Hepsi bana çok yakındı. Bu adamlar onları son gördüğümde gururumu ayaklar altına almışlardı, ancak o zamandan beri hiçbir ilişki onlarla yaşadıklarımı taklit etmeye yaklaşmamıştı - sadece bir gece için bile olsa tam ve eksiksiz bir teslimiyet.

Ve Manson.

Manson gözlerimi daha önce hiç bilmediğim ve bir parçası olmayı çok istediğim bir dünyaya açmıştı.

Tadını hatırlamadan dudaklarına bakamıyordum. Gözleri yoğundu; Lucas'ınki gibi ağır ya da Jason'ınki gibi keskin değildi. Ürkütücüydüler, karanlıkta belli belirsiz bir silüet, boş bir evde bir fısıltı gibiydiler.

"Yoluma çıkıyorsun," dedim usulca. İki keskin akrilik tırnağımı göğsüne bastırarak onu biraz ittim. "Çekil."

O gece, onu son gördüğümde ona Efendi demiştim. Dilimden dökülürken nasıl hissettiğimi hâlâ hatırlayabiliyordum. Ne kadar doğal, ne kadar lezzetli ve *doğru*du.

Ama bu doğru değildi. Ben ve o, ben ve onlar, asla doğru olamazdı.

Manson hareket etmedi. Omuz silkerek kollarını açtı ve "Görünüşe göre etrafımda dolaşmak için pek çok yol var" dedi.

Elbette, kolayca etraftan dolaşabilirdim, ama şimdi işin esası buydu. *Ben öyle söylediğim* için hareket etmesi gerekiyordu ve o da aynı nedenle hareket etmeyecekti.

Belli ki ikimiz de ölene kadar orada dikilip birbirimize bakacaktık.

Ben inatla bana bakarken Manson yüzümü inceledi, ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bir santim vermek gerçekten bu kadar zor mu Jess?"

"Evet, Jess." Jason yanıma yaklaştı, birasını yudumluyordu. "Manson sana sekiz santim vermişken bir santim bile veremiyor musun?"

Manson homurdandı, yüzüm utançla gerilirken kahkahasını tutmakta tamamen başarısız oldu. "Demek bunu düşünüyorsun."

"Affedersiniz?" Tükürdüm. "Ben *hiçbir şey* düşünmüyorum. I -" Vincent ve Jason'dan gelen kahkahalar üzerine aniden durdum ve tam olarak ne söylediğimi fark ettim. Sakin ve soğukkanlı görünmek konusunda gerçekten de harika bir iş çıkarıyordum. "Bunu düşünmüyorum, Manson. Yıllar önce olan bir şeyi neden hâlâ düşünüyem ki?"

Kendinden çok memnun görünüyordu. Çok *zeki* olduğunu düşünüyordu, değil mi? Sanki her şeyi çözmüş gibi, sanki *beni* çözmüş gibi.

"Merak etme Jess, sadece sen değilsin." Vincent Manson'a muzip bir bakış attı. "Manson da bunu düşünüyor. Külötün hâlâ çekmecesinde duruyor."

Şimdi gülme sırası bendeydi. Manson Reed'in yüzünün pembenin en ufak bir tonuna dönüştüğünü görmek beni anında daha iyi bir ruh haline soktu. Vincent'a şöyle bir baktı ve düz bir sesle, "Ben gerçekten

sonra k i ini tekmeleyece im."

Pekala, toparlanma zamanı.

"Her ne kadar eğlenceli olsa da, hâlâ yoluma çıkıyorsunuz," dedim i  çekerek. "Tebrikler, evet, hepiniz bir parça aldınız. Woooo, siklerinizi yaladım!" Ellerimle alaycı bir ponpon salladım. "Bunun hepiniz için gerçekten büyük bir olay olduğunu söyleyebilirim. Hayatlarınzdaki aksiyon eksikliği için  zg n m ama..." Omuz silktim. "Pislik pisliktir ve siz de listede sadece dört ki isiniz."

Lucas kulağıma hırlarken sıçradım, "Söyle bakalım, listendeki siklerden ka ı piercingliydi?"

Tabii ki bu konuyu açmak zorundaydı. Zaten beynim dev bir reklam panosuna d n  meden ona bakamıyordum: *Delinmi  Penis, Sadece Bir Gece, Birinci Sınıf Delinmi  Penislere Doyun!*

Lucas sanki sessizli im onu haklı  ıkartıyormu  gibi ba ını salladı. "Evet, ben de öyle d   nm  t m. Bunu o kadar kolay unutamazsın, değil mi?"

Başka bir seks partisi tav an deliğine d  meden önce hepsinin benden uzaklaşmasına ihtiya ım vardı. Onlarla tartışmak beni sadece tela landırmakla kalmıyor, aynı zamanda tahrik ediyordu. Söyledikleri her ısıracı kelime beni biraz daha heyecanlandırıyordu.

Onları ne kadar zorlayabilirdim? Onlar *beni* ne kadar zorlayabilirdi? Meydan okumayı severdim ama bu adamlar kendime olan güvenimin temellerini sarsmayı başardılar. Kazanıp kazanamayaca ımı bilmemek, bunu çok daha heyecan verici kılıyordu.

"Burada bir sorun mu var?"

Bütün  ocuklar döndü. Alex, Manson'ın arkasında, Nate ve Matthew da onun arkasında duruyordu. Yüz ifadeleri asık, duruşları gergindi. Bu partide ufak tefek sata malardan çok daha büyük sorunlar ya anmak üzereydi.

Bu adamların birbirleriyle sorunları olduğunu söylemek hafif kalırdı. Alex, Nate ve Matthew, Manson'ın peşine d  t  nde eski sevgilimi desteklemi lerdi ama Alex ve Lucas'ın da kendi sorunları vardı.

   nc  sınıfta Lucas, kafeteryanın ortasında Alex'in kafasında bir cam  i e kırmı  ve onu bayıltmı tı. Be  dikiş ve kısa bir hastanede kalı tan sonra Alex bir yara iziyle geri döndü ve Lucas bir daha geri dönmedi. Kovuldu.

Alex'in alnında, saçlarının kısmen kapattığı yara izini hâlâ görebiliyordum. İnsanlar Lucas'ın onu öldürmeye  alı t  nı söylüyordu ama dürüst olmak gerekirse? Ben buna inanmamı tım.

Eğer Lucas onu öldürmeye  alı saydı, Alex  lm   olurdu.

Bu karma adan çekip gitmeliydim. Ama ilk i   d m Alex ve Manson'ın arasına girip tatlı tatlı gülümseme ve "Sorun yok. Biz iyiyiz." demekti.

Alex ona tokat atmı ım gibi baktı. Sonra   ke yüzünü kapladı, çenesi o kadar sıkıldı ki  aka ının yanında mavi bir damar  i ti. Sanki zor durumdaki bir genç kızmı ım gibi üzerime çullanıp beni kurtarabilece ini d   nd yse yanılıyordu. Bu *benim* y zle memdi. Kendi şikayetlerini bu i in içine sokmasına ihtiya ım yoktu.

"Sadece arayı kapatıyorduk," dedi Manson. Ona o kadar yakındım ki yer de i tirdi inde sırtıma sürtündü. "Nasılsın Alex?"

Kendisine birden fazla kez şiddet uygulamış olan bir adamla konuşurken nasıl bu kadar sakin olabildiğini anlamıyordum. Ama bu, Manson'ın kendini kontrol etmesinin beni  a ırttı ı ilk sefer değildi.

" ikayet edemem." Alex dedi ki. "Geldi inizi gördüm. Bu gece El Camino'yu getirmedi inizi fark ettim." Gülümsedi ama bu ifade gözlerine ula madı. "Kim anahtarladıysa yazık olmuş."

"Bunun için bana hâlâ borçlusun," dedi Lucas karanlık bir sesle. Manson'ın tam yanına gelecek şekilde yakla mı tı, yüzünde soğuk bir nefret vardı.

"Sakin ol Bent," dedi Alex. "Lanet olası arabana dokunmadım. Ama dokunmuş olsaydım bile, bu adil olurdu. Sen benim kafamı kestir, ben de senin arabanı kestim." Omuz silkti. "Bu bizi neredeyse eşit yapar."

Bir itiş kakış oldu ve Manson bana çarptı. Lucas'ın ileri atılmasını engellemek için kolunu savurduğunu görmek için arkama baktım. Lucas'ın göğsüne yaslanmıştı, Vincent'in eli Lucas'ın omzunu kavriyordu ve Jason arkasından usulca, "Bırak artık, kardeşim," dedi.

Ama Lucas bu işin peşini bırakmanın çok ötesinde görünüyordu. Matthew'un yumrukları sıkılıydı ve Nate parmak eklemlerini çatırdattı, her sesle birlikte gerilim daha da artıyordu.

"Şunu *keser* misiniz?" Tersledim. "Tanrım, kaç yaşındayız, on altı mı?"

"Senin bu kadar barış yanlısı olduğunu hiç bilmiyordum Jess," dedi Alex. En azından sonunda gözlerini Lucas'tan ayırabilmişti. "Onlardan birini siktiğin için birdenbire iyi adamlar olduklarını mı düşünmeye başladın?"

Kollarımı kavuşturarak kalın bir şekilde yutkundum. En iyi arkadaşım Ashley dışında kimseye Manson'la takıldığımı söylememiştim. Ama görünüşe göre dedikodular hâlâ etrafta dolaşıyordu.

Çenemi kaldırdım, özgüvenin küçük hakaretlerden daha değerli olduğunu biliyordum. "Aman Tanrım, Alex, aş artık bunu. Cidden, hıyar gibi davranmayı bırak. Sonunda polislerin çağrılmasını ve her şeyin erkenden kapanmasını mı istiyorsun?"

"Bu bir tehdit mi?" Alex bana doğru bir adım attı ve öfkesinin bu kadar hızlı bir şekilde bana odaklanması beni şok etti.

Yumuşak bir ses geldi, metalin metale sürtünmesi. Alex gözlerini yüzümden kaldırırken seğirdi.

"Geri çekilmenizi öneririm," dedi Jason, sesi alçaktı. Solumda durmak için bir adım öne çıktı ve Manson sırtıma doğru yaklaştı. Vincent sağ tarafıma geçti, hâlâ Lucas'ın omzunu tutuyordu.

"Sakin ol McAllister," dedi Vincent, her zamanki neşeli tonu belirgin bir şekilde azalmıştı. "Burada hepimize yetecek kadar yer var, değil mi?"

Alex'in yüz ifadesine bakılırsa, tüm kasaba hepsine yetecek kadar büyük değildi. Başını sallayarak dişlerini sıktı.

"Hepinizin korkak olduğunu biliyordum," dedi. Ağzı tiksintiyle buruşmuş, gözleri Lucas'a dikilmişti. "İyi ki kazanamayacağınız kavgalara girmemeniz için arkadaşlarınız var."

Lucas saldırdı ve bu sefer Manson ve Vincent bile onu durduramadı. Önüme geçti, tam Alex'in yüzüne bakıyordu, ikisi de yumruklarını sıkmış birbirlerine bakıyorlardı.

"Dene beni, orospu çocuğu," diye tısladı Lucas. "Hadi ama. Dene beni." Alex kollarını iki yana açtı. "Ben buradayım! Yumruk atamayacak kadar korkuyor musun?"

Kan döküldüğünü görmek üzere olduğumdan emindim. Ama Manson uzanıp Lucas'ın omzunu tuttu ve onu geri çekti. Bir an için Lucas o kadar öfkeli görünüyordu ki öfkesinin yeni bir hedef bulacağını sandım ama Manson tereddüt etmedi.

"Hesaplaşacak bir hesabın varsa bunu direksiyon başında yap," dedi gözleri Lucas ve Alex arasında gezinirken. "Bu saçmalık."

Alex, "Yeri ve zamanı söyleyin," dedi.

"Gelecek cuma," dedi Lucas sıkıca. "Ellis Caddesi'ndeki köprüde buluşacağız, saat onda."

Alex sırtıttı. "Pekâlâ, orada olacağım. Arkadaşlarını da getirsen iyi olur." Bana baktı, gözleri midemde rahatsız edici bir his yaratacak kadar uzun süre kaldı. "O eski yollar gerçekten karanlık olur. Orada tek başına dolaşmak güvenli değil." Lucas'la konuşuyordu ama daha çok benim için bir uyarı gibiydi. "Seninle görüşeceğiz."

Alex arkasını dönüp uzaklaşmadan önce yere tükürdü, arkadaşları da onunla birlikte hareket etti.

Danielle'e tekrar katıldılar, Danielle sanki ne olduğuna anlam veremiyormuş gibi iri gözlerle bana bakıyordu.

oluyor. Kalbim küt küt atıyor, gergin enerjim midemi bulandırıyor.

Sonra Manson'ın cebine geri sokulan bir bıçağın parıltısını gördüm.

"Neyin var senin?" Nefes nefese kaldım. Manson'ın bakışları hâlâ Alex'in üzerindeydi ve parmakları Lucas'ın omzuna saplanmıştı. "Saçmalamaya başlama. Bıçak mı? Gerçekten mi?"

"Bir bok başlatma, diyor." Lucas, Manson'ın elinden kurtulurken başını iki yana salladı ve elini kabarık saçlarında gezdirdi. Birasını devirdi, şişeyi boşalttı ve "Bir içkiye daha ihtiyacım var," diye mırıldandı.

İnsanlar bana bakıyor, birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı. Ama çocuklar benden uzaklaşana kadar kendimi savunmasız hissetmedim, sonunda başından beri talep ettiğim şeyi yaptılar ve yolumdan çekildiler. Geri çekildiklerinde, Manson ve Alex'in arasına girdiğimde hissettiğim cesaret kayboldu.

Manson bana garip bir şekilde bakıyordu, ifadesi okunamıyordu. Danielle'e baktım, o da "*Ne yapıyorsun?*" diye bağırdı.

Harika bir soru ve cevaplayamadığım bir soru.

Derin bir iç çekerek Manson ve diğerlerine sırtımı döndüm. Biramı sıkıca kavradığım için parmaklarım donuyordu ve dışarıda güzel, normal bir gece geçirmeye geri dönmeye hazırdım.

İçimdeki bu duygunun ölmesine ihtiyacım vardı. Bu garip, utanç verici özlem. Yanlış bir şey yaptığım hissi.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edebileceğini mi sanıyorsun?"

Etrafımda döndüm. Manson bana sırtıyordu, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuştu. Daha önce okuyamadığım yüz ifadesi şimdi apaçık ortadaydı. Bu öfkeydi. Bana *kızgındı*.

Ona doğru geri yürüdüm. "Bu da ne demek oluyor?"

Onunla burun buruna geldiğimde sırtışı daha da genişledi. "Bizi gördüğün anda yanakların kızardı. Bunun *hayalini* kuruyorsun." İtiraz etmek için ağzımı açtım ama sözümü kesti. "Bu bir soru değildi. Çok açık. Ne zaman yakışıklı bir havai için dizlerinin üzerine çöksen, sana bunu yapmanı emretseydim çok daha eğlenceli olacağını düşünüyorsun, değil mi? Belki de kafanın içinde sana iyi bir kız gibi diz çökmeni söyleyen sesimi bile duyuyorsun ve bu seni son birkaç yıldır kendini kandırdığın o vasatın altındaki aletin tadını çıkaracak kadar ıslatıyor."

Öfke içimde kabardı, her uzvumu yakıp kavururken taşıtı. "Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin -"

"Neden? Bu doğru. Bunu gözlerinde görebiliyorum Jess, *görebiliyorum*." Çocuklar izliyordu ama Manson sesini alçak tuttu. "Yalan söylediğinde nasıl görüldüğünü biliyorum. O gecenin eğlenceli bir deney olmasını istedin. Üniversitede herkes çılgındır, değil mi? Büyütülecek bir şey değil." Sesini daha da alçaltarak ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Ama deney çok iyi olduğunda ne olur? Senin de ucubeler kadar sapık olduğun ortaya çıkar ama bu Jessica Martin'in büyük hayat planına uymaz, değil mi?" Sesinden zehir damlıyordu, o kadar şaşırtıcı derecede öfkeliydi ki nefesimi tuttum. "Bir sakin peşine düşüyorsun ve hiçbirinin o kadar iyi olmadığını fark ediyorsun. Aynı şey değil. Bu yüzden gözlerini kapatıyorsun ve onun yerine bizden biri olduğunu hayal ediyorsun."

Büyük bir şaşkınlıkla ona baktım. O kadar öfkeliydim ki konuşmak için kendime zar zor güveniyordum. "İğrençsin."

Sanki bunu başından beri bekliyormuş gibi yavaşça başını salladı. "İyi geceler, Jess." Alay ettim. "Ne, beni kovuyor musun?"

"Son beş dakikayı bana çekilmemi söyleyerek geçirdin," dedi ve kendi birasını almak için geri döndü. "Hareket ettim. Haklısın. Bir bok başlatmamalıyım. Geçen sefer bu hatayı yaptım."

Hata. Yani onun için sadece bir hataydı.

Ağzımdan dökölmek isteyen öfkeli sözcükler bir türlü çıkmıyordu. Göğsüm ağrıyordu ve

ellerim titriyordu. Haklıydı ama bunu ona *asla* itiraf edemezdim.

İçimden daha fazla aptalca söz dökülmeden oradan uzaklaştım. Onları hayaletleştirmiştım. Beni. Bu benim seçimimdi ve şimdi bunu geri alamazdım.

JESSICA

"Tamam, vay canına, ne oldu böyle?" Yanına oturduğumda Danielle bana bakıyordu, yüz ifadesi dehşet ve inançsızlık arasında gidip geliyordu. "Seni rahatsız mı ediyorlardı Jess? Çok ürkütücü görünüyordu, çocuklara gidip seni kontrol etmelerini söylemek zorunda kaldım."

"Ben iyiyim," dedim sertçe. Herkesin bana baktığının acı bir şekilde farkındaydım. Alex ateşin diğer tarafından bana ters ters bakıyordu, Nate ve Matthew bana yan gözle bakıyorlardı.

Ama ateşin ötesinde, ağaçların arasındaki açıklığın diğer tarafında Manson, Lucas, Vincent ve Jason da bakıyordu.

Konu kapanmıştı ama içkimi bitirip bir tane daha aldıktan sonra bile beynim bu konunun peşini bırakmadı. Bakışlarım sürekli olarak çevresel görüş alanımda duran o dört adam tarafından çekiliyordu. Artık orada olmam umurlarında değilmiş gibi görünüyordu ama bu beni daha da sinirlendiriyordu.

Uzaktan bile olsa konuşmalarından kısa parçalar yakalamaya devam ettim, sesleri dikkatimi çekiyordu. Umutsuzca ne söylediklerini bilmek istiyordum.

Benden mi bahsediyorlardı? Tanrım, bunu merak edecek kadar zavallı mıydım?

Kendimi sandalyemden iterek kalktım ve Danielle her ne söylüyorsa tam ortasında sözünü kestim. "İşemeye gitmem gerekiyor. Hemen döneceğim."

Ateşten uzaklaştım, park halindeki arabama doğru yürüdüm ve sonra onun ötesine geçip ağaçların arasında biraz mahremiyet aradım. En azından havai fişeklerin gürültüsü dışında burası daha sessizdi. Bu bana düşünmek için bir şans verdi.

Manson yaptığımız şeye "hata" diyerek ne demek istiyordu? Bunun bir önemi olmamalıydı ama söyledikleri beni derinden etkilemişti. İşe yaramadığı için kızgındı ama reddettiğim diğer tüm erkekler de kızgındı. Neden umursuyordum ki?

Aceleyle işimi hallettim ve temizlendim. Şenlik ateşine geri dönmeye ve sahte bir gülümseme takınmaya hazır hissetmiyordum. Bunu yapamazdım. Sırtımı ağaçlardan birine yasladım ve derin bir nefes aldım.

Bu geçici bir dramdı. Wickeston'da sadece birkaç ay daha kalacaktım. Smith-Davies beni tam zamanlı olarak işe aldığı anda, buradan ayrılacaktım.

Ama bu beni daha iyi hissettirmedi. Sorunu çözüyormuşum gibi değil, sadece ondan kaçıyormuşum gibi hissettirdi.

Hayal kırıklığı içinde başımı arkaya eğdim, kollarımı sıkıca kavuşturdum. Bu saçmalıktı. Ne zamandan beri biriyle yüzleşmekten ve gerçeği söylemekten korkuyordum?

Muhtemelen Manson bana gerçeğimin korkutucu ve kafa karıştırıcı olduğunu fark ettirdiğinden beri.

Rengarenk kıvılcımlar gökyüzünü aydınlatırken tepede büyük bir patlama oldu. Parti gürültülü bir hal alıyordu, insanlar bağırıyordu ve cam kırılma sesleri geliyordu. Bir yanımda gizlice kaçıp eve gitmek istiyordu.

Ayak sesleri hızla yaklaşırken ağacın etrafına baktım, karanlığa bakıyordum. Bu Manson'dı ama beni henüz görmemişti. Sırtını bana dönerek yaklaşık on metre ötede durdu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve saçlarını kavrarken derin bir iç çekti.

Sinirli görünüyordu. Neredeyse endişeli. Görünüşe göre, tüm bunlardan rahatsız olan tek kişi ben

değildim.

Orada dururken arka cebinden bıçağını çıkardı, boş boş açıp kapattı. Alışılmadık bir silahtı ya da en azından ben öyle sanıyordum. Bu bir kelebek bıçağı, yani bıçak sapın içine sıkışmıştı ve çevrilerek açılması gerekiyordu. Ama Manson bunu kolaymış gibi gösteriyordu, sanki ikinci doğasıymış gibi.

Bıçakla bir süre odaklanmadan oynadı, gözlerini ağaçlara dikti. Ama bir hata yapmış olmalıydı, çünkü bıçağı tekrar çevirdiğinde, bıçak parmağını yakaladı ve kesti.

Tısladı, nefesim kesildi ve hemen arkasını döndü. Yavaşça eğildi ve bıçağı düşürdüğü yerden aldı. Bana bakarken parmağından kan damlıyordu, yüzünde temkinli bir ifade vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi.

Omuz silkdim. "Seninle aynı şey sanırım. Ama ben kendimi kesmedim."

Gülme olabilecek bir ses çıkardı ama gülümsemiyordu. Başparmağını kanayan parmağının üzerinde düşünceli bir şekilde gezdirdi. "Bıçaklarla oynarsan böyle olur. Eninde sonunda kesilirsin."

"O zaman belki de onlarla oynamamalıydın."

Başını salladı. Yapabileceğinden emin olmak istercesine bıçağı tekrar çevirdi. Bıçak dışarı savrulurken parmakları hızlı ve hafifti. Bıçağı havada hareket ettirip diğer elinde yakaladığında metal inanılmaz derecede akıcı görünüyordu.

Birden kendimi çok daha sıcak hissettim.

"Sanırım biraz mazoşistim," dedi sessizce, sanki benden çok kendine söylüyormuş gibi. "Eğer risk yoksa, eğlence nerede? Bu benim kendi hatamdı. Doğru şekilde kullanmadım. Bıçak yapması gerekeni yaptı."

Ağacın arkasından çıktım ve ne yaptığımın farkına bile varmadan ona yaklaştım. Merakla kanayan parmağına baktı, kaşları çatılmıştı. "Belki de bıçağı köreltmelisin," dedim ve o da alay etti.

"Bunu satın aldığımda neye bulaştığımı biliyordum Jess," dedi. "Keskin olması gerekiyordu, tehlikeli olması gerekiyordu. Ne kadar pratik yaparsam yapayım, eğer gevşersem, o zaman kesilirim."

Neden artık bıçak hakkında konuşmuyormuş gibi hissediyordu?

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Söylemem gereken milyonlarca şey biliyordum ama nasıl başlayacağımı bilmiyordum.

Yüzü gölgelerin arasında kısmen gizlenmişti. "Benden korkuyor musun?"

Olmalıydım. Elinde bir bıçak ve parmaklarında kanla orada duruyordu... Belki de ondan korkmalıydım.

Ama ben değildim. Başımı salladım.

Tam önüme gelene kadar bir adım daha yaklaştı. Gözlerimi boğazına diktim, yutkunduğunda boğazının titrediğini gördüm, gözlerimi tenindeki tüylerin diken diken oluşunda ve etine kazınmış mürekkepte gezdirdim.

"Jess."

Yukarı baktım. Gözleri gecenin içinde neredeyse simsiyahtı.

"Burada ne yapıyorsun?" sorusunu tekrarlardı ama bu sefer farklıydı. Farklı bir şeyi kastediyordu.

Burada *ne* yapıyordum?

"Yapmamam gereken şeylerle oynuyorum," dedim usulca.

O kadar hızlı ileri atıldı ki ses çıkaracak zamanım bile olmadı. Beni ağaca yasladı ve bıçağın ağzını başımın üstündeki gövdeye sapladı, sapa tutunurken kolunu uzattı. Bıçağın tahtaya çarpmasıyla kalbim küt küt atmaya başladı, tehlikenin verdiği heyecan beni terk etti.

Tüm vücudum karıncalanıyor.

Kanlı elini kaldırdı ve yanağıma yaklaştırdı ama dokunacak kadar değil.

"Böyle oynarken kesilebilirsin." Sesi sertti ve midem titredi. Karanlıkta her şey çok farklı hissediliyordu.

Elinin yüzüme yakın durduğu yere doğru dikkatlice uzandım. Parmaklarımı bileğine doladığımda bir mıknaş yerine kilitlenmiş gibi hissettim. "Biraz kandan korkmuyorum."

Eli yanağıma kavradı ve dudakları dudaklarıma çarptı. Bir saniye içinde tamamen kendimden geçmişim, ciğerlerimdeki tüm hava çekilmiş, beynim kısa devre yaparak kaosa sürüklenmişti. Sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş, beni cezalandırıyormuş gibi öptü beni. Ayrıldık ve parmağı ağzımda gezindi.

Dudağıma yaladım ve demirin tadına baktım; yüzüne vahşi bir ifade geldiğinde ürperdi.

"*Lanet olsun Jessica.*" Sesi umutsuzca acı doluydu. Bana karşı çok ağırdı ve bu çok hoşuma gidiyordu. Onun tadını, kanının dilimde metalik ve tatlı bir tat bırakmasını seviyordum.

Bende bir sorun vardı. Normal insanlar böyle şeyler yapmaz, değil mi? Ama kimse bizi göremezdi. Kimse bilmemeliydi.

Bir sonraki öpücüğü yavaştı. Tüm vücudu onunla birlikte hareket etti. Bana doğru ilerliyor, beni ele geçiriyor, beynimi sadece hislerle dolu bu uçsuz bucaksız boş alanla dolduruyordu.

Hatırladığım kadar iyiydi. Hatta daha iyiydi. Her şeyi zihnimde romantikleştirdiğime kendimi ikna etmeye çalıştım ama hayır. O hatırladığım her şeydi. Tadı, kokusu, vücudu.

Bıçağı ağaçtan çekip çıkardı ve elimi kavradı. Avucumu ikimizin arasında tuttu ve başparmağını yavaşça parmaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Korkmuyor musun?" Yüzümü dikkatle izledi. Yalan söylesem anlardı. Başımı salladım. "Hayır."

Bıçağın keskin ucunu nazikçe orta parmağımın pedine bastırdı. Derim ayrılırken ince bir sızı oldu, kan fişkırdı. Bıçağı yavaşça küçük çizgiler halinde hareket ettirdi ve ben bu manzara karşısında büyülenmişim.

Geride bıraktığı şey parmağıma kazınmış minik bir kalpti. Acısı bir kâğıt kesiği kadar bile kötü değildi, öyleyse neden bu kadar derin kesilmiş gibi hissettirdi?

Parmağıma ağzına aldı ve emerek temizledi. Zorlukla nefes alabiliyordum. Tek duyabildiğim kulaklarımda çarpan kalbimdi. Ağzının beni sarmaladığı hissi o kadar erotikti ki, onu yakalamak, içine girmek, gömleğini vücudundan sökmek ve -

"Benim ceketimi giyiyorsun," dedi. Bu bir suçlamaydı, sanki bilerek yapmışım gibi.

Bunların hiçbirisi kasıtlı değildi. Bir anda *oldu* ve ne yapacağımı bilemedim.

Parmağıma baktım, gömleğinin yakasına bastırmadan önce kanın tekrar yükselmesine izin verdim. Ben "Şimdi sen de beni giyiyorsun" diyene kadar kafası karışmış görünüyordu.

"Uh...Jess? Neler oluyor?"

İkimiz de döndük. Danielle biraz ötede durmuş, el feneri bizi aydınlatırken tam bir şaşkınlıkla aramıza bakıyordu. Manson bıçağı aceleyle kaldırdı ve ben de kanayan parmağıma arkama sakladım.

"Ben, şey... Geri dönüyordum," dedim.

Manson'a baktım. Yüz ifadesi yine kapalıydı, yüzünde gördüğüm çaresizlik tamamen gizlenmişti. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Az önce her ne olduysa - o kaos anı, kontrolü kaybettiğim o kısa dakikalar - sadece bir rüya olabilirmiş gibi görünüyordu.

Ama bu rüya izini kanla bıraktı.

Arkasını döndü, ikimize de herhangi bir onay vermeden, ellerini iterek uzaklaştı.

ceplerinde. Park etmiş arabaların arkasında gözden kaybolana kadar gidişini izledim.

Danielle aceleyle yanıma geldi. "İyi misin? Ne oldu?"

Elimi arka cebime soktum ve kesik kısmı kotun üzerine bastırdım. Ne kadarını gördüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ve bu düşünce midemin endişeyle sıkışmasına neden oldu. "Ben iyiyim. Önemli bir şey değildi."

"Kızım, bu *hiçbir şey* değildi. Sen neydin-" Birden durdu. "Aman Tanrım, bekle. Sen *yaptın* Birkaç yıl önce onunla takıldın, değil mi? Vay anasını. Bunun sadece bir söylenti olduğunu sanıyordum." "Söylenti olarak kalsın," dedim, sesim gergin çıkıyordu.

Neyse ki aceleyle başını salladı.

"Evet, tabii ki kimseye söylemezdim! Bu... arkadaş grubumuzda gerçekten bir çatlak yaratır." Sesini alçalttı. "Kesinlikle Alex'in öğrenmesine izin verme. Sana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorsun."

Neredeyse inleyecektim. "Evet. Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Ama ona söylemeyeceğim." Tatlı tatlı gülümseyerek kolunu benimkine doladı. "Bu bizim küçük sırrımız, bebeğim."

O gece Danielle ve Nate'in evinde kaldım. Sabah arabamı almak için beni geri götürdü, akşamdan kalma bir halde ofise gitmek zorunda kaldığından yakınıyordu.

Beni ve Manson'ı ağaçlarda gördüğünü kimseye söylemeyeceğini tekrar dile getirdi. Ama bana güven vermek yerine, daha çok bunu kafamın üzerinde tutuyormuş gibi hissettim.

"Gelecek Cuma yarışta görüşürüz!" dedi ve arabasıyla uzaklaşırken pencereden bana el salladı.

Dramadan *kaçınmaya* çalışıyordum, kendimi doğrudan dramanın ortasına atmaya değil. Lucas ve Alex'in kin yarışı, kim kazanırsa kazansın kötü sonuçlanacaktı. Ama ne kadar meraklı olduğumu da inkâr edemezdim.

Elime her baktığımda ve parmağımı kesen kabuklu kalbi gördüğümde, içimi garip bir suçluluk ve öfke duygusu kaplıyordu. İz kalacak mıydı? Ağaçların arasındaki o an sonsuza dek benim bir parçam mı olacaktı, beni istememem gereken adamlara bağlayan bir başka bağ mı?

Kendi kararsızlığımın başka bir işareti mi?

Perşembe günü Danielle arayarak yarıştan önce birlikte yemek yemek isteyip istemediğimi sordu ve bunun kaçırılacak bir etkinlik olmadığı konusunda ısrar etti.

"Alex kolaylıkla kazanacak," dedi. "Ve biliyorsun ki senin de orada olmanı çok ister."

Sözlerindeki sinsi ton hoşuma gitmemişti. Ona Alex'le ilgilenmediğimi söylemiştim ama o yine de ısrar etmeye kararlı görünüyordu. Önce annem, şimdi de Danielle mi? Neden insanlar burunlarını benim flört hayatımdan uzak tutamıyorlardı ki?

"Sen, ben ve Candace arkamıza yaslanıp rahatlayabilir ve erkekler sik ölçme yarışması yaparken çakırkeyif olabiliriz," dedi. İçkili bir geceye hayır demek için iyi bir neden düşünemiyordum, bu yüzden orada olacağımı kabul ettim.

Candace liseden bir süredir görmediğim bir başka arkadaşımdı. Biraz boş kafalıydı ama iyi vakit geçirmeyi severdi.

İhtiyacım olan şey buydu, Manson ve arkadaşlarının etrafında telaşlı bir aptala dönüşmeden de bulunabileceğimi kendime kanıtladığım eğlenceli bir gece.

Cuma gecesi, Ellis Yolu'na doğru yola çıkmadan önce Danielle ve Candace ile akşam yemeği için buluştuk. Kasabanın en uç noktası boyunca uzanıyordu, her iki tarafında açık tarım arazileri olan, sokak lambalarından tamamen yoksun uzun ve düz bir yoldu. Herkes köprüde buluşacaktı ve ben

Danielle'in arkasına yanaşıp toprak alana park ettiğimde yaklaşık bir düzine insan zaten oradaydı.
Alex'in bulunduğu yere doğru birlikte yürürken derenin şırıltısı ve cırcır böceklerinin cıvıltısı havayı dolduruyordu,

Nate ve Matthew Hellcat'in yanında bekliyordlardı.

Alex bana sarılırken, "Kahretsin, demek sonunda gelmeye karar verdin," dedi. O kadar çok kolonya sürmüştü ki, uzaklaşırken üzerime yapıştığına yemin edebilirim.

"Tabii ki geldim," dedim, sanki çok açık olmalıymış gibi. "Bebeğinin neler yapabileceğini görmeyi kaçırmak istemezsin, değil mi?"

Bana tuhaf bir bakış attı, tam olarak anlayamadığım bir bakış. Rakibi henüz gelmemiştii, bu yüzden içmek ve beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Danielle bizim için şarap soğutucuları getirmişti ve üçümüz köprünün yanındaki korkuluklara oturup içkilerimizi yudumladık.

"Nate'e babasına Lucas'ın bu gece burada olacağına dair küçük bir tüyo vermesini söylüyordum," dedi Danielle, nişanlısının elindeki cam şişeyi köprüden aşağı atıp aşağıdaki kayalara çarparak parçalanmasını izlerken gülerek. "Polisler onu tutuklama fırsatını kaçırmazlar."

"Ne için?" Dedim, parmaklarım kudurmuşçasına içkime vuruyordu. "Drag yarışı mı? Alex de mahvolurdu."

Danielle iç çekti. "Evet, sanırım Nate de bu yüzden kabul etmedi."

"Lucas gibi bir adam eninde sonunda hapse girecek," dedi Candace. "Aileden gelen bir şey."

Tam ne demek istediğini soracaktım ki uzaktan gelen bir gümbürtü dikkatimi çekti. Ses yaklaştıkça kalabalık sessizleşti ve beklentiyle köprünün karşısına bakmaya başladı. Alex arabasına yaslanmış, birasını yudumlarken yeni gelenleri izliyordu.

Lucas'ın El Camino'su asfalta alçak bir şekilde oturmuş, pırıl pırıl krom ve gece yarısı siyahı boyayla kaplanmıştı. Alex'in yanında durmak için yolda ilerlerken motor gürültüyle çalıştı ama gaza dokunduğunda ses kulakları yırtarcasına yükseldi. Arkasındaki tanıdık mavi Subaru yolun karşı tarafına park etti ve Vincent, Jason ve Manson arabadan çıktılar.

"Hep birlikte olmaları sence de tuhaf değil mi?" Candace söyledi. "Yani, onlar da mı hep birlikte çıkıyorlar?" O güldü, Danielle de güldü ama ben eğlenecek gücü kendimde bulamadım.

Birlikte hareket etmeleri akıllıcaydı. Buraya yalnız gelmek bela aramak olurdu, ama hiç gelmemek de öyle.

Sanırım bela onları korkutmuyordu. Manson da bana öyle demişti, değil mi? Eğer risk yoksa, eğlence nerede?

Lucas sürücü koltuğundan inip sigarasını asfalta bıraktı. Gezinen gözlerinin üzerime düşmesi sadece birkaç saniye sürdü. Her zaman küçümseyici bir bakış atabileceğimi düşünmüştüm ama Lucas bu konuda onunla yarışabileceğimi kanıtlamıştı. Bana bir göz attıktan sonra sanki orada değilmişim gibi arkasını döndü.

Telaşlanmamak için çok fazla. Anında sinirlendim.

"İğrenç, işte Bayan Drama geliyor," diye mırıldandı Danielle. Başka birinin geldiğini fark etmemiştim bile, El Camino'nun uzak tarafında toplanan çocukları izlerken dikkatim dağılmıştı. Ama Danielle'in anonsuyla başımı çevirdim ve bir grup arkadaşıyla birlikte yürüyen kişiyi görünce inledim.

Veronica Mills. Eski sevgilimin beni aldattığı kız. Uzun siyah saçlar, muhteşem kıvrımlar, kendinden emin bir gülümseme. Tam bir seksi kız paketi idi ve buna uygun bir egosu vardı ve kalabalığın arasından kasılarak gelişinden, onu son gördüğümünden beri pek bir şeyin değişmediğini anladım.

"Ona katlanamıyorum," dedi Danielle.

"Tam bir kaltak," diye onayladı

Candace.

"Eğer o ve şeytan boğuluyor olsalardı ve ben sadece birini kurtarabilseydim, çeker giderdim,"

dedim.

Danielle bana bakarken göz kırparak, "Buraya sadece yeni favori kötü çocuklarıyla yakınlaşmak için geldi," dedi.

Bekle... *Ne* yapmak için buradaydı?

İşte o zaman Veronica'nın nereye gittiğini anladım. Kesinlikle yolun bizim tarafına doğru değil, Alex'e doğru da değil.

Lucas için buradaydı.

Oh, kesinlikle hayır. Kesinlikle hayır.

LUCAS

O gece yarışa sadece ve sadece tek bir nedenle katılmıştım: kazanmak için. Bu ezik sikiklere bir gece eğlencesi vermek umurumda değildi. Büyük, dramatik bir gösteri yapmayacaktım. Bu insanların beklediği de buydu. Öfkesini kontrol edemeyen Lucas Bent'in bir kez daha kontrolünü kaybetmesini görmek istiyorlardı.

Ama Manson'ın dediği gibi, bunu direksiyon başında halledecektik.

Sırf acele etmek için yarışıyordum. Bastırılmış enerjimi boşaltmak için bulduğum en az yıkıcı yollardan biriydi, uzuvlarımı titreten ve zihnimi bulanıklaştıran endişeli elektrik için bir çıkış noktasıydı. Ya bu ya kavgaya, ya bu ya da uyuşturucuydu ve diğer çocuklar beni her ikisinden de uzak tutmak için ellerinden geleni yapmışlardı. Onların kanayan kalplerine şükürler olsun.

Yarışmanın hızı ve gücü başka hiçbir şeye benzemiyordu. Adrenalin, anlık kararlar, tamamen yok olmanın eşiğinde sallanmak - hepsini arzuluyordum.

Arabadan iner inmez Alex bana ters ters bakmaya başladı ve ona sadece başımı sallayıp başka bir şey söylemediğimde yüzü daha da karardı. Bütün bu insanları buraya kendi aşağılanmasına tanık olmaları için davet etmişti; sadece henüz bunun farkında değildi. Hatta davet etmişti...

Sikeyim. Jessica buradaydı.

Ona bakmaktan kaçınmak için kendimi çok geç yakaladım. Onunla ilk tanıştığım andan beri tam bir baş belasıydı ve aradan geçen yıllar boyunca hiçbir şey değişmemişti. Kısa elbisesi bacaklarını çıplak bırakıyor, göğüsleri korsaj tarafından baştan çıkarıcı bir şekilde çerçeveleniyordu. Çok güzel görünüyordu ve bu hiç adil değildi.

Hızlıca bir baktım ve tek düşünebildiğim onu arabamın arkasına atıp adımı haykırana kadar becermekti. Buradaki her pislige, bir kez ve herkes için, tam olarak nereye ait olduğunu kanıtlamak.

Tam olarak kime *ait* olduğunu.

Birimizle uğraşırsan, hepimizle uğraşırsın. Ya bizimlesin ya da bize karşısin. Belki diğerleri onun küçük oyunlarından rahatsız olmuyordu ama o bana aklımı kaçıracakmışım gibi hissettiriyordu. Sabrımın bıçak sırtında yürüyordu, o kadar ince bir bıçaktı ki dengesini koruyabilmesine şaşıırıyordum.

Farlar bakışlarını aydınlatıyordu; gözleri yaz ortasında bir meşe ağacının yapraklarıyla aynı koyu yeşil renkteydi. Her zaman zekice bakarlardı, sanki onları hafifçe odaklıyormuş gibi, sanki arkalarında milyonlarca şey çalkalanıyormuş gibi. Ve ağzı, lanet olası *ağzı*. Bir kadının böyle dudaklara sahip olması günahı.

O gözler yerden bana bakarken nasıl hissettiklerini, shaftımın etrafında nasıl sıcak ve yumuşak olduklarını mükemmel bir şekilde hatırlayabiliyordum. Onun bu görüntüsü beynime kazınmıştı - delinmiş sikim boğazının arkasına çarptığında ne kadar şaşırmış göründüğünü, beni içine almaya çalışırken gözlerinin nasıl sulandığını.

Bütün hafta boyunca içimde biriken gerilim daha da arttı. Eğer Jess Alex'in yarışını izlemek istiyorsa, onun kaybetmesini de izleyecekti. O piçi neden arkadaşı olarak gördüğünü bilmiyordum. Ama etrafını her zaman en kötü türden insanlarla sarmıştı, sanki kendi güvensizliğinin etrafındaki pisliklerden oluşan bir kalkan gibi.

Muhtemelen hâlâ onunla bir şansı olduğunu düşünüyordu. Hala onun hakkında konuşma şeklini hatırlıyordum, o ve eski sevgilisi duymadığında söylediği şeyleri.

Bütün bu kan davası böyle başlamıştı. Alex'in kafasına şişeye vurduğumda sadece öfke sorunlarıyla uğraşan ben değildim. Onun hakkında atıp tutmasıyla, Kyle'ın telefonunda çıplak fotoğraflarını gördüğünü söyleyerek böbürlenmesiyle uğraşıyordum. Doğru olup olmaması önemli değildi. Onu öldürmek istemiştım ve bunu yapmadığım için şanslıydı.

Jess kaltağın tekiydi ama Alex daha beterdı. Eğer biri onunla uğraşacaksa, bu ben ya da adamlarım olacaktı.

Yolun uzak tarafında Manson, Jason ve Vincent'a katıldım. Jason buradaki insan sayısından memnun görünmüyordu, ceketinin kapüşonunu indirmiş kalabalığı inceliyordu. Hepsinin gelmesine gerek olmadığını söylemişim ama bunu duymak istemediler.

Artık burada olduğumuz için yalnız olmadığıma seviniyordum. Bizi izlemeye gelenlerin hepsi Alex'in arkadaşlarıydı. Şehrin en ucundaydık ve etrafta kimse yoktu. Drag yarışı için ideal bir yerdi ama aynı zamanda pusu için de idealdi.

"Hepsi kan görmeye gelmiş gibi görünüyor," dedi Jason kuru bir sesle, ellerini ceplerine sokarken omuzları daha da kamburlaşmıştı. "Bu cehennem gibi yarım yamalak."

"Birbirinize yakın durun," dedi Manson. "Kimsenin sizi yemlemesine izin vermeyin."

Birinin beni yemlemesini *diledim*. Bir şeye vurmak istiyordum, özellikle de Alex aniden motorunu çalıştırıp yolcu tarafındaki camdan bağırırken, "Hadi Bent! Hadi gidelim!"

Manson benimle arabaya doğru yürürken Jason ve Vincent WRX'in yanında kaldılar. Alex lastiklerini yakıp asfalttan dumanlar yükselirken ben sürücü koltuğuna yerleştim.

"Bu iş sende," dedi Manson, açık pencereye yaslanırken sesi alçaktı. "Bundan gerçekten ne istediğini unutma. Kavga etmek için bir bahane arayacaktır."

"Bu yüzden kendimi kaybetmemeliyim," dedim yavaşça başımı sallayarak. "En güçlü özelliklerimden biri."

Jess'i buradan görebiliyordum, köprünün yanındaki korkulukta oturuyordu. Bana, bize bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, Alex'in lastiklerinden çıkan duman ayaklarının etrafında kıvrılıyordu. Ne halt etmeye buraya gelmiş, böyle bir şeye karışmıştı? Onu tüm bu önemsiz şeylerden, kendi arkadaşları arasındaki yılanlardan koruyacak birine ihtiyacı vardı.

Bu düşüncenin aklımdan geçmesine izin verdiğim için bile aptaldım.

"Dikkatini dağıtmasına izin verme," dedi Manson. Ani hayal kırıklığım için ona bir açıklama yapmama gerek yoktu. O zaten biliyordu. "Gözlerini yoldan ayırma."

"Neden geldi ki?" Mırıldandım.

Alex miydi? Buraya *onu* izlemeye mi gelmişti? Adam onun tipiydi ama lanet olsun, kız onun için fazla iyiydi. Bu düşünce beni sinirlendirdi ve parmaklarım direksiyonu sıkıca kavradı.

Odaklan. Tek yapmam gereken buydu. Saçmalıkları görmezden gelmek ve sadece önümdeki uzun siyah asfaltı görmek. Ağır bir nefes alarak omuzlarımdaki gerginliği attım. G kuvvetinin beni koltuğuma geri çektiğini, motorun kükrediğini ve duman kokusunu hayal ettim. Tanrım, bütün kafalardan daha iyiydi. Hiçbir şey yanına yaklaşamazdı, sadece...

Ona tekrar baktım. Sadece bir

bakış. O da arkasına bakıyordu.

"Ah, lanet olsun." Manson'ın sesi dikkatimi tekrar topladı. Yüzünü buruşturmuş bir şekilde yan tarafa bakıyordu. "Sadık fangirl'ünüz burada."

"Neyim lan benim?" Koltuğumda doğrulup arkama baktım. Uzun siyah saçlı bir kadın bize doğru geliyordu. Sokak yarışlarına gelme alışkanlığı olduğunu düşünürsek bunu beklemeliydim. Vincent

ve Jason abartılı iğrenme ve ani ölüm hareketleri yapıyorlardı.

Veronica arabaya doğru kasıla kasıla yürüyordu.

"Yarıшта iyi şanslar Lucas," dedi. "Bugün sizi ben başlatacağım çocuklar." Bayrakçının o olacağını anlamıştı. Bu ona yakın durmak için bir bahane veriyordu. Göğüsleri o kadar yukarı kalkmıştı ki neredeyse tişörtünden dışarı fırlayacaklardı, bundan şikâyetçi değildim. Memeleri severdim. Göğüsleri *göstermenin* yanlış bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Sadece bu göğüslerin kime ait olduğunu sevmedim.

"Onu rahat bırak, Veronica," dedi Manson. Kız suratını asıp elini boynuna götürdüğünde fiziksel olarak geri çekileceğini sandım.

"Kıskanma, Manson." Uzun tırnakları adamın solgun teninde pembe bir iz bırakarak boynundaki yılan dövmesinin çizgisini takip ediyordu. "Lucas dönene kadar seninle kenarda durabilirim."

"Beni beklemeyin," dedim. Benden hoşlanmıyordu, hiçbirimizden hoşlanmıyordu. Ama bu beni onu becermeye ikna etmeye çalışmasına engel olmamıştı.

"Şans için bir öpücük?" Pencereye doğru eğildi ve aynı anda kıcını Manson'a çarpmayı başardı. Tamam, bu kadar saçmalık yeter. Koltuğumda döndüm, ona siktirip gitmesini söylemek üzereydim

-

Yolcu kapısı açıldı.

"Hey, Veronica, bebeğim!" Jessica'nın sesinden o kadar çok sahte tatlılık damlıyordu ki neredeyse şurup gibiydi. Yolcu koltuğundan bana doğru eğildi ve Manson'ın bileğini kısa bir süre sıkmadan önce elini Veronica'ya doğru salladı.

Tam olarak ne yaptığını bilmiyordum ama bir profesyonel gibi iddiasını ortaya koymuştu. Çocuklar dışında kimsenin bu arabaya binmesine izin vermiyordum ama bir istisna yapabilirdim. Jess isterse kıcını lanet olası suratıma oturtabilirdi.

Veronica küçük bir adım geri çekilirken dudakları kıvrıldı. "Oh, Jess, seni görmek ne *güzel*. Şehre döndüğünü bilmiyordum." Gülümsemesi yüzünü buruşturmaya dönüşmüştü. Eğer bir kedi olsaydı, tıslıyor olurdu. "Sanırım seni en son gördüğümde..." Küçük bir kıkırdamayla durakladı. "Aslında bir videodaydı. Bir Cadılar Bayramı partisinden sanırım? Sen...şey..." Asılı kalmasına izin verdi. Jess'e baktım ama yüzü kızarmıyordu bile. Rahatsız olduğuna dair en ufak bir işaret yoktu.

Lanet olsun. Bu güven pantolonumu sıkılaştırdı.

"Kaldır kıcını, Veronica," dedi Manson. "Tabii ayağının ezilmesini istemiyorsan."

Gözleri seğirdi, sonra yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi ve uzun saçlarını omzunun üzerinden atarak arkasını döndü. "Pekâlâ. Hadi başlayalım, olur mu?" İleriye doğru yürüdü, arabalarımızın önüne geldiğinde durdu ve yüzünü bize döndü. Kollarını kaldırıp "Hazır mıyız?" diye bağırırken hiç de memnun görünmüyordu.

Kalabalıktan tezahüratlar ve bağırışlar geliyordu. Alex motoru çalıştırdı, ben de ellerimi direksiyona koydum ve emniyet kemerini takan Jessica'ya baktım.

"Kıcını da mı oynatacaksın?" Dedim. Telefonumdan play tuşuna bastım ve müziğin sesini açarak ağır ritmin taksiyi doldurmasına izin verdim.

"Hayır." Koltuğa biraz daha rahat yerleşti. "Yolculuk için buradayım."

İnanamayarak başımı salladım. Bu gece neye dönüşmüştü böyle? "Duydun mu, Manson? Gezintiye çıktı."

"O zaman onu iyi bir gezintiye çıkarsak iyi olur," dedi. "Klimanın sesini aç. Sanırım kendini sıcak hissediyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Manson. Ben iyiyim amına koyayım." Cümlesinin ortasında hıçkırdı. Zavallı kız şoka girmişti.

"Elbette öylesin," dedi Manson bana göz kırparak. "Yakında içki alışkanlıkların hakkında biraz

konusacağız, Jess."

"İçki alışkanlıklarım mı?" diye kekeledi. "Sen - Hey!" Ama Manson geri çekildi ve yolun kenarındaki Jason ve Vincent'a katılırken sırtarak ona el salladı.

Hayatının yolculuğuna çıkmıştı.

"Biraz yeşil görünüyorsun Jess," dedim vites değiştiriciyi kavrayarak.

Zorla güldü. "Sen öyle san. Sanki sikiinin nerede olduğı umurumdaymış gibi. Bu hepiniz için geçerli."

"Bundan emin misin?" Motoru hızlandırırken debriyayı yavaşça bıraktım, arka lastiklerim patinaj yaparken el freni beni yerimde tuttu. Tenim yanıyordu, kalbim dakikada milyonlarca mil hızla çarpıyordu. O açık yol beni çağırıyordu, motor her sinirimi gümbürdetiyordu. Veronica geri sayıma başladı. Beş... dört... üç... "Bahse girerim bu sikiin tekrar ağzına girmesi umurunda bile değildir."

"Kapa *çeneni* Lucas, sen-"

Benim için bulduğu özel ismin ne olduğunu öğrenemedim. Veronica kollarını salladı ve ben de gaza bastım, El Camino'nun gücü nihayet açığa çıkarken motor kükrüyordu.

JESSICA

"Oh, kahretsin!"

Lucas gaza yüklenirken tutunabileceğim her şeye sarıldım. El Camino o kadar sert çekiyordu ki, vitesleri hızla değiştirirken koltuğa geri bastırıldım. Kollarındaki damarlar gerginlikten şişmiş, gözleri ileriye sabitlenmişti. Motor o kadar gürültülüydü ki artık müziği duyamıyordum; titreşimler uzuvlarımı titretiyordu.

Sanki bir rollercoaster'a binmiş gibiydim, bedenim içinde oturduğum makinenin katıksız gücü karşısında ezilmişti.

Hellcat çevresel görüş alanımın hemen kenarında, neredeyse El Camino'yla aynı hizada, biz yolda uçarken duruyordu. Sonra aniden, şok edici metalik bir patlamayla yok oldu.

Lucas bir kahkaha patlattı, gerçekten de duyacağımı hiç düşünmediğim bir şeydi bu.

Dikiz aynasından arkasına bakarak, "Lanet olası para vardiyası, pislik!" diye bağırdı.

Alex'in farları yan aynada düzensiz bir şekilde dönüyor, Lucas kazanırken giderek daha da geride kalıyordu. Adrenalinim yükseliyor, kalbim güm güm atıyordu. Heyecana kapılıp ne yaptığının farkına bile varmadan bir tezahürat kopardım.

Bu arabadaki güç şok ediciydi ama Lucas'ın bunu bu kadar iyi idare ettiğini görmek - kahretsin, çok *ateşliydi*.

Lucas sürmeye devam etti, tarlalar iki yanımızdan akıp gidiyordu. Sonunda hızını azaltmaya başladığında, artık arkamızdaki başlangıç çizgisini bile göremiyordum.

Arabayı yoldan çıkardı, uzun mısır saplarından oluşan bir tarlaya giden dar bir patikaya girerken lastikler toprakta çatırdıyordu. El frenini çekti, arabayı boşa aldı ve biz tarlada otururken şarkının çalmasına izin verdi.

Gözlerimi önümde tutmaya çalıştım, farların hüzmelerine bakıyordum. Ama araba çok küçük geliyordu ve yanımdaki adama bakmaktan kendimi alamadım. Parmakları direksiyonda gevşemişti ve koltuğunda kambur duruyordu, başı geriye yaslanmıştı.

Onunla ilk kez birinci sınıfta tanışmıştım. Son sınıflarla kavga ettiğini, ağzını her açtığında ne kadar kaba olduğunu, herkesi kendinden uzaklaştırmaya *çalışıyormuş gibi görüldüğünü* hatırlayabiliyordum. Kyle bile ondan kaçardı.

Tehlikeliydi ve ben dahil herkes bunu biliyordu. Yine de bu beni uzak tutmamıştı. Onun sert adam tavırları, ondan korkmadığımı kanıtlamak için beni daha da kararlı hale getirmişti. Diğer herkesin gözü korkmuş olabilirdi ama benim? Lucas beni korkutmuyordu.

Yüzümü ona döndüğümde, o da bana döndü. Sormak zorundaydım. Eğer somazsam bu beni delirtecekti. "Onu becerdin mi?" Sesim olabildiğince net ve ilgisizdi.

Ön panelde duran bir paket sigaraya uzandı, yüzünde kısa bir süre önce gördüğüm neşe şimdi yeniden taş kesilmişti. Sigarayı yaktı ve uzun bir nefes çektikten sonra sigarayı açık pencereden dışarı sarkıttı ve "Fark eder mi?" dedi.

Kollarımı kavuşturdum, yüzümü tekrar karşıya döndüm ve koltuğumda kaskatı kesildim. Elbette bunun bir *önemi* yoktu. Umurumda bile değildi. Lucas ağırlığını kaydırıp bir nefes daha çekerken bana doğru eğildiğinde deri koltuk gıcırdadı. Yüzü okunmuyordu, gölgeler içindeydi.

"Eee? Fark eder mi Jess?"

Başımı salladım. Onunla tekrar yüzleştüğimde usulca kıkırdadı ve aramızdaki mesafeyi daha da daralttı.

"Umurumda değil," dedim. "Ama berbat bir zevkin var."

"Mm, öyle mi?" Bir kolunu koltuğun arkasına dayadı, sigarasının dumanı ince bir akıntı halinde camdan dışarı süzülüyordu. Tütün ve tarçınlı sakız gibi kokuyordu, tehlikeli ve dayanılmaz derecede seksiydi. "Sanırım bu adil. Çılgılık attırabildiğim sürece neredeyse herkesle yatarım."

Burası çok sıcaktı. Nasıl bu kadar yakınlaşabildik? Midem öfkeyle döndü, ama dudaklarının sigaranın etrafında tekrar kapanmasını izlerken kalçalarım birbirine sıkıştı.

"Bu iğrenç bir alışkanlık," dedim ve bana bir kaşını kaldırdı. Kara gözlerini benden ayırmadan ağzını açtı ve sigarayı dilinin üzerinde söndürdü. İrkilmedi, yüz ifadesi değişmedi bile.

"Bence sen de berbat bir zevke sahipsin," dedi ve ne düşündüğümü bilmiyorum ama o kadar yakındık ki gözlerinin akındaki damarları ve boğazında atan nabızı görebiliyordum.

Gömleğini yakaladım, onu kendime doğru çekerken ellerimde düğümledim, ama o çoktan öne doğru atılmıştı, beni öperken kapıya yasladı.

Ağzındaki külün tadını alabiliyordum, acı ve karanlıktı ama çok doğru hissettiriyordu. Lucas Bent'ten gelen bir öpücüğün canımı yakması, zehir damlatması gerekiyordu ve öyle de oldu. Eli boynumun etrafında kıvrıldı, vücudu bacaklarımın arasına girip onları açtı. Göğsüm hava almak için kabarıyordu ama duramıyordum, durmak istemiyordum. Kalbim küt küt atıyordu ve çok öfkeliydim, çok iğrenmişim, çok acımasızca tahrik olmuşum. Elbisemi yukarı çekip kendini bana doğru bastırduğında eli vücudumda sert ve kaba bir şekilde geziniyordu.

"Tadı berbat," diye mırıldandı yine. "Neden çöplerle uğraşıyorsun ki? Senin gibi güzel küçük bir şeyle." Eli külotumun üzerinden kayarak beni kavradı, avuç içi bana sürtünerek nefesimin kesilmesine ve içimden bir inilti çıkmasına neden oldu. "Ama bilgin olsun, Veronica'yı ben becermedim."

Ne kadar rahatlamış hissettiğimden utandım. Eline karşı sarsıldım, parmakları klitorisimin üzerinde alaycı bir daire çiziyordu. Bunu birçok kez hayal etmişim. Aylarca kendimi onunla hayal etmişim. Benimle bunun arasında sadece çok küçük bir özdenetim kalmıştı.

Parmaklarını içimde istiyordum. Onu geri itmek ve boşalana kadar sikine binmek istiyordum. Beni kapıya doğru tuttu ve sert parmaklarıyla bir nefes daha almamı sağladı.

"Bu çok tipik değil mi?" dedi. "Biraz yalnız kaldığımız anda ses tonunu değiştiriyorsun." "Tipik..." Zar zor nefes alabiliyordum. "Bu da ne demek oluyor?"

Elini geri çekti ve "Bu senin lanet olası bir ikiyezli olduğun anlamına geliyor" dediğinde beni tam bir şaşkınlık içinde kapıya doğru nefes nefese bıraktı.

Anında, bir düğmeye basar gibi, öfkem alevlendi. Ama bacaklarım onun etrafında müstehcen bir şekilde yayılmıştı, külotum içimde ateşlediği uyarılmayla ıslanmıştı. Aşağılanmışlık beni ateşli bir dalga halinde sardı.

"*Affedersiniz?*" Kelimelerim adrenalinle titriyordu. "Ne yapıyorsun lan sen? Yapamazsın... yapamazsın..."

"Ne yapamam?" diye tısladı. "Duramaz mıyım? Durdum bile. Kendi ilacının tadına bak, küçük hayalet."

Göğsünü sertçe ittim ve geri çekilirken güldü. "Siktir git," diye mırıldandım. "Cidden, siktir git, Lucas. Geri yürüyeceğim. Bu saçmalık -"

Kapının koluna uzandım ama kolumdan tutup beni geri çekti. "Üzgünüm tatlım ama bunu duyman gerek. Aklımdan geçenleri söyleyeceğim için şaşırmış gibi davranma. Senin derdin ne? Burada hayatımızı cehenneme çevirmeye çalışan aynı pisliklerle takılıyorsun, ama sonra bizi yalnız

yakaladığın anda bizimle dalga geçmek istiyorsun."

Bana tokat da atabilirdi. Gözlerimi hızla kırıştırdım, çelişkili duygularım kelimelerimi boğuyordu.

"Hayalet gibi dolaşmanın Manson'ı ne kadar mahvettiğini biliyor musun?" dedi. "Basit bir iletişimi bile beceremediğin için her şeyi berbat etmekten ve seni incitmekten çok korktu." Başını iki yana salladı, yüzündeki tiksinti belirgindi. "Sanırım hepimiz bunu düşündük. Seni çok fazla zorladığımızı."

"Yapmadın." Kelimeler o kadar hızlı ağızından döküldü ki, ağızından çıkana kadar ne söylediğini düşünmedim bile. Hayalet gibi dolaşmanın boktan bir şey olduğunu biliyordum ama bunun onları endişelendireceğini gerçekten düşünmemiştim. "Hiçbiriniz beni incitmediniz. O gece tuhaftı... ve inanılmazdı... ve..." Çaresizce omuz silktim. "Ne yapacağımı bilemedim, tamam mı? Ertesi sabah, ben... Bilmiyorum. Bunun uzun vadeli bir şey olmaması gerekiyordu."

Sözlerimi dinlerken yavaşça başını salladı ve koltuğun üzerinde duran elime baktı. Parmağımda kalp şeklinde küçük bir kesik olan elime.

Elimi yumruk yapıp geri çektim ama artık çok geçti. Bana bakarken başını arkaya yaslayarak alay etti.

"O çocuklar benim her şeyim," dedi. "Sahip olduğum aileye en yakın şey onlar. Ama içlerinden birinin sana zarar verdiğini düşünsem, kışlarına tekmeyi kendim basardım." Yüz ifadesi ona inanmamam için hiçbir neden bırakmamıştı. Ciddiydi, hem de acımasızca. "Ama ne yaptığını biliyorum. Alabildiğin kadarını almak ve hiçbir şey geri vermemek istiyorsun. Bizi istedin. Hâlâ da istiyorsun."

O da bunu çoktan kanıtlamıştı. Dayanacak bir ayağım yoktu, sadece öfkem ve hırpalanmış gururum vardı.

"Ne olmuş yani Lucas?" Tersledim. "Tam olarak ne yapmam gerekiyordu? Hepinizle takılmaya mı başlayacaktım? Birinizle mi çıksaydım? Tasma takıp boyun eğmem mi gerekiyordu?"

Zihnimin en derin, en karanlık köşelerinde bunun nasıl bir şey olacağını hayal etmişim. Artık oyun yok, tek gecelik ilişkiler yok. Doğru hissettiren şeyi kucaklasaydım ve asla arkama bakmasaydım hayatım nasıl olurdu?

Manson'ın eski sevgilimi tehdit ettiği bıçakla beni becermesine izin verirdim. Ellerimi kelepçelemelerine ve birbiri ardına yüzümü becermelerine izin verdim. Süründüm, ağladım, katlandım ve diğer taraftan uyanmış hissederek çıktım. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Orada olduğunu bilmediğim bir ihtiyacı karşılamıştı.

Böyle bir şeyin işe yaramasını nasıl bekleyebilirler ki? Neden işe yaramasını *istessinler* ki? Ailem asla anlamazdı, arkadaşlarımdan çoğu beni terk ederdi.

"Senin istediğin de bu," dedi Lucas. "Yapabilmeyi diliyorsun ama herkesin ne düşüneceğine o kadar takılıyorsun ki olmadığın biri gibi davranmaya devam ediyorsun. Gerçekten böyle mi yaşamak istiyorsun?"

Başımı salladım. "Anlamıyorsun. O kadar basit değil. Neden *basit* olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum." "Oh, ama *gerçekten basit*, Jess." Sinirlendikçe ses tonu daha da kalınlaşıyordu.

"Bizi istiyorsun

ve yapman gerektiğini düşünmüyorsun. Bu yüzden böyle davranıyorsun. Bu yüzden şu an karşımda oturuyorsun. Bütün liseyi bize yakın olabilmek için bizi taciz ederek geçirdin, böylece yapmaman *gerektiğini* bildiğin şeylerle flört etmek için bir bahanen olacaktı." Hâlâ benim alanımdaydı, beni sıkıştırıyor ama bana dokunmuyordu. "Burası lise değil. Bu senin kardeşlik partilerinden biri değil. Artık çocuk değiliz. Bunu anlıyor musun? Ya hep ya hiç. O çocuklar benim kardeşim. Onlar benim ailem. Her şeyden önce gelirler. İlgi çekmek için bizi manipüle edemezsin."

Orada bir süre sessiz oturduk, gözlerimiz kilitlendi.

O haklıydı. Gururumun bastırmaya çalışmasına rağmen içimde suçluluk duygusu kabardı. Oyunlar,

sataşmalar, sürekli gidip gelmeler - bu sonsuza kadar devam edemezdi. Bir şeylerin bitmesi gerekiyordu.

Gözlerim onun ağzına kaydı. Bana seslenmekten hiç çekinmeyen o sert, iğrenç ağzı.

"Neye ihtiyacınız var biliyor musunuz, Bayan Martin?" dedi, gırtlaktan gelen bir ses tonuyla ve sırtında tüyler ürperten bir vaatle. "Sizi elinizden tutacak ve lanet olası yerinize koyacak birine ihtiyacınız var. Kontrolü eline alacak, seni ezip geçmesine izin vermeyecek birine ihtiyacın var."

Eğer bu şekilde konuşmaya devam ederse, çaresizlik içinde bacaklarımı tekrar ona dolayacaktım. Oturduğum yerde kıpırdandım, şu anda ve burada kontrolü ele geçirebileceği sayısız yolu düşünmemeye çalışıyordum.

Gülümsemeye benzer bir şey ağzını büktü, tehlikeli ve acımasız. "Seni düzgün bir şekilde cezalandıracak, iyi becerecek ve ilk fırsatta seni sırtından bıçaklayacak arkadaşlarınla takılmana izin vermeyecek kadar seni önemseyen birine ihtiyacın var."

İkiye bölünmüştüm. Bir taraftan, ne onlardan ne de başka birinden gelecek bir şeye ihtiyacım yoktu. Gayet iyiydim. Hayatım kontrolüm altındaydı. Ne istediğimi biliyordum.

Diğer taraftan, kontrolü kaybetmek istiyordum. Önemsendiğimi ve bana bakıldığını hissetmek istiyordum. Kontrolü ele alabilecek ve elinde tutmaktan korkmayacak birini istiyordum. Kendimi kaybedebileceğim, bırakabileceğim ve savunmasız olabileceğim birini.

"Lucas..."

Ama daha fazla mazeret duymak istemiyordu.

"Biz senin piyonun değiliz," dedi. "Ve istediğimiz her şeyi yaparız, buna istediğimiz kişiyle yatmak da dahil."

Arabayı geri vitese taktı ve tarladan çıkarken kolunu koltuğun arkasına doladı. Radyoyu açtı, benden tek kelime daha duymak istemediği belli olacak kadar yüksek sesle.

Dişlerimi sıktım. Midem sanki içinde azgın bir okyanus varmış gibi hissediyor, onun sözleri üzerinde düşündükçe girdaplara kapılıyor ve parçalanıyordu. Sanki şımarık bir çocukmuşum gibi beni sadece onların ilgisini istemekle suçlamaya cüret mi ediyordu?

Kesinlikle nefret ettim.

Başlangıç çizgisine yaklaştığımızda Hellcat'in etrafında bir kalabalık toplanmıştı. Alex telefonla konuşuyor, volta atıyor ve bağıırıyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Yüzündeki ifadeyi yakaladığımda içimde hastalıklı bir korku hissi belirdi - nefret dolu, öfkeli, neredeyse öldürücü.

Lucas arabayı park etti ve arabadan indiği anda Manson oradaydı, heyecanla kollarını ona dolamıştı. Jason koşup onun başını okşadı ve yüzünde kocaman bir sırıtışla, "Evet dostum, harikaydı!" dedi.

Kahretsin, arabaya hiç binmemeliydim. Külotum nemliydi ve klitorisim zonkluyordu, sıcak ve rahatsızlığın canlı bir örneğiydi. Çok sinirlenmişim, çok kızgındım.

Ve Lucas'ın haklı olduğu gerçeği her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Yolcu kapısı açıldığında sıçradım ve Vincent yüzünde bir sırıtışla aşağı eğildi. "Umarım Lucas sana çok sert davranmamıştır."

"Oh, kapa çeneni." Ayağa kalktım, yanından geçip gittim. "Tanrım, hepiniz tahammül edilemezsiniz."

"Evet, biraz daha yüksek sesle öfke nöbeti geçir, Jess!" Lucas bağırdı. "Görmediğin ilgi için ağla!"

Onu öldürmek istedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama kelime kusacaktım ve ortalık karışacaktı. Ama döndüğümde, başka birinin onu benden çok daha fazla öldürmek istediğini fark ettim.

Alex'in bu kadar hızlı koşmasına kimse hazırlıklı değildi. Kimse tepki veremedi yumruğunu geri çekmiş ve parmak eklemlerini Lucas'ın yüzüne çarpmıştı.

VINCENT

Alex'in yumruğu Lucas'ı El Camino'ya doğru savurdu ve her şey yavaşladı. Bağırışmalar etrafımda yankılanırken Lucas'ın gözleri boş boş bakıyordu. Jason Lucas'ı tutarak yere düşmesini engelledi -

Sonra her şey tüm hızıyla geri geldi.

Manson Alex'in yüzüne bakıyordu ve Alex onun yakasına yapıştı, bağırırken parmakları gömleğinde düğümleniyordu. Lucas sersemlemiş bir halde kaputun üzerine yığılırken Jason, Alex'in omzunu sertçe iterek onu Manson'dan uzaklaştırdı ve aralarına girdi, yumruklar sıkılmıştı, sesler yükseliyordu.

Ben bir savaşçı değildim. Hiç olmadım. Çoğu durumdan konuşarak kurtulabilirdim ve olayları tırmandırmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Sopalar ve taşlar, dostum. Zaten bunun için yaratılmamıştım; beyin yerine kızarmış yumurtası olan sıska bir keştim.

Ama dokuzuncu sınıftan beri hap ve iksir satıyordum, bu yüzden gergin bir durumu yatıştırabilmek hayat kurtarıcıydı. Ne yazık ki, gerilimi düşürmek her zaman bir seçenek değildi. Bazen işler boka sarıyordu.

Jason yumruğunu geri savurdu, yumruk o kadar sert indi ki Alex'in dudağı yarıldı ve çenesinden kan aktı. Nate onlara doğru gürledi, ama Manson gözlerinde kanımı donduran bir bakışla onun yaklaşmasını izledi.

Yine lise zamanlarıydı. Onlara karşı biz.

Alex yerden cam bir bira şişesi aldı, ucunu asfalta vurdu ve sivri uçlu bardağı Jason'ın yüzüne doğru tuttu. "Bana bir daha vur, seni lanet olası-"

Daha cümle ağzından tam olarak çıkmadan ceketimin altına uzanmaya başlamıştım bile. Parmaklarım kot pantolonumun içine soktuğum tabancanın kabzasına değdi, parmaklarım tabancanın etrafını sararken soğuk kararlılık elimi sabit tuttu.

"Dur! Kes şunu!"

Jessica koşarak Alex ve Jason'ın arasına girdi, bu onun için çok aptalca bir hareketti. Alex yoluna kimin çıktığını umursamıyordu; Jessica ortadan kaldırılması gereken bir başka engeldi. Elini hızla uzatıp Jessica'nın boğazını kavradı ve cam şişe hâlâ havadayken sıktı.

Eli ona dokunduğu an, zihnimin üzerine karanlık ve soğuk bir gölge düşmüş gibiydi.

"Hey. *Sakin* ona dokunma."

Herkesi hareketsiz bırakan benim sesim değildi. Ona eşlik eden klik sesiydi, ateşlenmeye hazırlanan bir merminin duyulabilir sesiydi. Herkes gözlerini dikmiş, hareketsiz bakıyordu.

Alex nefes nefese kalmıştı, cam Jessica'nın yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı. Silahı kafatasına doğrultmuştum ve Manson bıçağını Alex'in boğazına dayamak için kolunu Jess'in omzuna dolamıştı. Jason hemen arkasındaydı ve Lucas diğer tarafına geçmişti, burnundan kan akıyor ve çıplak dişlerini kırmızıya boyuyordu.

"Gitmek mi istiyorsun, orospu çocuğu?" Lucas, Alex'e doğru kan tükürerek konuştu. "Hadi ama. Gidelim amına koyayım. Ama elini onun üzerinde bir saniye daha bırakırsan Vince kafana bir kurşun sıkmadan önce bütün parmaklarını kırarım."

Alex'in gözleri bana kaydı ve hafifçe genişledi. İri yarı arkadaşları bir silah karşısında hiçbir şey yapamazdı ama yine de durum daha da kötüleşmeden buradan gitmemiz gerekiyordu. Biz de

Hiçliğin ortasında idim ve burada eşyalarını toplayan tek kişi kesinlikle ben değildim.

Alex'in eli boğazını sıkarken bile Jess geri adım atmadı. Korkmuş gibi bile görünmüyordu. Ona baktı, gözleri kısılmış, yumrukları sanki onunla kendisi dövülecekmiş gibi iki yanında sıkılmıştı. Onun yüzüne yumruk atmasını görmek için para verirdim ama onun zarar görmemesi gerekiyordu. Alex'in eli onun üzerinden gevşediğinde sırtıttı ve çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

"Kı mı l d a Jess," dedi Manson, sesi alçaktı ama şaşkın sessizlikte kolayca duyulabiliyordu.

"Durman gerek," dedi. Ona doğru döndü ve gözleri genişti, kararlı ama çaresizdi. "Hepiniz. Lütfen."

Gözlerini bana çevirdiğinde silahı fark etmediği hemen anlaşıldı. Yüzü şok içinde kaskatı kesildi, ağzı tek kelime etmeden birkaç kez açılıp kapandı.

Silahı yere bırakıp gömleğimin altına soktum. Ama o hâlâ bana bakıyordu. "Ne oluyor Vincent?" Nefes verirken kelimeler sadece bir nefesten ibaretti.

"Evet, doğru," dedi Alex, sanki yaşadığı şok bir şeyi kanıtlıyormuş gibi. Geri adım atarak Nate'e ve iri yarı arkadaşlarına yaklaştı. Korkak herhalde etrafında o iri cüsseler varken kendini daha güvende hissediyordu. "Hâlâ iyi adamlar olduklarını mı düşünüyorsunuz Jess? Sadece gerçek beyefendiler yarışa silah ve bıçak getirir, ha?"

Mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyordu. Bu bizim kaçış işaretimizdi - ne kadar çabuk, o kadar iyi. Manson'a başımla işaret ettim, o da bıçağını hızlı bir metal parıltısıyla uzaklaştırdı. Lucas ağzından daha fazla kan tükürdü ama neyse ki arkasını dönecek kadar sağduyuluydu. O El Camino'ya geri dönüp motoru çalıştırana kadar hiçbirimiz kıpırdamadık.

"Hadi gidelim." Jessica'nın yanında nöbet tutan Jason'ın yanında durakladım. Sersemlemiş görünüyor, sanki durumun gerçek tehlikesi sonunda kafasına dank etmişti. Beni ilk kez görüyormuş gibi bir aşağı bir yukarı baktı ve Jason'ın parmakları omzuna dokununca sıçradı.

"Bizimle gel," dedi usulca. "Seni buradan çıkaralım."

"Jessica!" Arkadaşlarından biri öfkeyle ona seslendi ve o da arkasına baktı. Yutkundu ve nefesi biraz daha derinden geldi. Vücudu neredeyse sinirden titriyordu.

Bir an için evet diyeceğini sandım.

Sonra başını sallayarak uzaklaştı. "Hayır. Ben... Ben iyiyim. I..." Tekrar arkadaşlarına baktı, diğer kızlar aklını kaçırmış gibi ona bakıyorlardı. Bir sonraki konuşmasında kendinden emin görünmeye çalıştı: "Kurtarılmaya ihtiyacım yok."

Ama sesi hiç de kendinden emin gelmiyordu.

Sokağın karşı tarafındaki kalabalığa katılmak için oradan ayrıldı. Jason arkasından baktı, çenesi sıkılmıştı, burun delikleri hayal kırıklığıyla alevlenmişti. Elimi omzuna attım. "Hadi gidelim. Kaçmamız gerek."

Başını salladı. Subaru'ya binerken omuzları gerginlikten kamburlaşmıştı. Manson arkaya kaydı ve ben de sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırdım. İnsanlar bakıyor, başlarını sallıyor, mırıldanıyorlardı. Bu gecenin nasıl anlatılacağını, kötü adamların biz olduğumuzdan emin olmak için hikayeyi nasıl değiştireceklerini merak ediyordum.

Camımı indirdim ve uzaklaşırken Jess'i izledim. Lucas muhtemelen onu kızdıracak bir şey söylemişti ve o da görünüşünü korumaya çalışıyordu ama burada kalmakla aptallık ediyordu. Bu insanlar onu umursamıyordu ve şu anda ona sorgulayıcı bakışlar atan küçük kız arkadaşları işlerine gelse anında ona ihanet ederlerdi.

Ama bu konuda ne yapabilirdim ki?

"Şimdi uslu durun," dedim, ters ters bakan kalabalığa dostça

bir sırtıŖıŖla. "Hepiniz sıçtınız batırdınız," diye bağırdı Alex.

"Bu iş daha bitmedi!"

Hayır. Hiç bitmedi.

JESSICA

El Camino uzaklaşırken, motorun gürültüsü gecenin içinde kaybolurken, kendimi tamamen yalnız hissettim.

Her şey çok hızlı olmuştu. Alex ve Jason'ın arasına daldığımda, bu dürtüsel ve içgüdüsel bir hareketti. Alex ellerini üzerime koyduğunda bunu fark etmemiştim bile. Yaptığım şeyin sonuçlarını gerçekten düşünemeyecek kadar adrenalinle doluydum.

Ama artık her şey bitmişti ve gerçeklik yüzüme sertçe çarptı. Suratıma cam kırıkları fırlatılmıştı ve Alex'in parmaklarının boğazımdaki sıkı kavrayışını hâlâ hissedebiliyordum. Ellerini üzerime koymaya, *beni* tehdit etmeye cüret etmişti!

Ve beni savunmak için öne çıkan insanlar, dostum dediklerim bile değildi. "Arkadaşlarım" sadece izlediler.

Ama Vincent ve Manson, Jason... hatta Lucas... Beni savunmuşlardı. Anında, tereddüt etmeden, hepsi.

Onlarla gitmeliydim.

Sonra Lucas'ın sözlerini hatırladım ve öfkem geri tepti. Beni çok kızdırmıştı - bana ikiyüzlü demiş, sadece ilgi istediğimi iddia etmişti. Ve tüm bunları ne kadar çaresiz olduğumu, kimsenin izlemediği bir anda ne kadar çabuk pes ettiğimi kanıtlarken yapmıştı.

Küçük düşürücüydü ve daha da kötüsü, bu konuda *kendini* çok beğenmişti. Sanki her şeyi çözmüş, beni benden daha iyi tanıyormuş gibi.

Seni düzgünce cezalandıracak birine ihtiyacın var, demişti, sanki şımarık bir çocukmuşum gibi. Bu ne cüret. Ondan ceza almaya ihtiyacım yoktu. Ya da herhangi birinden. Ya da hiçbirinin. Kimsenin bana bakmasına ihtiyacım yoktu.

Kendi başımın çaresine bakabilirdim ve bu da dönüp öfkeyle Alex'e doğru yürümemle başladı.

"Ne *cüretle* ellerini üzerime koyarsın!" Ellerimi olabildiğince sert bir şekilde göğsüne doğru iterek bağırdım. Tökezleyerek bir adım geri çekildi, gözleri daha akıllı bir insanın geri çekilmesini sağlayacak tehlikeli bir bakışa dönüştü.

Ama yapmadım. Tüm bu öfkenin gidecek bir yere ihtiyacı vardı ve az önce olanları düşündükçe, kendimi daha da kabul edilemez hissediyordum.

"Bu senin kendi hatan," dedi Alex. "Ne yaptığını sanıyordun sen? Bir dahaki sefere yolumdan çekil." Bana doğru bir adım attı ama ben geri adım atmadım. Eğer fiziksel bir şey yapmak isterse, seve seve yapardım. Saçma sapan maço tavırları beni korkutmuyordu. Ama başım dönüyordu, damarlarımdaki alkol bana bunun çoğunlukla sıvı cesaretimin konuşması olduğunu hatırlatıyordu. Ya da sıvı aptallığım.

Etrafımızdaki insanlar açıkça rahatsızdı ama kimse tek kelime etmedi. Gözlerini kaçırarak izlemeye çalışıyorlardı, sanki yüzleşmemize doğrudan bakmazlarsa, adım atmaktan sorumlu olmadıklarını düşünüyorlardı.

"Jessica!" Danielle bana sertçe seslendi. Alex'in burada galipmiş gibi hissetmesine izin vermekten ne kadar nefret etsem de, ondan uzaklaştım ve kızlara doğru yürüdüm. Alex öfke nöbeti geçirebilirdi ama bunun için onu affetmeyecektim. Sarhoş ya da değil, hiçbir mazereti yoktu.

"Kızım, neler oluyor?" Danielle ona ve Candace'a katıldığımda, "Ne oluyor kızım?" dedi. "Niye

içeri girdin ki?

Bunun ortasında mı? Alex çok kızdı."

"Bıraksaydın da kavga etselerdi." Candace başını salladı ve şarap soğutucusunu bitirmek için uzun bir içki aldı.

Danielle bana bakarken dudaklarını büzmüştü. Aklının döndüğünü görebiliyordum ve bu hiç hoşuma gitmemişti.

"Neden onunla gittin?" dedi, sesine suçlama karışmıştı.

İçkimi yudumlarken sadece omuz silktilim. Tamam, bu gerçek bir yudum değildi - açgözlülükle, çaresizce yuttum. "Kulağa eğlenceli geliyor. Bunda bir sorun var mı?"

Ben ona bakarken ifadesindeki iğrençlik daha da arttı. Candace'in gözleri aramızda gidip geliyordu ama tek kelime etmeye cesaret edemiyordu. Bir an için Danielle'in bu işin peşini bırakacağını düşündüm.

Ama sonra dudakları gülümsemeye benzer bir şeye dönüştü ve "Geçen sefer Manson'la biraz *eğlenirken* bu sefer Lucas'la biraz eğleniyor olman çok komik. Sırada hangisi var Jess?"

Göz ucuyla insanların baktığını görebiliyordum. Alex çekicinin gelmesini beklerken volta atıyor ve "bunu onlara ödeteceğine" yemin ediyordu. Hellcat'in etrafında yavaşça yayılan bir yağ havuzu vardı ve birinin beşinci vitese geçmesi gerekirken üçüncü vitese geçtiğini ve şanzımanını patlattığını söylediğini duydum.

Bu onun kendi suçuymuş ama yine de suçu başka bir yere atmaya kararlıydı.

"Kapa çenenin Danielle," dedim. "Bırak artık."

Yarış bittiği için insanlar ayrılmaya başlamıştı. Ama Veronica hâlâ buradaydı ve şu anda Alex'le konuşuyordu. Sanki ne yapacağımı görmek istermiş gibi bakışları sürekli bana doğru kayıyordu. Alex'in öfkesine sempatiyle başını salladı ve aşırı dostane bir şekilde kolunu sıktı. Bir sonraki hedefini çoktan bulmuştu.

Yüzüm kızardı, tenim ısındı. Lucas beni böyle mi görüyordu? Umutsuzca ilgi arayışı içinde bir insandan diğerine atlarken mi? Derin bir nefes alarak kendimi eve dönecek kadar ayılmaya zorladım. Ama başım uğulduyordu ve henüz direksiyon başına geçecek kadar rahat hissetmiyordum.

Danielle ve Candace kendi aralarında konuşuyorlardı ve ilk defa ne konuştuklarını duyamadığım için mutluydum.

Her taraftan hissedebiliyordum, keskin tırnaklar gibi derime batıyordu. Yargı. Onaylamama. Şüphe.

Buraya ait değildim.

Alex aniden elindeki boş cam şişeyi bir ağaca fırlattı, kırılan camın sesi beni zıplattı.

"Allah belalarını versin!" diye bağırdı, sesi dizginlenemez bir öfkenin o gür sesine ulaşmıştı. "Eskiden böyle değildi dostum. Bu orospu çocukları eskiden hadlerini bilirdi."

Nate ve Matthew başlarını sallayarak onayladılar, yüzleri taş gibi sertti.

Danielle, "Onlar ortaya çıkmaya başlayana kadar bizim de böyle sorunlarımız olmamıştı," dedi. Candace'a baktı ve soluk soluğa, "Kim böyle bir silah çıkarır ki?" diye sordu.

"İnsanlar onlar için üzölmeye başlayınca böyle oluyor," dedi Veronica, sanki buradaki asıl sorun yersiz bir empatiden başka bir şey değölmüş gibi. "Onlar her zaman beş para etmezlerdi. Kathryn Peters Manson'ın terapi masraflarını kendi cebinden ödedi, biliyorsun. Bir işe yaramadı bile. Hâlâ o bıçağı taşıyor, sanki birini bıçaklamak için fırsat kolluyormuş gibi."

"O hiç kimseyi bıçaklamadı," dedim.

Alex dönüp parmağını bana doğru uzattı. "Ne halt etmeye hâlâ buradasın? Neden küçük erkek arkadaşlarınla kaçıp gitmedin?" Dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Yoksa onlar da mı seni istemedi?"

Yumruklarımı sıktım ve oturduğum yerden ona dik dik baktım.

"Kendini kontrol etmeyi öğrenmelisin Alex," diye tersledim. "Bunu *sen* yaptın!" Arabasını işaret ettim, sesim yükseliyordu. "Bu *senin* hatan! İnsanlar ciddi şekilde yaralanabilirdi. Ama sen kaybetmeyi kaldıramadın ve bunun yerine bir bebek gibi öfke nöbeti geçiriyorsun!"

"Sanki sen konuşacak biriymişsin gibi," dedi. "Kendini ilgi odağı haline getirmekten kendini alamıyorsun, değil mi? Kendini, seni hiç ilgilendirmeyen olayların ortasına atmaya her zaman çok heveslisin."

Benden bir tepki istiyordu ve boğazımda daha öfkeli kelimeler yükseliyordu. Ona saldırmak, yaptığı şey için çığlık atmak ve öfkelenmek çok iyi hissettirecekti. Ama eve dönmek için güvenli bir yolum yoktu, burada onlarla sıkışıp kalmıştım.

Jason'a kurtarılmaya ihtiyacım olmadığını söylediğimde çok yanılmıştım. Ama sürpriz bir şekilde Danielle konuştu.

"Sakin ol Alex," dedi, sesi sıkılmıştı. "Jess onlarla sadece biraz eğleniyordu. "Jess onlarla sadece biraz eğleniyordu.

onlarla birlikte." Bana baktı ama bana attığı bakış tuhaftı. "O bizim tarafımızda." Bana güvence mi veriliyordu yoksa uyarılıyor muydum bilmiyordum.

"Suya ihtiyacım var," diye mırıldandım ve koltuğumdan kalkıp arabama doğru yürüdüm. Çekici kamyon geliyordu, Hellcat açık kasaya yüklenirken Alex'in dikkati bir an için öfkesinden uzaklaştı. Arka koltuktan su şişelerimden birini aldım ve yudumladım ama çalkalanan midemi yatıştırmadı.

Hâlâ Lucas'ın söylediklerine takılıp kalmıştım. Belki de onlara bir özür borçluydum. Terslediğim için, kaba davrandığım için, Tanrım, pek çok şey için. Ama bu gecedен sonra onları bir daha görmeme ihtimalim çok yüksekti.

Belki de en iyisi buydu. Birlikte çok dengesizdik; duygular çok yüksekti. Bana ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilmiyormuşum gibi hissettiriyorlardı. Onlarla her şey çok kafa karıştırıcıydı ve muhtemelen bu benim hatamdı.

Ne de olsa iletişim kuramayan, onlara haber vermeden hayalet gibi davranan bendim.

Anlaşılan ben düşüncelerimde kaybolurken planlar yapılmıştı. Arabadan döndüğümde herkesin bana umutla baktığını gördüm.

"Peki ya sen, Jess?" Alex söyledi. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Nereye gittiğine bağlı," dedim kollarımı kavuşturarak.

Candace omuz silkti. "Her yer bütün gece yol kenarında oturmaktan iyidir, değil mi?"

Bu noktada, bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Burada karanlıkta tek başıma oturmak onlarla gitmekten daha iyi bir fikir olabilirdi.

"Hadi Jess, eğlenceli olacak," dedi Danielle. "Bu gecenin berbat geçtiğini biliyorum ama daha çok erken, değil mi? Bunu tersine çevirebiliriz."

Veronica kısık gözlerle beni izliyordu, yüzünde bir sırıtma vardı. Bu kadar komik olduğunu düşündüğü şey neydi? Muhtemelen reddetmemi bekliyordu, bahse girerim buna *bayılırdı*. Geride kalacak kadar rahatsız olursam bu onun için bir zafer olurdu. Bu noktada hepsine inat giderdim.

"Tabii, her neyse," dedim. "Gidelim o zaman."

"Gördün mü Alex?" Danielle söyledi. "Sana söyledim, Jess her zaman eğlenmeye hazırdır."

Nedeninden tam olarak emin olmasam da sırtımda bir ürperti hissettim. Her şey yanlış geliyordu. Ama gözümü korkutmalarına izin verirsem lanetlenirdim.

"Pekâlâ." Alex başını salladı. "Hadi gidip biraz eğlenelim."

Saçlarımı savuran hava soğuktu ve titremeye başlamam uzun sürmedi. Bilmiyordum.

Nereye gittiğimizi bilmiyorduk ama gece yarısı karanlık bir yolda Nate'in kamyonetinin kasasına dolmuş ilerliyorduk. Danielle ve Alex kabinde Nate ile birlikteyken Veronica, Candace ve Matthew arkada benimle oturuyordu. Nate radyoyu bangır bangır açıyordu ama onun dışında sessizdik, gerginlik zehirli bir bulut gibi üzerimizdeydi.

Nate birkaç dönüş daha yapınca tedirginliğim arttı. Bu toprak yolu tanıyordum, çukurlu ve kamyonunun geçebileceği kadar geniş değildi. Yavaşladıkça devasa siyah ceviz ağaçlarından sarkan dallar kamyonun kabinini kırbaçlıyor, süspansiyon her tümsek ve çukurda gıcırıyordu.

Nereye gittiğimizi biliyordum.

Reed'in evi yoldan geride, geniş bir toprak avluya sahipti. Zincirle çevrili çit eskiydi ve yer yer eğilmişti ama araba yolunu zincir ve asma kilitle sabitlenmiş yeni bir kapı koruyordu. Büyük ağaçlar, koyu renkli ahşaptan inşa edilmiş ve etrafını saran bir verandası olan bir canavar olan evi çevreliyordu. Eğer bakımlı olsaydı çok güzel bir ev olabilirdi ama Manson'ın ailesi bunu yapabilecek durumda ya da istekte değildi.

"Manson'ın annesi burada yalnız yaşamıyor mu?" Sesim ancak fısıltı kadar çıkıyordu. Son bildiğim kadarıyla Manson, annesi burada yaşarken ve babası yine kayıplara karışırken sosyal hizmet görevlisinin ailesiyle, Peters'larla yaşıyordu. Nate radyoyu kapattı ve arabayı yol boyunca yavaşça sürdü, ön kapıyı geçip arazinin uzak tarafına doğru ilerledi.

"Öldü," dedi Matthew ve bu açıklama kalbimi yerinden oynattı. Kadını hiç tanıımıyordum bile, sadece genellikle sarhoş olduğunu ve evden nadiren çıktığını biliyordum. "Burayı Manson'a bıraktı ve o ucube hiçbir şey yapmadı. Burası yerle bir edilmeli."

Arazinin uzak tarafında, dış cephesi projektörlerle aydınlatılmış, metal kenarlı büyük bir garaj vardı. Yola bakan duvarda, çocukların dört arabasını neon renklerle çevrili girdaplarla tasvir eden bir duvar resmi vardı. Bu kesinlikle Manson'ın ailesinin yapabileceği bir şey değildi. O zaman kim çizmişti? Çocuklardan biri mi?

Nate bagajı durdurdu ve motoru kapattı. Herkes kamyonundan inmeye başlarken şaşkınlıkla gözlerimi hızla kırdım. "Uh, ne yapıyoruz biz?"

"Eğleniyorum," dedi Danielle, Nate'in yanından sarkarken, içkileri sonunda onu yakalamış gibi görünüyordu. Nate'in elinde kocaman bir çift cıvata kesici, Alex'in elinde ise yüzünde nahoş bir gülümsemeyle birlikte bir çekiç vardı.

"Buraya *Kaybedenler Garajı* demeye başladılar," dedi Mathew, bıyık altından gülerek. "Sanki bununla gurur duyuyorlarmış gibi."

Nate çitleri kesmek için cıvata makasını kullanırken panik beni soğuk bir dalgaya sürükledi. Bu sadece bir şaka değildi, kelimenin tam anlamıyla haneye tecavüzdü.

"Köpekleri yok mu?" Matthew önümdeki çitten geçerken fısıldadı.

"Köpekler mi?" Dedim. "Burada köpekler mi var?" Geriye çekildim, ama Candace çitten geçmek için çömelmeden önce kolumu tuttu ve beni de yanına çekti.

"Kapa çeneni," diye tısladı Alex. "Arazide eğitimli filler varsa bile umurunda değil."

Çitin iç kısmına doğru sürünerek ilerledik, herkes alçakta duruyordu. Bu gerçekten akıl almaz bir şeydi. Burada olmamızın hiçbir yolu yoktu.

Arkamı dönmeliydim. Ama bu sanki kendi tren kazamı izlemek gibiydi, sanki bir parçam korkunç bir şey olacağını çoktan kabul etmişti.

Garajın yan tarafına ulaştık. Bir kamera kapıya doğrultulmuştu, tepedeki bir ışık tarafından aydınlatılıyordu ve Nate kabloları takip ederek küçük gri bir kutuya ulaştı. İçinde daha fazla karışık kablo ve devre kesici vardı ve Danielle, "Hangilerini keseceğini biliyor musun?" dedi.

"Hayır," dedi Nate, cıvata kesiciyi beyzbol sopası gibi savurup şalterleri kırmadan önce.

Sel ışıkları titreyerek söndü ve bizi neredeyse tamamen karanlığa gömdü. Nate devam etti, pervasız bir kararlılıkla kabloları kesiyordu.

"Çocuklar, bu gerçekten -"

Alex koluma dokunarak sözümü kesti ve parmağıyla garaja yaslanmış bir küreği gösterdi. "Tut şunu," dedi ve ben de küreği yavaşça kaldırdım. "Eğer bir şey sana doğru havlayarak gelirse, ona vur."

Bir köpeğe vuracak değildim, hayatta olmazdı. Onlara zarar vermeye çalışmaktansa beni ısırmalarına izin verirdim ama belki de tahta sap, saldırıya uğrarsam en azından bir barikat görevi görebilirdi.

Eğer saldırıya uğrarsam. Tanrım, bu berbattı. Bu çok boktandı.

Nate kocaman ayağını kapıya çarparak kapıyı kırıp açtı. Bir alarm sesi duyuldu ve Nate'in elektriği kesmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen ışıklar yandı. Diğerleri içeri koşarken ben elimde kürekle kapının eşiğinde öylece durdum. İçerisi genişti, sağ tarafımda bir merdiven üst kata çıkıyordu ama onlar sadece arabalarla ilgileniyorlardı. Mustang, El Camino, Nissan, mavi Subaru - ve uzak duvarın karşısında, devasa lastikler üzerinde tanıdık bir Ford Bronco.

Matthew bir tuğlayı Mustang'in ön camına çarparken kırılan camların sesi kulaklarıma sertçe çarptı. Alex elindeki çekici El Camino'nun kaputuna indirirken heyecanla kükredi ve Veronica bulduğu metal bir sopayı yolcu camına savurdu. Nate cıvata keskisiyle Subaru'nun camlarını kırıyor, Danielle ise anahtarlarını 350Z'nin yanından aşağı sürüklerken gülüyordu.

Burada ne halt ediyordum? Ne *yapıyordum* ben?

Uzaktan köpek havlamalarını duyabiliyordum. Alarmların sesi o kadar acı vericiydi ki düşünemiyordum.

Veronica El Camino'nun kırık camına doğru eğildi ve koltuğa tükürdü, bir yandan da bana sıırıyordu. "Bu koltuklara ilk kez salyama akıtmıyorum."

Alarm kulaklarımda kükrüyordu. Bunu düşünmek istemiyordum. Veronica'nın benim oturduğum yerde oturduğunu, ağzının Lucas'ın üzerinde olduğunu hayal etmek istemiyordum. Bana söylediği şeyleri düşünmek istemiyordum. Kırık camların arasından koşarak geçerken ve ben içeriye ancak ayak sürüyerek girebilmişken herkesin bakışlarındaki onaylamama ve belirsizliği hissetmek istemiyordum.

"Kaçmalıyız!" Nate, Danielle ve Veronica hemen arkasındayken kapıya doğru koştu. Matthew lastiklere bir jilet saplarken Alex İngiliz anahtarını tekrar El Camino'ya salladı.

"Acele et, Jess! Düşüğünü sanmıştım!"

Peki ya olmasaydım? O zaman ne olacak? Reddedilme. Dışlanma. Kimin bağırdığını bile bilmiyordum ama sanırım bunun bir önemi yoktu. Evrenin kendisi de bağırmış olabilirdi.

Şimdiye kadar işaret ettiğim tüm parmaklar, söylediğim tüm zalimce şeyler çok kolay bir şekilde bana dönebilirdi.

Ve olacaklar da.

Ama bu pek çok açıdan yanlıştı, buraya hiç gelmemeliydim. Kalbim küt küt atıyor, panik beni güçsüzleştiriyordu. Nefesimi içime çektim ve dönüp onlarla yüzleşmek, onlara bu boktan şeyi terk ettiğimi söylemek için kendimi hazırladım. Ama döndüğümde gitmiş olduklarını fark ettim. Hepsisi gitmişti. Garaj boştu ve kamyonun motorunun gürültüsü beni burada terk ettiklerini söylüyordu.

Beni arkalarında bırakmışlardı ve havlayan köpekler yaklaşıyordu.

LUCAS

"Kıvrınmayı keser misin? Seni bağlamam mı gerekiyor?"

Manson'ın önerisine homurdanarak karşılık verdim ve kendimi küvetin kenarında kıpırdamadan oturmaya zorladım. Kavgadan kaynaklanan adrenalininim yatışmıştı ve nihayet biraz uyuyabileceğimi hissediyordum. Ama Manson patlayan dudağım ve şişen burnumla uğraşmayı bırakmıyordu.

Gerçekten önemli bir şey değildi. Burnumun kırıldığından şüpheliydim, ya kırıldıysa? Bu ilk kez olmazdı.

Ama bu Manson için büyük bir olaydı ve bu onun söylemeden özür dileme çabasıydı. Eğer yüksek sesle özür dileseydi, bunu reddederdim çünkü özür dileycek bir şeyi yoktu. Beni korumak onun sorumluluğu değildi.

"Kendini suçlu hissetmesen iyi edersin," dedim, dudağımı temizlemeye geri dönmeden önce bu hareketim onun bana bir bakış daha fırlatmasına neden oldu. Dikiş atılması gerekiyordu ama bununla uğraşamazdım. Yaralar iyileşir. Belki sonunda yara izi kalacak ve çirkinleşecekti ama umurumda değildi. "Bu gece olan hiçbir şey senin hatan değildi, bu yüzden üzerinde durma."

Gözleri daha da kısıldı. "Evet, ama işlerin kötüye gideceğini hissediyordum. Yapmalıydım -" Bileğini kavradım ve elini yüzümden aşağı çektim. "Kes şunu. Bu konuda kendini hırpalamayı bırak. Yüzüme yumruk yemek benim için yeni bir şey değil. Her şey bir yana, bu çok güzel bir akşamdı."

İkna olmuş görünmüyordu. "Nasıl anladın?"

"Kimse vurulmadı," dedim. "Kimse bıçaklanmadı. Ben hastanede değilim." Omuz silktim. "Bana başarılı bir gece gibi geldi."

Başını salladı ve bileğini tuttuğum yerden çekti. Jojo ve Haribo aşağıda havlıyorlardı, muhtemelen yine dışarı çıkmaları gerekiyordu. Manson yüzüme iğrenç kokan bir şey sürmeye başladı ve ben de onun için kıpırdamadan oturmak için elimden geleni yaptım.

"Dişlerinde hâlâ kan var," dedi. "Hoşuna gidiyor. Seksi görünüyor, değil mi?"

Sonunda biraz sırtıttı. Belki de henüz uyumaya hazır değildim. Belki de önce biraz bastırılmış enerjimi boşaltmam gerekiyordu, özellikle de Jess'le ilişkim aniden kesmeden önce işler kızışmış ve ağırlaşmıştı.

"Bana öyle bakarken dikkatli olsan iyi edersin," dedi Manson. Başımı sabit tutmak için bir elini çenemin yan tarafına koymuştu ve tutuşu biraz daha sıkılaştı. "Suratına yediğin bir yumruk senin için yeterli acı olmadıysa tabii."

Yeterli değildi. Hiçbir zaman yeterli olmadı. Onunla bu kadar iyi anlaşmamızın, hem işte hem de yatak odasında birbirimize uyum sağlamamızın bir nedeni de buydu. Dayanabileceklerimin sınırlarını keşfetmek ona güvendiğim bir şeydi, ama sadece ona.

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve eşofmanının içindeki bariz şişkinliğe baktım. Üstsüzdü, saçları duştan dolayı nemliydi. O kadar iyi görünüyordu ki, dişlerimi tenine batırmak, kanayana kadar ısırarak ve karşılığında canımı yakmasına izin vermek istedim. Beni ele geçirmesine izin verdim çünkü ancak bu şekilde kendimi bırakabilirdim, *gerçekten* bırakabilirdim. Bunu yapmak ne

kadar korkutucu olsa da, çaresizce

gerekli.

Lanet olsun, köpeklerin sesi yükselmeye başlamıştı. Çok gürültülü.

Manson da ben de durakladık. Yatak odasında çalan müzikten belli belirsiz duyabildiğim tuhaf bir ses vardı, tekrarlayan bir çığlık. Birbirimize baktık, "Bu-" derken kaşları çatılmıştı.

O daha düşüncesini açıklayamadan Vincent yatak odasına daldı ve kot pantolonunun içine soktuğu tabancayı saklamak için gömleğini başına geçirdi.

"Garaj," demesi yetti, sonra koridorda koşmaya başladı ve ikimiz de ayağa fırladık.

Bizim alarmımızdı. Garajda biri vardı.

Koşarak aşağı indik, köpekler kapının önünde toplanmış, çılgınca havlıyorlardı. Köşedeki beyzbol sopasını kaptım, böyle bir durumda yanımızda bulundurduğumuz bir silahtı. Jason da bir sopa taşıyordu, muhtemelen arka kapının yanında tuttuğumuz sopayı. Geçirdiğimiz geceden sonra silahsız yakalanma riskini göze alamazdık.

Manson kapıyı açar açmaz köpekler dışarı fırladı. Bir kamyon yolda hızla ilerlerken avluda bir toz bulutu yuvarlandı ama köpekler kamyonla ilgilenmiyordu. Mülkün arka tarafındaki ağaçlara doğru koşullar, hırlamaları ve çılgın havlamaları sadece gölgeleri kovalamadıklarını açıkça ortaya koyuyordu.

O pislikler arkalarında kendilerinden birini bırakmışlardı. *Birileri* arkada koşuşturuyordu ve benim de onları ibret olsun diye cezalandırmak gibi bir niyetim vardı.

Köpeklerin peşinden koştuk, onları ağaçların arasına kadar takip ettik. Yayıldıkça yavaşlamak zorunda kalıyorduk, büyümüş otların arasında ilerliyorduk. Bir klik sesi duyuldu ve Vincent'in elindeki el feneri yolumuzu aydınlatan bir ışık huzmesi yandı.

"Buradan çıkış yok," diye seslendim, sesimi yükselterek ağaçların arasında yankılanmasını sağladım. "Sonsuza kadar kaçamazsın, orospu çocuğu!"

Sopayı elimde döndürdüm, enerji içimde titreşiyordu. İşte buydu. Bu lanet *şeydi*. Henüz garajın içini bile görmemiştim ama mülkümüze adım attıkları anda çok ileri gitmişlerdi. Bu, yıllardır süren tacizin doruğa ulaşmasıydı. Birinin suçu üstlenmesinin zamanı gelmişti, buradan bir ders çıkarılmalıydı.

Arkadaşlarını tek parça halinde geri alırlarsa şanslı sayılırlar.

Solumda, birkaç metre ötede, Manson bıçağını elinde çeviriyordu. Açıldığında ay ışığını yakaladı, parladı ve sonra hızla kayboldu.

"Kaçacak başka yer yok," diye seslendi Vincent. Sözleri manyak kahkahalarla noktalanırken, "Dışarı çık dostum! Sadece küçük bir dayak."

İleriden garip sesler geliyordu - homurdanma ve oflama, sonra bir çığlık. Tanrım, umarım Alex'tir. O küçük pislği elime geçirmek için sabırsızlanıyordum. Korkak herhalde buradan bir çıkış yolu bulabileceğini düşünmüştü ama çitlerin üstü dikenli tellerle kaplıydı ve kaçacak başka bir yer yoktu.

Jojo ve Haribo en büyük ağaçlarımızdan birinin dibinde duruyor, yukarıdaki dallara havlarken sırtlarındaki tüyler sert bir çizgi halinde dikiliyordu. Haribo sürekli yukarı sıçramaya çalışıyordu ama o bodur bacakları onu yerden bir adımdan fazla kaldıramıyordu. Sopamı omuzlarıma dayadım ve gözlerimi kısıtım. Ağaca tutunmuş, dalların arasına sıkışmış bir figürü zar zor görebiliyordum.

Kaşlarımı çattım. Davetsiz misafir beklediğimden *daha küçük* görünüyordu.

"Kendi dişlerini yutacaksın, salak," dedi Jason, sesi davetsiz misafirin onu duyduğundan bile şüphelendiğim kadar alçaktı. Bu herkesten çok kendisine verdiği bir sözdü.

Ama burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Davetsiz misafirin çaresizce nefes alış verişlerinde ve onlarla birlikte gelen küçük korku iniltilerinde tanıdık bir şeyler vardı.

Vincent da bunu fark etti ve ışığını dallara doğru tuttu. "Bu da ne böyle?"

Geniş yeşil gözler bize bakıyordu. Jessica kollarını yanında sıkıştığı dala sıkıca sarmış, iki ağaç dalı arasındaki dar boşlukta tehlikeli bir şekilde dengede duruyordu. Sarı saçları dağılmıştı ve yanakları kızarmıştı, yüzü kısmen dehşete düşmüş kısmen de rahatlamış bir ifadeyle donmuştu.

"Jessica?" Manson'ın sesi soluk soluğaydı, inançsızlıkla doluydu. "Hey, Jojo! Bo! Topuk!" Parmaklarını şıklattı ve köpekler hemen yere yattı. Jess'in gözleri üzerimizde geziniyor, şaşkın ifadelerimiz ve elimizdeki sopalar arasında gidip geliyordu.

Sonunda "Neden sende bunlar var?" dedi ve sanırım beynimde bir şeyler koptu.

"Bunlar mı?" Dedim, kahkahaya yaklaştıkça sesim yükseliyordu. Sopayı havaya kaldırdım ve Manson'ın yanında durmak için ağacın dibine doğru ilerledim. "Sence neden? Bunlar ne için olabilir sence?"

Çenesini sıktı, gururlu küçük bir veletti. Korkusu azalıyor, yerini çok daha aptalca bir şeye bırakıyordu.

"Yapmazsın," dedi usulca. Dişlerim o kadar sıkılmıştı ki kırılacaklarını hayal edebiliyordum. Manson'a baktım ama yüz ifadesi karanlıktı, ona bakıp bıçağı kapatıp tekrar cebine sokarken donuklaşmıştı.

"Oradan aşağı in," dedi. Sesi o anda benim yapabileceğimden çok daha sakindi ama yine de gözden kaçmayacak bir keskinliği vardı. "Şimdi."

Jess hızla başını salladı. "Hayır, sanırım burada daha güvendeyim."

Jason sopasını defalarca yere vurarak, "Tamamen güvendesin," dedi. "Aşağı gel." "Siz içeri girin," dedi kadın. "Köpekleri de alın. Sonra ben giderim."

"Gitmek mi?" Vincent söyledi. "Hayır, hayır, hayır, Jess, gitmiyorsun. Biraz konuşmamız gerek."

"Hayır, teşekkürler. Sanmıyorum - Ah, kahretsın!" Pozisyonunu yeniden ayarlamaya çalışmıştı ama ayakkabısı dalların arasına sıkışınca ayağı kaydı ve yüzüstü dallardan aşağı yuvarlandı. Şansına, Manson onu yakalamak için oradaydı. Yere düşmeden önce onu yakalamayı başardı, biraz tökezledi ama ayaklarını tuttu. Kız hemen kıpırdanmaya başladı ama Manson'ın buna hiç tahammülü yoktu. Onu omzunun üzerinden yukarı çekti ve bacaklarını bir kolunun altına sıkıştırdı.

"Bırakın beni!" diye haykırdı, tekmeleyip tepindi, sudan çıkmış balık gibi çırpındı. Ama o yürümeye devam etti, geri kalanımızla birlikte garaja doğru yürüdü. Köpekler Jessica'nın yüzünü koklamaya çalışırken hemen peşinden ayrıldılar. "Bırakın beni! Allah kahretsın!" Jessica kaçmak için son bir gayretle adamın kışına vurdu ama Manson sadece güldü.

Jessica bana aklıma kaçırıyormuşum gibi hissettirse de onu sandığından çok daha iyi anlıyordum. En kötü yönleriyle bana çok benziyordu. Dürtüsel. Gururlu. Çok inatçıydı. Ama onun bu yönlerini anladığım için, neye ihtiyacı olduğunu da anlıyordum.

Dikkat. İyi, odaklanmış, dörde bir dikkat. Ve şimdi bunu alacaktı.

JESSICA

Manson beni omzuna atarak garaja geri götürdü. Başım aşağı yukarı sallanıyor, diğer adamların yüzlerini görebiliyordum. Lucas'ın ifadesi sertti, o kadar gergindi ki gözbebeklerinden kıvılcımlar çıkmaya başlasa şaşırılmazdım. Jason'ın sıkı ve kontrollüydü, sanki nefret ettiği birinin cenazesine katılmak üzereydi. Vincent gülümsüyordu, bu ürkütücü ifade ara sıra başını sallamasıyla noktalanıyordu.

"Bakalım neler çeviriyorsun Jessica," diye homurdandı Manson, garajın önüne vardığımızda beni hafifçe kaydırarak.

"Hayır, hayır, yapmayalım," dedim çabucak. Bütün kan başıma hücum ediyordu ve inledim, midem dehşetle çalkalanıyordu. Nasıl bu kadar aptalca davranabilmişim? Garajın içinde ne olduğunu gördüklerinde, kığım ölmüştü.

Vincent yanımıza çömeldi ve küçük bir anahtarla döner metal kapının kilidini açtı. Kolu kavradı ve çekti, metalin her gıcirtısı tabutuma çakılan bir çivi gibi geliyordu.

Garajın açılmasıyla birlikte gelen toplu şok sesleri, keşke köpeklerin beni ağaçların arasında yemesine izin verseydim dedirtti.

"Lucas, git köpekleri eve götür," dedi Manson, sesi boş çıkıyordu. "Burada patilerini kesecekler."

Kırılmış camlar zemini kaplamış, floresan ışığında parlıyordu. Beni içeri taşıırken Manson'ın botlarının altında çıtırdadı. Arabalar ezilmiş, camları kırılmış, lastikleri kesilmişti. Aletler duvarlardan sökülüp yere atılmış, çekmeceler açılmış ve içindekiler etrafa saçılmıştı.

"Vay anasını," dedi Vincent. "Lanet olsun."

Manson beni dövüşüme geri döndürdü ve kısa bir an için tutsak değildim. Manson yanımda durmuş, gördüklerine inanamıyormuş gibi gevşek bir ifadeyle yıkımı inceliyordu. Neredeyse bir dakika boyunca, yüzlerinde donup kalmış şaşkınlık ifadeleriyle baktılar.

Birden kollar beni arkamdan kavradı ve sert, geniş bir göğse doğru geri çekti.

"Bu konu hakkında *uzun uzun* konuşacağız, Bayan Martin." Lucas geri dönmüştü ve sesi o kadar soğuktu ki ürperdim. Manson ve Vincent yıkıntıların arasında yürüyorlardı, Manson başını sallarken bir elini saçlarında gezdiriyordu. Jason telefonunda hızla bir şeyler yazıyor, sanki hasarlarla ilgili notlar alıyormuş gibi arada bir başını kaldırıp bakıyordu.

"Binlerce dolar," dedi. "Lanet olası binlerce dolarlık hasar." Dönüp bana ters ters baktı. "Sen. Sen..." Aklına gelen hakaretlerin yeterince iyi olmadığı açıktı. Arkasını döndü ve menteşeleri üzerinde eğri büğrü sallanan açık yan kapıdan dışarı süzüldü. Alarmin sesi nihayet kesildi ve Jason birkaç saniye sonra geri döndü.

"Kameraların kablolarını kesmişler," dedi. Nefesinin altında küfrederek bana tiksintiyle baktı. "Görünüşe göre güvenlik sistemini tamamen öldürmeye çalışmışlar ama yedek batarya devreye girmiş." Ellerini beyaz Nissan'ının bagajına dayadı, başını çizik ve ezik metalin üzerine eğdi. "Lanet olsun! Allah kahretsin!"

"Şimdi başardın Jess," diye acı acı güldü Vincent. "Lanet olsun."

"Ben yapmadım!" diye bağırdım. Lucas'ın beni tutuşuna karşı sarsıldım, onu kırmaya çalıştım ama başaramadım. Beni bırakmasını sağlarsam ne yapacağımı bile bilmiyordum. Karanlıkta eve kadar koşacak mıydım? Wickeston'dan taşınacak ve bu gece hiç yaşanmamış gibi mi davranacaktım? Bir daha asla evimden çıkmayacak ve kapımı çalmamalarını mı umacaktım?

Her şeyi berbat etmiştim.

"Benimle savaşımaya devam edersen bu senin için çok daha kötü olacak," diye tısladı Lucas. "Bundan kaçamazsın."

"Arabalarınıza ben zarar vermedim!" Israr ettim. "Onlar yaptı. Ben yapmadım!"

Vincent, "Tabii ya," dedi. "Her zamanki gibi, *senin* hatan olması mümkün değil."

"Hayır, ben - Lütfen polisleri aramayın," dedim, kelimelerimin üzerinde tökezleyerek. Ya hapse girersem? Aileme ne derdim? Patronuma ne derdim? "Ben yapmadım. Yemin ederim ben yapmadım."

Manson arkasını dönüp hasarlı Mustang'inin tavanından bana bakarken kelimeler dilimde kayboldu.

"Polisleri aramayacak mısınız?" dedi, bana doğru yaklaşırken sesi tehlikeli bir şekilde alçaktı. "Jess için hiçbir sonuç yok, değil mi? Kendi yaptıklarının sorumluluğunu almıyorsun, değil mi?" Şimdi tam yüzümdeydi, birkaç santim uzağımdaydı. Arkasında Vincent kollarını kavuşturmuş, büyük bir alet kutusuna yaslanmıştı.

Manson elini cebine attı ve birkaç model eskitilmiş, ekranı çatlamış bir cep telefonu çıkardı. Kilidini açtı ve bana doğru itti. "Ara onları. Polisi ara. İnan bana, benimle uğraşacaklarına seninle uğraşmalarını tercih edersin."

Telefonu titreyen ellerime aldığımda Lucas beni bıraktı. Başparmağım 9'un üzerinde gezinirken tuş takımını açtığımda dördünden aldığım bakışlar çelik kırılganlığı eritebilirdi.

Başımı salladım ve telefonu ona doğru geri ittim.

"Hayır." Gözlerine bakamadım, onun yerine camla kaplı zemine bakıp yanağımın içini çiğnedim. "Polislerin karışmasını istemiyorum. Ben daha çok..." Yutkundum. Ne halt ediyordum ben? Midemdeki dönme korku gibi hissettirmiyordu. Başka bir şeydi, garip bir şey. "Bunun aramızda kalmasını istiyorum."

Manson'ın gözleri büyüdü, kaşları alnına dökülen saçlarının altında kayboldu. Jason inleyerek ellerini yüzüne sürdü ve "Buna inanamıyorum. Bu boka inanamıyorum."

Vincent gülüyordu, kulağa gerçekten manyakça gelen alçak bir kıkırdamaydı bu. "Yani Jess aramızda kalmasını istiyor. Sen buraya gel, bizim bokumuzu -"

"Her şeyi yanlış anladın, Vince," dedi Jason, başı hâlâ parçalanmış arabasının üzerinde eğik bir halde. "Buraya masumane bir şekilde geldi ve yanlış bir şey yapmadı. Her zamanki gibi onun suçu değil."

İçime dolan suçluluk duygusu dayanılamayacak kadar ağırdı. Kendim hiçbir şeyi kırmamış olsam da hâlâ buradaydım. Alex ve diğerlerini takip etmişim, içeri girmişim, ben de katılmışım.

Lucas doğru söylemişti. Cezalandırılmam gerekiyordu. Bunu biliyordum ve umutsuzca istediğim kadar korkuyordum da. Bu ezici suçluluk ve pişmanlık duygusunu ortadan kaldıracak herhangi bir şey.

"Her şeyi berbat ettim. Bunun kötü olduğunu biliyorum." Yutkundum. İstemek üzere olduğum şey, bağırsaklarıma balık kancası sokmak kadar zor geliyordu ama bunu yapmak zorundaydım. "Anlıyorum, kızgınsın. Kızgınsın ve..."

"Kızgınlık hafif kalır," dedi Lucas, dişlerini kulağımın dibinde birbirine geçirerek. Kalbim kurtlarla

karşı karşıya gelen bir tavşan gibi pıtır pıtır atıyordu - tam inlerine girmiş ve yakalanacak kadar uzun süre oyalanmış çok aptal bir tavşan.

Cesur görünmeye çalışsam da işe yaradığından şüpheliyim. Derin bir nefes aldım ve "Dayanabilirim" dedim.

Manson'ın ağız seğirirken gözlerini bana dikti. "*Alabilir misin?* Şu anda tam olarak ne *aldığını* düşünüyorsun? Neye baktığımızı düşünürsek oldukça sakiniz Jess. Eğer sana gerçekten öfke gösterseydik, tavrını değiştirirdin."

"O zaman göster bana," dedim. "Yapmak istediğin buysa beni cezalandır. Bunu kabul edeceğim. Bunu hak ediyorum."

Vincent yine güldü ama bu sefer Lucas da ona katıldı. Bu beni o kadar telaşlandırdı ki dönüp ona baktım, arkamdaki gölgede duruyordu ve üzerindeki ampul hafifçe titriyordu. O... kahretsin...

Lucas gülümsüyordu.

"Seni cezalandırmak mı?" dedi. "İstediğin bu mu? Bu sana eğlenceli bir oyun gibi mi geliyor? Çünkü bu" - etrafına bakındı, gülümsemesi tehlikeli bir şekilde gergindi - "bu bir oyuna benzemiyor. Bu, bazı gerçek sonuçları hak etmişsin gibi görünüyor."

"Peki," dedim. Her kelimeyi bağıra çağıra söylüyordum. "Güvenli kelimemi hatırlıyorum. Sen sadece -"

Manson bir engerek yılanı gibi bana doğru döndü, zayıf vücudu öfkeyle kıvrılmıştı. Bana bakarken koyu renk gözleri neredeyse siyah görünüyordu.

"Ne yaptığınızı anlıyorum," dedi, sesi tehlikeli bir tıslamaya dönüşmüştü. "Güvenli bir kelimeden olduğu için seni düzgün bir şekilde cezalandırmayacağımızı mı düşünüyorsun? Yoksa dizlerimin üzerinde olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttun mu?"

Kesinlikle unutmamıştım. Bir partinin ortasında kendimi onun kucığında bulmak, ne kadar tuhaf olsa da hayatımın en belirleyici anlarından biri olmuştu. Ona hizmet etme cüretini kabul etmiştim ama bana güvenli bir kelime önermesini, işlerin çok ileri gitmesi durumunda bana bir güvenlik ağı vermesini hiç beklemiyordum.

Bu kelime bana, ihtiyacım olduğunda bir çıkış yolum olduğunu bilerek, kucaklarını tekmeleme ve ağlama özgürlüğü verdi. Bana zarar vermeyeceklerdi ama bunu kolaylaştırmayacaklardı da.

Bu kadar kolay yaşamayı hak etmiyordum. Utancımı silmek, ondan olabildiğince çabuk kurtulmak istiyordum. Bunu yapmanın bildiğim tek yolu, vermek istedikleri sonuçları kabul etmektir.

Manson yüzümü izliyordu, gözleri kısılmıştı. Keskin ve suçlayıcı bir bakıştı bu, kararlılığında bir çatlak arıyordu.

"Ne istediğinin farkında değilsin," dedi. Saçımın bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı ve parmaklarının yanağıma kısa süreli dokunuşu elektrikliydi. "Seni ağlatacağız. Canını *yakacağız*."

Arkasında Jason bana soğuk bir bakış fırlattı. "Ve her lanet saniyenin tadını çıkaracağız." Ooh, lanet olsun. Suçluluk duygum aniden yoğun bir arzu dalgasıyla doldu.

"O zaman canını yak," dedim. "Sana sonuçlarını kabul ettiğimi söylüyorum."

Manson ve Lucas bakıştılar. Sonra Manson doğruldu ve bileklerini kırdı. Bu hareket içimde bir ürperti yarattı. Bir adım geri attım ama Lucas'a sürtündüğümde irkildim ve bunca zamandır ne kadar yakın olduğunu fark ettim.

"Küçük sürtük bunu bize nasıl telafi edecek?" dedi. Nefesi enseme karıncalanıyordu, sıcak ve tehlikeli bir şekilde yakındı. Gözlerimi Manson'dan ayırmıyordum ama Lucas'ı çevresel görüşümde görebiliyordum, omzuma yaslanmış yüzümü izliyordu. "Sanırım onun yalvarışını görmek istiyorum. Siz ne düşünüyorsunuz çocuklar?"

Tanrım, bunun beni utandırdığı kadar tahrik ettiği gerçeği çok kafa karıştırıcıydı. Muhtemelen bir psikoloji öğrencisi bütün tezini benim azgın beynimi inceleyerek yazabilirdi.

Manson bana doğru adım atarken Lucas'ın fikrini başıyla onayladı ve eliyle enseme kavrayarak

beni kendine yaklaştırdı. Üstü çıplaktı, her yağsız kası hafif bir ter tabakasıyla belirginleşmişti.

"Bu hoşuma giderdi," dedi parmakları boynuma gömülürken. "Sanırım onun merhamet için yalvardığını görmek hoşuma giderdi."

Jason, "Bebek gibi feryat edene kadar ona bir dakika vereceğim," dedi. Hâlâ arabasının karşısında duruyordu, yüzü kaputunun gölgesindeydi. Kolunu kaldırdı ve parmağını bana doğru kıvırdı. "Buraya gel."

Oh, lanet olsun. İçgüdüsel olarak bir adım geri attım ama Lucas'a çarptım. Kulağıma tısladı, "Nereye gittiğini sanıyorsun? Sana gelmeni söyledi, o yüzden kışını kaldırıp buraya gel."

Manson beni ileriye doğru itti, elini ensemde kullanarak beni yoluma itti. Hafifçe tökezledim ve Jason kolumdan tutarak beni Z'nin arkasına doğru eğdi. Metal dondurucu soğuktu ve ciyaklayarak eline doğru bastırdım ama bu bir tuğla duvarla savaşmak gibiydi.

"Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim," dedi, sözleri damarlarıma sıvı ısı akıtıyordu. Manson, "Oh, ona bir şaplak atılacak," dedi. "Neden onu sen başlatmıyorsun?"

Yüzümü ona çevirdiğimde Jason sırtıyordu. Kahretsin, bu işin içindeydim.

Şaplağa karşı bir ilgim vardı, inkar edilemez. Ancak partnerlerime şaplak atılmasından hoşlandığımı söylemek genellikle seks sırasında birkaç küçük şaplakla sonuçlanırdı ve daha fazlası olmazdı. Bir şaplak istemediğimi açıklayacak kelimeleri bulmak zordu; tam teşekkürllü, eğilmiş, bacakları tekmeleyen, dayanıklılığımın şüphe eden bir *şaplak* istiyordum. *Tebrikler Jessica Martin, dileğini olabilecek en kötü şekilde gerçekleştirdin.* Bu şaplak eğlence için değil, cezalandırma içindi. Yaptığım şeyden pişman olmamı istiyorlardı.

Bunu yapabilecek güçleri vardı.

Vincent ellerini yanımdaki sandığın üzerine koydu. Jason sağımda, o da solumdaydı.

"Elbiseni yukarı çek," dedi Vincent. Tereddüt ettim, ama o eğildi ve tatlı bir sesle, "Ya yukarı çekersen ya da her şeyi çıkarırsın," dedi.

Dudağımı ısırđım, dişlerim acı içinde etime batıyordu. Aşağı uzanıp elbisemin eteklerini yukarı çekerken acı bana utanç dışında odaklanabileceğim bir şey verdi. Yüzümü sıcak ve lanetleyici bir kızarıklık kapladı. Külotum bir tangadan daha az malzeme içeren arsız küçük şeylerdi.

Manson ve Lucas bir adım daha yaklaştılar ama benim gözüm Jason'daydı. Beyzbol sopasını Manson'a uzattı, o da elinde boş boş salladı.

Jason, "Şu sevimli küçük kışa bak," diye düşündü. "Kabarcıklı. Eminim şaplak attığında zıplıyordur." O kadar gergindim ki patlayacağımı sandım. Korku beni öldürecekti. "Sadece şaplak at bana!" Ağzımdan kaçırđım. "Senin azgın monologlarını dinlemek zorunda değilim. I -"

Şaplak!

Vuruşunun şiddeti gururumu kırmızı alarm durumuna geçirdi ve hemen ardından daha fazlası geldi. Her tokat keskin ve ısırıcıydı, yanaklar arasında geçiş yaparken kışma karşı bir orman yangını ateşledi ve her birinin avucunun içine acı bir giriş yaptığından emin oldu. Dişlerimi, yumruklarımı, kalçalarımı, her şeyimi sıktım. Ama sıkamak işi kolaylaştırmıyordu. Jason'ın hızı hiç kesilmedi.

"Siktir," diye homurdandım, kolumu kaldırıp yüzümün altına kıvırdım, böylece ağzımı ona bastırabilecektim. Ama Vincent elini çenemin altından geçirdi ve yüzümü sıkarak başımı yukarıda tuttu.

"Saklanmak yok Jess," dedi. "Sonuçlar istiyordun, işte buradalar. İyi hissettiriyor, değil mi?" "Harika." Oflayıp pufluyor, iniltiLERİMİ irade gücümle zapt ediyordum. İçim hızla ısınıyor, amım acıya rağmen -sadece acıya rağmen değil, acı *yüzünden*- sıkılıyordu. Birkaç yıl olmuştu ama lanet olsun, bir sevişme sırasında saygınlığı korumanın ne kadar imkânsız olduğunu unutmuşum. şaplak.

"Ah!" İçimden bir çığlık koptu, ellerim kendimi örtmek için aptalca bir çabayla geriye doğru uçtu. Vincent hemen ellerimi yakaladı. Bileklerimi sıkıca belime dayadı ve beni bir an bile rahat bırakmadı.

"Yap. Yapma. Sikişme. Yapma. Benim. Şeylerimle." Jason'ın her kelimesinde vurgulamak için bir şaplak vardı.

Jason durduğu anda Vincent beni ayağa kaldırdı. Beni çevirdi ve parçalanmış Subaru'suna doğru yönlendirdi. Tüm camları kırılmıştı, camlar aracın etrafında hüzünlü bir parıltı gibi parıldıyordu. Manson arabanın yolcu kapısını açarken bir eliyle enseme bana rehberlik etti.

"Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya inanırım," dedi Vincent, Manson bir bezle pencere çerçevesinden kalan cam parçalarını temizlerken dudakları alaycı bir şekilde kulağıma değiyordu. "Seni tavan arasına çıkarıp tavana asmayı mı tercih ederdim? Kesinlikle. Ama sanırım bir dahaki sefere öfke nöbeti geçirene kadar beklemek zorunda kalacaksın."

Manson açık pencereden bana gülümsedi, elindeki beyzbol sopası yere vuruyordu. Eğer Alex ya da geride kalan diğer adamlardan biri olsaydı, o sopalar kullanılacaktı. Onlara ibret olsun diye, onlara bulaşılmaması gerektiğine dair açık bir uyarı yaparlardı. Bunun yerine, burada suçu üstlenecek tek kişi bendim.

Beynim karmakarışık, kafa karıştırıcı hormonlarla dolup taşıyordu ama ellerinde sopalarla dördünün ne kadar seksi olacağını düşünerek bana zulmetmesine gerek yoktu. Kanlı dayakların *seksi* olmaması gerekiyordu.

Vincent beni açık pencereye doğru eğdi. Ayaklarım yere değmiyordu, pencere pervazı karnıma batıyordu. Yüzümü Manson'ın kalçalarıyla aynı hizaya getirmişti.

Tanrım. Sertleşmişti. Kot pantolonunun üzerinden kendini kavrarken ağzım bir açılıp bir kapanıyordu.

"Bunu nasıl yapıyoruz meleğim?" dedi. Vincent elbisemi yukarı itti ve acıyan etimi kavradı, sonra tırnaklarını üzerimde gezdirerek arkamda yanan izler bıraktı. "Bana üzgün olduğunu gösterecek misin, yoksa seni zorluyor muyum?"

Kendimi minicik bir boyuta küçülmüş gibi hissediyordum. Lucas elinde sallanan sopasıyla Subaru'nun yanından geçerek Manson'ın omzunun arkasında durdu. İkisinin bana bakması -silahlı, tehlikeli ve öfkeli- titreyen aşağılanmışlığımla daha da körüklüyordu.

Vincent kıcıma şaplak atarken keskin bir nefes aldım. Tokat Jason'ınki kadar acıtmıştı, ama Vincent bir sonraki tokattan önce durakladı, tekrar ateşlemeden önce acının çiçek açmasına ve yerleşmesine izin verdi.

"Manson Baba'ya cevap ver, Jess," dedi, sesindeki alaycı ifade çok açıktı.

Ağzımı kapalı tutmaya çalışırken yüzümde beliren ifade gerçekten komik olmalıydı çünkü hem Manson hem de Lucas bana güldüler. Lucas, Manson'ın beline uzanıp kemerini çözerken seslerinin oktavları midemin ters takla atmasına neden oldu. Bunu yaparken yüzünü Manson'ın boynuna yaklaştırdı, burnu Manson'ın kulağına ulaşana kadar etinde gezindi ve ani, spontane bir ısırıkla dişleri parlayarak ısırıldı.

Lucas kemeri çözerken Manson bana ukala bir sırıtış attı. Lucas kemeri boğazıma doladığında ikisi kısa bir göz teması kurdu, aralarında konuşulmayan bir şey geçti. Beni sıktı, nefesimi kesecek kadar değil ama beni pozisyona kilitlemeye yetecek kadar.

"O zaman seni zorluyoruz gibi görünüyor," dedi Lucas. Manson kot pantolonunun düğmelerini açarken kemeri çekiştirerek başımı yukarıda tuttu. Acele etmiyordu, telaşsızdı. Ben sakinliğimi hızla kaybederken o çok sakindi, bu durumu mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu.

Vincent'in şaplaqları ağzımdan bir çığlık çıkmasına neden oldu ve umutsuzca nefes alarak ayaklarımı yere vurdum.

"Bu çok acıtıyor!" Gözyaşlarımın eşiğindeymişim gibi titreyen sözcükleri boğuk boğuk söyledim. Tanrım, ağlamak iyi hissettirirdi. Kendimi tutmak çok zordu. Şaplağın kendisi ne kadar acıtıyorsa, kendimi sakin ve cesur olmaya zorlamak da o kadar acıtıyordu. Kaybedilmiş bir savaşta mücadele ettiğim, durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadan tamamen alçalmaya başladığım hissine

kapılmışım.

"Acıyor mu?" Lucas kemeri sıkıp beni yerimde tutarken Vincent tırnaklarını yine kıcıma geçirdi. "Komik, çünkü bana külotunda ıslak bir leke varmış gibi geldi Jess. *O kadar acıdığını hayal bile edemiyorum.*"

Bacaklarımı birleştirdim ama artık çok geçti. Çoktan görmüşlerdi ve utanç beni sarıp sarmalamış, yüzümü yakıp kavurmuştu. Acının beni tahrik ettiği bir sır değildi; bunu zaten biliyorlardı. Ama bu, tepkimin ortaya çıkmasını kolaylaştırmıyordu.

Manson külotunu indirdi ve siki serbest kalarak yüzümün önünde zıpladı. Kahretsin, hayatımın en kötü pozisyonlarından birinde bile çok iyi görünüyordu. Başı şişmişti, shaftı solgun tenine karşı sıkı duran mavi damarlarla kaplıydı.

Eğildi ve kısa bir an için sesi yumuşadı. "Hâlâ sonuçlarına katlanmak istiyor musun Jess?"

Midem bulandı ama kararlılıkla başımı salladım. "Evet."

"Onun için kapıyı aç," diye kabaca emretti Lucas. Başımı kaldırdım, doğrulurken gözlerim Manson'inkilere kilitlendi ama itaat edecek kadar hızlı değildim. Lucas yüzümü kavradı ve çenemi sıkarak ağzımı açmaya zorladı. Aynı anda Vincent bana bir tokat daha attı ve içimden çıkan çığlık garajda yankılanırken şok edici derecede yüksekti.

"Ben de bunu duymak istiyorum," dedi Manson. "Boğazında sikim varken böyle çığlık atmaya çalışmanı duymak istiyorum."

Eminim yapardım. Elinden gelen her çığlığı, her ağlayışı, her gözyaşını sahiplenirdi.

"Ona istediğini versen iyi olur kızım, duydun mu beni?" Lucas dedi ki. "Gözyaşlarını görmek istiyorum." Başımı salladım ama bu kadar kısıtlanmışken bunu yapmak zordu. Lucas beni sabit tutarken Manson ağzıma girdi ve aletini dilimin üzerinde kaydırdı. Boğazımın arkasını dürttü ve öğürmemek için mücadele edene kadar bastırdı. Dilimi üzerinde deneysel olarak gezdirirken yüzünde kısıtlanmış bir mutluluk ifadesi belirdi.

"Eğer çıkmak istersen, kapı üç kez çalınacak" dedi. "Anlaşıldı mı?"

Ben başımı sallayana kadar hiçbir kırıdamadı. Sonra Manson sertçe ağzıma girdi, boğazımı hızla ezici hale gelen bir acımasızlıkla becerdi. Vincent bana sert bir tokat daha attı ve Manson'ın siki çığlıklarımı bastırarak her darbeye beni boğdu.

"Kötü kızlara böyle olur işte," dedi, ben dilimi onun itişlerine uyumlu bir şekilde kullanmaya çalışırken nefesi hızlanıyordu. Eğer onu iyi hissettirebilirim, belki o zaman...

Belki yine de hak ettiğim cezayı alırdım.

"Boğ onu," dedi Lucas ve kemeri hafifçe sarsarak bunu yapmamı sağladı. Gözlerimdeki yaşlar taşarak yanaklarımdan aşağı süzüldü. Her türlü soğukkanlılık görüntüsü tamamen yok olmuştu.

Boğazım onun etrafında sıkılırken Manson'ın nefesi kesildi, dudakları zevkle kıvrıldı. Vincent ve Lucas yer değiştirdiler ve Vincent boynumdaki kemeri kavradı. Eğilip yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını yakaladı ve parmağının ucuyla yaladı.

"Zavallı küçük Jess," dedi. "Amını ıslatıyor, değil mi?"

Manson kendini boğazımın derinliklerine gömdü, nefesi kesildi. Tanrım, tadı çok güzeldi. Ter ve ten, burnum shaftının dibindeki koyu renkli kıllara gömüldüğünde sarhoş edici bir doğal misk. Lucas'ın nasırlı elleri kıcıma kavradı ve beni sertçe sıktı. Arkamda Jason, "Kahretsin, çok kızardı, değil mi?" dedi.

"Ve sırlıslam," dedi Lucas. Ayaklarımı birbirinden ayırdı ve ayak parmaklarım yerde kalmak için gerilirken dengemi bozdu. Külotum yana doğru çekildi, serin hava tenimi öpüyordu. "Yüzünü içeri sok J. Bakalım nasıl titriyor."

Şaşkın çığlığım Manson'ın sikinin etrafında titreşirken, bir dil üzerimde kayarak klitorisimin üzerinde döndü ve amımın içine daldı. Lucas aynı anda bana şaplak attı, avucu şok edici derecede ağır

bir şekilde

şaplak. Kıçım yanıyordu, dayanıklılığım her şaplakta biraz daha kırılıyordu. Ama Jason'ın dili klitorisime odaklandı, kalçalarımdeki kaslar seğirene kadar alıştırdı ve ben inledim. Manson'ın siki ağzımda sarsıldı, ön spermi dilimde tuzlu ve hafif acıydı.

"O siki tadını beğendin mi?" Vincent yeşil gözleri parlayarak ve sesi alçalarak konuştu. "Jason bacaklarının arasında diz çökmüş, yüzü amına gömülü. Boşalamayacak olman çok kötü."

"Tanrım, hayır." Kelimeler çıkmaya çalışıyordu ama Manson'ın kalın sikinin etrafında karmakarışık olmuşlardı. "Siktir..." Manson küfretti, çenesi sıkıldı. Daha sert, daha hızlı itti. Ben boşalırken onun da boşalacağını biliyordum.

Dilimi onun üzerinde gezdirdim, ona üzgün olduğumu göstermeye hevesliydim.

Ama saçlarımı kavradı ve ağzımdan çekti. Lucas bana şaplak atarken ve Jason'ın dudakları klitorisimin üzerine kapanıp kıvılcımlar görene kadar emerken soluk soluğa kaldım, sonra çaresizce bağırdım. Manson'ın siki tam yüzümün önündeydi ama ona ulaşamıyordum, kendini okşarken yarığından yavaşça ön sperm damlıyordu.

"Lucas." Sıkılmış dişlerinin arasından adamın adını şaklattı. Lucas son bir yakıcı darbeye beni bıraktı ve Manson'ın önünde, tam karşımda diz çöktü. Manson'ın sikini eline aldı, karşısında duran adama bakarken yüzünde dizginlenemez bir açlık vardı ve dilini dudaklarında gezdirdi.

Lucas ağzını açtı ve Manson'ı boğazına kadar içine aldı. Manson keskin bir nefes verdi ve kollarını kaldırıp başının arkasında kavuşturdu. Vincent boğazımdaki kemeri çeğiştirerek beni uyardı, "Ona dikkat et. Belki efendilerini memnun etme konusunda bir iki şey öğrenebilirsin."

Klitorisim sanki kendi kalp atışlarına sahipmiş gibi hissediyor, Jason'ın dilinin altında titreyiyor ve Lucas gözlerini bana kilitlediğinde ısınıyordu. Dolgun dudaklarının Manson'ın şaftı boyunca okşayışının görüntüsü dayanılmaz derecede erotikti. Manson inledi, uzun ve yüksek sesle, sert, sıkı itişler onu Lucas'ın boğazının derinliklerinde tutarken boşaldı.

Ama Lucas yutkunmadı. Bana döndü ve tekrar yüzümü kavradı. Vincent kemeri yukarı çekti ve "Aç kapıyı. Al şunu."

İtaat ederken inledim. Lucas yakınımaya eğildi ve Manson'ın döllerini ağzıma tükürdü. Çenemden aşağı damladı, kaldıramayacağım kadar fazlaydı. İğrençti - *Tanrım, çok sıcaktı*. Gerçekten iğrençti. - *Bu beni coşkuyla titretti*. Lucas beni izlerken yutkunmayı başardım, zalimce bir eğlence ağzını alaycı bir sırıtişa dönüştürdü.

"İlacını al," dedi, çenemden aşağı süzülen damlaları parmaklarıyla yakaladı. Parmaklarını ağzıma soktu ve beni onları yalayarak temizlemeye zorladı. "Her damlasını." Parmaklarını ağzımın o kadar derinlerine bastırdı ki öğürdüm, göğsüm sarsıldı. O anki zayıflığıma ona yeni bir ilham verdi. Parmaklarını orada tuttu, ağzımın derinliklerine soktu ve dilimin arkasına bastırdı. "Şimdi üzerime kuma, kızım."

"Kendini kontrol et Jessica," diye emretti Manson, sikini uzaklaştırarak. Boğazımdaki tüm kaslar tekrar öğürmemi istiyordu, kaslarım kasılıyordu. Vincent açık pencereden uzanıp kıçıma bir şaplak attıktan sonra parmaklarını içime soktuğunda her tarafım titriyordu.

Hızlı ve sabit bir ritimle içime girdi, Jason diliyle beni tatmin etmeye devam ederken parmakları uyarılmamla kayganlaştı. Ama bu uyarılma çok kısa sürdü. Vincent elini geri çekti ve parmaklarını Lucas'inkilerin yanında ağzıma soktu.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Vincent dudaklarımdan tükürük damlarken söyledi. "Ne kadar ıslak olduğunu tatmak hoşuna gidiyor mu?" Jason bana karşı inledi ve gözlerim neredeyse geri yuvarlanıyordu.

Manson, "Aferin kızıma, sakın ol," dedi.

Sonunda ağzım serbest kaldı ve Lucas ayağa kalkıp Vincent beni parmaklamaya geri döndüğünde

beni dağınık ve titrer halde bıraktı.

"Siktir, lütfen..." İnledim. İçime soktuğu parmaklarının ıslak sesi, soluk soluğa aldığım nefeslerim gibi aşağılayıcı derecede yüksekti. Ayaklarının dibine kıvrılmak istedim. Ağlamak, çığlık atmak ve tekmelemek istiyordum. "Lütfen, lütfen, lütfen, özür dilerim, iyi olacağım!"

"Bunu daha önce de duymuştum," dedi Manson, ağzında bir gülümseme hayaleti belirerek.

"Hayır, hayır, lütfen, ciddiym, gerçekten ciddiym, lütfen!" Haftanın geri kalanında oturamayacağımdan emindim ama bu orgazma o kadar çok ihtiyacım vardı ki hıçkırı hıçkırı ağladım. "Tanrım, Jason, lütfen durma, lütfen..."

Manson yüzümü tuttu. "Tanrına seslendiğinde ona baksan iyi edersin," dedi. Ürperdim, ne demek istediğini anladığımda karnımdaki sıcaklık zonklayan bir cehenneme dönüştü. Önümde tek bir Tanrı vardı ve o da Manson'ın kendisiydi.

"Tanrım, lütfen." Sesim cılızdı, yalvarıyordu. Tam sınırdaydım. "Lütfen, lütfen, lütfen, gelmeme izin ver, lütfen!"

Ama Manson'ın ifadesi acımasızdı. Vincent yalvarışlarıma kıkırdıyordu, beni yine utanca boğan sadistçe bir sestti bu. Haysiyet mi? Ne saygınlığı? Pencerenin dışındaydı, çoktan gitmişti, soyu tükenmiş bir türdü. Beynim sadece ve sadece tek bir şeye kilitlenmişti: Manson beni kesmeden önce bir şekilde orgazm olmayı başarmak.

Ama kazanabileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Burası onların oyun alanıydı ve ben de onların oyncağıydım, zirveye daha hızlı ulaşmak için kalçalarımı Jason'ın ağzına dayayan çaresiz bir azgın karmaşa. Manson gülümsüyordu, yüz ifadesi her umutsuz nefesimde daha da genişliyordu.

"Yapma," diye yalvardım, sesim titriyordu. Amım o keyifli, tanıdık duyguyla zonkluyordu. "Onu durdurma. Lütfen, Tanrım, onu durdurma, lütfen."

Manson sanki çok aptalmışım gibi başını salladı. "Kötü kızlar ödüllendirilmez, Jess. Ve sen çok kötü bir kız oldun."

Emir vermesine bile gerek yoktu. Jason durdu, temassızlık beni protesto edercesine haykırmama neden oldu. Sanki yeni yemek yemiş gibi dudaklarını şapırdattı ve zevk yerine avucunu tekrar kıcıma vurarak tenimi şaşırtıcı bir hızla yeniden alevlendirdi.

"İşte böyle olur," dedi Lucas, ben işe yaramaz bir vazgeçişle yalvarırken. "Bunu hak ettin."

Başımı çılgınca salladım, acıdan gözyaşları içinde nefes nefese kaldım. Güvenli kelimem dilimin ucuna kadar gelmişti ama sesimi çıkarmadım. Onlara dayanabileceğimi ve dayanacağımı söylemiştim. Neyi hak ettiğimi, neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ve acı çekmeye ihtiyacım vardı.

Ancak feryat ettiğimde, yalvarışlarım tamamen anlaşılmaz olduğunda, şaplak durdu.

MANSON

Jess kot pantolonunu kızarmış kıcının üzerinden çekiştirirken yüzünü buruşturdu. Fermuarını çekerken öfkeyle burnunu çekti, dudaklarını büzerek ve sulu gözlerle dördümüzün arasına baktı.

Sanki bunu gerçekten o istememiş gibi.

"Sakın bana öyle bakma," dedi Vincent, kızın bakışları kendisine kaydığı anda. "Seni öyle bir egeceğim ki başın dönecek."

Bir kez olsun sessiz kalmayı akıl etti. Tanrım, beni delirtiyordu. Ne zaman Mustang'e uzun uzun baksam - lastikler yarılmış, camlar kırılmış, boyalar dökülmüş, her panelde ezikler vardı - onu tekrar tokatlamak istiyordum. *Öğrenmesini* istiyordum. Bunun ona uzun vadede iyi geleceğini düşünseydim kendimi daha iyi hissederdim ama dersler tek bir günde öğrenilmiyordu.

Bunu neden istemişti ki? Ve daha da iyisi - neden ona boyun eğmişim? Çileden çıkmıştım, evet, ama çok kızgın olduğumda genellikle böyle şeylerden kaçınırdım. Kontrolümü kaybetmeye çok yakın hissediyordum.

Ama ceza istemişti ve ben kim oluyordum da onu reddediyordum? Kaçmak yerine gazabımızla yüzleşmeyi seçmişti. Bu beklemediğim bir güven gösterisiydi ama kafamı her şeyden çok karıştırdı.

Neden beni zorlamak zorundaydı ki? Beni nasıl çileden çıkaracağını çok iyi biliyordu. Öfkemi kışkırtacak tüm doğru kelimeleri biliyordu. Onunla her zaman nefret ve özlem arasında bitmek bilmeyen bir çekişme olmuştu. Bencil, şımarık ve tamamen kendini düşünen biriydi ama aynı zamanda sürekli numara yapıyordu. Özgüven taklidi yapıyordu, gülümsüyordu, iyi ve uslu bir kızmış gibi davranıyordu.

İyi, uslu kızlar cezalandırıldıklarında sıırıslıklam olmazlardı. O melek gibi sarı saçların ve masum yeşil gözlerin ardında inkar edilemez bir şekilde acı çekmeyi arzulayan bir mazoşist vardı. Bunu zaten biliyordum ama yine de kendimi inanılmaz hissediyordum.

Beni tekrar içine çeken şey buydu, hepimizin ilgisini çeken şey buydu. Jessica hayatını bir maske takarak sürdürüyordu ama o maskenin ardında vahşi, çarpık bir kadın vardı ve bir çıkış yolu arıyordu. Bunu sakladı ve sonra ne istediğini itiraf etmekten kaçınmak için aptalca kararlar aldı.

Bunu kendi sorunum haline getiremezdim. Bu hatayı daha önce de yapmıştım.

Jess ellerini yüzüne sürerek, "Arabama dönmem gerek," diye inledi. Yanakları pembeleşmiş, gözleri biraz kızarmış ve şişmişti. Eğer bana kalsaydı, eğer o gerçekten benim olsaydı, bu onun cezasının sadece başlangıcı olurdu. Eğer benim olsaydı, bir sonraki dayağı beklerken bir köşede çırılçıplak dururdu.

Bunu istiyordu - sonuçları, düzeni, kontrolü, onu tavırlarından çekip çıkaracak ve gerçekliğe geri döndürecek birini. Ama o bunu seçmedikçe, bizi seçmedikçe, daha ne yapabilirdim ki?

"Anahtarların nerede?" Dedim. Elbisesinin ön ceplerini karıştırdı ve sonunda pembe bir kordona takılı küçük bir anahtar seti çıkardı. Anahtarları elinden kaptım.

"Hey! Yapamazsın -"

"Nefesinden alkol kokusu alabiliyorum," dedim. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Araban nerede?"

Kollarını kavuşturdu, sanki bu meydan okuyan duruşunu daha iyi hale getirecekmiş gibi yana baktı. "Köprüye dönüyoruz," dedi.

Arabalara tekrar bakarken burnumun kenarını sıkarak derin bir iç çektim. Patlak lastikler. Camları yoktu. En azından kaputların altında dolaşmaya başlamadan önce korkutulmuşlardı. İçeride bir müşterimizin arabası da vardı ama neyse ki o kurtulmuştu.

"Bunun için çok yorgunum," dedim. "Bu gece bununla uğraşmayacağım. Burada uyuyabilirsin. Sabah seni arabana geri götürürüz."

"Ne?" Hem Jess hem de Lucas hep bir ağızdan bana baktılar. Lucas öfkesini dizginlemeye çalışıyordu ama "Onun lanet olası evimizde kalmasını mı istiyorsun?" derken boynundaki bir damar gömülü öfkeyle zonkluyordu.

"Biraz uyumak istiyorum," diye tersledim ve ağzı kapandı. "Bu gece hiçbir yere arabayla gitmeyeceğim ve onu eve kadar yürütmeyeceğim."

Lucas homurdanarak benden uzaklaştı ve garajın diğer tarafına doğru yürüdü. Onu burada istemediği için suçlamıyordum ama hepimiz yorgunduk. Muhtemelen sabaha her şey daha iyi hissettirmeyecekti ama en azından o zaman bununla başa çıkacak enerjim olacaktı.

Mustang'ın arka tamponuna yaslanmış Vincent'in yanında oturan Jason, "Benim odamda uyuyabilir. Ben zaten tavan arasında olacağım." Ayağa kalkarken Vince'in sigarasından bir nefes çekti, Jess'e tehditkâr bir şekilde "O odada yataktan başka bir şeye dokunursan seni yine döverim" derken dudaklarından buhar bulutu kıvrılıyordu.

Allığı derinleştirdi. Dikkatimi burnundaki çillere çekti ve bakmamaya çalışarak ondan uzaklaştım. Beni nasıl bu kadar kızdırıp sonra da böyle hissettirebilirdi? Birine bakıp aynı anda hem öfkeli hem de çekici hissetmek nasıl mümkün olabilirdi?

"Hiçbir şeye dokunmayacağım," dedi.

"Hadi o zaman." Başımı eve doğru salladım. "Sana üst katı göstereyim."

Başını eğmiş ve kollarını kavuşturmuş bir şekilde sessizce beni takip etti. Kapıyı açarken parmaklarımı şıklattım ve köpeklerle geri çekilmelerini emrettim. Jojo arkadaş edinmeye hevesli bir şekilde kuyruğunu sallamaya başlamıştı bile ama Haribo Jess'e şüpheyile bakıyor, ona doğru küçük, kararsız havlamalar çıkarıyordu.

"Isırmazlar," dedim Jess kapıdan geçerken gergin bir şekilde arkamdan sıkıştırırken. "Ben onlara söylemediğim sürece."

"Bu pek güven verici değil," dedi. Biz merdivenleri çıkarken köpekler girişte kaldı, onun ayak sesleri arkamda yumuşaktı. Ona dönüp baktığımda gözleri etrafta dolaşıyor, görebildiği her şeyi içine çekiyordu. İlk taşındığımızda burayı görseydi çok utanırdım. Pis bir yerdi, neredeyse yıkılmak üzereydi. Şimdi ise yaşamaya değer bir yer gibi görünüyordu.

Zihinsel olarak kendimi azarlayarak aniden ondan uzaklaştım. Sigmund Freud bu kadar ulaşılmaz birine bu kadar saplantılı olmamla ilgili yepyeni bir kompleks geliştirebilirdi. Sonra da Jessica'yı sadece kendim için değil, *bizim* için de istediğim gerçeğiyle ilgili bir başka kompleks geliştirebilirdi.

Kurduğumuz aileye istediğim kadını getirmek, hayatlarımızı birleştirmek ve birlikte bir ilişki büyütmek bana doğal geliyordu. Ama çoğu insan için öyle değildi. Toplum her şeyin etiketlenmesini, düzgün ve derli toplu kutulara sığdırılmasını istiyordu. Seksin özel, romantik ve kusursuz olması gerekiyordu. Arkadaşlar sadece arkadaştı ve asla sevgili olamazlardı, hiçbir şey büyüyemez ya da değişemezdi. Eskiden kim olduğunuz, kim olduğunuzdan asla ayrılamazdı.

Nefret ettim, reddettim. Bu bakış açısıyla, bu ahlaki duruşla hiçbir ilgim olsun istemiyordum. Herkes gibi ben de bununla mücadele ettim. Dünya bana her zaman uymadığımı hatırlatıyordu. Bir kızla birlikte olursam heteroydum, ama bir erkekle çıkarsam eşcinseldim. Eğer seksin sert olmasını istiyorsam, şiddet yanlısıydım. Kendi ailemi seçmek ve kendi tarzımda ilişkiler kurmak istediğimde

sapık oluyordum. Kendimi savunmak, bana zarar vermek isteyenlere karşı durmak istiyorsam tehlikeliydim.

Size sunulan kutuları reddederseniz, insanlar sizi o kutulara sokmaya çalışmaya devam edecektir.

Onlar kendi

üzerinize etiketler yapıştırır ve bunlara uymanızı talep eder, uymazsanız da hayatın zor olması sizin suçunuz olur.

Jess ve benim ayrıldığımız nokta buydu. Ben uyum sağlamaya çalışmaktan uzun zaman önce vazgeçmiştim, o ise hala toplumsal kabul görme hayaline tutunuyordu.

Jason'ın odası koridorun en sonundaydı. Kapıyı açtım ve içeri girmesini işaret ettim, içeri girip etrafına bakınırken onu izledim. Yatağı küçüktü ama içinde nadiren uyurdu, sağdaki köşeye itilmişti. Çalışma masası ve bilgisayar alanın geri kalanını kaplıyordu, üç geniş ekran monitör masasının bir tarafından diğer tarafına kadar uzanıyordu. Penceresi ağır bir perdeyle kapatılmıştı. Köşelerdeki ve tavan boyunca uzanan mavi LED şeritler odayı neon ışıltısıyla aydınlatıyordu.

Jess yüzünü bana döndü, dudakları birbirine sıkıca yapışmıştı. Neon saçlarını neredeyse beyaz gösteriyordu, ruhani bir şekilde parlıyordu.

"Banyo hemen yan tarafta," dedim. "Köpekler seni rahatsız etmez. Alt katta kalırlar."

Anlayışla başını salladı, zorlukla yutkundu. Hayalet gibi davrandığı ya da bir geceliğine bana karşı gardını indirip güneş doğar doğmaz geri çekildiği için onu suçlayamazdım. Kutular güvenli ve kolaydı. Kutunun sığınağından çıkınca dünya çok daha az dost canlısı oluyordu.

Uyum sağlamaya çalıştığı için muhtemelen daha akıllıydı. Dünyanın ona sunduğu kuralları takip ediyordu, ne kadar boktan olsalar da.

Aramızdaki boşluğu kapattım. Önce gözlerini kaçırdı ama yavaşça bakışları benimkilerle buluştu. Parmaklarımla yanağını okşadım, sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye yatırdım. Bir yanım hâlâ çok kızgındı, öfke göğsümde zonkluyordu. Ama kalbim yumuşamadan ona bakmak imkânsızdı. Bu kadına karşı çok zayıftım. Beni kalbimden bıçaklayabilirdi ve muhtemelen yine de onu affederdim.

"Yani... sen ve Lucas?" dedi, belirsiz bakışlarında merak vardı.

"Şaşırdın mı?" Veronica'ya karşı duyduğu kıskançlığı anlamıştım - o kadına karşı yıllar öncesine dayanan bir kini vardı. Bu hassas bir konuydu. Ama buna nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Lucas ve benim birbirimizle yakınlaşmamız onu da kıskandıracaksa, bu görmezden gelemeyeceğim bir kırmızı bayraktı.

Ama yüzüne küçük bir gülümseme geldi. Bunu çabucak sakladı ve ifadesini tekrar ciddiyete zorladı. "Hayır, hiç şaşırmadım. Mantıklı."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Yıllardır en iyi arkadaşsınız," dedi. "Sen sakınsın ve o... değil... ama bence sen ona yardımcı oluyorsun. Sana dinlemek istiyormuş gibi bakıyor ve Lucas'ın kimseyi dinlemek istediğini sanmıyorum, o yüzden... evet, mantıklı."

Lucas beni ağzına aldığı anda yüzündeki ifade o kadar seksiydi ki neredeyse oracıkta boşalacaktım. Mest olmuş gibi görünüyordu, özlem ve hayranlık arasında gidip geliyordu.

Sessizlik aramızda uzayıp gitti. Neredeyse arkasını dönecekti ama sonra sanki söylemek istediği başka bir şey varmış gibi duraksadı.

"Bunu neden yaptın Jess?" Dedim. "Neden onlarla geldin?" Tüm bu yıkıma kendisinin sebep olmadığını söylediğinde ona inanmıştım. Ama yine de içeri girmişti, tüm o süre boyunca onlarla birlikteydi.

Gözlerini kaçırdı, pişmanlık dudaklarını sıkıca birbirine yaklaştırdı.

"Bilmiyorum. Diğer herkes gidiyordu. Bana tam olarak ne olduğunu söylemediler..." Başını sallayarak bahanesini kesti.

Onu sarsmak istedim. Ona *düşünmesi için* yalvarmak istedim, herkesi memnun etmek için kendi aklını hiçe sayacak kadar çok çabalamayı bırakmasını istedim.

Ama bunu kendi sorunum haline getiremezdim. Yine yapamazdım. Daha iyi biliyordum.

Eğildim ve alnından öptüm. Bana doğru eğildi, gözleri kapalıydı, yumuşak bir iç geçirdi. Hâlâ mahvolmuş orgazmının gerginliğini hissettiğini umuyordum. Bunun onu uyanık tuttuğunu, kendine dokunmak için duyduğu çaresiz arzusunun diğer tüm düşüncelerini bastırdığını, ta ki tek yapabildiği hayal kurmak ve uçlarda gezinmek olana kadar. "Bu gece kendine dokunmana izin yok," dediğimde sertleşti. "Kötü kızlar gel."

İfadesinde meydan okuma parladı. Bir an için, ne kadar yorgun olsam da, onu tekrar domaltma fırsatını neredeyse memnuniyetle karşılayacaktım. Ama sonra burnunu çekti, "Peki" demeden önce şefkatle poposunu ovuşturdu.

"Bundan daha iyi bir cevap bekliyorum."

Eğer o beni zorlayacaksa, ben de onu zorlayacaktım. Kendisiyle mücadele ederken ifadesi gerildi, şüphesiz daha fazla hırçınlığın risklerini ve ödülleri tartıyordu.

Sonunda, "Evet, efendim" sözcüklerini geveleyerek söylemeyi başardı.

Tekrar dışarı çıktığımda diğerleri verandadaydı. Jason ve Vincent pencerenin altındaki bankta oturuyorlardı, yüzleri asıktı. Lucas ön basamaktaydı, garaja doğru bakarken parmaklarının arasında bir sigara vardı.

Yanına oturdum, yan tarafına yaslandım. Gece havası iyi geldi, beni hızla serinletti.

Ama hayal kırıklığı hâlâ göğsümde kurşun bir ağırlık gibi duruyordu.

Hiçbirimiz uzun dakikalar boyunca konuşmadık. Neredeyse tüm hayatımız boyunca öyle ya da böyle bu saçmalıklarla uğraşmıştık. Buna alışmıştık. Ama bazı günler, her şey çok yorucu hale geliyordu. Gençliğimde beni ayakta tutan saf kin enerjisi tükeniyor, beni acı ve sabırsız bırakıyordu.

Yaşamak istiyordum. Neden bunu istemek çok mu fazlaydı?

"İki hafta sonra bir yarışmam var," dedi Jason, sesi uyuşmuştu. "İki lanet hafta, dostum..." "Hazır olacaksın," dedim omzumun üzerinden ona bakmak için dönerek. "Z'yi zamanında tamir edeceğiz. I

bunun sözünü verebilirim."

"Bunun için Alex'i geri getirmeliyiz," dedi Lucas. Sigarayı bana doğru tuttu ve ben de içime çekerken yanmanın tadını çıkararak aldım. "Karşılık vermeliyiz ve sert vurmaliyiz."

"Aynen öyle," dedi Jason. "Bunun için o orospu çocuğunun parmaklarını kırmalıyım."

Bu kasabadan çıkmaya bu kadar yaklaşmışken risk almaya başlamamıza gerek yoktu. Ama buna karşılık *vermemek* hiçbir şey yapmamaktan daha büyük bir riskti. Alex'in bizim için gelmeye devam etmesi için misillemeye ihtiyacı yoktu. Nasıl olsa gelecekti ve bundan kurtulabileceğini düşünürse olayları tırmandırmaya devam edecekti.

Yapamayacağını açıkça belirtmeliydik. Bunun bedelini cehennemde ödeyecekti.

Vincent içini çekti ve ayağa kalkarken bank gıcırdadı. "Pekâlâ. Sanırım yatağa gideceğim ve bu saçmalık yerine gerçek kabuslar göreceğim. Beni erken uyandır. Garajın temizlenmesine yardım edeceğim."

Ama ben başımı salladım. "Hadi git ve uyu. Jess sabah arabasına geri dönebilmek için biraz çalışabilir. Sadece biraz dinlenmeye çalış."

Onun ve Jason'ın ayak sesleri içeri girip merdivenleri tırmanmaya başladıklarında kayboldu. Jess'in çoktan uyuyup uyumadığını ya da uyanık yatıp bana itaatsizlik edip etmediğini merak ettim...

Ya da uyanıksa, emirlerime uyuyorsa ve bunun için acı çekiyorsa. Bu güzel bir düşünceydi.

"Gerçekten yine bu işe mi bulaştık?" dedi Lucas. Avluya doğru bakarken omuzları kamburlaşmıştı. Sigarayı uzattım ve kolumu sırtına doladım.

Bir süre sonra, "Hayır, hiçbir şeye sarılmayacağız" dedim. Biraz daha kamburlaştı. "Öyle mi? O zaman neden bizim evimizde uyuyor?"

"Çünkü onu karanlıkta eve tek başına yürümeye göndermeyeceğim, Lucas. Sen de göndermezdin." Bir şeyler homurdandı ve sigarasından geriye kalanları toprağa atıp söndürdü. "Bak, Jessica hayatı ailesinin ona kurduğu sıkıcı banliyö rüyası olmayacakmış gibi davranmayı seviyor. " dedim. "Yani insanları kızdırıyor, istediği tepkiyi alıyor ve dibe vuruyor. Bu işler böyle yürür. *Her zaman böyle olmuştur.*"

"Bu konuda biraz daha ısrarcı olsaydık daha farklı olabilirdi."

Şaşkınlıkla ona baktım ama ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Hiçbirimiz Jessica'nın *peşinden* gitmemiştik.

- Bir masanın etrafında amaçsızca savrulan bilye topları gibi çarpışarak bir araya geldik. Bu arzu eksikliğinden değil, basit bir gerçekçilikten kaynaklanıyordu. O bizim için yaratılmamıştı. Bizim dünyamızda var olmamıştı; onu ziyaret etmiş, pejmürde bir turist gibi etrafa bir göz atmış ve onun için fazla gerçek olduğu anda terk etmişti.

Ne kadar yaklaşırsa yaklaşırsın sahip olamadığımız kızdı. Oynadığımız oyunlara rağmen, sonunda karar onundu. Bu onun seçimiydi.

Ve seçim asla biz olmadık. Biz olamazdık.

"Zorlayacak bir şey yok," dedim, sanki gerçekten bu kadar basitmiş gibi. "Wickeston'dan ayrılacak ve daha büyük ve daha iyi şeylere geçecek. Kendi estetiğine uyan yakışıklı bir salak bulacak, gösterişli bir törenle evlenecek ve önümüzdeki yirmi yılı sıkıcı seks yaparak ve vibratörüyle en iyi arkadaş olarak geçirecek, sonra da orta yaş kriziyle onu boşayacak. Yeni bir başlangıç için Vegas'a taşınan ve sürekli herkese lisede kim olduğunu anlatan o hatun olacak. Bu kadar. *Biz yokuz.*"

Göğsü hafifçe gümbürdedi ve ona baktığımda kıkırdıyordu. "Çok kötüsün. Bu kadın için koca bir fantezi hayatı kurmuşsun ve kendine küçük bir ekleme bile yapamıyor musun? Oraya küçük bir *"eğer"* ekleyemiyor musun?"

Bu konuşma için çok yorgundum. "Bu işe karışmak istemediğini sanıyordum, o zaman neden umursuyorsun?"

"Çünkü seni bu kadar üzgün görmeye dayanamıyorum," dedi. "Bu işin peşini bırakamıyorsun. Yıllardır bu bokun içindesin ve hala duramıyorsun."

Verandanın ışığından gelen aydınlıkta boynunda daha önce fark etmediğim bir şey fark ettim: çizikler. Uzun kırmızı çizikler, şüphesiz birinin uzun pembe tırnaklarından.

Parmağımı bir tanesinin üzerinde gezdirdim. "Bugün bir kediyle kavga mı ettin?" Dedim ve o da alay etti. "Başlama yine."

"Hey, ben bir şey başlatmadım. Onu arabanla götüren ve etrafta beceren sendin."

"Dalga geçmedik. Çok fazla." Son kelimeyi bana doğru alaycı bir bakışla ekledi. "En azından parmağına lanet bir kalp kazımadım."

Ayağa kalkarken başının arkasını ittim. "Seni de kesmeden önce yatmaya gidiyorum. Bütün gece burada kalma."

"Yapmayacağım." Bana el salladı ve elimi kapıya dayamıştım ki aniden "Hey, Manson?" dedi.

"Öyle mi?"

"Ya isterse?"

Geri döndüm, elim hâlâ kapı kolunu tutuyordu. "Ne yapmak istiyordun?"

"Ya o isteseydi... bilirsin işte..." Sıradan görünmek için çok çabalıyordu. "Ya o da dahil olmak isterse? Bizimle?"

Derin bir nefes aldım.

"Ya bizimle ilişkiye girmek isterse..." Kelimeleri yavaşça tekrarladım, üzerinde düşünürken

birçok kez. Birçok kez. "Ya başından beri yanıldığını ve bunu denemek istediğini itiraf etseydi? Ya reddedilmekten korktuğu için gerçek duygularını sakladığını ama artık her şeyi bir kenara bırakmaya hazır olduğunu söyleseydi? Ya yarın uyanıp bizimle birlikte olmak için tüm hayatını değiştirirse? Annesine lanet olsun, arkadaşlarını siktir et, planlarını unut. Ya öyle olsaydı?" Başımı salladım ve kapıyı açtım. "Bu benim için çok fazla keşke demek."

JESSICA

O gece uyuyabileceğimi sanmıyordum. Tanıdık olmayan oda garip şekiller ve kokularla doluydu, ev gıcırıyor ve etrafıma yerleşiyordu. Yıllarca bu eve yaklaşımdan bile kaçınmışım ve şimdi içinde yatıyordum.

Ağrıyan bir popo, zonklayan bir klitoris ve ne yapacağımı bildiğimden daha fazla utançla yatıyordum. Kapı kapalıydı, yani Jason'ın battaniyesinin altında kamera yoksa, Manson'ın emirlerine itaatsizlik etmemi ve inmemi engelleyecek hiçbir şey yoktu. Ama yapmadım. Nedeninden bile emin değildim, sadece elim her yaklaştığında bir şey beni durduruyordu. Orada yatıyor, rahatsız bir şekilde kıvranıyor, bana yaptıklarını kafamda iğrenç ama lezzetli bir döngü haline gelene kadar tekrar tekrar canlandırıyordum. Lucas'ın Manson'ın döllerini ağzıma tükürmesi, Jason'ın dilinin sıcaklığı, Vincent'in elinin acıtıcı şaplağı...

Ağrılan gözlerimi dinlendirmek için kısa süreliğine kapattım. Bir de baktım ki pencerenin üzerindeki ağır perde ışıkla çerçeveleşmiş ve dışarıdan gelen kuş seslerini duyabiliyordum.

Sabah olmuştu.

Oturdum, kollarımı gerdim ve omuzlarımı açtım. Uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyumuştum ama her hareket edişimde kığım acıyordu, iki yanağım da kötü bir güneş yanığı vardı sanki. Dün gece duş almadığım için kesinlikle berbat görünüyordum. Yatağımın başucundaki masadan telefonumu aldım, hâlâ şarjı olmasına şaşırmıştım.

Danielle'den bir mesaj vardı. **Hey kızım!!! İyi misin? Kefalet için üzgünüm bebeğim, lütfen hapiste falan olmadığını söyle!**

Gülme emoji'siyle bitirdi. Parmaklarım telefonu elimde titreyene kadar sıktı ve odanın diğer tarafına fırlatmamak için yatağın üzerine bıraktım. Başından beri neyin peşinde olduklarını biliyordu ve bana hiçbir şeyden bahsetmemişti. Beni burada bırakmayı mı *planlamışlardı*? Bütün suçu benim üstlenmemi mi?

"Düşüşü üstlenmenin" böyle bir şey olmasını beklediklerinden şüpheliyim.

Sürünerek yataktan çıktım ve yastıkları ve battaniyeleri bulduğum gibi bırakmaya çalışarak düzelttim. Buradaki her şey Jason gibi kokuyordu, onun kokusu her yüzeye sinmişti. Devasa bilgisayar düzeneği yatağından daha fazla yer kaplıyordu ve masasının altında yığınla kitap vardı. *Yazılım Mimarisinin Temelleri, Etki Alanına Dayalı Tasarım, Gözlenebilirlik Mühendisliği...* ve sonra yığınla manga ve süper kahraman çizgi romanı.

Bana buradaki hiçbir şeye dokunmamamı söylemişti ama dolabı açıp içine bakarken merakıma engel olamadım. Demek dağınıklık buradaydı; elektronik kutu yığınları, gevşek kablolar ve giysiler içeride tehlikeli bir şekilde dengelenmiş bir yığın halinde paketlenmişti. Her şeyin devrilmesi riskini almaktansa kapıyı tekrar kapatmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Evde henüz kimse uyanmamış gibiydi ya da uyanmışlarsa bile kesinlikle ses çıkarmıyorlardı. Ayakkabılarımı giydim ve yatak odasının kapısını açtım, ama koridorda oturmuş beni bekleyen iri gri pitbullarını görünce neredeyse kapıyı tekrar çarpacaktım.

Ben ona baktım, o da bana baktı. Dün gece sesi ayak bileklerimi ısırp koparacakmış gibi çıkmıştı ama bu sabah büyük kahverengi gözleriyle bana uzun uzun baktı ve sonra kuyruğunu yere vurmaya başladı.

"O kadar da kötü niyetli değilsin, değil mi?" Çenesinin altını kaşımak için çömeldiğimi söyledim. Kesinlikle kucaklayıcı biriydi ve hemen yaklaşarak neredeyse beni kıçımın üstüne düşürüyordu. "Tatlım, sen bir kucak köpeği değilsin ama çok tatlısın."

Karnını okşarken koridordan aşağı bakarken, merdivenin başında diğer köpeklerini gördüm. Bana şüpheyle baktı ve paytak paytak aşağı inmeden önce belirsiz bir havlama sesi çıkardı.

Oh, neyse. En azından bir tanesi arkadaşım olmak istiyordu - muhtemelen dün geceden sonra kalan tek arkadaşımdı.

Banyoya girdiğimde aynada kendime bir kez baktım ve inledim. Yüzümü ılık suyla iyice yıkadım ve parmaklarımla saçımdaki karışıklıkları çözmeye çalıştım. Hâlâ ormandan sürünerek çıkmış bir cine benziyordum ama neyse.

Banyodan çıkmadan önce elbisemi çekiştirerek aynada arka tarafıma baktım. Sadece kötü bir güneş yanığı gibi hissetmiyordum; öyle de görünüyordu. Tenim kıpkırmızıydı ve parmaklarımı yanağıma bastırdığımda soluk izler kalıyordu. Kahretsin, bu acıttı. Ayrıca ağzım doluyken ve kıçım tokatlanırken o pencereden eğilmenin tam olarak nasıl bir his olduğunu hatırladım ve tüm vücudumu bir ürperti kapladı.

Bir daha böyle bir şaplak yemeye hevesli değildim. Ama diğer kısımları, beni zevkten soluk soluğa bırakan kısımları memnuniyetle tekrar deneyimleyebilirdim.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça nefesimi verdim. Arabama dönebilmek için Manson'ı bulmam gerekiyordu. Pitbull - adı Jojo muydu? - Dışarı çıktığımda hala koridorda beni bekliyordu ve ben merdivenlere doğru ilerlerken benimle birlikte yürüdü. Biri banyonun hemen yanında olmak üzere iki oda daha vardı.

Kapı ardına kadar açıktı, içerideki oda soğuk ve faydacıydı. Köşede bir yatak, şifonyer ve giysi sepeti vardı ama başka bir şey yoktu. Belki de bir misafir yatak odasıdır? Şifonyerin üstünde birkaç şey vardı, ama ne kadar cazip olsa da, belki de burnumu sokarak şansımı zorlamamak daha iyiydi.

Merdivenlere en yakın olan bir sonraki odanın da kapısı aralıktı. Çatlaktan sadece açık bir dolabın bir parçasını görebiliyordum, daha fazlasını değil.

Kapının dışında durup dikkatle dinledim. Ses ya da ayak sesi yoktu - ya çocuklar dışarıdaydı ya da hâlâ uyuyorlardı. Jojo'ya baktım ve onu heyecanla pirzolalarını yalayarak arkasına bakarken buldum.

"Kapıyı açarsan gözetleme olmaz," diye fısıldadım ve çatlağı işaret ettim. "İçeri girmek ister misin, kızım?" Beni şaşırtarak burnunu kapıya dayadı ve hiç tereddüt etmeden içeri girdi, yatağın üzerinde zıplıyordu. Bir bakışta bu odanın Manson'a ait olduğunu anladım. Yatağın üstündeki duvarda asılı duran, siyaha boyanmış ve karmaşık bir altın desenle süslenmiş boğa kafatasını tanıdım. Her şey titizlikle temizlenmişti - dolabın yanındaki plaklarla kaplı raflardan, köşede bir dizüstü bilgisayar ve bir yağ difüzörü bulunan masaya kadar. Difüzör açıktı ve odayı narenciye kokulu bir çiçek kokusuyla dolduruyordu.

Burnunu sokmamak için çok fazla.

Rafların altındaki masanın üzerinde bir pikap duruyordu ve üzerindeki plağı okumak için gözlerimi kısıtım. *Bauhaus*. Adlarını hiç duymamıştım ama muhtemelen albüm 1980'de çıktığı içindi.

"Dün gece bokumuzu karıştırmaktan bıkmadın mı?"

Döndüm ve göğsümden fırlamadan önce elimle kalbimi tuttum. Manson kapının çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş beni izliyordu. Tanrım, neden *böyle* görünmek zorundaydı ki? Tümüyle düşünceli ve sinirli, neyin peşinde olduğumu anlamaya çalışırken kısık gözlerle beni izliyordu. Bu sabah gömlek giymişti ama siyah kumaşın çerçevesine yapışması bakmamayı

kolaylaştırmıyordu.

"Ben, şey... köpek, o... onu almaya çalışıyordum..." Elimi, Manson'ın yatağında kıvrılmış yatarken mutlu bir şekilde kuyruğunu sallayan Jojo'ya doğru belli belirsiz salladım.

"Doğru," dedi Manson. "Jojo'ydu. Sanırım ikiniz iyi geçinmeye karar verdiniz?"

"Beni yemediğine sevindim," dedim. Birden elbisemin kumaşının iyice şaplaklanmış arka tarafıma sürtündüğünün fazlasıyla farkına vardım. Tenimin karıncalanmasına neden oldu.

"Havlaması ısırmasından çok daha kötü," dedi ve onu takip etmemi işaret edencesine başını salona doğru salladı. "Jojo'nun kimseyi ısırabileceğini sanmıyorum. Dikkat etmeniz gereken kişi Haribo."

Onu merdivenlerden aşağıya doğru takip ederek, sağımdaki mutfak ve solumdaki oturma odasını geçtikten sonra ön verandaya ulaştık. Gün ılık ve nemliydi ama Manson verandadan atlayıp bahçede garaja doğru ilerlerken sanki biri mideme taş atmış gibi hissediyordum.

"Gidip eşyalarımı almam lazım..." Manson içeri girerken, ayakkabıları camda çıtırdıyordu, dedim. Tanrım, gün ışığında daha da kötü görünüyordu. Ezikler, kırık camlar, mahvolmuş boya... Hasta gibi görünmüş olmalıyım çünkü bana cevap vermek için arkasını döndüğünde bir an için telaşlanmış görünüyordu.

"İyi misin?" dedi, ben de etrafımızdaki yıkımı işaret ederek başımı salladım.

"Sadece... gerçekten... şok edici görünüyor. Gün ışığında."

Başını sallarken yüzünü buruşturdu. "Evet. Durum kötü. Bu yüzden henüz eşyalarına ihtiyacın yok." Köşeden bir süpürge aldı ve bana doğru uzattı. "Bütün bu camları temizlemek için işe koyulacaksın. Sonra seni arabayı almaya götüreceğim."

Süpürgenin yumuşak plastik sapını kavrayarak iç çektim. En azından bir şaplak daha yemeyecektim. İşe koyuldum, arabaların etrafındaki ve altlarındaki camları dikkatlice süpürdüm. Manson bir süre beni izledi, niyetli bakışları beni telaşlıyordu. Sonunda uzaklaşıp merdivenlerden üst kata çıktığında her şey daha kolay oldu. Garaj genişti ve arka taraftaki alan işlerinin çoğunu yaptıkları yer gibi görünüyordu. Amacını bilmediğim türlü türlü makineler, alet kutuları, lastik yığınları ve üzerine eski bir arabanın park edildiği bir yağ çukuru vardı. Lucas çukurdaydı, çalışırken alnı konsantrasyonla kırıışmıştı.

Bana bakmamıştı bile.

Manson üst katta telefonla konuşuyor, konuşurken volta atıyordu. Konuşmanın sadece bir kısmını yakalayabildim, otomobil sigorta şirketiyle konuştuğunu anlamaya yetecek kadarını. Başımı eğdim ve biraz daha hızlı ilerledim.

İşim bittiğinde kıyafetlerim terden sıırıslıkm olmuştu ve başım kahve içme ihtiyacıyla çarpıyordu. Lucas hâlâ beni görmezden geliyordu ama Manson telefonu kapattıktan sonra çalışmamı kontrol etmek için aşağı indi.

"Fena değil," dedi arabaların etrafındaki alanı incelerken. "Altında da var mı?"

Başımı salladım ve alnımdaki teri sildim. Bunu yaparken beni izledi, dudakları sanki söyleyecek bir şeyi varmış da tamamen unutmuş gibi aralandı. Arkasına baktım ve bana tekrar sırtını dönmeden önce Lucas'ın gözlerini bir an için yakaladım.

"Pekâlâ," dedi Manson. "Git eşyalarını al, seni arabana kadar götüreyim."

Manson yolda ilerlerken Bronco özellikle zıplıyordu, devasa lastikler her çukur ve çukurun üzerinde gürliyordu. Radyonun sesini açmış ve klimayı sonuna kadar açmıştı ama kollarını rüzgârda sallayabilmek için camı aşağıya doğru indirmişti.

Bütün zaman boyunca orada sessizce oturmaya dayanamadım. Oturduğum süre uzadıkça, artık yalnız olduğumuz ve kalçalarım birbirine yapıştığı için bana yapabileceği tüm sapkın şeyleri

düşündüm. Bu

Eve döndüğümde küvette yapmayı planladığım uzun ıslanmaya vibratörümü de dahil etmem gerekecekti.

Elbette onun "dokunmak yok" kuralı *bugün* geçerli değildi. Onun için iyi bir kız olmuştum.

Gözlerimi kapadım, zihinsel olarak kendimi azarladım. Bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Hiçbiri söyleyemezdi.

Göz ucuyla ona baktım. Lisede olduğundan daha farklıydı. Artık kendine çok daha fazla güveniyordu, ölçülü konuşması ve dikkatli hareketleri kendini nasıl sunduğuna dair takıntılı bir kontrolü olduğunu gösteriyordu.

"Peki... ne zamandan beri tamircilik yapıyorsun?" Daha fazla sessiz kalmaya dayanamadığımda söyledim. Biraz daha dik oturdu, sanki derin düşüncelere dalmıştı ve ben onu bu düşüncelerden koparmıştım.

"*Tamirci olayı.*" Kıkırdadı. "Biz her şeyden önce bir oto modifiye atölyesiyiz. Rekabet, hız ve güç için otomobiller üretiyoruz; parçalar takabilir, bir motoru değiştirebilir, özel parçalar imal edebilir ve müşterilere araçlarından en iyi performansı nasıl elde edecekleri konusunda tavsiyelerde bulunabiliriz. Daha büyük bir yer ve fon bulduğumuzda, umarım dükkana bir Dinamometre de ekleyeceğiz."

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden gülümsedim ve başımı salladım.

"Ama bu tam olarak bir çocukluk hayali değildi. Sanırım doğal olarak içine düştüm. Bu canavarı aldığımda..." Direksiyonu şefkatle okşadı. "Bu benim çıkış yolumdu. Özgürlük. Tamamen bana ait olan bir araca binip o lanet evden uzaklaşabilirdim. Ama eminim hatırlıyorsundur, o zamanlar canavar boktan bir şeydi."

Kıkırdadım, anılar aklıma geldi. "Oh, inan bana, hatırlıyorum. Hani sağanak yağmur altında okulun otoparkında tamir etmeye çalışıyordun ya?"

"Evet, böyle şeyler çok sık oluyor. Ama tamir ettirecek birine verecek param olmadığı için kendim çözmek zorunda kaldım. Böylece öğrendim."

"Ve bunca zaman çalıştırmaya devam mı ettin?" Başını salladı ve ben de şaşkınlıkla başımı salladım. "Bu gerçekten etkileyici."

Dudakları elinin arkasına saklamaya çalıştığı bir gülümsemeye dönüştü. "Dürüst olmak gerekirse, annemin bana bıraktığı para olmasaydı dükkânı asla açamazdık. Geriye bir şey kaldığından bile haberim yoktu ama sanırım babamdan bile saklamayı başarmış..." Sözüünü yarıda kesti. "Her neyse, dükkânı eve taşındıktan sonra açtık, yani burada çok uzun süre kalmadık. İlk yaptığımız arabalar kendi arabalarımızdı, bu yüzden yarışıkça ve neler yapabileceğimizi gösterdikçe daha fazla müşteri bulduk. Daha yeni başlıyoruz." Kendi kendine başını salladı, Ellis Yolu'na ve köprüye yaklaştıkça hızı yavaşlıyordu. "Wickeston'dan çıktıktan sonra daha da büyüüp gelişmeye devam edeceğiz."

Bunu kararlılıkla söyledi, sanki sadece umut etmek yerine evrene ona istediğini vermesini emrediyormuş gibi.

Neyse ki arabam hâlâ oradaydı ve yolun kenarında bıraktığım yerde duruyordu. Bir gecede çekileceğinden şüpheliydim ama geçirdiğim gecedden sonra hiçbir şeyin en iyisi olduğunu düşünmeyecektim.

Manson arabayı yanındaki toprak alana çekti ve park etti. "Jess, eğlenceli olduğunu söyleyemem ama... bir şeyler oldu."

Birbirimize baktık. Sanki rahat bir pozisyon bulamamış gibi koltuğunda kendini birkaç kez yeniden ayarladıktan sonra, "Sanırım bu birbirimizi son görüşümüz olabilir, o yüzden... harika bir hayat yaşayın ve garajımdan uzak durun," dedi.

Son kez. Kulağa hoş gelmedi. Hem de hiç.

"Evet." Başıımı salladım, elim kapının kolunda geziniyordu. "Tamam, hoşça kal."
Tanrım, ne kadar garip hissettiğimden kusabilirdim. Bu *korkunç* bir vedaydı, bu... Kahretsin, öyle değildi.

önemli. Önemli olmasına izin veremezdim.

Aceyle Bronco'dan indim, çantamda anahtarlarımı aradım ve arabamın kilidini açtım, bir yandan da ona dönüp bakmamaya çalışıyordum. Hava iğrenç derecede bunaltıcıydı ve arabaya binmek sıcak bir teneke kutunun içinde sürünmek gibi geliyordu. Motoru çalıştırdım, teklediğinde kaşlarımı çattım. Klimayı sonuna kadar açtım ve başımı arkaya yaslayarak serin havanın kabine dolmasını bekledim.

Ama orada otururken gözlerim daldı. Manson henüz gitmemişti. Aslında bana bakıyordu, elini dikkatimi çekmek istercesine hafifçe kaldırmıştı.

Camımı indirdim.

"Arabanın nesi var?" dedi. Sanki cevap onu çoktan çileden çıkarmış da daha duymamış gibi bir hali vardı.

"Hiçbir şey," dedim. Sesim normalden biraz daha yüksekti ama bu normaldi. Belki de. Aylardır böyle geliyordu, yani her neyse muhtemelen ciddi bir şey değildi.

O kadar sert iç çekti ki sesini gürültüden bile duyabildim. "Motorun berbat durumda." Başımı salladım. "Hayır, değil, tamamen -"

Kontrol motoru ışığı yandı. Kaputun altındaki tıkırtıların sesi arttı ve arabayı rölantide bıraktıkça daha da kötüleşen sürekli bir vuruntu sesi geldi. Sanki birisi çekiçe çelik bir boruya defalarca vuruyormuş gibi bir ses geliyordu.

Manson ağzını ince bir çizgiye bastırmış beni izliyordu.

"Tamam, bu hiç iyi değil," dedim ayağım gaza dokunmadan RPM'ler rastgele dalgalanmaya başladığında. Vuruntu sesi endişe verici derecede yüksekti. "Pekala, hadi -"

Büyük bir patlama oldu ve motor aniden durdu. Gösterge panelindeki tüm ışıklar yandı ve ne olduğunu anlamaya çalışırken şok içinde bakakaldım. Kapımı açtım, yanmış yağ dumanı öksürmeme neden olurken Manson kapısını iterek açtı ve dışarı çıktı.

"Tanrım, bugün buna hiç ihtiyacım yok." Kaputun altından süzülen dumana bakarak inledim. Manson tek kelime etmeden kaputu açtı ve kaldırdı, etrafa bir göz attıktan sonra aniden dizlerinin üzerine çöktü ve arabanın altına baktı.

Ayağa kalktığı anda, sanki arabanın altı ona kişisel olarak hakaret etmiş gibi başını sallıyordu. Elinde yağa bulanmış yırtık pırtık bir şey tutuyordu ve sanki ne olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi bana bakıyordu.

Ben yapmadım.

"Bu... kötü mü?" Dedim.

Ağzı seğirdi. "Bu senin motor bloğunun bir parçası, Jess. Güven bana, çok kötü."

sadece devam etme isteğimi artıracaktı. Elbette, o zamandan beri ona abayı yakmıştım.

İkinci yıl ve bu duygular dağılmamıştı ama çok daha karmaşık bir hal almıştı. Birinden hem nefret edip hem de onu bu kadar çok istemek nasıl mümkün olabilirdi?

Sigorta muhtemelen araçlardaki hasarı karşılayacaktı ama yine de baş belasıydı. İmkânsız olmasa bile çok daha zor olacak olan şey, bunu yapanlara karşı herhangi bir suçlamada bulunmaktı. Kameralarımız bağlantı kesilmeden önce Alex ve diğerlerinin sadece kısa bir görüntüsünü yakalamıştı ve faillerden birinin yerel bir memurun oğlu olduğu düşünülürse, peşlerine düşmeye çalışmak muhtemelen değmeyecek kadar büyük bir sorundu.

Ama Lucas ve ben o sikiklerden intikam almak için kendi yöntemlerimizi tartışmaya başlamıştık bile. Bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yapmalıydın.

Belki Manson'ın düşünce süreci de buydu. Ama arabayı tamir etmeye mi yoksa *onu tamir etmeye* mi daha çok odaklanmıştı, tahmin edemedim.

İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyordu.

"Bak, sadece bana katlan, tamam mı?" Manson söyledi ve Lucas'la birbirimize baktık. "Bu tamiri karşılayabileceğini sanmıyorum."

"Siktirip gitmek için bir neden daha," dedi Lucas.

"Ailesinin oldukça zengin olduğunu sanıyordum," dedim. "Nakit sıkıntısı çektiğini sanmıyorum."

"Her zaman o kadar kolay olmadığını biliyorsun." Manson'ın sanki onun duymasını istemiyormuş gibi sesini alçaltmaya çalıştığı belliydi. "Ailesinden para isteyeceğini sanmıyorum."

"Vay anasını," diye karşılık verdi Lucas. "Görünüşe göre boktan oyunlar oynayıp boktan ödüller kazanıyorsun.

Jess kendi boktan ödülüyle tek başına başa çıkabilir."

"Ahh, hadi ama," dedi Vincent, rahatça gerinerek. "Eminim bize ödeme yapmanın bir yolunu bulabilir."

Kafamda bir şey klikledi. Bir fikir, bir anı, içime adrenalin gibi hücum eden ve enerjimi ateşleyen bir şey.

"Onun için bir şeyler düşünürüz," dedim ve Lucas ellerini havaya kaldırdı.

"Pes ediyorum. Hepiniz umutsuz vakasınız. Lanet olası... azgın kıçlı... çaresiz..." Koridorda ve merdivenlerde homurdanmaya devam etti. Bir kapı çarptı ve duş açıldığında eski borular inledi.

Manson iç çekti. "Çok kızgın, değil mi?"

"Yani...evet. Çok kızgın," dedim. "Ama Jess'in ödemesi için bir yol gerekiyorsa, sanırım bir fikrim var."

Çekici, Manson ve Jess geldiğinde Vincent yine uyuyordu. Ted'in kilidini açmak için Haribo'yu peşime takıp koşarak kapıya gittim ve büyük açık kasa kamyonun, arkasında Bronco'da Manson ve Jess'le birlikte bahçeye girmesine izin verdim.

Manson ve ben Ted'in BMW'yi garaja indirmesine yardım ederken Jess bahçede bekledi. Haribo'nun ayakkabılarının etrafını koklamasına nasıl tepki vereceğini görmek için sürekli ona bakıyordum. Yavaşça çömeldi ve küçük köpeğe elini uzattı, sonunda ona dostça bir yalama verdiğinde çenesini kaşıdı.

Bo gibi huysuz küçük bir yaratık bile olsa köpeklerle nadiren kırgınlık yaşanırdı. Parmaklarını koparmaya çalışmadığı için neredeyse ihanete uğramış gibi hissettim.

"Teşekkürler Ted." Manson gitmeye hazırlanan şoförün elini sıktı. "Sana bir borcum var."

"Bir sonrakinde görüşürüz," dedim ve kamyonu geri dönerken Teddy'ye el salladım. Teddy kır saçlı, yara bere içinde bir adamdı ama çok büyük bir kalbi vardı. Vincent'la saatlerce konuşabilirlerdi, birbirlerine anlatacakları hikâyeler ve acıklı şakalar hiç bitmezdi.

Ted bize bir selam ve birkaç dişi eksik bir gülümseme verdi. "Görüşürüz, Bay Reed! Tamamdır, Zero Cool." O uzaklaşırken motor gürledi, lastiklerinden çıkan tozlar arabanın içinde sürükleniyordu.

Manson kapıyı arkasından kapatmaya giderken

avluya girdi. "Sana ne dedi? Zero Cool mu?"

Döndüm. Jess, Haribo'yu bir bebek gibi kucağına almıştı. Kendini beğenmiş köpek dili dışarıda, olabildiğince mutlu bir şekilde yatıyordu. Küçük hain.

"Bir filmde," dedim garaja geri dönerken. "90'larda *Hackers* diye bir film vardı. Zero Cool karakterlerden birinin takma adı. Ted filmlerini, sadece kısmen hatırladığı eski hikayeleri anlatmayı sevdiği kadar sever."

"Çok konuşkandı," dedi, şaşırtıcı derecede nazik bir değerlendirmeydi. Manson'ın dönmesini beklerken hafifçe sallanarak dudaklarını patlattı. Dudakları pembe, ışıltılı, sulu görünümlüydü - muhtemelen parlaticıyla yapış yapıştı. Bahse girerim tadı şeker kadar tatlıydı, neredeyse amı kadar güzeldi.

Hay sikeyim. Şu anda, olayın gerçekleştiği yerden metrelerce uzaktayken bunu hatırlamama gerek yoktu. Ağzım bacaklarının arasındaydı, her küçük zevk ve acı çılgınlığını dinlemiştim, onda neden olduğum titremenin tadını *çıkarmıştım*. Bundan ne kadar zevk aldığımı, arabamın üzerine eğilmiş mükemmel kışının görüntüsünün, aklıma geldiği anda sikimi nasıl sertleştirdiğini düşündükçe çıldırıyordum.

Sıkışmış kaslarına bakılırsa hâlâ spor yaptığı belliydi. Hangi spor salonuna gittiğini merak ettim, çünkü kesinlikle benimki değildi. Muhtemelen yeni sinemanın yanındaki, saunası ve solaryumu olan o güzel spor salonuydu. Orayı kontrol etmeyi düşünüyordum. Onun yüzünden değil tabii ki; onun orayla bir ilgisi yok.

"Arabana ne yaptın?" Dedim ve o da inledi.

"Bilmiyorum," dedi Haribo'yu yere bırakırken. "Bir süredir garip sesler çıkarıyor. Sanki biri motorumun içinde metal parçalarını birbirine vuruyormuş gibi. Ama yine de iyi gidiyordu, ben de ciddi bir şey olmadığını düşündüm."

Bir kahkaha patlattım. "Bir *süredir* garip sesler mi çıkarıyor? Bir süredir ne demek Jess?" Omuz silkti. "Bilmem ki. Bir yıl mı? Belki de?"

Şoför kapısını açtım ve kaputunu indirdim. Tamirci olmayabilirdim ama araçlardan anlıyordum. Jess yanıma gelip motora baktı, gözleri kısılmıştı.

"Şunu görüyor musun?" Yağ kapağını çıkarıp içinde biriken siyah pisliğe iyice bakmasını sağladım. "Motor yağının macun olmaması gerekir. Eğer yağ motorunuzdan geçemezse, aşırı ısınacak ve bozulacaktır. Yağınızı en son ne zaman değiştirdiniz?"

"Aldıktan altı ay sonra sanırım."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Altı ay sonra... yani lisede mi? *Dört yılı* aşkın süredir yağ değişimi yaptırmadın mı?"

Manson patlamamı duymak için tam zamanında geri geldi. Bir an durakladı, sanki o lanet şeyi saç spreyiyle doldurduğunu söylemişim gibi afallamış görünüyordu.

"Meşguldüm, tamam mı?" dedi. "Üniversitede eve dönmediğim sürece pek araba kullanmazdım." "Doğru, evet, tabii ki," dedim. "Orada da bütün derslerinde kopya çekiyor muydun?"

Belden aşağı bir vuruştı ama Jess onunla tanıştığımdan beri belden aşağı vurmaya çalışıyordu ve belli ki hiç değişmemişti. Yine de bir kavga arıyordum; bunu kabul ediyorum. Onun yüzünü parçalanmış Z'min hemen yanında görmek içimi pek de ısıtmadı.

"Tamam, tamam, kibar olalım," dedi Manson aramıza girerek. Masumca ellerimi kaldırdım ve geri çekilerek işini yapmasına izin verdim. Burası onun dükkânıydı, eğer Jess'i müşteri olarak istiyorsa, onu alabilirdi.

Ama yine de onun müşterimiz olması, *hepimizin* onunla uğraşması gerektiği anlamına geliyordu. Manson'a daha önce söylediğim parlak ödeme fikri de buradan geliyordu. Jess buraya müşterimiz olarak gelecekse, bunun karşılığını vermemiz gerekiyordu. Ve eğer nakit parası yoksa, o zaman başka bir şeye ihtiyacımız vardı.

Lucas sonunda bize katıldı, bir şey öldürmek istiyormuş gibi görünerek garaja girdi. Kısa kollu, düğmeli bir gömlek ve iyi kot pantolonunu giymişti - üzerinde kocaman delikler ve yağ lekeleri olmayanlardan. En son ne zaman *düğmeli bir şey* giymişti?

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş halde yanımda dururken burnumu çektim. "Kolonya sürmüşsün," dedim.

Yüz ifadesi değişmedi. "Belki sen de aynı şeyi yapmayı düşünmelisin. Kokunu buradan alabiliyorum."

Kafasının yan tarafına ters ters baktım ama yine de o uzaklaşırken kendime hızlıca bir koklama çektim. Lucas Jess'in yanına gitti ve onu arabanın önünde Manson'la kendi arasına sıkıştırdı.

"Siz bu şeyi tamir edebilirsiniz, değil mi?" dedi, ikisinin arasına bakarken sesi istekliydi. Gözlerimi devirdim ve gösteriyi izlemek için bir tabureye tünedim. Ona ne söyleyeceklerini zaten biliyordum ve bu konuda mutlu olmayacaktı.

"Yeni bir motora ihtiyacın olacak," dedi Lucas, yağ kapağının içine bakarken yüzü tiksintiyle buruşmuştu. "Ve işçilik masrafları da olacak." Cebinden küçük bir havlu çıkardı ve ona bakarken havaya doğru defalarca vurdu. "Çok fazla işçilik var."

Derin bir iç çekti. "Tamam. Harika. Bu ne kadara mal olacak?"

Garajda tuttuğumuz dizüstü bilgisayar, hırsızlık gecesinden bu yana biraz daha kötü görünüyordu, ama en azından hala çalışıyordu. Manson dükkânın fiyatlandırmasını kolaylaştırmak için hazırladığım hesap çizelgesini getirdi, rakamları ve tahmini çalışma saatlerini girdi. Gerekli olandan çok daha fazla işçilik saati girdiğini fark ettim ama tek kelime etmedim.

Teklifin çıktısını aldı ve ben de kâğıdı alıp Jess'e gösterişli bir şekilde sundum. Keskin bir şekilde nefesini içine çekti.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? İmkânı yok. İmkânı yok." Gözleri kâğıtta geziniyor, her satırda biraz daha genişliyordu. "İşçilik neden bu kadar pahalı?"

"Bir ek ücret var," dedi Manson. "Seninle uğraşmak zorunda kaldığım için."

Yüzündeki dehşete düşmüş ifadeye bakarak sııttım. Bu düşündüğümünden daha da eğlenceliydi. Tükürdü ve gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi baktı.

"Bu hiç adil değil," dedi. "Bu bir yasayı ya da başka bir şeyi ihlal ediyor olmalı. Sadece bir kişi için daha fazla ücret talep edemezsiniz!"

Lucas havluyu tekrar kopardı. "Gerçekten yasaları çiğnemekle ilgili bir tartışma başlatmak mı istiyorsun?"

Çünkü bu konuşmayı yapabiliriz ama bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Jess bir an için gözlerini kapattı ve birkaç uzun, derin nefes aldı. Gözlerini tekrar açtığında sakın kalmak için kendini zorladığı belliydi. "Bakın, bunu karşılayamam."

"O zaman başka bir dükkâna git," dedi Manson basitçe. "Şehir merkezinde Autosphere var. Ucuz iş ve ucuz parçalar. Genelde birkaç hafta doludurlar ama bizimle uğraşmaktan iyidir, değil mi?"

"Ya da annemle babamdan yardım isteyin," dedim. "Eminim parayı onlar verir."

Son sınıfta, ailesinin doğum günü hediyesi olarak aldığı, hala parlak ve yeni olan bu arabayla geldiği zamanı çok net hatırlıyordum. Benim ailem de bana bir araba almıştı. Ama onu arka koltukta "yabancıları becermek" için kullandığımı öğrendiklerinde, bana aldıkları neredeyse diğer tüm hediyelerle birlikte onu da satmışlardı.

Yine de üzerimde umdukları etkiyi yaratmamıştı. Oğlancılık için araba gerekmiyordu. Bana ters ters baktı. "Ben çocuk değilim, Jason. Ailem her şeyin parasını ödemiyor."

"Ah, pardon," dedim. Arkama yaslandım ve sanki artık hiçbir şey ilgimi çekmiyormuş gibi

telefonumu çıkardım. "Bir şeylerin parasını nasıl ödeyeceğini bulmakta hiç zorlanmadın Jess. Eminim bir şeyler düşünürsün."

Bana nasıl ödeme yapacağını yıllar önce, sınavlarımda kopya çektiği ve denemelerini yazmam için beni taciz ettiği için nihayet tazminat talep etmeye başladığımda bulmuştu. Bana gönderdiği fotoğraflar hâlâ dizüstü bilgisayarımda şifreli bir klasörde saklıydı.

Onlara kaç kez otuzbir çektiğim utanç vericiydi.

"Arabayı tamir etmek ne kadar sürer?" dedi. Aslında sesi makul olmaya çalışıyormuş gibi geliyordu.

Lucas omuz silkti. "Bize ödeme yapmanız ne kadar sürer?"

"Benim -" Sesi yeniden yükselmeye başlamıştı. Durdu, durakladı ve sesini alçalttı. "Şu anda sana ödeyecek param yok."

"Alternatif ödeme yöntemlerini de kabul ediyoruz," dedi Manson ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Alternatif ödeme mi?" dedi şaşkınlıkla kaşlarını çatarak. "Ne yani, Bitcoin gibi mi?"

"Nakit ödemek istemiyorsanız, belki değerli başka bir şeyiniz vardır," dedim. Jess

tamamen kaybolmuş görünüyordu. "Bana organlarımı falan mı sattırmaya çalışıyorsun?"

Daha önce Manson'a fikrimi söylediğimde duшта olan Lucas da kaybolmuş görünüyordu - sadece bu konuda çok daha canı görünüyordu.

"Bir dakika, Bayan Martin," dedi kabaca. "Muhasebecimizle küçük bir toplantı yapmamız gerekiyor."

Açıkladığım gibi garajın uzak tarafında bir araya geldik. Keskin fısıltılarla tartıştık, Manson ve ben Lucas'ı kendi tarafımıza çekmek için bir araya geldik. Daha fazla karşı koymasını bekliyordum ama açıkladıktan sonra -ve "buna değse iyi olur" diye homurdandığı uzun bir dakikadan sonra- hemen kabul etti.

Birlikte Jess'in yüzüne döndük ve onu hazırlıksız yakaladık.

"Peki, böbreğimi kim alıyor?" dedi yüzünde gergin bir gülümsemeyle. Gerçeğe ne kadar yakın olduğunu bilmiyordu. Ama ilgilendiğimiz rastgele organlar değildi.

Bütün paket buydu.

JESSICA

"Ciddi misin? Sana ödeme yapmamı istiyorsun... ne... seninle seks yaparak mı?"

Karşılık olarak aldığım tamamen ciddi ifadeler bana doğru anladığımı söyledi. Mutfaklarında, uyumsuz sandalyeleri olan yuvarlak ahşap bir masaya oturduk. Aramıza soğuk su bardakları konmuştu. Arka ve ön kapıları açık bırakmışlardı, bu sayede köpekler içeri girip çıkabiliyor, evin içinden de serin bir esinti geçiyordu.

Vincent bize katılmıştı, daha doğrusu biz ona katılmıştık. Biz içeri girdiğimizde o çoktan masaya oturmuş, halsiz bir şekilde bir kase meyveli mısır gevreği yiyordu.

Sorumu sorduğumda çok daha uyanık görünüyordu.

"Her şey seksle ilgili değil," dedi Manson. Sanki odada başka kimse yokmuş gibi tek bir odakla bana bakıyordu. "Bu boyun eğmekle ilgili. Artık kaçmak yok, alay etmek yok, saçmalık yok. Sen bize istediğimizi vereceksin, biz de sana ihtiyacın olanı vereceğiz. Borcunuz ödenene kadar bizimsiniz, bu kadar basit."

İnanamayarak başımı salladım. "Ben *senin miyim*? Lütfen. Kulağa kötü bir porno filmin konusu gibi geliyor. Hanginiz üvey kardeşimi oynuyorsunuz ve içine girebileceğim bir çamaşır makinesi nerede?"

"Bana abi diyebilirsin," dedi Vincent, Jason gözlerini devirirken bana göz kırparak. Jason bana en yakın yerde oturuyordu ve çevresel görüşümde onun beni izlediğini görebiliyordum, parlak mavi gözleri tedirgin edici bir şekilde odaklanmıştı.

Böyle bakarken ne arıyordu? Zayıflık mı, korku mu, heyecan mı? Çok dikkatliydi ve bu bana kendimi mikroskop altındaymışım gibi hissettirdi.

"Biz paradan yaratılmadık, Bayan Martin," dedi Lucas. Sandalyesine yayılmış, bir kolunu arkaya atmıştı. Vücut dili "sıkıldığını" söylüyordu ama yüz ifadesi bunun doğru olamayacağı kadar sertti. "Açıkçası bunu teklif etmemiz oldukça cömertçe. Bu özel fonlarınız kirayı ödeyemez."

"Belli ki sınırlar olacak." Manson'ın şakaya hiç niyeti yoktu. Dirseklerini masaya dayamış, bana doğru eğilmişti, önündeki çirkin faturam duruyordu. Ama gözlerinde bir parıltı, duruşunda bir gerginlik vardı. Bundan büyük keyif alıyordu. "Güvenli kelimen her şeyi ve her şeyi sona erdirir. Eğer anlaşmayı kabul edersen, araba üzerinde çalışmaya başlayabiliriz. Parçaların gelmesini beklemek zorundayız, bir motorun nakliyesi zaman alır. Beş, belki altı hafta içinde tamir ederiz diyebilirim. Bu arada siz de borcunuzu ödemiş olursunuz."

"Tam olarak ne yaparak?" Dedim ki. "Nöbetçi Fleshlight'iniz olarak mı?"

"Eğer böyle düşünmeyi tercih ediyorsan." Manson kılını bile kıpırdatmıyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Onun bu sakin, mükemmel kontrollü yanı beni mantıksız bir şekilde sinirlendiriyordu.

"Hasta aklımıza ne gelirse onu yapacaksınız," dedi Jason. "Size önceden bir program veremeyiz prenses. Meşgulüz, biliyorsun. Ama şehirde dolaşırken içimizden biri seni kaparsa, buna hazır olsan iyi edersin."

"Serbest kullanım," dedi Lucas. "Ne zaman ve nerede istersek."

İçim daraldı, karnımda bir bant varmış gibi sıkıştı. Fantezide kulağa hoş gelen bir senaryoydu bu - hem de çok hoş. Ama gerçekten bunu uygulamak? Kendimi onlara teslim etmek, seksi ödeme

olarak kullanmak? Ne zaman ve nerede isterlerse beni becermelerine izin vermek? Bu

pek de ince değildi. Saklaması kolay değildi.

Manson'ın kölesi olarak geçirdiğim bir gecenin vahşi olduğunu düşünseydim, böyle bir şeyin benim için ne anlama geleceğini hayal bile edemezdim.

Avuçlarım terliyordu. Ağzım çok kuruydu ve sudan uzun bir yudum almak için durakladım. Boğazımda soğuk bir iz bıraktı ve bardağı yere bırakırken titredim.

"Bu senin seçimin Jess," dedi Manson. "Burada seçeneklerin var."

Evet. Bana bunu hatırlatıp durdu, sanki başka bir şey seçmemi *umuyormuş* gibi gözümün önünde salladı. Ama ben bundan daha iyisini biliyordum. Manson da en az diğerleri kadar kabul etmemi istiyordu ama *seçim* yapmamı istiyordu. Çaresizlikten vazgeçmemi istemiyordu.

Nedenini tam olarak anlamasam da benim de bunu istediğimi kabul etmemi istedi.

Başka bir yere gidebilirim. Başka bir dükkâna, başka bir tamirciye. Ailemden para isteyebilirdim ve verirlerdi - ama annemin bunu başıma kakmasıyla da uğraşmak istemiyordum ve bunu yapacağını biliyordum.

Birkaç ay içinde, artık Wickeston'da olmayı planlamıyordum. Bir kariyerim olmasını, buradan daha iyi bir yere taşınmayı planlıyordum. Kimsenin beni tanımadığı, beklentilerin ve kinlerin olmadığı bir yere. Yeniden başlayabileceğim bir yere.

O zamana kadar, belki... belki kendimi şımartabilirim.

"Peki," dedim. Hepsi bana şaşkınlıkla bakınca kollarımı kavuşturdum ve kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim. "Ne? Korkup kaçacağımı mı sandınız?"

"Kabul edeceğini biliyordum," dedi Jason. "Bir meydan okumadan asla geri adım atmazsın." "Çok doğru," dedim gururla, kendimi masadan geriye iterek. "Peki ne zaman -"

"Yerine otur." Manson'ın ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Sözler beni geri çeken fiziksel bir güç gibi geldi ve kendimi hemen sandalyeye bıraktım. "Burada işimiz bitmedi. Sınırlarını aşmamız gerekiyor."

Ona bakarken hızla göz kırptım. BDSM aromalı porno izleyerek ve sapıkça erotikalar okuyarak yeterince zaman geçirmiştım ve sert sınırlar fikriyle karşılaşmıştım - kişinin bir sahnede yapmaya istekli olduğu şeylerle ilgili sınırlar. Yumuşak sınırlar da vardı, kişinin denemek konusunda temkinli olduğu, ancak doğru koşullar altında yapmaya istekli olduğu şeyler.

Ama tüm bunlarla gerçek hayattaki tek karşılaşmamın gelip geçtiğini sanıyordum. Bir geceliğine takılmak güvenli bir kelime oluşturmamıza yol açmıştı ama bunun ötesinde başka bir tartışma olmamıştı.

Şu anda bir tane yapıyor olmamız garip bir şekilde ciddi hissettiriyordu. Samimi hissettirdi. *Fazla samimi.*

"Bu gerçekten gerekli mi?" Oturduğum yerde kıpırdanmamaya çalıştım ama başaramadım. "Bunu tartışmaya açık tutalım."

"Bu konu her zaman tartışmaya açıktır," dedi Manson. Tam karşımda oturuyordu ve bakışlarının rahatsız edici yoğunluğuna rağmen gözümü ondan kaçırmam imkansızdı. "Ama içimizden biri seni bir sandığa atmak ya da ağzını bantlamak isterse, bunun üstesinden gelebileceğin bir şey olup olmadığını önceden bilmemiz gerekir."

"Herhangi bir sağlık sorunuz var mı? Ya da kan dolaşımı sorunuz?" Vincent söyledi.

"Peki ya alerjiler?" Jason ekledi. "Silikonla herhangi bir sorunuz var mı? Vinil? Lateks?"

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" Manson dedi ki, gözleri sanki cevabı alabilecekmiş gibi beni deliyordu. ruhumdan.

"Ben...uh..." Bu zor olmamalıydı ama söylemeye çalıştığım her kelimede tökezliyordum. Ben büyük bir kızdım. Hoşlandığım şeyde yanlış bir şey yoktu. Öyleyse neden bir sorun varmış gibi hissediyordum?

ne oldu? "Bagaj olayına karşı değilim."

Lucas'ın ağzı seğirdi. Vincent kulağa "Teşekkürler Şeytan, sonunda kutsandım," gibi gelen bir şeyler mırıldandı.

"Herhangi bir alerjim yok ve başka bir sağlık sorunum da yok. Ve tabii ki doğum kontrol hapi kullanıyorum. Rahim içi araç kullanıyorum," diye bitirdim. Manson başını salladı.

"Tamam, bunlar temel bilgiler" dedi. "Şimdi sınırlamalara ihtiyacımız var."

Aklıma gelen her şey bana iyi bir fikir gibi geliyordu ama heyecanımı bastırmaya çalıştım. "Sınırsızlık diye bir şey var mı?"

"Hayır." Vincent'ın yanıtı açıktı. "Bu bizim yaptığımız bir şey değil. Herkesin bir sınırı vardır ve bu sınırın ne olduğunu bilmek hepimizi güvende tutar."

"Lucas'ın cinayetle suçlanmasını önlüyor." Jason, Lucas'ın ters ters bakmasına rağmen kıkırdadı.

Başımı salladım ama hâlâ ne söyleyeceğimden emin değildim. Nereden başlayabilirdim ki? "Yani, ben... ben kırık uzuvlar istemiyorum. Eğer bu zaten belli değilse."

Vincent homurdandı. "Lanet olsun, işkence sahnesi fikrim suya düştü. Şaka yapıyorum!" Yüz ifademi görünce daha sert güldü. "*O kadar* gergin değiliz Jess, rahatla."

"Başlamanın göz korkutucu olabileceğini biliyorum," dedi Manson. Sesi şaşırtıcı derecede anlayışlı, hatta sempatik geliyordu. Oturduğu yerden kalktı. "Bekle, yardımcı olacak bir şeyim var."

Odadan çıktı, merdivenlerden yukarı çıktı. Dördümüz sessizlik içinde oturmuş, sanki bir savaşın sonunu istemeye istemeye kabul etmişiz gibi birbirimize bakıyorduk. Lucas bana bakmıyordu, onun yerine önündeki masaya bakıyordu, sanki yıpranmış yüzeyinde aradığı cevaplar varmış gibi.

"Bu kimin fikriydi?" Üçünün arasına bakarak söyledim. Jason ukala bir sırıtışla elini kaldırdı.

"Bu ben oluyorum," dedi. "Yaptığım işin karşılığını almak konusunda *çok katı* biriyimdir ve siz de bize çok iş çıkardınız. Adil bir tazminat gibi görünüyor."

"Senin oyuncağın olmak adil bir karşılık mı?" Şüpheli görünmeye çalıştım ama başaramadım. Bunun yerine sesim titredi ve Jason'ın sırıtışı zalimleşti.

"Gerçekten mi Jess? Dün gece yeterli değildi." Koltuğuma doğru eğildi, bir elini yanındaki masaya yaydı. Siyah boyalı tırnaklarına ve kalın yüzüklerine baktım ve o elin boğazımı sardığını hayal ettim. Gülümsemesinin parlaklığına rağmen sesi karanlıktı. "Senin için planlarım var, sadece bekle."

"Biz," diye açıkladı Vincent. "Senin için planlarımız var. Ve bunları düşünmek için bolca zamanımız oldu."

Yıllarca zaman geçirmişlerdi. Yıllarca süren tartışmalar, zorbalıklar, şehvet, yakınlaşmalar... Benimle ilgili sadist fantezileri için bolca yakıtları vardı.

Manson geri döndüğünde, elinde masanın üzerinden bana doğru uzattığı birkaç kağıt parçası vardı.

"Bu seni doğru yola sokacaktır," dedi. Hızlı bir bakış bana bunun bir fetiş listesi olduğunu söyledi, her birinin yanında bir dizi soru vardı: 1-5 ölçeğinde ilgi düzeyim, daha önce yapıp yapmadığım ve yumuşak veya sert bir sınır olup olmadığı. Sorular iki kez tekrarlandı, hem aktiviteyi kendim deneyimlemek hem de başkasına uygulamak konusundaki ilgim için.

Göz bağı... sopa... yumruk... orgazm kontrolü... oooh oğlum, düşüncelerimi dizginlemem gerekiyordu. Hepsisi tam önümde otururken bu listeye bakmak utanç için bir reçeteydi.

Kağıdı katladım ve çantama attım. "Gözden geçireceğim. Yine de yarına kadar bitireceğimi garanti edemem."

Vincent, "Eğer zamanında bitiremeyecekseniz, o zaman bize ne zaman bitireceğinize dair bir zaman dilimi vermeniz gerekir," dedi. "Her şey iletişimle ilgili. Bana telefonunu ver."

Cep telefonumu uzattım. Vincent'ın telefonumu karıştırması beni tedirgin ediyordu, özellikle de Lucas'ın eğilip ekranı izlediği çok açıkken.

"Burada görmemi istemediğiniz bir şey mi var Bayan Martin?" Lucas aklımı okuyabiliyormuş gibi bana baktı. "Fotoğraf galerinize bir göz atalım mı?"

"Ya da arama geçmişinize ne dersiniz?" Jason önerdi.

"Hayır!" Çabucak söyledim. "Bu katı bir sınır. Arama geçmişime bakmak yok."

"Pekâlâ." Vincent masumca ellerini kaldırdı. "Burnunu sokmak yok, söz veriyorum."

İhtiyacım olan son şey, en sık baktığım hesapların kendi hesapları olduğunu fark etmeleri idi.

Vincent telefonumu geri verirken, "Seni dördümüzün olduğu bir grup sohbetine ekledim," dedi.

"Tüm numaralarımız kayıtlı, yani içimizden biri seninle iletişime geçerse kim olduğunu bileceksin."

"Senin için iletişim adımı düzeltti," dedi Jason ve yanaklarım kızardı. Telefonumdaki adı hâlâ "Ev Ödevi Dağıtıcısı" olarak ayarlıydı, lisedeki en utanç verici anlarımdan birinin kalıntısıydı bu. Bunu öğrenmese de olurdu, özellikle de eklemlerini kırma şekliyle. İçimden bir ses bunun bedelini daha sonra ödeyeceğimi söylüyordu.

Manson koltuğunda geriye yaslanarak, "Bir şey daha var," dedi. "Kuralların üzerinden geçmemiz gerekiyor." Gözlerimi kıstım. "Hangi kurallar?"

"Eğer bize boyun eğiyorsan, kurallarımıza uyacaksın," dedi Vincent. "Merak etme, zor değiller."

"Ama itaatsizliğin sonuçları olacak." Lucas'ın sesi sonuçlar konusunda fazlasıyla heyecanlıydı ve sert tahta sandalyede rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Ne zaman beni cezalandırmaktan bahsetseler, dehşet ve heyecanın aynı tuhaf karışımını hissederdim - sanki bir uçaktan atlayıp paraşütle yere inecekmişim gibi. Bunu hem istiyor hem de korkuyordum.

"Tamam," dedim. "Peki kurallar ne?"

Manson, bunun benim için ne kadar sinir bozucu olacağını biliyormuş gibi gülümseyerek, "Eğer boşalmak istiyorsan bizden izin alman gerekiyor," dedi. "Kendine dokunmak yok, oyuncak kullanmak yok ve bizden biri açıkça yapabileceğini söylemedikçe başkasının seni boşaltmasına da izin vermek yok."

Dişlerimi sıktım. Bunu uygulayabilmelerinin hiçbir yolu yoktu. Beni günün yirmi dört saati izleyemezlerdi. Ama itaatsizlik edersem bunu bilirdim ve onlara açıkça karşı gelme düşüncesi, bunu yaptığımı asla bilmeyecek olsalar bile pek çekici değildi.

"Jessica." Manson'ın sert sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Kuralı anladın mı?" Derin bir nefes aldım. "Evet, anladım."

"Bu da bizi ikinci kurala götürüyor," dedi. "Bu da bize nasıl hitap edeceğinizdir. Bu evde cevap verirken *evet efendim* ve *hayır efendim* diyeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedim, sonra kendimi tuttum ve hemen ekledim, "Evet, efendim."

Lanet olsun, gururum kırılıyordu. Ona karşı mücadele ediyor, aynı anda hem başımı dik tutmaya hem de kendimi alçaltmaya çalışıyordum. Belki de bu düşündüğümünden daha zor olacaktı. Kurallarla aram hiç iyi olmamıştı - onlara uyuyormuş gibi yapmak, gerçekten yapmaktan çok daha kolaydı.

Ama burada rol yapamazdım. Onlara itaat ediyormuş gibi yapamazdım.

"Ve son kural..." Manson'ın parmakları sandalyesinin arkasına vurdu. "Bizimle her zaman açık, dürüst ve saygılı bir şekilde iletişim kuracaksınız. Ne olursa olsun. Eğer size bir şey yapmanızı söylersek ve yapamayacağınızı düşünüyorsanız, bize söyleyin. Bir şey sizi korkutuyorsa veya canınızı acıtıyorsa, bir şey söyleyin. Eğer devam etmek istemiyorsanız..."

"Bir şey söyle," diye tekrarlardım. "Hayalet yok." Hepsi başını salladı. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Gerçekten yapabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kendi doğrularımdan emin değilken nasıl

tamamen dürüst olabilirdim ki? Lucas bana garip bir şekilde bakıyordu ve acaba yüzümdeki belirsizlik belli oluyor muydu? I

ifademi nötr tutmaya çalıştım.

"Pekala o zaman. Anketi doldurun," dedi Manson. "Sonra sizinle temasa geçeceğiz."

Sanki güpegündüz mutfaklarında otururken değil de karanlık bir sokakta anlaşılmışız gibi konuşuyordu. Telefonumu cebime sokarken ellerim titriyordu.

"Arabam tamir edildikten sonra ne olacak?" Dedim. "Sonra ne olacak?"

"Biz yokmuşuz gibi davranmaya devam et," dedi Vincent, neredeyse hüzünle tavana bakarak. Sonra da omuz silkerek ekledi: "Ya da oynamaya devam et."

Ona sonsuza kadar oynayamayacağımızı söylemek istedim ama bu çok korkutucu bir açıklamaydı. Bir yanım bu işe balıklama dalmak ve uzun zamandır kafama taktığım tüm olması *gerekenleri* ve *olmaması gerekenleri* unutmak istiyordu. Bir yanım buna tutunmak, bu kirli küçük sırrı yakınımnda tutmak istiyordu.

Bir yanım yine kaçmak istiyordu, çünkü kaçmak iç gözlem yapmaktan daha kolaydı. Belki de yıllarımı kendim ve kim olduğum hakkında kendi yalanlarımı oluşturarak ve bunlara bağlı kalarak geçirdiğimi kabul etmekten daha kolaydı.

"Tamam," dedim sonunda. "Borcumu ödeyeceğim. Oyunu oynayacağım. Araba tamir edilene kadar seninim."

JASON

Lise - Son Sınıf

Jessica Martin pis bir dolandırıcıydı.

Wickeston Lisesi'nin yerleşik prensesi her sınıfta yanıma benden hoşlandığı için oturmuyordu, her ne kadar ilk başta hoşlandığını düşünecek kadar aptal olsam da. İşte oradaydım, on beş yaşındaydım ve okuldaki en güzel kızın yanında oturuyordum. O da gözlerini benden alamıyordu. Ne zaman başımı kaldırsam bana bakıyor, uzun kirpikli iri yeşil gözleriyle beni büyülüyordu.

Bana hiç bakmadığı ortaya çıktı; testlerime bakıyordu. Her birine.

Kyle bir gün koridorda beni köşeye sıkıştırıp kompozisyonlarını yazmaya başlamam için beni "ikna" ettiğinde ipucunu aldım. Jessica tüm bu süre boyunca onun kolunun altındaydı ve mağara adamı erkek arkadaşının beni itip kakmasını komik buluyormuş gibi bana sırıtıyordu. Üniformalara, sıkı programlara ve katı, acımasız bir disiplin politikasına alışkın küçük bir özel Hristiyan okulundan yeni çıkmıştım. Wickeston öyle değildi. Benim gibi utangaç ve sessiz bir çocuk için orası vahşi batı gibiydi.

Kyle'in boyu benden 15 cm kadar uzundu ve yumrukları tuğla büyüklüğündeydi, bu yüzden sessiz AP çocuğu olmaktan popüler kalabalığın kişisel ödev dağıtıcısı olmaya başladım. Bunu bir oyun haline getirmeye çalıştım, kendimi onların yerine ödevlerini yaparak daha fazla ders çalıştığıma inandırdım.

Geriye dönüp düşündüğümde içim burkuldu. Tanrım, ne kadar safmışım.

Sonra Vincent, Manson ve Lucas'la tanıştım. Hepimiz bir grup dışlanmıştık, ama birlikte daha güçlüydük, birbirimiz tarafından kabul edilmiştik. Bu beni savaşmak, dallanmak, keşfetmek için daha cesur yaptı.

Özgür aşk ve cinsel kabul gibi kavramlardan bahseden bu şapşal palyaçoya aşık olmamı da sağladı. Bana nasıl hissettiğimi anlatacak kelimeler verdi; ona kızlardan *hoşlandığım için* kafamın çok karışık olduğunu söylediğimde kendini kaybetmedi, ama kahretsin, erkekler de bunu anlayabilirdi. Vincent Volkov dünyamı tersine çevirdi.

Son sınıfa geldiğimde her şey değişmişti.

Ailem beni yaz boyunca evden attı ve Vincent'in ailesi beni yanına aldı. Yetişkinlik bana bir ton tuğla gibi çarptı ve aniden özgür oldum. İstedğim gibi davranmakta, konuşmakta ve giyinmekte özgürdüm. İsteddiğimi sevmekte, istediğim gibi seks yapmakta özgürdüm.

Kendimi savunmak için özgürdüm.

Zeki olmak zorundaydım. Kendi gücümle oynamalıydım. Bu pislikleri fiziksel olarak alt edemezdim, en azından çoğunu. Ama şantaj benim en sevdiğim eğlence oldu. Sosyal medya hesaplarına nasıl erişileceğini öğrendim, özel bilgileri bir spormuş gibi topladım. Vincent'in bana zorbalık yapan sporcuların çoğuna parti uyuşturucusu sağlaması işime yaradı. O parasını alıyordu, ben de hayatlarını mahvedecek bilgileri başlarının üstünde tutabiliyordum.

Ama *özellikle* oç almak için sabırsızlandığım bir kişi vardı: Jessica Martin.

Muhtemelen işin nasıl sonuçlanacağını planlamaktan biraz fazla keyif aldım ama aslında planlayacak fazla bir şey yoktu. Hesap şifrelerini ele geçirmeyi düşündüm; sahte bir adresten

gönderilecek hızlı bir kimlik avı e-postası işimi görürdü. DM'lerine girip erkek arkadaşına gönderdiği çıplak fotoğrafları bulmayı ve onları sızdırmakla tehdit etmeyi hayal ettim. Hayal ettim... ama yapmadım. Yapamazdım. Çok kişisel hissettirdi,

Yaptığım için kendimi affedemeyeceğim bir şey gibi. Ondan intikam almak istiyordum ama onu mahvedebilecek bir şey yapmaya kendimi ikna edemiyordum.

Ona zarar vermeyi kendime yediremedim.

Bu yüzden işi basit tutacaktım. Eğer beni aldatmak için kullanmak istiyorsa, öyle ya da böyle bana ödeme yapacaktı.

Amigo antrenmanı bitene kadar bekledim, neredeyse herkes eve gittikten sonra duşlara en son giren oydu. Ona hakkını vermeliydim - istediği zaman çok çalışıyordu. Sebepsiz yere amigo kaptanı olmamıştı. Herkesin işi bittikten çok sonra saatlerce antrenman yapardı. Hava soğuktu ama sonunda duşa girdiğinde yüzü kıpkırmızıydı ve terliyordu.

Takip ettim.

"En sondaki duşu alma, orası benim!" diye seslendi. Kapı arkamdan kapandı, bir sıra dolap beni diğer taraftaki duş kabinlerinden ayırdı. Kalbim her adımda çarpıyordu. Kızların soyunma odası erkeklerinkinden farklı kokuyordu. Daha iyi olması gerekmiyordu ama farklıydı.

Dolapların yanına geldiğimde dondu kaldı. Spor çantasının üzerine eğilmişti, üzerinde üniforması, kolunda da değiştirdiği kıyafetleri vardı.

"Ah, merhaba?" Doğruldu ve bana bakmaya başladı. "Buraya giremezsin."

"Etrafta bu konuda alınganlık gösterecek başka kimseyi göremiyorum," dedim. "Konuşmamızın özel kalmasını isteyeceğini düşündüm."

Kollarını kavuşturdu. "Sohbetimiz mi? Hmm, evet, hayır, bugünkü programıma *rastgele bir ezikle sohbet ederek zaman kaybetmeyi* koyduğumu hatırlamıyorum." Alay ederek yanımdan geçip aynalara doğru ilerledi. Mesafemi koruyarak yansımadaki yüzünü izledim.

"Testin için benim cevaplarımı kullanmışsın," dedim. Rujunu tazeler gibi parmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi ama bu hareket yapmacıktı. Gergindi. İlgisiz görünmeye çalışıyordu. "Karşılığını almayı bekliyorum."

"Telafi mi?" Güldü ve omzunun üzerinden bana baktı. "Neyin telafisi? Yanında oturduğum için mi? Birçok insan bu ayrıcalık için *bana para* öderdi."

Yapacaklarından hiç şüphem yoktu. Ama şanslıyım, istediği ve *ihtiyacı* olan bir şeyim vardı.

Bu kadar güven hissetmek başımı döndürüyordu. Sadece onun kıvranışını görmek istiyordum. "Seni kırdığım için üzgünüm Jess. Artık işler biraz daha farklı yürüyecek. Eğer işi ben yaparsam, paramı alırım. Bu erkek arkadaşın için de geçerli."

Kyle için planlarım vardı. Elimdeki şantaj miktarı muhtemelen o piçi hapse attırabilirdi ama ben kendimi oldukça iyi bir adam olarak görüyordum. O geri çekildiği sürece hiçbir şey olmak zorunda değildi.

"Bu da yeni şeyinin bir parçası mı?" dedi aynada gözlerini bana dikerek. "Koyu renk kıyafetler, boyalı saçlar, piercingler. Manson ve Lucas'ın seni bu şekilde etkilemesine izin vermemelisin, bir inek olarak kalman daha iyi."

Görünüşümü değiştirmiştım, bu doğrudu. Hayatım boyunca okula üniformayla gittikten sonra, polo tişörtler ve hakiler bildiğim tek şey olmuştu. Ama ailem ensemde solumadığı için kendimi serbest bırakmıştım. Lucas saçlarımı kısacık kestirmeme ve boyamama yardım etti. Manson kulaklarımı deldi ve ben de delikleri genişlettim. Lucas'ın dövmelelerini kıskanıyordum ama sopa ve dürtme benim tarzım değildi, bu yüzden Vincent ve ben dövme yaptırmak için para biriktiriyorduk.

Belki Jess'e çok çabalıyormuşum gibi göründü ama bu onun bakmasını engellemedi.

Bu yıl bana daha farklı baktı. Sanki beni her gördüğünde bir şey onu şaşırtıyordu. Bunun bir çekim olduğunu düşünerek kendimi kandırmayacaktım, ama bir şeydi.

Zırhında bir çatlak vardı.

"Şaka yapmıyorum." Yansımam arkasındaki aynayı doldurana kadar ona yaklaştım. Çok güzel kokuyordu. Çilek ve vanilya, tatlı krema ve şeker. Şampuan mı, parfüm mü, yoksa ağzına sürdüğü parlaticı mı emin değildim ama resmen ağzımın suyunu akıtıyordu. "Ya beni kopya çekmek için her kullandığında ödemeye başlarsın ya da müdüre söylerim."

İşte buydu, güzel ve basit. Birine tam olarak ne yaptığını söyleyeceğime dair basit bir tehdit dışında gerçek bir şantaj yoktu.

Gözleri seğirdi. "Siktiğimin ispiyoncusu."

Etrafına uzanıp ellerimi lavabonun kenarlarına dayayarak onu hapsederken sırttım. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım, omuzlarındaki çilleri ve kolundaki küçük yara izini görebileceğim kadar yakındım. Dudak parlaticısının yanardöner pembe ışıltısı ağzında parılıyordu ve bu bende onu ısırma isteği uyandırıyor. Dudağını dişlerimin arasına almak ve iniltisini duymak, titrediğini hissetmek istedim. Ama dudaklarımı kulağına yaklaştırdığımda bana nasıl baktığını görmek yeterliydi.

Belirsizlik vardı, evet. Ama heyecan da vardı, gözlerinde beklemediğim ani bir ışık. Bu beni hazırlıksız yakaladı ve konuşurken ses tonumu alçalttım.

"Yüz dolar," dedim. "Her seferinde."

"Vay canına. Kendine biraz fazla fiyat biçiyorsun, değil mi?" Sesi yumuşamıştı ama bakışları yumuşamamıştı. "Sanırım müdür beni kızların soyunma odasına kadar takip etmen konusunda, benim senin sınavına biraz göz atmamdan daha fazla endişelenecektir."

"Hadi deneyelim," dedim. "Onunla birlikte konuşmaya gideriz."

Gözleri yüzümden ayrılıp yanındaki koluma kaydı. Uzun bir süre elime bakmış, lavabonun kenarına sıkıca sarılmış parmak eklemlerime odaklanmış gibiydi.

"Tamam. Geri çekil de çantamı alayım. Oh, *bekle...*" Arkasını döndü. Göğüs göğüse, ayak parmağına. Göğüsleri tam oradaydı ve kendimi onlara bakmaktan alıkoyamadım. Çok yumuşak görünüyordu, teni çok pürüzsüzdü. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdiğimde sırtıyordu. "Bugün hiç param yok. Oopsie. Çok kötü oldu."

Ama gözleri gezinen tek kişi ben değildim. Boynuma baktı, tişörtümün kapatmadığı morluğa odaklandığında yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Eskiden bu izler konusunda çok paranoyak olurdum ve bunun iyi bir nedeni vardı. Sonunda ailemi uyaran, sorular sormaya başlamalarına neden olan şeyin bir parçasıydı.

Ama onlar için endişelenmeksizin, morlukları sevdim. Sabahları onlara bakmayı ve nasıl oluştuklarını hatırlamayı seviyordum. Dün geceki gibi, Vincent'ın dişleri ve elleri her tarafımda izler bırakırken, beni Jess hakkında konuşturmuştu. Onu becermeyi hayal ettiğim tüm yolları yüksek sesle söylememi sağladı - kendi başıma, onunla, Manson ve Lucas'la, her yerde ve her yerde.

Odaklanmam gerekiyordu. Hiçbiri önemli değilmiş gibi omuz silkerek ondan uzaklaştım. "Bu çok kötü.

Bu konuşmaya katılıyor musun, katılmıyor musun?"

Dönüp uzaklaştım, dolapların etrafından dolandım ama kapıya yaklaştıkça adımlarımı yavaşlatarak ona fikrini değiştirme fırsatı verdim.

"Bekle!"

Kendime hoşgörölü bir gülümseme vererek durdum. Beni görememesi iyi bir şeydi, çünkü bir sonraki söylediği şey neredeyse kendi tükürüğümde boğulmama neden oluyordu.

"Ya sana bir çıplak versem?"

Kafamı dolapların arkasından o kadar hızlı çıkardım ki neredeyse kırbaçlanacaktım. "Çıplaklar mı? Senin mi?" Tanrı'ya, Şeytan'a ve diğer tanrılara şükürler olsun ki sesim çatlamadı.

Soğukkanlılığımı korumak zorundaydım. "Kendine biraz fazla fiyat biçiyorsun, değil mi?"
Kendi sözlerini yüzüne vurmamdan pek memnun görünmüyordu. "Açıkçası, sana bir

nude fazla ödeme yapıyor," dedi elini sallayarak. "Ama her neyse. Bana numaranı ver."

"Hey, woah şimdi. Çıplaklığını ödeme olarak kabul ediyorum Jess, ama şartlarım var." Bana ters ters baktı ama madem o önermişti, bunu sonuna kadar kullanacaktım. "Kyle'ın mastürbasyon yaptığı eski bir fotoğrafı istemiyorum. Sadece benim için yeni bir tane çekmeni istiyorum."

Gözlerini devirdi. "Evet, tabii, iyi."

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*. O ciddiydi. Bunu gerçekten yapacaktı. "Bir tane al ve gönder, hemen," dedim. "Sonra değil."

Elini kalbinin üzerine koydu, yüzünde alaycı bir kızgınlık ifadesi vardı. "Jason, sana *güvenmiyorum* musun?

Ben mi? Bence biraz daha minnettar olurdun. Herkese çıplak fotoğraf göndermiyorum ki."

"Seni kaç kişinin çıplak gördüğü gerçekten umurumda değil." Kendimi sakın tutmanın bir yolunu bulmaya çalışarak dolaplara yaslandım. "Tek umursadığım *bu* fotoğrafın benim için çekilmiş olması."

Hafifçe kımıldadı. İşte yine gözlerinde o heyecan kıvılcımı vardı. Sanki bu onun için heyecan vericiydi. Sanki bir oyunmuş gibi.

"Peki, sadece senin için yepyeni, parlak bir çıplak olacak" dedi. "Hoşça kal. Git. Kampüsü kilitlemeye başlamadan önce duş almak istiyorum."

Tüm vücudum karıncalandı. "Devam et. İşini yap."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye hırladı hayal kırıklığı içinde. "En azından yüzünü diğer tarafa dön. Arkanı dönersen gözlerini oyarım senin."

"Sakin ol, kedicik." Kollarımı kavuşturarak arkamı döndüm. Ona çıplak bakmama gerek yoktu ve bunun için zorlamayacaktım. Ama bana ödeme yapmaktan kaçmasını da istemiyordum. İş ben yaptım, karşılığında bir şeyi hak ediyordum. Eğer vermek istediği buysa, istediği zaman bana çıplak fotoğraflarla ödeme yapabilirdi. "Buraya sürünmeye gelmedim, sadece paramı aldığıma emin olmak için geldim."

"Evet, tabii, bu *hiç* de ürkütücü değil." Bir karışıklık oldu, sonra yere çarpan kumaşın yumuşak sesi duyuldu. Sıkım zıpladı. Bu "sıkılmış ve sinirli" rolünü sürdürmeye çalışırken gittikçe kötüleşiyordu. Sesinde gerginlik vardı ama öfke değildi.

Risk aldım ve fikrimi söyledim. "Şahsen Jess, bence kendi ilacının tadına bakmaktan hoşlanıyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Birinin sana pislik gibi davranması hoşuna gidiyor demek."

Uzun bir duraklama oldu ve sonunda "Bunu söylememişsin gibi davranacağım" dediğinde bile haklı olduğumu biliyordum.

Kamerası birkaç kez tıkladı, her biri arasında bir duraklama oldu. Kahretsin, orada tam bir fotoğraf çekimi mi yapıyordu?

"Hangisini tercih edersin?" dedi. "Meme mi, göt mü?"

Tanrım. İkisi de iyi bir cevap mıydı? Çünkü ikisi de. "Şaşırt beni."

"İçimden bir ses senin bir eşek adam olduğunu söylüyor," dedi

kayıtsızca.

"Bunu sana söyleten ne?"

"Vincent'ın güzel bir kıcı

var."

Kaskatı kesildim, kaslarım bir anda alarm durumuna geçti. Ülkenin geri kalanı eşitlik ve kabullenme konusunda ne kadar adım atarsa atsın, Wickeston homofobik olmaya devam ediyordu.

Vincent'la aramızdaki ilişkiyi pek belli etmiyorduk ama bu bir sır sayılmazdı. Bu yüzden kendimi hazırladım. Küçümseyici bir yoruma, erkekliğimin dürtülmesine, belki de daha kötüsüne hazırdım.

"Bunu söylediğimi ona söyleme," dedi hemen. "Yoksa gelecekteki tüm çıplak ödemeleri geri çekerim." Bu... beklediğim şey değildi.

"Tek kelime etmeyeceğim," diye homurdandım, sinirlerim sesimi boğuklaştırıyordu. "Vince'in egosunu yükseltmeye ihtiyacı yok zaten."

Ona kesinlikle söyleyecektim. Kesinlikle, hiç şüphe yok, fırsatını bulduğum anda ağzımdan kaçırıacaktım. Tamamen çıldıracaktı. Bu kızı gözetleyen tek kişi ben değildim.

Bir dakika daha fotoğraf çektikten sonra sonunda "Tamam. Bana telefon numaranı ver."

Kalp atışlarım hızlanırken onları sıraladım. Mesajı geldiğinde ekranım aydınlanana kadar sırtım ona dönük bir şekilde bekledim. Nefesimi sabit tutarak resim eklerini açtım. Sikim artık o kadar sertleşmişti ki saklamak mümkün değildi, pantolonumdaki çadır neredeyse karikatürize olmuştu.

Ama Tanrım, o... mükemmeldi.

"Yüce Tanrım." Kelimeler fısıltıyla, saygılı ve inançsız bir şekilde döküldü. Telefonumu hızla bir kenara koydum. Hâlâ arkamda çırılçıplaktı, bu yüzden cazip gelmesine rağmen arkama bakmadım, omzumun üzerinden ona el salladım. "Görüşürüz. Seninle iş yapmak güzeldi."

"Kimseye gösterecek misin?"

Aniden sorduğu soru beni duraksattı. Sesi endişeli gelmiyordu. Sesi... meraklıydı? Meraklı mı?

Sesinin umutlu olduğunu düşünmeye cesaret edebilir miydim?

"Birine göstermemi *ister* misin?" Soru havada asılı kaldı, cevapsız uzun bir duraklama oldu.

Ama onun sessizliği başlı başına bir cevaptı.

Deneyssel olarak dürttüm, "Sence önce kime göstermeliyim? Vincent'a mı? Bende olduğunu öğrenince çok kıskanacaktır. Ya da Manson'a ne dersin? Dolabının yanında her durduğunda bunu düşünecektir. Peki ya Lucas?"

Yutkunması duyulabilirdi. Sesi her zamanki özgüvenini taşımıyordu, "Çok komik, Jason. Şimdi, kaybolur musun?"

O gün kızların soyunma odasından, para almadan yaptığım onca iş için haklı çıkmaktan çok daha fazlasını hissederek ayrıldım. Onda düşündüğümünden daha fazlası vardı. O mükemmel dış görünüşünün altında, birinin kontrolü ele almasını arzulayan mazoşist küçük bir yaratık gizleniyordu. Bu onun gerçekten anlayabildiğim, ilişki kurabildiğim bir yanıydı.

Oynayabileceğim bir şey.

JESSICA

Eve döndüğümde aileme anlatmak için bir hikâye uydurdum. Annem geceyi yine Danielle'de geçirdiğimi düşündü ve ben de onu düzeltmedim ama arabamın bozulmasını ve ardından gelen pazarlığı açıklamaya çalışmak çok daha zordu.

Sonunda, yerel bir dükkana gittiğimi ve tamircileri liseden tanıdığımı, bu yüzden bana indirim yapabileceklerini söylemekle yetindim. Babam başka bir yerde daha iyi bir anlaşma yapamayacağından emin olmak için kesin rakamları öğrenmek istedi, ancak bunun yerine annemin sorularına odaklanarak konuyu saptırmayı başardım.

"Bu çocuklar da kim?" dedi, gözlerini masanın ucundan bana dikerek. Akşam yemeği için oturmuştuk, tüm gün boyunca yediğim ilk tam yemekti.

"Lucas ve Manson," dedim, soruları geciktirmek için ağzımı olabildiğince çok yemekle doldurmaya çalışarak. Ama annem uzanıp elime bir tokat daha attı.

"Suratını tika basa doldurmayı bırak Jessica Marie, yavaşla." Tiksintiyle derin bir iç çekti. Masanın karşısındaki küçük kız kardeşim Steph, başka birinin azarlandığını görmekten memnun, kıs kıs gülüyordu. "Lucas ve... Manson mı dedin? Bunlar diğer öğrencilere saldırdıkları için okuldan atılan çocuklar olmasa iyi olur."

Kahretsin, tabii ki bunu hatırlıyordu. Her iki olay da okulun velilere durumu ve alınan önlemleri açıklayan mektuplar göndermesiyle sonuçlanmıştı. Annem her iki olayda da kendini kaybetmiş, Wickeston'ın cehenneme döndüğüne ve lisemin her geçen gün daha da tehlikeli hale geldiğine ikna olmuştu.

"Şey, yani... evet?" Ben yüzümü buruşturdum, annem de öfkeyle ellerini havaya kaldırdı ve sanki tüm bunlar onun suçuymuş gibi babama baktı.

"Roger, bu konuda gerçekten bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu. "Kızımızın *suçlular* tarafından işletilen bir dükkâna gitmesi hakkında mı?"

Babam her zamanki yavaş ve ölçülü sesiyle cevap verdi, "Şimdi, Charlene, sakin ol. Bu konuda fazla endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum -"

"Endişelenmiyor musun? Endişelenmemek mi?!" Annemin sesi, genellikle beni kapıdan dışarı koşturan o kulak tırmalayıcı tona ulaşmıştı. "Onun bu adamlarla uğraşmasını mı istiyorsun? Ne yapabileceklerini kim bilebilir? İnsan taciri olabilirler, Roger!"

"Anne, onlar insan taciri değil-"

"Asla bilemezsin Jessica. Asıl mesele de bu, asla bilemezsin." Beni uyarmak için parmağını salladı. "Daha geçen gün Jeanie'nin kızı, bir çiftin Walmart'ta onu takip ettiğini, muhtemelen onu kaçırmaya çalıştığını söyledi. İnsanlar Facebook'ta bunun hakkında konuşuyor."

"Ah, evet, Facebook, son dakika haberlerinin merkez üssü," diye mırıldandım ve annemin çatalı tabağında takırdadı. "Dinle anne, yemin ederim iyiler. Tehlikeli değiller."

Bu tam olarak doğru değildi. O adamlar son derece tehlikeliydi ama onun düşündüğü şekilde değil. Onlar benim gururum, itibarım ve külotum için tehlikeliydi.

"İçlerinden biri erkek arkadaşını bıçakla tehdit etti," diye tersledi annem. "Yemin ederim, nasıl bu kadar akılsız bir kız yetiştirdim ben?"

Konuyu kapattım çünkü onunla tartışmanın gerçekten bir anlamı yoktu ve yemeğin geri kalanı

gergin bir sessizlik içinde geçti.

Ama st kata çıktığımda söyledikleri beni hâlâ rahatsız ediyordu. O adamlar hakkında çok az şey biliyordu, ama bu onu onlar hakkında çılgınca varsayımlarda bulunmaktan alıkoymamıştı. Tıpkı liseye birlikte gittiğim çoğu insan gibi annem de gerçeklerden çok dedikodularla ilgileniyordu.

Kahvemden bir yudum daha almak için durakladım. Manson'ın bana verdiği listenin neredeyse tamamını bitirmiştim ve sorular oldukça anlaşılmaz hale gelmişti. "Katoptronophilia "nın tanımını Google'da aramam gerekti, ancak bunun ayna karşısında seks yaparak tahrik olmak anlamına geldiğini fark ettim.

Bu benim için ilgi ölçeğinde beş üzerinden beşti, aklımın ucundan bile geçmeyen düzinelerce başka fetişle birlikte.

Aşırı esaret. Darbe oyunu. Kırbalar, zincirler, ev içi disiplin, işaretleme, yara izi bırakma, aşağılama; liste uzayıp gidiyordu. Garip bir şekilde, böyle bir listede ilgilendiğim şeyleri görmek güven vericiydi. Dışarıda bir yerlerde birilerinin - birkaç kişiden daha fazla birilerinin - benimle aynı arzulara sahipti. Ama aynı zamanda boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissetmeme neden oldu.

şaplak ve kelepçe kabul edilebilir derecede sapıkça, hatta biraz da modaya uygun geliyordu. Ancak takip etme, kaçırma ve esaret fetişleri vardı ve bunların hepsi beni neredeyse arzudan titretiyordu. Bunlar "rıza dayalı rıza göstermeme" şemsiyesi altına giriyordu ve itaatkâr kişinin istekli olmadığı rolünü oynamasını içeriyordu. Hepsi benden beş üzerinden beş aldı.

Gece 1'e kadar tüm sayfayı tamamlamıştım ve ilham verdiği fanteziler yüzünden koltuğımda kıvranıyordum.

En azından bitmişti ve yatmadan önce vibratrmle kk bir randevu yapabilirdim. Ama...

Lanet olsun. Aptal kuralları. İzin almadan mastürbasyon yapmamam gerekiyordu ve yine aklıma şu soru geldi: Nereden bileceklerdi ki?

Sayfaları telefonuma kaydettim ve Vincent'in kurduğu grup sohbetine mesajla birlikte ekledim: **Eğer bu liste siz drdnzden başka birinin gözünün önüne gelirse, SENİ ÖLDÜRÜRÜM.**

Telefonumu masamın üzerine bıraktım, kapımı kilitledim ve yatağımın altında seks oyuncaklarımı sakladığım kutuyu aradım. Çok büyük bir koleksiyon değildi ama iyi kullanılmıştı. Normalde kutuyu açtığımda böyle bir heyecan hissetmezdim, ama bunu onların emirlerine karşı yaptığımı bilmek kendimi özellikle yaramaz hissettirdi.

Kıçım son yediğim şaplaktan dolayı hâlâ acıyordu ama yine de bir kuralı çiğnemeye hazırdım. Kurallarla aramın iyi olmadığı konusunda onları uyarmalıyđım.

Telefonum tekrar çaldı ve i çektim. Çocuklardan en az birinin uyanık olacağını tahmin etmeliyđim. Vibratrm kutusundan çıkarıp yatağa attım ve mesaja bakmadan önce yastıklarımın arasına uzandım. Manson'dan gelmişti.

Müşterilerimizin zel bilgileri bizim için son derece önemlidir. Kk kirli sırrınız güvende.

Ekrana bakarken, onun listeyi incelediğini hayal ettim. Hoşlandığımı itiraf edeceğimi hiç düşünmediğim sapkınlıklar için bile acımasızca dürüst olmuştum. Listeyi doldururken kendimi çılgınca cesur hissetmiştim ama şimdi elimden çıktığı için gergindim.

Listelerinizi ne zaman göreceğim? Sana da biraz şantaj malzemesi bulmamın adil olacağını düşünüyorum. Ben de cevap verdim.

Lucas'tan bir mesaj geldi. **Ortaya çıkmasından korkmuyorsak şantaj sayılmaz. Eğer halk nasıl seviştiğimi bilmek istiyorsa, benim için sorun yok.**

Başımı salladım ve kendime rağmen gülümsedim. Lucas'ın tam olarak neyi sevdiğini dinleyen herkese yüksek sesle ilan ettiğini hayal etmek kolaydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Manson bir ek ile cevap verdi. Sonra Lucas, sonra Jason. Sonra tekrar Jason,

Mesajla birlikte: **Bu Vince'in. İştaymış.**

Vincent'in barmen olarak çalıştığını hayal meyal hatırlıyordum ama nerede çalıştından emin değildim. Önce Manson'ın ekini açtım, listeye göz gezdirmekten kendimi alamadım. Gözlerim açılırken kalçalarım birbirine biraz daha sıkıştı ve okurken kendimi alt dudağımı sıkarken buldum. İlgi alanlarımızın benzer olduğunu her fark ettiğimde, kalbim heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi göğsümde küçük bir çarpıntı oluyordu.

Verdiği cevapları okumak beklediğimden çok daha fazla tahrik ediciydi. Vibratörüne uzandım, çalıştırdım ve yavaşça iç uyluklarımın üzerinde gezdirdim. Yaralanmayı ilgi ölçeğinde beş olarak değerlendirmişti ve hemen parmağıma kazınmış minik kalbi düşündüm. Etimi kesip biçmesinde, kanımın gözümün önünde akıp gitmesini izlemesinde dayanılmaz derecede erotik bir şeyler vardı.

Beni yara açacak kadar derinden kesmesine izin vermek nasıl bir şey olurdu? Beni incitmemesi için ona yalvarmak ve durmayacağını bilerek bana gülümsemesini sağlamak -

Kendini tatmin etmek üzere misin, Jessica?

Telefonum neredeyse parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Mesaj Lucas'tan geliyordu.

Aceleyle geri mesaj attım. **Bana izinsiz yapamayacağımı söylemiştin.**

Demek kuralları hatırlıyorsun, diye karşılık verdi Manson. Neden şimdiden onları çiğniyorsun, velet?

Yine şaplak yemeye mi çalışıyorsun?

Vibratörü bırak ve onun yerine izin için yalvarmaya başla, diyordu Lucas'ın bir sonraki mesajı. Kahretsin, çoktan sıçıp batırmıştım. Ama bunu nereden *biliyorlardı*? Neler oluyordu?

Kaşlarımı çatarak vibratörü kapattım ve bir kenara koydum. Perdelerim açıldı ve cama doğru eğilip bahçeye baktım. Dışarıda karanlıktan başka bir şey yoktu ama...

Telefonumu tekrar kaptım. **Neredesin sen? Vibratör kullandığımı nereden bildin?**

Lucas'ın bir sonraki mesajı çabuk geldi. **Nerede olduğum önemli değil. Ama o oyuncacı tekrar eline alıp izinsiz kullanmaya başlarsan haberim olur.**

Lucas'ın mesajına bir fotoğraf eklenmişti ve yüklenmesi için beklemem gerekti. Ama yüklendiğinde nefesim kesildi.

Yatak odamın penceresinin fotoğrafıydı. Perdeler açıldı ve ışık yanıyordu. Açı aşağıda bir yerden çekilmişti. Tekrar cama doğru tırmandım ve bahçeye çok daha dikkatli baktım. Çalılar, ağaçlar, ahşap çit, çöp kutularının arkası... hiçbir şey yoktu.

Bu seni korkutuyor mu? Seni izlediğimi bilmek?

Mesajına baktım, sonra tekrar karanlığa döndüm. Beni korkutmuyordu, tam olarak değil. Bu his farklıydı.

Ne zamandır beni izliyorsun? Ben yazdım.

Önemli değil. Sadece sana orgazm izni verdiğim için kendini şanslı say.

Vincent ilk kez yanıt verdi, ama sadece gülen bir emoji ve konfeti efektiydi. Lanet olası palyaço. Parmaklarım tuşların üzerinde uçtu.

Ne yapmam gerekiyor?

Yanıtını beklerken parmaklarım hızla yatağa vuruyordu. Sürekli pencereye bakıyordum. İkinci katta olmama rağmen, kafamı kaldırıp baktığımda Lucas'ın dışarıda, karanlıktan bana baktığını göreceğime dair mantıksız bir korku duyuyordum.

Pencerenin önündeki yatağına diz çök ve bana bir gösteri yap.

Alt dudağımı çiğneyerek uzun süre metne baktım. Reddedip uyuyabilirdim ama zaten sıcak ve rahatsızdım. Bunu yapmanın bir yolunu bulmazsam uyku kolay kolay gelmeyecekti.

Gerin.

Gecenin bir yarısıydı ve sokağımızdaki diğer tüm evler karanlıktı. Ama ya biri beni gördüyse?

Evet ya da hayır. Sıkılmadan önce.

Kalbim küt küt atarken yatağın üzerinden sürünerek pencerenin önünde diz çöktüm. Dışarıda bir yerlerde Lucas beni izliyordu. Karnımdaki o için için yanan ateş intikam ateşiyle alevlendi. Pijama pantolonumun kemerini dizlerimin etrafında toplanana kadar çekiştirdim ve karanlığa bakarken endişeyle dudaklarımı yaladım. Ama yüzüm cama yaklaştığı sürece görebildiğim tek şey bana bakan kendi yüz ifademdi.

İşte iyi bir kız. Eve gittiğimde çocuklara göstermem için bana seksi bir şeyler ver. Kaydedeceğim.

Vibratörü elime aldım ve derin bir nefes alarak açtım. İlk başta yavaşça başladım, hafifçe karnıma dokundum ve kasık tepemin üzerinde okşadım. Hepsi beni bunu yaparken görecekti. Lucas eve gidecek, onlara bu videoyu gösterecekti.

Onunla otuzbir çekerler miydi? Beni gördüklerinde kendilerini okşayacaklar, ben tatmak için orada bile değilken döllerini dökecekler miydi? Bu düşünce nefesimin kesilmesine neden oldu.

Telefonumu bir kenara bırakmıştım ama ekranı hâlâ görebiliyordum.

O şeyi en yüksek ayara getirsen iyi olur.

Oyuncağımın düğmesini diğer yöne doğru çevirerek durakladım. Titreşimler güçlendi ve elimde yankılanmaya başladı. Bu ayarı nadiren kullanırdım; beni sıfırdan yüze o kadar hızlı çıkarıyordu ki neredeyse acı veriyordu. Bacaklarımın arasında hareket ettirdim, klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce gücüne alışmaya çalıştım.

Korkakça davranma. Seni titrerken görmek istiyorum.

En azından vibratörü klitorisime bastırırken inlediğimi duyamıyordu.

"Oooh, kahretsin," diye fısıldadım, vibratörü tekrar hareket ettirirken ağır bir şekilde nefes verdim. Bu beni yavaşça orgazma ulaştıracak türden bir hız değildi. Orgazmımı içimden söküp çıkaracak ve beni onunla dövecekti.

Vibratörü uzaklaştırmaya devam edersen, gelip seni yatağa bağlayacağım ve bütün gece bacaklarının arasında onunla yatmanı sağlayacağım. Lanet kuralları çiğnemek istedin, olacağı buydu.

İnledim, vibratörü tekrar yerinde tutarken ellerim titriyordu. Pencerenin önünde dik durmak için mücadele ettim, bacaklarım hızla ağrımaya başladı. Klitorisim kısır titreşimlerden geri çekilmek istiyordu ama vücudum hala tepki veriyordu. Gerilim acımasızca artıyordu.

Nasıl hissediyorsun, fucktoy? Senin için biraz fazla mı?

Akılsızca başımı salladım, kalçalarımı titreşimlere karşı salladım. Bir oyuncaktan başka bir şey olarak anılmanın lezzetli ve aşağılayıcı bir yanı vardı.

Her santimim gergindi, orgazma doğru o kadar hızlı yükseliyordum ki tek bir kasımı bile gevşetmeyi başaramıyordum. Ses çıkarmamak için nefesimi tuttum, ama bu kırılgan otokontrol bile kırılacaktı.

Sakin durma. Kendini benim için boşalt. Ben sana durman için izin verene kadar vibratörü orada tut.

"Siktir..." Sesim çatladı. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Boşalırken iki büklüm oldum ve boştaki elimi ağzıma götürerek iniltiyi bastırmaya çalıştım.

Tanrım, bu çok fazlaydı. Acıttı - çok iyi hissettirdi, ama *acıttı*.

Otur. Sakın yüzünü benden saklamaya kalkma.

Zar zor başardım. Başımı sallıyor, sanki beni duyabiliyormuş gibi tekrar tekrar "lütfen" diye fısıldıyordum. Sanki Lucas merhameti umursuyormuş gibi.

Ağlayacak gibi görünüyor çocuklar. Durmasına izin vereyim mi?

Vincent'tan bir konfeti mesajı daha geldi. Klitorisimin kırılmak üzere olduğunu hissetmeseydim çıldırırdım.

Bırak ağlasın. Lanet olsun, Manson.

Bir dakika daha gitmesini sağla. Altmış saniye. Jason'ın fikri en azından görünürde bir son veriyordu. Elimi cama dayadım, kendi yüzümün yansıması dayanılmayacak kadar fazlaydı. Saçlarım dağılmış, yanaklarım pembeleşmiş, nefes nefese kaldığım için ağzım açık kalmıştı. Tanrım, klitorisim o kadar hassastı ki bir tüy bile beni ürkütebilirdi. Ama bu? Bu bir işkenceydi. Başka bir orgazma doğru ilerlemiyordum; hala sonuncusunun sonunda oyalanıyordum. Kapana kısılmıştım, zevk arafında asılı kalmıştım.

Bu altmış saniye. Dur.

Rahatlamaktan neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım. Vibratörü kapattım ve yere attım, nefesimi toplamaya çalışırken yatağa yığıldım. Bacaklarım seğiriyordu, klitorisim sanki elektrot bağlanmış gibi hissediyordu. Bana dokunmamışlardı bile ama beni bu hale getirmişlerdi. Gözlerim kamaşmış bir şekilde ekrana bakarken telefonum çalmaya devam etti.

**Sanırım onu ben
öldürdüm çocuklar.
Huzur içinde yat,
meleğim.**

Vincent bu sefer işi değiştirdi ve biraz havai fişek gönderdi.

Yataktan kalkıp duşa giremeyecek kadar yorgundum. Onlara iğneleyici bir yanıt bile gönderemeyecek kadar yorgundum. Battaniyenin altına girdim ve yorgun bedenim birkaç dakika içinde uykuya daldı.

LUCAS

Çocukken hep bir tırmanıcı olmuşumdur. Çocukluk evimin etrafında yetişen devasa meşe ağaçlarının dallarına tırmanır, çıkabildiğim kadar yükseğe çıkardım. Bazen ailemden saklanmak için olurdu, çünkü o zamanlar başım hep belaya girerdi, ama çoğunlukla dünyaya tepeden bakma hissini severdim.

Yukarıdan, beni korkutan her şey çok uzaktaydı. Yukarıda dokunulmazdım, nasırlı çıplak ayaklarım sık yaprakların arasında beni dengede tutuyordu. Saatlerce saklanabilir, hatta bazen uykuya dalabilirdim. Gerçi ağabeyim bunu yapmamdan nefret ederdi, çünkü uyku sırasında tünediğim yerden yuvarlanıp boynumu kıracağımı düşünürdü.

Bir ağaca tırmanmayalı uzun zaman olmuştu ama Jessica'nın penceresinin önündeki büyük kavağın dallarına tırmandığımda kendimi her zamanki kadar doğal hissettim. Yapraklarla kaplıydı, beni onun görüş alanından koruyor ama onu bana tamamen görünür kılıyordu. Perdelerini açık tutuyor, masasında oturmuş Manson'ın ona verdiği kâğıdı dolduruyordu. Yatağı pencerenin hemen yanındaydı, çok sayıda yastık ve birkaç kabarık doldurulmuş hayvanla kaplıydı.

Böyle oyuncakları sever miydi? Mümkün olduğunca acı verici bir şekilde sevimli olması için kasıtlı olarak tasarlanmış, büyük gözlü kabarık şeyleri? Bana hiç sevimli bir kız gibi gelmemiştii ama ne bilebilirdim ki? Odasında çok fazla pembe vardı, yumuşak pasteller ve narin cam figürler. Birden fazla kupa ve madalya rafı vardı.

- Amigo kız yarışmalarından, sanırım.

Hâlâ o zamanki gibi split yapabiliyor muydu? Futbol maçlarından ve beni uzaktan sporcuların bölgesine sokacak her şeyden kaçınmıştım ama onu birçok kez antrenmanda görmüştüm. Onu izlemek konusunda hep ketum davrandım ama kampüsün her yerinde saklanma noktalarım vardı. Genellikle spor salonunun çatısına gizlice çıkar, birkaç sigara içer ve onun sahada taklalar atmasını, takımındaki diğer kızlara bağırarak talimatlar vermesini izlerdim.

O zamanlar da pek iyi geçinemiyorduk. Wickeston'a nakil öğrenci olarak gelmişim, dokuzuncu sınıfa geçmek için ikinci denememi yapıyordum ve o bana hemen burun kıvrırmıştı. Gerçi buna alışmıştım. Önceki okulum da daha iyi değildi. En azından Wickeston'da insanlar benim hakkımda hiçbir şey bilmiyordu. Kardeşimi bilmiyorlardı; Benji Bent'in adını yerel haberlerde görmemişlerdi.

İlk başta neden penceresinin önünde olduğumu tam olarak bilmiyordum ama bunu sadece merak olarak değerlendirdim. Bu kadının bizimle böyle bir anlaşma yapmak istemesinin sebebi neydi? Birlikte gidebileceği bir düzine başka seçenek varken neden zahmet ediyordu?

Bu onun için bir oyundu; reddedemeyeceği bir başka cesaretti. Ama bu oyunu bizden, benden daha iyi oynayabileceğini düşünüyorsa fena halde yanılıyordu.

Yine de sınırlarını yazma işini bu kadar ciddiye alıyor görünmesi beni etkiledi. Dizüstü bilgisayarını açık tutuyor, ara sıra bir şeyler yazıyor ve arama sonuçlarında geziniyordu. Sonunda bitirip sonucu grup sohbetine gönderene kadar saatlerce odaklanmaya devam etti.

Listeyi açtım ve hızlıca kaydardım. Düzgün bir şekilde incelemek için zaman ayırmam gerekecekti, ama burada değil, Jess vibratörünü yeni çıkarmışken ve açıkça onu kullanmaya niyetliyken değil.

Ne yaramaz bir kız, zevkini bizden saklayabileceğini sanıyor.

Boşalırken çıkardığı sesleri duymak için soğuk para ödeyebilirdim, talimatlarıma uyarken bir elini pencere camına bastırdı. Dudaklarını ayırışını, nefes nefese kalışını, tüm vücudunun şiddetten titreyişini... Tüm bu süre boyunca taş gibi olmuştum. Onun böyle titrediğini *hissetmek* istiyordum. Onu o güzel pembe yatak odasında sıkıştırmak, ailesinin adımı inlediğini duymaması için ağzını kapatmak ve onu yatağa yapıştırmak istiyordum.

O gece aperiati. Ana yemek için aklıktan ölüyordum.

Güne genellikle evin geri kalanından çok daha erken başlardım, ama hepimizin programı biraz farklıydı. Vincent Perşembe, Cuma ve hafta sonları gece vardiyasında çalışıyordu, bu yüzden gündüz saatlerinde genellikle uyuyordu. Jason'ın uykusu her zaman berbattı, bu yüzden ne zaman uyanık olacağı belli olmazdı ve Manson izin versek öğlene kadar seve seve uyurdu. Ama ben şafağın ilk ışıklarıyla uyanıyordum, bu da bana verandada oturup bir sigara ve sade kahve içmek için yeterli zamanı veriyordu.

Doğu gökyüzünün yavaş yavaş aydınlandığı ve sisin yumuşak beyaz bir örtü gibi toprağın üzerinde uzandığı o şafak öncesi saatleri severdim. Sesler kısılmıştı, hava hala gevrek ve hafif serindi. Dünya beni düşüncelerimle baş başa bırakarak uyuyormuş gibi hissediyordum.

Ancak o sabah erken kalkan tek kişi ben değildim. Garaj kapısı açıktı ve arabaların arasında dolaşırken Jason'ın mavi saçlarını gördüm. Muhtemelen bütün gece uyanıktı.

Son birkaç gün göz açıp kapayıncaya kadar geçmişti ama sabahtan akşama kadar çalışmak insana bunu yaptırıyor. Manson arabaları tamir ettirmek için sigortayla uğraşmakla meşgul olduğundan, dükkândaki boşluğu ben doldurmuştum, Vincent da yardım etmek için izin günlerini kullanıyordu. Hepimiz gergindik ama bunun tek nedeni günlük streslerimizin birikmiş olması değildi.

Oynamak için can attığımız yeni bir oyuncağımız vardı ve sorumluluklar yolumuza çıkıyordu. Jessica düşüncelerimi çok sık meşgul ediyor, daha önemli işlere odaklanmam gerekirken aklıma giriyordu. Ama tek düşünen ben değildim.

Manson bir gece önce beni o kadar sert sikmişti ki bu sabah kaskatı kesilmiştim. Olabildiğince sert seviyordum, bu yüzden şikayet etmiyordum, ama huzursuz olduğunda özellikle acımasızdı - ve Jess onu cehennem gibi huzursuz ediyordu. Jess'in ne yapacağı belli olmazdı, kafası çok karışık ve tüm bu gerginlik içinde birikerek neredeyse patlayacak hale gelmesine neden oluyordu.

Manson kontrolü ele alırken yorgun zihnimin dinlenmesine izin vererek uzun bir günü bitirmek rahatlatıcıydı. Ama Manson dibe vuruyordu ve ben yer değiştirmeyi seviyordum. O beni sikerken, ben de Jess'i sikmeyi düşünüyordum.

Artık onunla oynamak bize aitti, ama gece yarısından sonra yatağa yığılıp erken kalktığımızda, gecenin bir yarısı onu uykusundan kaldırmaya çalışmak pek mantıklı gelmiyordu. Bu artık lise değildi; ilgilenmemiz gereken işlerimiz ve sorumluluklarımız vardı. Bunun yerine, Manson sabahları onu sınıra getirdi ve orgazmın eşiğinde nefes nefese kaldığı videoları grup sohbetine göndererek eylemi kaydetti. Muhtemelen bizim için onun için olduğu kadar işkence edici değildi, ama kesinlikle kendini kontrol etmeyi kolaylaştırmıyordu.

Titreyen bir eliyle vibratörü kavrarken, diğer eliyle de ailesinin onu duymadığından emin olmak için inleyen ağzını kapattığı videoyu izlediğimde, her güne durmak bilmeyen bir ereksiyonla başlıyordum.

Sadece yeni oyuncağımıza alışmak için doğru fırsata ihtiyacımız vardı, onu kendimize saklayabileceğimiz bir fırsata.

Verandadan kalktım ve sigaradan arta kalanları atmadan önce ağrıyan sırtımı gerdim. Garajda

Jason'ın yanına gitmek için bahçede yürürken kahvemi de yanıma aldım.

"Erken mi uyandın yoksa hiç uyumadın mı?" Jason'ı el süpürgesi tutarken buldum.

Z'sinin kapıları ardına kadar açtı. Koltuklarda ve yerlerde kalan kırık cam parçalarını temizliyor, her köşeye dikkatlice girip çıkıyordu. Haribo yanında yatıyordu ve ben içeri girerken bana ters ters baktı. O küçük köpek hayatımda gördüğüm en büyük tavırlara sahipti. Teknik olarak Vincent'a aitti ama sanki adamın korunmaya ihtiyacı varmış gibi sürekli Jason'ı takip ediyordu.

Vincent'ın kendisinden farklı değil.

"Uyuyamadım," dedi süpürgeyi kapatırken. "Vince'le bugün kaportacıya gideceğiz, o yüzden temizlenmem gerektiğini düşündüm. Hafta sonu Dante'lerde kalacağız, böylece Vincent işe gidip gelmek zorunda kalmayacak."

Dante yakın bir arkadaşımızdı ve ilk müşterilerimizden biriydi; T-Bird'ünü pistte sürekli olarak düşük 10'larda koşan bir canavar haline getirmiştik. Vincent'ın işine bizden çok daha yakın oturuyordu, bu yüzden haftanın dört günü kulübe gidip gelmek yerine, Vince bazen Dante'nin evinde kalıyordu.

Kahvemi yudumlarken Jason'ın kapıları çarpmasını izledim. Vincent'la gitmesi iyi olmuştu - Jason uyumadığı zaman huysuz bir pisliğe dönüşüyordu, ama ne olursa olsun günlerce ayakta kalıyordu ve kendi haline bırakılırsa daha da kötüleşiyordu. Bir projeye kafayı takar ve beyni bir kez çalışmaya başladı mı, bayılana ya da Vincent onu zorlayana kadar durmazdı.

"Öğleden sonra geleceğini sanıyordum," dedim. "Saat sabahın altısı on beşi."

İç geçirdi, eğilip Haribo'yu almak için durakladı. "Evet, dediğim gibi, uyuyamadım. Kırk sekiz saattir uyanıkım, şimdi yetmiş ikiyi deneyebilirim." "Vince bunu yaptığını biliyor mu? Çok kızacak."

Jason yanıt olarak yine homurdandı. Vincent'ı mısır gevreğine uyku hapi falan koymaya ikna etmem gerekecekti. Bir tabureye çökmüş, küçük köpeğin karnını okşuyordu.

"Jess'in listesine baktın mı?" dedi. Onu bu kadar sinirli yapan şeyin Jess olduğunu tahmin etmek kolaydı.

"Evet." Birkaç gece üst üste iyice çalışmıştım. Bazen en sevdiğim bölümleri tekrar gözden geçiriyordum, sadece "takip edilme" ve "kaçırılma" konusundaki ilgisinin gerçekten beş üzerinden beş olduğunu kendime hatırlatmak için. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Bazı şeylerin ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum, dostum. Bu hatun altın duşlardan hoşlanmıyor. Buna inanmıyorum."

"Sanırım deneyip öğrenmen gerekecek," dedim ve başını sallarken güldü. "Hepimiz onun bir ucube olduğunu biliyoruz. Görünüşünü korumaya ve ailesini memnun etmeye çalışıyor."

Gözlerini devirdi. "Ne zaman kaybı." Durakladı, kuş sesleri sessizliği doldururken güneş ışığı ağaçların arasından içeri süzülüyordu. "Lafı açılmışken... ailesi bugün şehir dışına çıkıyor."

Bu dikkatimi çekti. "Oh, öyle mi? Bunu nasıl öğrendin?"

"Facebook," dedi. "Yıldönümleri için Cabo'ya uçuyorlar ve bir hafta boyunca orada olacaklar. Küçük kız kardeşi bir arkadaşında kalıyor."

"Ailesinin şifrelerini çoktan aldın mı?"

"Hayır, ortada karanlık bir durum yok," dedi. "Annesi sanki kendi anılarını yazıyormuş gibi kişisel bilgilerini gerçek zamanlı olarak paylaşıyor. Denememe bile gerek kalmadı."

"Kim karanlık işler çeviriyor?"

Manson kollarını açarak garaja doğru yürüdü.

"Vay, vay, bakın kim sabahın köründe yataktan kalkmış," dedim. Kahvemi almasına izin verdim ve o da hayatı buna bağlıymış gibi kahvemi yudumladı. "Zombi gibi görünüyorsun. Ayrıca Jessica'nın ailesi bugün şehir dışına çıkıyor. O evde tek başına kalacak ve misafir bekleyecek."

Bu onu hemen uyandırdı. "Kahretsin, görünüşe göre bu akşam programımda bir boşluk var. Bu gece

programında

ona sürpriz bir ziyarette bulunacağım. Yalnız kalmasını istemeyiz."

"Ama küçük bir sorun var," dedim. "Evinde güvenlik sistemi var."

Jason başını bize doğru sallıyordu. "Sanırım sadece kapıyı çalmak eğlenceli olmazdı?" "Sadece *çalmak mı*?" Manson öyle dedi. "O zaman sürpriz olmazdı. Hayal gücün nerede senin?"

"Onu dinleme," dedim. "Üç gündür uyumadığı için sinirli."

"Tanrım, dostum, hâlâ uyumuyor musun?" Manson'ın kaşları endişeyle çatıldı. "Aklını kaçıracaksın."

"Tamam, tamam, anladım, uyumam gerek." Haribo'yu yere bıraktı ve konuyu geçiştirmek istercesine elini salladı. "Ama Jessica'nın evine zorla gireceksen yardıma ihtiyacın olacak." Küçük bir sırıtışla kollarını iki yana açtı. "Ve ben tam da bunu yapabilecek bir dâhiyim."

Manson homurdandı, "Dahi, ha?"

"Güvenlik sistemi sorununuzu halledene kadar hakaret etmeyi bırakın," dedi. "Ne de olsa bunu sadece kalbimin iyiliği için yapıyorum. Bu pisliği halletmem gerektiğini düşünürsek, sizin oyununuza katılacak değilim." Başparmağını Z'ye doğru salladı.

Manson masumca ellerini kaldırdı. "Oh, tabii, tabii. Bunu yapabilecek en zeki kişi kesinlikle sensin." "Evdeki en zeki adam," dedim. "Sen olmasan biz ne yapardık?"

"Bu daha iyi. Jess'in evine ne zaman girmek istiyordun?" Manson'a baktım. "Gün batımı mı?"

Başını salladı. "Gün batımı."

"Ürkütücü," dedi Jason. "Vincent ve ben yola çıkmadan önce biraz sihir yapacağım. Eminim Jess ilk randevunuz için bu kadar düşünmenize bayılacaktır."

JESSICA

En son ne zaman sadece kendime ait bir evim olduğunu hatırlayamıyordum. Üniversitede yurtta kalırken üç oda arkadaşım daha vardı, yani her zaman birileri mutlaka orada olurdu. Ama bu sabah ailem Cabo'ya giden uçaklarına yetişmek için erkenden yola çıkmış, dün gece Stephanie'yi bir arkadaşında kalması için bırakmışlardı. Evde istediğimi yapmak için tamamen özgürdüm.

Birkaç yıl önce olsa, bu fırsatı elimden gelen en gürültülü ve en çirkin partiyi vermek için kullanırdım. Yıllar boyunca ailemin evinde gerçekten çılgın birkaç parti vermeyi başarmıştım ve hala hiçbir fikirleri yoktu.

Ama şimdi tek istediğim rahatlamak için bir gündü, özellikle de işte geçirdiğim zor bir sabahtan sonra. Patronum beni en seçici -ve en zengin- müşterilerinden biriyle çalışmam için görevlendirmiş ve adamın her gün gönderdiği uzun ve abuk sabuk e-postaları yanıtlama sorumluluğunu bana vermişti. Adamın o kadar çok sorusu vardı ki çoğu zaman kendimi tekrar ediyormuşum gibi hissediyordum ama patronumun en önemli müşterilerinden biriyle kişisel olarak ilgilenmemi istemesi beni heyecanlandırıyordu.

İşim biter bitmez, şık kıyafetlerimi çıkardım ve büyük boy bir tişört giydim.
- pantolona gerek yok. Kanepede atıştırmalıklar yedim ve istediğim kadar yüksek sesle müzik çaldım. Son birkaç gündür spor salonuna gitmemiştim ve kendime bunun tembellik yaptığım son gün olduğunu, bu yüzden de bundan faydalanmam gerektiğini söyledim. Bundan sonra rutinime geri dönmek zorundaydım.

Yine de, artık bana emir veren dört adamım olduğu için rutinim farklı olacaktı.
O hafta her sabah, Manson'dan gelen ve kendimi sınırlamamı emreden bir mesajla uyandım. Sabahın ilk saatlerinde vibratörüm bacaklarımın arasında yatarken, durmak zorunda kalmadan önce kendimi orgazmın en uç noktasına getirmeme izin verilmesi bir işkenceydi.

Bana gönderdikleri sapkınlık listelerine bakmamaya çalışıyordum, çünkü bunun beni heyecanlandıracağını ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmayacağını biliyordum. Ama o akşam dayanamadım. Kanepeye yerleştim ve alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırarak listelerini yavaşça gözden geçirdim.

Orgazm kontrolünün Manson için beş üzerinden beş olduğunu görmek beni hiç şaşırtmadı. Bundan ne kadar hoşlandığımı zaten çok iyi biliyordum. Hepsi de rızaya dayalı rızasızlığa ilgi duyduklarını söylüyordu; Lucas ve Jason bunu sadece veren olarak değil, alan olarak da en üst sıraya koyuyordu.

İçimde hep birbirleriyle seviştiklerine dair bir his vardı, arkadaşlığın ötesinde bir yoldaşlıkları vardı. Vincent ve Jason yıllardır çok da gizli olmayan bir şekilde çıkıyorlardı ve Manson'ın biseksüel olduğunu biliyordum. Lucas her zaman bir gizemdi ama onu Manson'la garajda birlikte gördüğümünden beri gizemi çok daha azalmıştı.

Tek eşli değillerdi; bu çok açıktı.
Bu benim için yeni bir bölgeydi. Tek eşliliğin çiğnenemez bir kural olduğu ilişkiler yaşamaya alışmıştım. Başka birine çok uzun süre bakmak bile önceki partnerlerimle kavga etmeme neden olmuştu. Sanki kıskanç ve sahiplenici olmam *gerekiyormuş gibi* hissediyordum ama açıkçası bu durumda mantıklı gelmiyordu.

Veronica'nın onlarla birlikte olma ihtimaline çok kızmıştım; ama onun gibi çıkarıcı, işbirlikçi, şeytani bir pislikle vakit geçirme düşüncesi beni üzüyordu. Veronica'yla sinirlenmemek için çok fazla geçmişim vardı.

Hâlâ bu konuyu önemseydiğim için kendimi biraz aptal gibi hissediyordum; çok ciddi bir şeymiş gibi geliyordu. Ama artık işin tam ortasıydım. Onlarla seks yapmayı, onlara boyun eğmeyi, istediklerini yapabilecekleri oyuncakları olmayı kabul etmişim. Sanırım bu, başka kiminle seks yaptıklarını önemsememe izin verilmesi için yeterince büyük bir yatırımdı.

Ayrıca, Veronica için fazla iyiydiler. Daha iyisini hak ediyorlardı.

Kanepede uzanırken buzlu çayımı yudumlayarak okumaya devam ettim. Vincent esaretin neredeyse her alanında üst sıralarda yer alıyordu, ki bu şaşırtıcı değildi. Her türlü kısıtlama onun için beşinci sıradaydı, çoğu darbe türü gibi: kırbaçlama, şaplak atma, tokatlama. Jason, tanımlarını Google'da aramam gereken tüm garip sapkınlıklara sahipti, ama en azından kelime dağarcığımı genişletti. Kendi listemi doldurana kadar "omorashi"nin ne olduğunu bilmiyordum.

Şimdi öğrendiğime göre, kendimden daha da dehşete düşmüştüm. Neden bu garip şeyleri sevmek zorundaydım ki?

Kendimi çok fazla zorluyordum. Bu listeleri daha uzun süre incelemeye devam etmek cinsel işkence olarak nitelendirilebilirdi, özellikle de rahatlama umudum yokken. Manson beni mümkün olduğunca uzun süre kenarda bekleterek cezalandırmaya kararlı görünüyordu.

Bunun yerine eskiz defterimi ve kalemlerimi çıkardım ve çizmeye başladım. Henüz bir tasarımcı olarak işe alınmamış olabilirdim ama yine de pratik yapmam ve becerilerimi geliştirdiğimden emin olmam gerekiyordu. Enerjimi yeniden odaklamama yardımcı oldu, tüm konsantrasyonum kâğıt üzerindeki her dikkatli grafit darbesine gitti. Kendimi hiçbir zaman bir sanatçı olarak görmemiştim ama bir yapı tasarlamak sanatsal vizyondan daha fazlasını gerektiriyordu. Boyutlar doğru olmalı, şekil ve düzen göze hitap etmeli ve duyulara hitap etmeliydi.

Başta nereye varmak istediğimden tam olarak emin değildim ama çok geçmeden Manson'ın evi kağıdımın üzerinde şekillenmeye başladı. Yeni bir ön sundurma ile çizdim, ahşaptaki küçük ayrıntılara ve pencerelerin etrafındaki çerçevelere odaklandım.

Gerçekçi değildi ama amaç da buydu zaten. İşimin büyük bir kısmı, bir binanın ya da arazinin içindeki potansiyeli, ne olabileceğini hayal edebilmektir. Bu olasılığın yakalanması, kağıda dökülmesi ve gerçeğe dönüştürülmeden önce mükemmelleştirilmesi gerekiyordu.

Ne olduğunu anlamadan zaman benden uzaklaşmıştı. Başımı çizim defterimden kaldırıp boynumdaki ağrıyı hafifletmeye çalıştığımda dışarısı çoktan kararmıştı. Çizimimi bir kenara bırakıp telefonumu elime aldım ve Danielle'den gelen başka bir mesaj buldum.

Hey kızım! Billy'nin yerine gitmeye var mısın? Karaoke gecesi!

İçimi çektim ve telefonumu kanepenin üzerine fırlattım. Hayır, geceyi Danielle, Nate ve yanlarında getirdikleri başka kim varsa onlarla bir barda geçirmek istemiyordum. Danielle'in de ne yaptığını çok iyi biliyordum. Bana bir ders verdiklerini, başımı eğip gruba uyum sağlamam için beni birkaç basamak aşağı indirdiklerini düşünüyordu.

Takıma yeni katılan kızlara da aynı şeyi yapardık. Takıma biraz fazla kendini beğenmiş biri gelirse, onu kırmanın bir yolunu bulur, sonra da onu yakınımızda tutarak iyi niyetimizi geri kazanmasını sağlardık.

Berbattı. Wickeston'ın amigo takımının bu kadar kötü görülmesinin bir nedeni vardı.

- Öyle kalmasını sağlamaya yardım ettim.

Ayrıca, annem ya da kız kardeşim sıkıcı olduklarından şikâyet etmeden istediğim belgeseli izleme fırsatım varken neden bir bara gideyim ki? Mikrodalgaya bir paket patlamış mısır koydum ve pişmesini beklerken mutfak adasına oturup telefonumda düşüncesizce gezindim.

Tıklayın.

Durakladım. Merdivenlerin altındaki deponun mandalının sesine tıpatıp benziyordu. Bu *olamazdı*.

belli ki öyleydi. Ama o zaman... o ses neydi?

Adadan aşağı kaydım ve koridora baktım. Depo odasının kapısı kapalıydı. Tek ses merdivenin yanındaki rafta duran dekoratif ahşap saatin yavaşça *tik tak* yapmasından geliyordu

bir sonraki saate doğru. Ev o kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi.

Patlamış mısır çekirdeklerinden ilki patladı ve çıkan ses beni öyle bir sıçrattı ki güldüm. Evde yalnız kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki; gerçekten korkmaya başlamıştım. Mutfığa geri döndüm ve annemin şarap koleksiyonuna göz attıktan sonra kendime bir bardak Moscato doldurdum. Bu sakinleşmeme yardımcı olacaktı.

Patlamış mısıрім ve şarabımla oturma odasına döndüm ama artık pantolonsuz dolaşmaya devam edemeyecek kadar üşüyordum. Eşofmanlarımı almak için merdivenlere yönelmişim ki giriş holüne tekrar girdim ve bir şeylerin değiştiğini fark ettim.

Güvenlik sisteminin ekranı ve tuş takımı sıfırlanmış gibi yanıp sönüyordu. Sistemi devreye sokmak için kodu girdim ama tuş takımı bip sesi çıkardı ve ekranda HATA yazısı yanıp söndü.

Derin bir iç çektim ama uğraşmaya değmezdi. Mahallemiz pek tehlikeli sayılmazdı. Sürgü kilitli olduğu sürece, o zaman -

Ön kapı kırılarak açılmıştı.

Hiç kıpırdamadan durup baktım, rüzgârın en ufak fısıltısı çatlaktan içeri sızıyordu. Bugün bir kez bile dışarı çıktığımı hatırlamıyordum. Ailem bu sabah kapıyı kilitlemeyi mi unutmuştu? Daha birkaç dakika önce kapalı olduğuna yemin edebilirdim.

Kapıyı kapattım, kilidi ve sürgüyü çevirdim. Kollarımın üzerinde tüylerim diken diken oldu ve dikkatle dinleyerek bekledim. Kapının kapalı olduğunu *biliyordum*. O gün koridorda defalarca yürümüşüm ve güvenlik sisteminde bir hata olduğunu hiç fark etmemiştim.

Bir gümbürtü beni merdivenlere doğru döndürdü, kalbim küt küt atıyordu. Bir ayak sesi mi? Merdivenlere doğru koşmaya başladım ama aniden kendimi durdurdum. Bu bir korku filmi değildi ve gizemli bir gürültüyü araştırmak için koşarak ölen ilk kişi ben *olmayacaktım*. Aceleyle oturma odasına geri döndüm ve telefonumu aldım.

Lucas'tan bir mesaj beni bekliyordu. **Kapıların kilitli mi, siktiğimin çocuğu?**

Soğuk bir şekilde farkına vardım ve göğsümdeki korku dolu gerginlik hafiflerken lanet ettim. Onların bu işle bir ilgisi olduğunu bilmeliydim.

Mesaj attım. **Evet, kapım kilitli. Neden kilitli olmasın ki?**

İçeri girip beni korkutmanın komik olduğunu mu düşündüler? Onlara komik bir şey gösterirdim.

Annemin dergilerinden birini sehpanın üzerinden kaptım ve yuvarladım. Salona geri dönerken telefonumu elimden bırakmadım, tüm duyularım yüksek alarmdaydı. Hangisiydi? Yoksa hepsi miydi? Midem heyecandan titriyordu, sanki çarpık bir saklambaç oyunu oynuyordum.

Sonra Vincent'tan bir mesaj geldi. **Şaka dükkânından alınan ucuz bir kilit açma kiti sürgünü açabiliyorsa, ben olsam hala kilitli olduğuna güvenmezdim, Jess.**

Hemen ardından Jason'ın mesajı geldi. **Ailene güvenlik sistemini değiştirmelerini söyle. Şirket üç yıllık bir güvenlik açığını bile yamamadı, sizi güvende tutamazlar.**

Merdivenleri çıkmaya başladığımda ikinci kattan yumuşak bir ses daha geldi. Telefonumu bir kenara koydum ve rulo haline getirdiğim dergiyi biraz daha sıkı kavradım.

"Burada olduğunu biliyorum!" Seslendim, yüksek sesim boş evde garip geliyordu. Çok sessizdi.

Sahanlığa ulaştığımda korkum daha da arttı ve bakışlarım önümdeki kapılara kaydı. Diğer tüm odalar kapalıydı ama banyo ve yatak odam açıktı.

"Haydi çocuklar," dedim, sesim kendime rağmen titriyordu. "Saklanmayı bırakın! Buraya ne için geldiyseniz onu yapın ve..." Odama bakarken sessizliğe gömüldüm. Makyaj aynama kırmızı rujla bir şeyler yazılmıştı, yaklaşıp kadar kelimeler okunamıyordu.

Ödeme zamanı.

Gergin bir şekilde hafifçe güldüm. "Tamam, gerçekten ürkütücü! Umarım bu benim lanet Mac rujum değildir." Masamın altını kontrol ettim, sonra çömelip yatağımın altını kontrol ettim.

Geriye kalan tek yer dolaptı. Kapalı kapıya baktım, kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu. Bu bir oyundu, sadece rol yapıyordum. Ama yine de panjurlu kapıya uzanırken tereddüt ettim, çıtaların arasındaki karanlığı görmeye çalıştım.

Yavaşça kendimi yere bıraktım. Yanağımı halıya bastırdım ve kapının altındaki küçük boşluktan baktım. Çok karanlıktı. Telefonumu çıkardım ve el fenerini açarak altına tuttum.

Diğer tarafta iki çift bot duruyordu.

Yavaşça ayağa kalktım, sanki karşımda bir boz ayı varmış gibi hareket ediyordum. Kapı itilerek açıldı, duvara çarparken hafifçe takırdadı. Manson ve Lucas yan yana duruyordu, küçük dolap onları gerçek hayattan daha büyük gösteriyordu. Manson dar, koyu renk bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti, kollarını kavuşturmuş beni izliyordu. Lucas'ın dövmeli göğsü kot yeleğinin altında çıplaktı, öne doğru adım atarken yağsız kasları gerilmişti.

Manson onun kolunu kavradı, parmakları pazusuna saplandı. Manson'ın sırtışı genişlerken gözlerim aralarında gidip geldi.

"Lucas'ı bırakmadan önce üç saniyen var," dedi. "Üç saniye içinde ne kadar yol kat edebilirsin?"

Lucas'ın gözleri kısılmış, bana kilitlenmişti. Hızlı hızlı nefes alıyordu, duruşu hevesliydi. "Bir." Manson geri sayımı başlattı.

Üç saniyede ne kadar uzağa gidebilirim? Yeterince uzağa değil. "İki."

Dergiyle ilgili kabadayılığımın rağmen savaş ya da kaç durumu devreye girdi. Beynim *kaç* dedi, ben de koştum, kapıma doğru koştum. Kalbim küt küt atıyor, düşüncelerim tek bir hedefe odaklanmıştı: kaçmak. Ama yine de Manson'ın bir sonraki söylediğini duydum.

"Üç. Yakalayın onu."

JESSICA

Koridorda hızla ilerledim, ayak sesleri hemen arkamdan geliyordu. Merdivenlerden aşağı koşarken bir el sırtıma dokundu ama çok hızlıydım. En alttaki tırabzanı tuttum ve kendimi salona doğru sallamak için kullandım ama ayaklarım ahşap zeminde kaydı ve o bir saniyelik tereddüt Lucas'a ihtiyacı olan fırsatı verdi.

Beni arkamdan yakaladı, bir kolunu belime doladı, diğeriyle boğazımı sıktı ve ben çığlık attıkça sıkmaya devam etti.

"Mm, küçük savaşı, değil mi?" Sesi sert bir fısıltıydı, hevesle damlıyordu. Dudakları kulağıma değdi, göğsü sırtıma sertçe yaslandı. "Öyle olacağını biliyordum."

Dirseğimi geri savurdum ve onu gevşetecek kadar sert bir şekilde böğrüne sapladım. Ama kaçma girişimim beni fazla uzağa götürmedi. Manson kolumu tutmak için tam oradaydı ve ben de büküldüm, o kadar sert çektim ki kaydım ve ikimiz de yere yuvarlandık.

Manson üstüme çıktı. Üstüme bindi ve elini çeneme dolayarak başımı yere sabitledi ve üzerime eğilip *kahkaha attı*. Lucas görüş alanıma girip Manson'ın omzunun arkasında dururken bu ses omurgamda bir ürperti yarattı.

"İşte bu hiç hoş değildi," diye azarladı Manson. "Alınan küçük şey."

"Bu sefer kaçmak yok," dedi Lucas. Sesinde daha önce duymadığım bir enerji vardı.

- Her zamanki ses tonundan daha yüksek ve daha hızlı, açlıktan gerilmişti.

Parmakları yüzümü delerken Manson'ın kollarını tırmaladım, benimle alay ederken derisinde kan perçemleri açıyordu.

"Perdelerini kapatırken daha dikkatli olmalısın Jess," dedi Manson. "Burada kığın dışarıda, pencereler açık vals yapıyorsun..." Lucas onun yanına çömeldi ve yüzünü benimkine yaklaştırarak üzerime eğildi. "Sanki bunu sen istemişsin gibi. Sokaktaki herhangi bir sürüngen buraya gelebilirdi."

"Zavallı küçük sikik oyuncak," diye mırıldandı Lucas.

Kalçalarımı savurarak Manson'ın dengesini bir anlığına bozdum ve neredeyse kolumu Lucas'ın yüzüne çarpıyordum. Karnıma doğru döndüm ve sürünmeye başladım ama içlerinden biri ayak bileklerimden tutup beni geri sürükledi.

"Nereye gidiyorsun, tatlım?" Lucas şimdi beni yakalamıştı ve vücudu sırtıma ağır bir şekilde bastırıyordu. "Çok kızgın görünüyorsun. Bunun beni ne kadar zorladığını biliyor musun? Ben o daracık küçük amcığı yırtıp açarken bana daha ne kadar böyle bakabileceğini merak ediyorum."

"Senden nefret ediyorum. Senden," diye homurdandım, her kelime kısa ve kesikti, bir ayıya atılan çakıl taşları gibi ona fırlatılmıştı. Manson ben yere yapışmış haldeyken etrafımda dolandı, sonra ayağını kaldırıp botuyla kafatasımı bastırdı. Lucas kıcıma sürtünüyor, ağırlığı nefesimi kesiyordu.

"Evet, kıvranmaya devam et," dedi, sesi gergindi. "Tam bir baş belası, değil mi Manson?"

"Her zaman öyleydi," dedi başımı biraz daha aşağı bastırarak. "Her zaman da öyle olacak."

Lucas'ın sert aleti kot pantolonunun üzerinden bana doğru bastırdı. Damarlarımdan akan sıvı ateş her sinirimi tutuşturuyor, korku ve heyecan beni ele geçiriyordu. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi, sanki gerçekten bir kaçış umuyormuşum gibi tekmeledim ve çırpındım.

Ama kaçış yoktu. Bunu gerçekten ben istemiştim.

İyi kızlar, kendilerini beceren erkeklerden ne kadar nefret ettiklerini haykırırken mutfakta yere yatırılmazdı ama ben oradaydım.

"Sizi hasta piçler!" Tanrım, çığlık atmak iyi hissettirdi ama zaten nefes nefese kalmıştım. Benden daha güçlüydüler, beni bir hiçmişim gibi kontrol ediyorlardı. Lucas büyük boy tişörtümü çekiştirdi, sert parmakları kumaş yırtılmadan önce enseme gezindi. Çıplak elleriyle tişörtümü yırttı, sonra sütyenimi açmadan önce parmaklarını omurgamda gezdirdi.

"Dur!" Ayaklarımı tekmeledim, ellerim yere çarpıyordu. "Çekil üstümden!" Ama yapmayacağını biliyordum. Yapmasını istemedim.

Kıyafetlerimi fırlatıp attı, sadece külotumu bıraktı, sonra kıkımını kabaca sıktı, tırnakları tenime battı.

Manson, "Kesin onu," dedi. Tanıdık bir ses geldi, metal bir tıkırtı. Nefesimi sertçe içime çektim, soğuk ve sert bir şey bacağıma dokunduğunda kaskatı kesildim. İç çamaşırlarımın altına kaydı ve Lucas çekiştirerek bıçağı iç çamaşırlarımın içinden kolayca geçirdi. Aynı şeyi diğer tarafa da yaptı ve harap olmuş kumaşı üzerimden çekerek beni tamamen çıplak bıraktı.

Başka bir gerçeklikte asılı kalmış gibi görünen bir an için Lucas kulağıma doğru eğildi. "Bunu yapacak mıyız Jess? Hâlâ oynamaya hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Yapıyoruz işte" derken kaslarımın birkaç saniyeliğine gevşemesine izin verdim. Sakın durma."

Sonra o an bozuldu ve Lucas kulağımanın dibinde alçak ve karanlık bir sesle kıkırdadı. Manson ayağını başımdan çekti ama bir emirle birlikte. "Kaldır onu."

Lucas parmaklarıyla saçlarımı kavrayarak beni ayağa kaldırdı. Manson masadan bir sandalye çekip sertçe yere sürttü ve Lucas beni içine itti.

Kıkım sandalyeye çarptığı anda Manson beni boğazımdan yakaladı. Bileğini kavradım ve tırnaklarımı ona verdiğim çiziklere geçirdim. Ama Lucas bıçağı ona geri verdiğinde kavrayışım gevşedi ve Manson silahı yüzüme yaklaştırdı.

"Ben de çizebilirim meleğim," dedi. "Ama benim çiziklerim seninkilerden çok daha fazla acıtacak."

Bıçağın ucunu yanağımda gezdirdi ve ben kıpırdamaya cesaret edemedim. Tamamen kaskatı kesildim ve eline karşı sertçe yutkundum. Lucas yeleğini çıkardı, masanın üzerine fırlattığında yeleğe takılı sayısız iğne tıkırdadı. Kemerini kot pantolonundan çıkardı ve kot pantolon kalçalarına doğru sarkarak karın kaslarından aşağı doğru inen kaslı V'yi ortaya çıkardı. Yaklaştı, kemeri iki katına çıkardı ve birbirine geçirdi.

"Kollarını indir," dedi Manson, alçak sesle uyararak. "Yoksa kanını akıtırım."

Kollarımı yanlarıma doğru indirdim. Lucas kemeri belime ve kollarıma doladıktan sonra dirseklerimi yanlarıma sabitleyerek sandalyenin arkasına sabitlediğinde kalbim kaburgalarımın üzerine çarptı ve midemde bir boşluk hissettim. Manson ancak o zaman boğazımı bıraktı ve bir adım geri çekilip düşünceli bir şekilde beni süzdü.

Kelebek bıçak parmaklarının arasında açılıp kapanıyor, silah bir oyuncak gibi dönüyordu. Lucas arkamdaydı, görüş alanımın hemen dışında gizleniyordu. Botlarının ahşap zeminde ağır ağır yürüdüğünü duyabiliyordum.

"Mücadeleyi bırakman gerektiğini düşünme," dedi ve aniden başımı saçlarımdan geriye doğru çekerek ona bakmaya zorladı. Beni serbest bırakmadan önce yanağıma birkaç keskin, acı veren vuruş yaptı. "Oyuncaklarımın etkileşimli olmasını seviyorum. Bağlıdıklarında çok daha eğlenceli oluyorlar."

"Çok güzel çığlıklar atıyorsun," dedi Manson, sesi korkutucu derecede tatlıydı. Yaklaştı ve bıçağı göğsümün üzerinde gezdirip yassısını delinmiş meme uçlarımdan birine dokundurduğunda içimden

bir alarm iniltisi yükseldi.

"Hassaslar, değil mi?" Bıçağı uzaklaştırdı ve sertleşmiş tomurcuğu başparmağının arasına sıkıştırdı

ve işaret parmağıyla vurarak ağzımdan şok olmuş bir nefes çıkmasını sağladı. "Acıyor mu?"

"Hayır." Dişlerimi sıkıp keskin bir nefes alıyorum. "Hassas değil... Ben... Umurumda değil..."

Buzdolabının buz makinesi arkamda çalıştı ve ardından küplerin bardağa çarparken çıkardığı o tanıdık ses duyuldu. Lucas'ın parmakları enseme dokunduğunda sıçradım, saçlarımı yana doğru savururken şok edici bir şekilde soğuktu.

"Bu Bay Darcy'nin kur yapması gibi bir şey değil, tatlım." Manson geri adım atarken Lucas omzumun üzerinden uzanıp parmaklarıyla bir buz küpü tuttu. Küpü tenimin üzerinde gezdirdi, soğuk su kalçalarımam damladı. "Bu intikam."

Buzu meme ucumun etrafında döndürdü ve aynı anda dudakları boynuma bastırdı. Sarsıldım, yakıcı soğuk neredeyse ağzının şefkati kadar şok ediciydi. Dudakları ve dili boynumu keşfetti, sıcaktı ve beni ısırdığında acıyla kıvılcımlanıyordu.

Sonra o ilk şefkat kayboldu. Beni sertçe ısırdı, etimi ağzına çekti, dişlerini geçirdi. Şokla çığlık attım ama Manson elini ağzıma bastırarak çığlığımı bastırmakta gecikmedi. Lucas buzu önce birinin, sonra diğerinin meme uçlarında gezdirirken morarmış derimi emdi.

"Hâlâ bize yalan söyleyecek misin?" Lucas tısladı. "Yoksa ne kadar hassas olduğunu itiraf etmeye hazır mısın?" Manson ağzımı açtı ama yüzümü kavramaya devam etti. Beklentiyle, "Ee?" derken ağzımdan kaçmaya çalışan çaresiz, muhtaç sesleri bastırdım. Ne söylemen gerekiyor? Şimdi mi?"

"Hayır!" Lucas bir eliyle göğüs ucumu parmaklarının arasında yuvarlayıp içinden geçen mücevherli çubuğu hafifçe çekiştirirken kelime neredeyse kırılacak olsa da tersledim.

"Hayır," diye tekrarladı Lucas yavaşça. Onaylamaz bir tavırla dilini şaklattı. "Bu konuda ne düşünüyorsun, Manson? Hayır diyor."

"İyi kızlar hayır demez," dedi Manson, bana acımış gibi gülümseyerek.

"Siktir git." Kelimeleri inlemeden çıkarmayı başardım ama kendimi kontrol etmem kısa sürdü.

Lucas'ın eli aşağı indi, buz eridikçe karnıma soğuk su damlıyordu. Buzu klitorisime bastırırken çığlığımı sıkılmış dişlerimin ardına hapsettim. Çok soğuktu, sinirlerimi tuğla duvara çarpan bir arabanın tüm inceliğiyle sarsıyordu. Küpü labiamın üzerinde döndürdü ve sonra aşağı indirdi -

İçime bastırdı. Bu his daha önce deneyimlediğim her şeyden farklıydı, o kadar beklenmedikti ki bir an için zihnim tamamen boştu. Kemere karşı gerildim, kalçalarım elini sıktı ve çaresiz bir tiz inilti benden kaçtı.

Lucas parmaklarını ve onunla birlikte buzu geri çekti. Titriyordum, başım öne eğik, nefes nefese kalmıştım. Canım yanıyordu ama Tanrım, çok iyiydi. Amım sıcak bir şeyler için can atıyordu ve gözlerim Manson'ın kotundaki şişkinliğe takıldı.

"Neyin var kızım?" Lucas bir küp daha alırken buzlar şingırdadı. "Lütfen bir daha olmasın, lanet olsun, lütfen!"

Lucas kolunu boynuma doladı ve kasları esnedi, pazusu ve ön kolu boğazımı sıktı.

"Gergin misin?" Manson söyledi. Avuçlarını dizlerimin üzerine koydu ve bacaklarımı birbirinden ayırıp genişçe açmak onun için şaşırtıcı derecede kolay oldu. "Senin gibi hassas bir sürtük gergin *olmalı*."

"Lütfen, lütfen, lütfen, aman Tanrım." Tutuşlarına karşı zorlanırken kelimeler ağzımdan döküldü.

Lucas yüzümün önünde bir küp daha tutarken göğsüme buz damladı. "Hayır mı? İstemiyor musun?" Başımı salladım, kelimelerim birbirine karışırken hâlâ yalvarıyordum. "Ama bence istiyorsun."

"Lucas, *lütfen*!" diye bağırdım. Hayır, hayır, hayır -"

"Ah, şimdi neden telaşlanıyorsun?" diye mırıldandı, buzu kalçalarımın üzerinde gezdirdi ve

tüylerim diken diken oldu. Manson bunu diliyle takip etti, soğuk buz ve sıcak ağız hissi sinirlerimi alt üst etti. "Hassas olmadığını söylemiştin. Ama o çığlığın sesinden bunun doğru olmadığını anladım."

Çığlık mı? Ama yapmadım -

Lucas bunu klitorisime bastırdı ve benden tam olarak istediği sesi aldı. Tanrım, komşular bunu duyabilir miydi? Öldürüldüğümü mü düşünüyorlardı?

"Yalan söyledim, tamam mı? Yalan söyledim!" Manson acımasızca bunu üzerimde dolaştırırken sesim titreyerek mırıldandım. Manson yanağını kalçama yasladı ve benden her acı dolu ses çıktığında usulca kıkırdadı. "Hassasım, evet, haklıydın, çok haklıydın, yalan söylediğim için özür dilerim, özür dilerim!"

Lucas çenesini omzuma yasladı. "Şimdi mi? Sence bu bunu alıp götürmeli miyim ve seni daha iyi bir şeyle doldurmalı mıyız?"

"*Tanrım*, evet." Sesim acınası geliyordu ama umurumda değildi. Bana seçenek sunsalar dizlerimin üzerinde onlara yalvarırdım.

"Birdenbire çok istekli oldum," dedi Manson, kara gözlerini bana dikerek. "Kalın bir penis buzdan daha mı iyi geliyor?" Başımı salladım, hâlâ yalvarışlarımı mırıldanıyordum.

"İçindeyken kıvrınma şeklini sevmem çok kötü," dedi Lucas. "*Ciyaklaman*." Buzu tekrar içime bastırdı ve zar zor içime sokup çıkardı. "Kulağımıza müzik gibi geliyor, değil mi?"

Manson titreyen bacaklarımı birbirinden ayırdı, çaresiz nefes alışlarımla alay ederek "Dünyanın en tatlı sesi" dedi.

"İşte seçimin Jess," dedi Lucas, ben nefes nefese kalmış bir enkazken çok konuşkan bir tavırla. "Bir deliğe siklerimiz girecek, diğerine buz. Hangisi olsun?"

Tanrım, hayır. Bununla nasıl başa çıkabilirdim ki? Çığlık atan, titreyen bir karmaşa olurdum. Ben... Ben tam olarak onların istediği gibi olurdum. Beni bir oyuncak gibi kullanırken ellerinde çözüldüm.

"İkiniz birden mi? Aynı anda mı?" Bunu söylerken Manson'a baktım, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, aletlerinin genişliğini yan yana hayal ediyordum. Hayatta kalamazdım; o kadarından emindim. Mahvolmuş bir amcık yüzünden ölüm yaklaşıyordu.

"Buna hazır olduğunu sanmıyorum," diye homurdandı Lucas hayal kırıklığıyla, sanki hazır olmayışım kişisel bir hakaretmiş gibi. "Önce seni alıştırmamız gerek."

Manson başıyla onayladı. "O küçük amcığınızı yırtıp kanını akıtmak ne kadar eğlenceli olsa da sana bunu yapmayacağız. Henüz."

Bu kelimedeki beklenti kalbimin acıyla çarpmasına neden oldu. Daha değil mi? *Henüz mi?*

Lucas saçımı tutup çekiştirdi. "Ne olacak? Hangi deliğe gireceğini seç." Sessizce, olabildiğince yumuşak bir şekilde ona cevabımı verdim.

"Neydi o? Konuş kızım."

"Kıçımı," dedim, hâlâ fısıltının biraz üstündeydi. "Amımı sikmeni ve kıçıma buz koymanı istiyorum."

Utançtan ölmek mümkün olsaydı, bunu söylediğim için düşüp ölürdüm.

Lucas kemeri gevşetti ve Manson sandalyeyi tekmeleyerek beni ayağa kaldırdı. Bir eliyle boğazımı kavrayıp popom mutfak masasına çarpana kadar beni geriye doğru yürüttü, vücudu benimkine yaklaşıyordu.

"Bizim için iyi bir kız olmaya hazır mısınız?" dedi Lucas'ın kolları göğsüne dolanırken. Lucas çenesini Manson'ın omzuna dayadı ve şefkatle boynunu öptü. Manson'ın gömleğinin yakasından çekiştirerek ısırabilmek için kenara çekti. Manson acıdan irkilmedi; gülümsedi.

Masanın serin ahşap yüzeyinin çıplak tenime değmesiyle ürpererek hızla başımı salladım. "İyi olacağım. Söz veriyorum iyi olacağım."

Lucas'ın tırnakları göğsünde gezinirken bana bakarak sırttı. "Lucas'ın seni becermesine izin vermeli miyim?" Diğer adam adının duyulmasıyla kaskatı kesildi ve düğmesini açarken hafifçe hırladı.

Manson'ın kot pantolonu. Sanki dokunmadan duramıyor, teması o kadar çok arzuluyordu ki Manson'ın kıyafetlerini yırtmanın eşiğindeydi.

Onları izlerken içim ihtiyaçla sıkıştı. "Lütfen," dedim. "Evet, lütfen, beni becermesine izin ver."

Lucas elini Manson'ın kot pantolonunun içine sokup onu okşadı. Manson birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı, Lucas'ın dokunuşunun tadını çıkarırken nefesi derinleşti. Sabahtan beri işkence edercesine biriken arzularım zirveye ulaşmıştı. Onları istiyordum, ikisini de, beni ne şekilde almak isterlerse istesinler. Elimi Manson'ın kotundaki çıkıntının üzerine koyarak uzanmaya cesaret ettim.

Lucas'ın eliyle birlikte hareket etti.

Manson yumuşak ve karanlık bir sesle, "Lucas, onu becermek ister misin?" dedi.

Diğer adamın gözleri bana baktığında gece gibi simsiyahtı. "Evet. Ona çılgılık attırmak istiyorum." "Güzelce sor."

Lucas bir an için dişlerini gösterdi ve kelimeleri içinde tutmak istercesine ağzını Manson'ın boynuna gömdü.

"Lütfen onu becermeme izin ver." Bunu bir lanetmiş gibi söyledi. Sesi çok çaresiz geliyordu, sanki bunu istemek ona fiziksel olarak acı veriyordu, sanki özlemi dayanılmazdı.

Sesindeki arzu şimdiye kadar duyduğum en seksi şeylerden biriydi.

Beni öperken Manson'ın parmakları boğazıma saplandı. Öpüşü derin ve sahipleniciydi, ciğerlerimdeki nefesi tüketiyordu. O kadar sıkı sarılmıştım ki titriyordum, sıcak ve soğuk içimde çarpışıyor, kaçamayacağım bir fırtına yaratıyordu.

Manson geri çekildiğinde gözlerimi açtığımda Lucas'ı bana yaklaştırdığını gördüm. Manson boğazımı tutarken Lucas beni yakaladı, elleriyle kalçalarımı kavradı. Sonra beni doymak bilmez bir şekilde öpmeye başladı ve bacaklarımın güçsüzleşmesine neden oldu.

Lucas beni incitmek istiyordu. Kendini bana doğru bastırışından bunu hissedebiliyordum, sert ve ağır. Dişleri dudağımı yakalayıp ısırığında ben de tırnaklarımı sırtına geçirerek onun acımasızlığına karşılık verdim. Kim daha sert olacak, kimin nefesi önce kesilecek savaşıydı bu.

Sonra ikisinin de ağzı aynı anda üzerimdeydi, dillerimiz birbirine dolanıyordu. Dağınık ve doyumsuzdu, ben inlerken tatları birbirine karışıyordu.

"Lütfen sik beni," dedim. Kıyafetlerini çıkarmalarını istedim ve Manson'ın gömleğinin eteklerini çekiştirdim. Aceleyle çıkarıp yere fırlattı. Lucas beni kaldırıp mutfak masasının üzerine oturttu. Düz yatana kadar beni geriye doğru bastırdı ve Manson da ona yardım ederek bacaklarımı göğsüme doğru çekti.

"Bacaklarını yukarıda tut," dedi Manson. "Kalçalarını kavra, onları açık tut." İtaat ettim, bacaklarımı tuttum ve tamamen açıkta kalana kadar açtım. Manson sol tarafımda durdu, Lucas da açılmış bacaklarımın arasındaydı, ben titrerken elleri iç bacaklarımda geziniyordu.

"Tanrım, sana böyle sahip olmak için o kadar uzun süre bekledim ki," dedi Lucas. Arkasına uzanıp adadan terleyen buz bardağını aldı ve masanın üzerine koydu. Kıçımı kavrayıp beni daha da açmadan önce aceleyle kot pantolonunun fermuarını açtı.

"Ne kadar seksi bir oyuncaksın sen," dedi Lucas. Klitorisimi okşadı, bedenim benden aldığı zevkle seğiriyordu. Beni ovmaya devam etti ve sonra ağzı üzerimdeydi, dili büzülmüş göt deliğimin üzerinde geziniyordu. Manson eğildiğinde nefes nefese kaldım.

Ağzı, Lucas'ın klitorisimdeki parmaklarının yerini aldı ve ben yıldızları gördüm.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi?" Lucas hırladı. Buz küplerinden birini alıp ağzına atmak için durakladı ve sonra tekrar yanaklarımın arasına girdi. Dili kıcıımı yoklarken ürperdim.

Ağzım soğuktu. Buzu ileri doğru itti, geri emmeden önce bana doğru bastırdı. Bu sırada Manson'ın dili acımasız bir odaklanmayla klitorisimin üzerinde geziniyordu.

"Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen... lütfen durma."

Masa altımda gıcırıyor, kaslarım şiddetle titriyordu. Ben zevkten titrerken tüm düşünceler kafamdan uçup gitti.

"Siktir, Manson! Lucas, lütfen!" Sırtım kamburlaşırken isimlerini haykırdım, boşalırken coşkuyla sarsıldım. Ben tükenene, çığlıklarım aşırı uyarılmadan dolayı çılgınca bir hal alana kadar durmadılar.

Başımı tam zamanında kaldırıp öpüştüklerini, Lucas'ın Manson'ın çenesinden tahrik olduğumu yaladığını gördüm.

"Onun gırtlaklarını sikeceğim," dedi Manson, sesi titreyerek ve aceleyle. "Ve sen de ona çığlık attıracaksın." Lucas göğsü kabararak aceleyle başını salladı. Kıyafetlerini çıkardı ve Manson yanıma gelerek üst bedenimi masanın kenarına yaklaştırdı.

Külotunu çekiştirerek sikinin dudaklarımdan birkaç santim ötede serbest kalmasını sağladı. Başında önceden birikmiş spermler parlıyordu ve ağzımı hevesle açtım, onu tatmayı arzuluyordum.

Şaftını kavradı ve kendini yavaşça okşadı.

"Bunu istiyor musun?" dedi, kendini alaycı bir şekilde yaklaştırmak. "Boğazını sikmemi ister misin?" "Evet, efendim." Lucas'ın parmağı kıcımı okşamaya başladığında bacaklarımı daha da sıkı kavrayarak başımı salladım.

Manson başımın arkasını kavradı ve açık ağzıma bastırdı. Boğazıma ulaştığında durakladı, beni ciddi, sert ve hızlı bir şekilde becermeden önce alışmam için bana bir an verdi. Kalçalarının her sarsıntısı derinlere iniyor, öğürme refleksimi utanç verici bir şekilde kolayca harekete geçiriyordu. Kendi boğulma nefeslerimin sesleri arasında, vücudum yakıcı bir alevle yanarken, Lucas'ın tükürdüğünü ve parmağının tükürüğü deliğimin üzerinde gezdirdiğini duydum.

Sonra buz tekrar üzerime bastırdı.

"Ahh, siktir!" Lucas küpü içeri iterken kelimelerim karmakarışık, anlaşılmazdı. Çok büyük değildi ve pürüzsüz bir şekilde erimişti ama bunu zorlaştıran boyutu değildi. Şok edici acıyla ciyakladım ve sonra içime yerleşirken dayanılmaz bir soğuk hissettim.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye inledi Manson. İçimden çıkmadan önce ağzıma birkaç sert hamle daha yaptı, sanki acı çekiyormuş gibi irkildi. Kızarmış başı şişmiş, taşakları sıkıca yukarı çekilmişti. Kendini tutmaya çalışıyordu. Bir an için başını eğerken saçlarımı sıkıca kavradı, kendini dengelemek için derin nefes aldı.

Lucas bacaklarımın arasında durmuş, göz bebekleri büyümüş bir halde bana bakıyor ve kendini okşuyordu. Çıplak vücudu omuzlarından kalçalarına kadar dövmelerle kaplıydı. Sikine kavisli bir metal çubuk geçirilmişti; gümüş toplardan biri yarığının alt kısmına, diğeri de başının arkasına yerleştirilmişti.

"Lucas'ın seni sikmesini izlemeni istiyorum," dedi Manson bana bakarak. "Bunun için ona yalvar, hadi, bırak seni duysun."

Yalvarışlarımı geveleyerek yaptım. Sesim beklentiyle kesildiğinde Lucas'ın siki zıpladı ve ağzından ilkel bir hırıltı çıktı.

"Kahretsın evet, benim için çığlık at," dedi, içeri doğru bastırarak. Şişmiş amım onu açgözlülükle aldı, derinlere battıkça kayganlaştı. Delicisindeki pürüzsüz top beni okşadı, garip ve yabancıydı ama çok iyiydi. Sıcaktı, kıcımadaki buz küpünün soğuşuna kıyasla içimde alev alev yanıyordu.

İçime girdi, tenlerimizin birbirine çarpma sesi mutfakta yankılanıyordu. Manson dikkatle izliyor, beni cesaretlendiriyordu, "İşte bu, meleşim, onun sikini al. Hepsini al."

"Lucas!" Adı dudaklarımdan kırık dökük döküldü ve bir hıçkırıkla noktalandı. Masa onun hızıyla inledi ve fayansın üzerinde gıcırdadı. Bacaklarımı kavradı, her hamlesinde beni kendine doğru çekerken elleri benimkilerin üzerine kapandı.

"İhtiyacın olan şey buydu, değil mi?" dedi. "Sana yerini öğretmek için iyi, sert bir sikiş, sana

Bu kimin amı?" Onun etrafında kenetlenerek inledim. "Kaç tane siki olduğun umurumda değil. Kaç bedenle birlikte olduğun umurumda bile değil. Bu am bizim ve *her zaman bizim oldu*."

Zevk içimde iyice daraldı, nabız gibi atıyor, uzuvlarımda yankılanıyordu. "Acıyor... çok iyi..."

"Söyle," diye emretti Manson, Lucas beni döverken saçlarımı tutmaya devam ederek. "Bu kimin amı Jessica?"

"Senin!" Lucas'ın acımasız temposu içimden hayvani sesler çıkarırken haykırdım. Bacaklarım seğiriyor, her vuruş düşünemeyecek hale gelene kadar kendimden geçmeme neden oluyordu.

"Bu doğru," diye hırladı Lucas. "Aynen öyle. Ve bu amcığı başkaları için mahvedeceğiz, duydu mu beni?"

Akılsızca başımı salladım. Lucas benden nefret ediyormuş gibi beni sikti, çığlıklarım onu içimde zonklayana kadar teşvik etti. Yavaşlarken dişlerini sıktı, kendini o kadar derine bastırdı ki içim acıdı.

Manson'ın sesi beynimi boğan zevk örtüsünü yarıp geçti. "Bence onu, sahibinin kim olduğunu hatırlatacak bir şeyle bırakmalıyız, yavrum."

"Aynen öyle." Lucas üzerime eğilip gözyaşlarıyla dolu gözlerimin önünde yüzünü belirtirken sesi hırıltılıydı. "Dizlerinin üzerine çöküp döllerimizi yüzüne boşaltacaksın, küçük sikici."

İçimden çıkarken nefes nefese kaldım. Başım dönerek ve tökezleyerek masadan kalktım ve Manson beni dizlerimin üzerine itti. İkisi de omuz omuza üzerimde durdular. Lucas sikini yüzümden birkaç santim uzakta salladı, inlerken yüz ifadesi acı ve coşku arasında bir yerdeydi. Kendisine sert davranıyordu, vücudu bir yay gibi kıvrılmıştı. Manson kendini hızla okşuyor, nefesi titriyor, dişlerini sıkıyordu.

"Lütfen," dedim. "Lütfen yüzüme gel."

"Lanet olsun... Tanrım..." Lucas'ın siki boşalırken seğirdi, sıcak meni tenimin üzerine fişkırdı. Hemen ardından Manson geldi, sert, kekeleyici nefesler sikinin her atışına eşlik ediyordu. Spermli yanaklarıma, dudaklarıma, çeneme damladı. Beni işaretliyor, bana sahip çıkıyorlardı.

Zaten bildiğim bir şeyi pekiştiriyordu: Bana sahiptiler.

LUCAS

Sigarayı tekrar dudaklarıma götürdüm ve yavaş bir nefes çekmenin tadını çıkardım. Mentol ve tütün boğazıma hoş bir yanıkla vuruyor, Martinlerin mükemmel arka bahçesine bakarken nikotin titreyen ellerimi sabitliyordu. Çimler kesilmiş, çalılar sıkıca bakımdan geçirilmişti. Her şey temiz ve düzenliydi. Bakımlı. *Kontrol altındaydı.*

Arkamdaki cam kapı açıldığında boynumda ve omuzlarımda gerginlik düğümlendi. Ama gelen sadece Manson'dı. Saçları hâlâ dağınıktı ve çıplak göğsü terden parlıyordu. Jess kollarında uzun çizikler bırakmıştı ve bu manzara sıkimin tekrar seğirmesine neden oldu ama ikinci raunt için çok yorgundum.

"O nasıl?" Dedim.

Elini kaldırırken sırtıtarak, "Sanırım şimdilik onun alaycılığını sikip attık," dedi. Ne istediğini kolayca anlayarak sigarayı ona uzattım. "Banyoda temizleniyor, rahat bir şeyler giyiyor."

"Eve kadar yürüyebilirim. Hazır olduğunda arabayı alabilirsin."

"Hadi ama dostum." Sigarayı ağzına götürüp içine çekmeden önce bana bir *bakış attı.* "Düşüyorsun. Tek başına olmamalısın."

Demek istediği baskın düşüştü. Yaşadığımız gibi yoğun bir karşılaşmadan sonra sizi vurabilecek o yoğun suçluluk ve bitkinlik hissi. Ama beni havalanmaya iten sadece dopaminin aniden sistemimden çıkması değildi.

Bir sikişten sonra kalmadım. Asla. Benim politikam vurup kaçmaktı. Nazik bir adam değildim, bu yüzden oturup konuşmak, "rahatlamak", tüm o yumuşak şeyler? Bana göre değildi. Jess'le aramıza mesafe koymak en iyisiydi. Anlaşmamız vardı ve onun bize olan *borcu birbirimize* karşı sıcak ve bulanık duygular beslememizi gerektirmiyordu.

"Nasıl gittiğini biliyorsun," dedim, sigarayı uzattığı gibi geri aldım. "Herkes kendini savunmasız hissederken etrafta olmasını isteyeceğin adam ben değilim. Onunla sen ilgilenabilirsin."

Manson onaylamayan bir ses çıkardı ama ben dürüst davranıyordum. Bu konuda ne biliyordum ki? *Normal* bir romantik ilişkiye en çok onunla yaklaşmıştım - ve onda bile iyi olmadığını biliyordum. Bir hafta içinde sıcaktan soğuğa ve tekrar soğuğa dönebilirdim ama o beni bundan rahatsız olmayacak kadar iyi tanıyordu.

En azından bunun onu rahatsız ettiğini düşünmüyordum. Bu konuda hiçbir şey söylememişti. Boşluğa ihtiyacım olduğunda, bunu kolayca verirdi. Kontrolü bırakmam gerektiğinde, ona güveniyordum.

Ama yumuşaklığa ihtiyacım yoktu. Samimi, sessiz anlara ihtiyacım yoktu. En azından kendime böyle söylüyordum.

Babam, oğullarına en ufak bir şefkat göstermektense onları döverek sertleştirmeyi tercih eden, erkek gibi davranan bir tipti ve annem de pek iyi değildi. Naziklik sadece yabancı bir kavram değildi; çok rahatsız ediciydi, sadece temel düzeyde bildiğim bir dilde konuşmaya çalışmak gibiydi.

Ama Manson buraya gelmeden önce bile kalmam gerektiğini söylemişti. Onun için. Ona göz kulak olmak için. Onunla ilgilenmek. Yapabilmem gereken tüm güzel, şefkatli, *nazik* şeyleri yapmalıydım ama

yapamadım.

"Bakın, ben iyiyim," dedim sigaramı ayakkabımın tabanına saplayıp amaçsızca kül tablası ararken. Anlaşılan bu evde kimse sigara içmiyordu.

Manson sigarayı parmaklarımın arasından çekip aldı ve başını sallayarak eve doğru döndü. "Hadi gel."

Sana bir şey göstermek istiyorum."

Beni içeri sokmak için bir tuzaktı ama neyse. Başparmağını kışına sokmuş bir babun gibi oturmamı isteseydi, elbette kalırdım.

Jess duş alıyordu, akan suyun sesi kapalı banyo kapısından geliyordu. Döllerimiz yüzüne, göğsüne ve saçlarına bulaşmıştı. Yıkayarak temizleyebilirdi ama kokumuzun kalmasını umuyordum. Ona elle tutulur bir şey bırakmak istiyordum, kolayca unutamayacağı ve başkalarının inkâr edemeyeceği bir şey.

Kahretsin, eğer bir köpek olsaydım, muhtemelen hak iddia etmek için üzerine işerdim. Belki de gerçekten yapardım, sonunda, eğer o kadar uzun kalırsa.

Yanına geldiğimde Manson kanepenin kenarına oturmuş, elindeki kâğıda bakıyordu. Sundurması olan bir evin ön cephesini gösteren, yarısı tamamlanmış bir taslaktı. Evin ne kadar tanıdık olduğunu fark edene kadar neye baktığımdan emin değildim.

"Burası bizim yerimiz mi?" Dedim.

"Öyle olduğuna eminim. Bazı estetik özgürlükler almış." Parmağını pencereler boyunca çizdiği karmaşık ahşap desenleri boyunca hafifçe gezdirdi.

"Resim çizebildiğini biliyor muydun?" Kâğıdı dikkatlice sehpanın üzerine geri koyarken söyledim. Banyodaki su kesilmişti ve bu kalbimin biraz hızlanmasına neden oldu.

"Şimdiye kadar değil," dedi. "Bütün bunları hafızasından çıkarmış olmalı."

Ön verandaya çiçekler ve çalılar bile çizmişti. Yeni özellikler küçüktü ama etkisi büyüktü. Evi daha çok bir yuva gibi, sanki birileri ona sevgi ve özen göstermiş gibi gösteriyordu.

"Çiçek ekelim mi?" Ağzımdan kaçırdım. Toprak bahçe çok çoraktı.

"Güzel görünüyor... Sanırım yapabiliriz." Bu fıkirden pek memnun olmuşa benzemiyordu ama onu suçlayamazdım. Yaptığımız tüm değişikliklere rağmen o evde yaşamak onun için bir meydan okumaydı.

Taşındığımızdan beri pek çok iş yapmıştık ama hep tek bir şeye odaklanmıştık. Evi satmaya hazır hale getirmemiz gerekiyordu. Manson'ın annesi vefat ettikten sonra evi aldığımız için ne kadar şanslı olsak da, çocukluğunun geçtiği ev onun için çok fazla anı taşıyordu.

O benden daha cesurdu. Babamla ayrıldığımızdan beri bir kez bile annemi görmek için eve dönmemiştım. Şimdi bile, yıllar sonra, hayatımın ilk on dört yılını geçirdiğim eve girmeye cesaret edebileceğimi sanmıyordum.

Jess nemli saçlarına havlu sıkarak oturma odasına girdi. Aramıza baktı, ne yaptığımızı anlamaya çalışırken gözleri kısıldı. Sonra yere baktı ve sehpanın üzerindeki çizimi gördü.

"Yemin ederim evinizi eğlence olsun diye çizmiyorum," dedi çabucak, sanki bu çok kötü bir şeymiş gibi. "Bu iş için. Altı aylık değerlendirmemde patronuma bir proje sunmam gerekiyor ve evinizde çok fazla..." Düşünürken dudaklarını büzdü. Yüzünün buruşması bana *bir şeyler* hissettirdi...cehennem, bana *bir şeyler* hissettirdi. Yanaklarını ezmek için agresif bir ihtiyaç gibi. "Çok fazla potansiyeli var. Harika bir karakter."

"Neden iş için bir ev çiziyorsun?" Sesim amaçladığımdan çok daha sert çıkınca yüzümü buruşturarak söyledim. Büyük bir tişört ve tozluk giymişti, bulaşmış rimeli silinmişti. Üzerinde

Yanaklarında daha önce fark etmediğim kadar çok çil vardı ve kirpikleri neredeyse saçları kadar hafifti.

"Mimari tasarım alanında çalışıyorum," dedi. "New York'ta büyük bir şirkette staj yapıyorum. Kendimi kanıtlarsam patron beni tam zamanlı olarak işe alacağını söylüyor. O zaman Wickeston'dan temelli ayrılmış olacağım." Gülümsedi ve buzdolabına yönelmeden önce havlusunu mutfak sandalyelerinden birinin arkasına sardı. "Eğer isterseniz şarabımız var. Annem evde bira bulundurmuyor ama."

Kahretsin, onun alaycılığını gerçekten sikip atmıştık. Tek ihtiyacı olan bu muydu? Sert bir kavgayı daha sert bir sikiş izledi ve birdenbire Manson'ın ona taktığı küçük isme çok daha layık görünmeye başladı. Manson, elbette, onu takip etmemi sağlamak için başını mutfaka doğru salladı. İniltimi yuttum ama peşinden gittim. Madem buradaydım, en azından deneyebilirdim.

Ayrıca, belki de düşüş konusunda haklıydı. Zaman geçtikçe bunu daha çok hissettim - göğsümde endişe gibi titreyen ama yorgunlukla sallanan bir gerginlik, ham ve belirsiz. Sessiz ve sakın bir yere yerleşmek istedim.

Jess kilerdeydi, parmak uçlarında gerinerek üst raftaki bir kutu izci kız kurabiyesine ulaşmaya çalışıyordu. Gömleği, o daracık taytla sarmalanmış kıcının çok güzel bir görüntüsünü verecek kadar yukarı kalkmıştı ve ona hayran olmak için bir an durakladım.

İçine daldığım anda boşalacağımı sandım. Yıllardır onun hakkında kurduğum hayaller neredeyse tek bir hamlede doruğa ulaşmıştı. Yıllar önce sikimi yalamasının, onun içinde olmanın, onu duymanın, parçalanışını izlemenin yanında hiçbir önemi yoktu. Yıllardır ihtiyacım olan nefret sikişiydi, fantezilerimden bile daha iyiydi. Manson'ın onun için bu kadar umutsuzca sikilmesine şaşmamalı.

Her ne kadar onun şımarık, gururlu ve bencil olduğunu düşünsem de... Ben de boku yemiştim. Hepimiz öyleydik, gerçekten; sadece farklı şekillerde ortaya çıkıyordu.

Başının üzerinden uzandım, kurabiyeleri raftan kolayca aldım ve ona uzattım. Aceleyle kutuyu karıştırdı, bir tanesini ağzına attı ve orgazm olmuş gibi inledi.

"Tanrım, bunlar en sevdiklerim" dedi ve kutuyu uzatmadan önce memnuniyetle iç geçirdi. "Bir tane ister misin?" "Naneli şeker? Tabii ki." Sadece bir tane istemedim; o atıştırma malımlara göz atmaya geri dönmeden önce kendim için bir kol aldım. Vincent'ın kız kardeşlerinden biri eskiden izci kızdı ve ne zaman indirime girseler, alabildiğimiz kadar kurabiye stoklardık. Dondurulmuş naneli şeker ve kahve

Aslında bir süre için şampiyonların kahvaltısı.

Jess arkasını döndüğü anda ağzıma iki kurabiye tıktırdım. Öksürdüğümde kıkırdadı, ağzımdakiler umduğum kadar çabuk ya da kolay inmemişti. Kutuyu tekrar uzatarak, "Al, sen ve Manson yiyebilirsiniz. Daha fazla içmemeliyim."

"Olmamalı mı?" Şaşkınlıkla ona baktım. *Bir* kurabiye yemişti. "Kim demiş?" Omuz silkti, şeker ve karbonhidratla ilgili bir şeyler mırıldandı ama ben kutuyu tekrar göğsüne doğru ittim. "Kızım, evine girdik, kıcına buz soktuk ve seni annenin mutfak masasının üzerinde becerdik. Biraz kurabiye ye."

"Ah, tamam," diye inledi ama kurabiyeleri geri alırken sesi alaycıydı.

Alaycı olsun ya da olmasın, yine de ona doğru hamle yaptım ve kalabalık raflara bastırana kadar onu geri ittim.

"Kuralları unutuyor musun?" Yumuşak bir sesle söyledim. Loş ışıktaki bana bakarken gözleri irileşmişti, nefesini içine çekerken göğsü kabarıyordu. Elini göğsüme koydu, merakla kot yeleğimin tenimi çıplak bıraktığı boşluğu izledi.

Dokunuşu tüylerimi diken diken etti.

"Unuttum efendim," dedi fısıltının biraz üzerinde bir sesle. Biraz daha yaklaştı. "Özür dilerim. İyi demeliydim, efendim."

Bana gülümseme şekli hem hınzır hem de tatlıydı, beni yatıştırırken bana meydan okuyordu. Çoğu insan buna cesaret edemezdi. Çoğu korkup kaçardı.

Ondan değil. Neden benden korkmuyordu ki?

Daha da iyisi, neden korkmasını istemedim?

İçimi çektim, doğruldum ve geri adım attım. "Kendine dikkat et, sikik çocuk. Şu anda seni pataklarsam Manson çok kızar."

"Mm, şey, bunu istemeyiz, değil mi?" Sesinin tonu kesinlikle isteyeceğini söylüyordu, küçük velet. Giderken bir kutu kraker kaparak kilerden çıktı ve ben de dikkatimi tezgahındaki şarap şişelerine verdim. Sonunda ilginç bir etiketi olan koyu renkli bir şey seçtim - şarap seven biri değildim ama Manson kırmızıları severdi.

"Gözlükler sağındaki dolapta," dedi. Kanepede Manson'la rahatça kucaklaşabilecekken neden beni bununla uğraşırken izlediğini bilmiyordum. Dolapta gördüğüm ilk şey oldukları için birkaç kahve fincanı aldım, ağzına kadar doldurdum ve kendiminkinden ağır bir yudum aldım.

Bardağı indirdiğimde Jess kahkahalarını tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Ne?" İstemeden tersledim ama bu onu şaşırtmadı.

"Buna alışık değilsin, değil mi?" dedi ve gururum kırıldı. "Daha önce de seks yaptım Jess," dedim. "Pek çok kez."

"Seks demek istemedim." Güldü. "*Bunu* kastediyorum. Biriyle birlikte olmak gibi."

Oh. Doğru ya. Sanırım o kadar belliydi. Jessica'nın ailesinin fotoğrafları ve annesinin *Yaşa Gül Sev* dekoruyla çevrili bu güzel eve ait değildim.

İçeri girdiğimde böyle hissetmemiştim. Jason'a güvenlik sistemini devre dışı bırakmak, Vincent'in kilit açma setini ödünç almak, Manson'la birlikte evin içinde sürünmek ve birkaç ürpertici mesaj atmak oyunun bir parçasıydı. Ama ben kendi turumu oynamıştım ve hâlâ oyalanıyor olmam, ilk başta içeri girmiş olmamdan çok daha istilacı hissettiriyordu.

"Ben oturup konuşacak tiplerden değilim. Genelde biriyle bu kadar uzun süre birlikte kalmam." Bir an dondu kaldı ve ben de irkildim. "Öyle demek istemedim. *Sıkışıp* kalmadım. Lanet olası evine zorla girdik." İçimi çektim, elimi başımın üzerinde gezdirdim. "Gitmemi ister misin?"

Ben, biz değil. Boktan takıntılarımle burada garip olan bendim. Ayrıca Jess benden hiç hoşlanmamıştı. Benim fikrimi sevmişti, bu çok açıktı. Ama ben? Bir insan olarak mı? Bu gülünçtü.

Ama başını salladı ve bana gülünç bir şey önermişim gibi baktı.

"Şu kupaya biraz daha şarap koyup kanepeye gelmeye ne dersin?" dedi. Elini koluma koydu ve oturma odasına doğru yürümeden önce pazımı hafifçe sıktı. Tamam, iyi, beni ikna etmişti. Beni öldürse bile bu bakım sonrası şeyi yapacaktım.

Oturma odasına döndüğümde Manson kanepeye uzanmış, Jess de onun yanına çökmüş, kurabiyelerini kemiriyordu. Ona şarabını verdim ve kanepenin diğer tarafına geçerek bozulmamış beyaz minderlere sertçe oturdum. Bir insan bu kadar beyaz mobilyayla nasıl yaşayabilirdi? Sadece bakarak bile kirletebilirdim.

"Bugünün değeri ne kadardı?" Jess bardağından bir yudum alarak aramızda bakıştı. "En az 1500 dolarlık bir sikişti, değil mi?"

Fındık sonrası netliğim bozulmuş olmalı, çünkü neredeyse ona bunun arabalarımızın maliyetine ve daha fazlasına değdiğini söylüyordum. Pişman olacağım bir şey söylemeden önce bu sözleri bastırmak için biraz daha şarap içmek zorunda kaldım.

"Ne düşünüyorsun, Lucas?" Manson sordu. "Belki dört ya da beş?"

Omuz silktim. "Beş diyebilirim. Kendimi cömert hissediyorum." "Beş yüz mü?" dedi heyecanla.

"Beş dolar," dedim ve elini kafama vurarak kanepeye fırladığında şarabımı hızla önümden çektim. Bileklerini yakalayıp aşağı çektim ve onu kucağıma çektim. "Hey, hey, dikkat et! *Şaka* yapıyordum kızım."

"Neredeyse kanepenize şarap dökecektim," dedi Manson, altındaki bembeyaz minderlere dehşete düşmüş bir ifadeyle bakarak. "Burada bir şeye leke bulaşırsa lanetlenecekmişim gibi hissediyorum."

"Oh, olacaksın," dedi. "Annem halıya gömülmüş bir kırıntıyı on metre öteden fark edebilir. Onu bunu yaparken gördüm." Şarabını yudumlarken ayaklarını hafifçe oynattı. Kucağımda gergin bir top gibiydi ve şimdi orada olduğu için onunla ne yapacağımdan emin değildim.

"Annen mutfak masasındaki meniyi tespit edebilir mi?" Dedim ve Jess göğsüme vurdu.

"Bunun için ikiniz de hayatınızın lanetini alacaksınız," dedi. Beni şaşırtarak kurabiyelerini ve televizyon kumandasını almak için kanepeye doğru eğildi, sonra hemen kucağıma yerleşti. "Umarım 15. yüzyıl Gotik katedrallerini seviyorsundur çünkü izlediğimiz şey bu."

Bana fillerin bağırsak hareketleri üzerine bir belgesel izlediğimizi söyleseydi bile kılımı bile kıpırdatmazdım. Manson kanepenin uzak tarafından yaklaştı ve Jess bacaklarını onun kucağına dayamak için uzattı. Kurabiyelerini yerken ve televizyona bakarken sırtı koluma ve omzuma yaslanmıştı. Ancak dakikalar geçtikçe omuzları çöktü ve kurabiyeler de öyle. Sonra başı eğildi ve omzuma yaslandı, yumuşak bir iç çekişle vücudunu benimkine yasladı.

Yardım için Manson'a baktım ama lanet olsun, o da bayılmıştı. Tek bir kasımı bile gevşetememiştım ama Jess'in nefes alış veriş i düzene girince kolumu ona dolamaya cesaret ettim.

Mükemmel uyuyordu. Yapboz parçası gibi yanıma yaslanmıştı, yumuşak ve sıcaktı. Saçları çilek gibi tatlı ve hafif meyvemsi kokuyordu.

Ama benim kokum da oradaydı.

JESSICA

Sabah beni çıplak bacaklarımı ısıtan güneş ve kuş cıvıltılarıyla karşıladı. Bir süre öylece uzandım ve penceremin dışındaki ağaçta kanat çırpışlarını izledim, gözlerim rahat bir uykuyla yarı kapalı, battaniyemin içinde sıcak ve uykulu.

Dün gece yatağa taşındığımı hayal meyal hatırlıyordum. Lucas beni kucaklayarak merdivenlerden çıkarmış, Manson'ın eli de dar koridorumuzdaki duvara çarpmasın diye başımın arkasını tutmuştu. Saatin ne kadar geç olduğundan emin değildim. Uyanık kalmaya çalışmışım ama Lucas'ın kucağına yerleştiğim anda gözlerim o kadar ağırlaşmıştı ki hiçbir irade gücü onları açık tutamazdı.

Hayatımda sayamayacağım kadar çok cinsel partnerim olmuştu ama hiç aynı anda iki erkekle birlikte olmamıştım. Tüm bu partnerler arasında hiç kimse beni becerirken tam olarak doğru yapamamıştı. Bazıları yaklaşmıştı, elbette. Ama sıradan kaçamaklarım ve tek gecelik ilişkilerim hâlâ içimde kaşınan bir şey bırakıyordu. Daha yoğun bir şeye ihtiyaç duyuyordum.

Ama Manson ve Lucas bedenimle olduğu kadar zihnimle de oynadılar. Beni gerdiler, gerilimi artırdılar, sahneyi kurmak için zaman ayırdılar. Evime girmeleri, güvenlik sistemini hacklemeleri, dolabımda saklanmaları... ve Lucas'ın Manson'dan beni sikmek için izin istemesi, beni parçalamak istemiş gibi bakması...

Tanrım, neden bu kadar ateşliydi? Manson'ın kontrolü sağlama şekli, ona boyun eğmenin dünyadaki en doğal şey olduğunu hissettiriyordu - doğal, tanıdığım herkesin öğrendiklerinde beni bunun için yargılayacakları gerçeği dışında.

Normal insanlar bunu yapmazdı.

Belki de normal insanlar sıkıcıdır.

Ama yatağında doğrulup penceremin dışındaki güneşli güne bakarak iç geçirdiğimde memnuniyetim sarsıldı. Bu mükemmel tatmin duygusunu daha önce de hissetmişim, neredeyse üç yıl önceki o Cadılar Bayramı partisinden sonra. Ama hepsini bir kenara atmıştım. Risk almaya değmeyeceğine karar vermişim.

Şimdi farklı mıydı? Bunu yapmayı kabul etmemin tek nedeni arabamı tamir ettirmektir, ya da en azından en hazır bahane buydu. İhtiyacım olan da buydu, bir bahane, işaret edebileceğim ve suçlayabileceğim bir şey. Hayır diyenlerin önünde tutabileceğim ve "*Gördünüz mü?*" diyebileceğim bir şey. *Aslında bende bir sorun yok! Bunun tek sebebi...*

Battaniyeleri geriye ittim ve ayağa kalktım. Güzel bir günü iyi bir sevişme için varoluşsal bir krizle mahvetmeyecektim. Banyoya doğru ilerliyordum ki aynamdaki ürkütücü ruj mesajının temizlendiğini ve yerine yapışkan bir not bırakıldığını fark ettim.

Sana yeni bir ruj alacağım.

Manson'ın el yazısı keskin ve kesindi ama bu not çok daha küçük ve dağınık yazılmıştı. Lucas olmalı.

Notu katladım ve yukarıda bahsettiğim ruj tüpünün yanına koydum. Dün gece Lucas'ın varlığından haberdar olmadığım bir yönünü görmüştüm; hırçınlığı dağıldıktan sonra ortaya çıkan bir yönünü. Yersiz yurtsuz, gergin ve kararsız görünüyordu. Sanki normal bir banliyö evinde olmak çok fazlaymış gibi.

Belki de öyleydi. Kimse Lucas'ın ev hayatı hakkında belli belirsiz şeyler dışında pek bir şey

bilmiyordu.

Wickeston'a babasıyla birlikte taşınmıştı - oğluyla aynı sürekli çatık kaşlara sahip iri yarı bir adamdı - Anne ve babası ayrıldıktan sonra. Şehrin batı yakasındaki karavan parkında yaşıyorlardı ve yerel bir lokantada patlayıcı bir halk kavgası yapana kadar kendi içlerine kapanmışlardı.

Lucas'ın bundan sonra babasıyla yaşadığını sanmıyorum ama emin değildim. Kendi babanızla kavga etme noktasına geldiğinizde evde işlerin iyi gitmediğini tahmin edebiliyordum.

Duşa girdim, saçımı yıkamak, peeling yapmak ve tıraş olmak için zaman ayırdım. Dışarı çıkıp aynadaki buharı sildiğimde, vücudumun her yerindeki izlere bakmaktan kendimi alamadım. Parmaklarımı boynumda gezdirerek, bana verdikleri morlukların hafif acısını hissetmek için cildimin orasına burasına bastırdım.

Nasıl göründüklerini, aynı anda nasıl kirli ve güzel hissettirdiklerini sevdim.

Banyodan çıktığımda, iş için bir video görüşmesi yapmam gerekmeden önce sadece on dakikam vardı. Hızlıca giyinip tam zamanında bilgisayarımın başına geçtim, ancak o kadar acele ettiğimi fark ettim ki boynumdaki morlukları kapatmak için *hiçbir şey* yapmamıştım.

Toplantımın tamamını, izlerin belli olmamasını umarak omuzlarımı bir kaplumbağa gibi buruşturarak geçirdim. Fark eden olduysa da en azından bir şey söylemediler. Tanrı'ya şükür neredeyse Cuma günüydü. Umarım hafta sonu kaybolurlardı.

Sonunda bilgisayarımı kapattığımda Lucas'tan gelen bir mesaj beni bekliyordu. **Bize bir fotoğraf gönder. El işimizi görmek istiyorum.**

Onlara iyi bir fotoğraf çekebilmek için soyundum. Baştan çıkarmayı sevdiğim için utanmıyordum; kim arzulandığını hissetmek, kendi baştan çıkarma gücünü göstermek istemez *ki?* Çektiğim fotoğrafı grup sohbetine gönderdim ve verdikleri yanıt beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Kahretsin, çürükler içinde seksi görünüyorsun, dedi Manson.

Kahretsin, bir saniye, çenemi yere düşürdüm, diye yazdı Vincent. Kahretsin, işten izin alıp sizinle gelmem gerektiğini biliyordum.

Sonra Jason'ın mesajı geldi. **Tanrım, Jess, ereksiyon halindeyken nasıl çalışacağım?**

Umarım kilitleri ve güvenlik sistemini değiştirteceğini biliyorsundur, diye cevap verdim. Bu konuda bir şeyler yapmam gerekiyordu, tabii aileme sistemin neden çalışmadığını bilmiyormuş gibi davranmak istemiyorsam. **Beni tekrar yakalamakta iyi şanslar. Açık arazide daha hızlı koşarım.**

Öyle mi? Manson söyledi. **Bunu test etmemiz gerekecek.**

Lucas çok daha az incelikliydi. **Lanet olası bir kilit beni durduramaz, sikik çocuk. Ne zaman istersem sana sahip olacağım.**

Belki de koşmasına izin vermeliyiz, Jason'ın önerisiydi. **Bence ava çıkmak eğlenceli olur.**

Paintball silahlarımızı kullanıp kendimize bir oyuncak bulabiliriz.

Tanrıya şükür yüzümü göremiyorlardı. Bir hayvan gibi avlandığımı, vurulduğumu ve karnımın deşildiğini hayal ederken kıpkırmızı kesilmiştim. Benim neyim vardı böyle? Bu umutsuzca sapkıncaydı.

Grup sohbeti sataşmalarını durdurmadı ama Lucas'tan başka bir mesaj geldiğinde gruptan geçmedi.

Senin için bir görevim var. Hafta içi çalışma programınız nasıl?

Yatağıma uzandım, cevap verirken ayaklarımı kaldırdım. **Bir görev mi? Ne kadar heyecan verici. Talimatları netleştirsem iyi olur, böylece işi berbat edemem.**

Onların damarına basmadan duramıyordum; heyecanlandıklarını görmek çok eğlenceliydi. Ona programımı verdim; tam gün çalıştığım pazartesi günleri hariç, hafta içi sadece öğlene kadar çalışıyordum.

Bunu batırırsan sonuçlarına katlanırsın, diye yazmış Lucas. Gerçi bunu yapmadığından emin

olmak için yanına bir refakatçi gönderiyorum. Dün gece eğer Jason

güvenlik sisteminizi devre dışı bırakmamıştı. Ona borçluyuz ve belli ki size de borçluyuz.
Demek güvenlik sistemini aşan Jason'dı. Şaşırmadım; o her zaman saçma bir şekilde zeki olmuştu.
Lucas devam etti. **Vincent seni Salı günü işten sonra alacak. Yanında bir kürek getirmesini istemiyorsan uslu dursan iyi edersin.**
Düşüncesi midemde yine o burkulma hissini uyandırır da, küreği atlayacağım, teşekkürler, dedim. Çok uslu olacağım, onun yerine beni ödüllendirecek bir şey getirmesini söyle.
Yapacak. Bunun için endişelenme, sık kafalı.

Sonraki birkaç gün rutinime geri dönmeye çalışmakla geçti. Erken kalktım ve annemin arabasını spor salonuna götürdüm - neyse ki o ve babam yokken arabayı ödünç almama aldırmadı. Ağırlıklara geçmeden önce koşu bandında ısındım ve işim bittiğinde terden sıırıslıklam olmuşum. Yanık iyi hissettiriyordu. Acının beni canlı hissettiren bir yanı vardı.

Ne yazık ki, Pazar sabahı antrenmanımın ortasında, setin ortasında tanıdık bir yüz bana yaklaştı.

"Oh...hey, Alex." Yanımda durduğunda kulaklıklarımı çıkardım ve ona dikkatle baktım. Ne istiyordu acaba? Onu daha önce bu spor salonunda görmemiştim ama belki de genelde farklı bir saatte geliyordu. Tişörtünü çıkarmış, bir Yunan tanrısına yakışır mükemmellikte yontulmuş kaslarını gösteriyordu.

Ama o kaslar onun kalles suratına eklendiğinde bana hiçbir şey yapmadı.

"Geçen gece Billy'nin evinde seni özledik," dedi, neredeyse fazla rahat bir şekilde. "Kontrol etmek istedim. İyi olduğumuzdan emin olmak istedim."

"İyi mi?" Şaşkınlıkla ona baktım, sonra sesimi alçaltarak "Özel bir garaja girdin ve beni terk ettin. Neden iyi olalım ki Alex?"

"İşler biraz kontrolden çıktı; kabul ediyorum. O eziklerin peşinde olduğunu sanıyordum Jess. Kafamı patlatan aynı adam..." Bana attığı bakış, bunun bir uyarı olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmadı. "Sadece yanlış insanlara bulaştığını görmekten nefret ettiğimi söylüyorum."

Sıkıca gülümsedim. "İlginiz için teşekkürler. Şimdi sakıncası yoksa..." Kulaklıklarımı geri taktım ve onu tek kelime etmeden kovdum. Uzaklaşmadan önce bana zoraki bir gülümseme verdi ve otuz dakika sonra nihayet kapıdan çıkana kadar gözlerini üzerimde hissettim.

Eski arkadaşlarımla ilişkimin onarılabilir olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu; açıkçası olmasını da istemiyordum.

Belki de yalnız olmak daha iyiydi.

Salı günü geldiğinde sinirlerim tepemdeydi ve Vincent'in birazdan geleceğini bildiğim için dikkatim dağılmış bir şekilde işime devam ediyordum. Bu 'görevin' ne olduğu hakkında hala hiçbir fikrim yoktu, ama eminim Vince'in elinde beklenmedik bir şey vardı.

Mavi WRX'i evimin önünde durduğunda saat öğleni biraz geçiyordu. Etrafta volta atıyor, gergin olmadığımı kendimi ikna etmeye çalışıyordum - neden gergin olayım ki? Vincent Volkov'du, her zaman sınıfın palyaçosu olan, satacak uyuşturucusu olduğunu bildikleri için popüler çocukların partilerine davet edilen çocuk. Diğerleri gibi karanlık, kötücül bir havası yoktu ama onda beni ciddi şekilde silahsızlandıran bir şey vardı. Alaycı doğası, ben de dahil olmak üzere insanların onu genellikle hafife alması anlamına geliyordu.

Artık neler yapabileceği hakkında daha iyi bir fikrim vardı ama yine de ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Mutfak penceresinden onun arabadan inişini izlerken kalbim hızlandı ve yüzümü ovuşturdum.

Avuçlarım kot pantolonumda terliyor.

Tanrım, çok ateşliydi. Olması gerekenden çok daha seksiydi. Ray-Ban'lerini takmış, uzun saçları yüzüne dalgalı bir şekilde dökülmüş, asitle yıkanmış dar bir kot pantolon ve üzerinde yanan bir kafatası olan büyük boy bir batık gömlek giymiş bir halde ön kapıya doğru yürüdü. Renkler birbiriyle çelişiyordu ama garip bir şekilde ona yakışıyordu.

Tuhaf olan her şey Vincent'ta işe yaradı.

O zili çalmadan önce ben kapıya doğru gidiyordum bile. Kapıyı açtığımda dudaklarından sarkan esrarı yakıyordu.

Aklını mı kaçırmıştı? Burada, gün ortasında, *bu* mahallede sigara mı içiyordu? "Gerçekten benim verandamda ot mu içiyorsun?" Tamamen inanmaz bir şekilde söyledim.

Esrarı dudaklarından çekti ve dumanını omzunun üzerinden üfleyerek uzaklaştırdı. "Aynen öyle, bebeğim.

Vurmak ister misin?"

Bana *bebeğim* demesinin bana hissettirdikleri hakkında çok derin düşünmeyecektim. Kalbimin dörtlüğe koşmaya başlamadan önce kekeleyerek durmasına neden olduğu gerçeğini görmezden gelecektim.

Teklifi karşısında başımı salladım ve çantamı kancasından alarak dışarı çıkarken kapıyı arkamdan kilitledim. "Hayır, teşekkürler ama günümün geri kalanını paranoyak bir şekilde geçirmeye çalışmıyorum."

"Paranoyak mı?" Ön kapıyı kilitledikten sonra kolunu belime dolayarak yüksek sesle bir ahududu patlattı. "Paranoyak olmanı gerektirecek ne var? Ben senin yanıdayım. Çıplak bir şekilde ormana kaçmayacağından emin olacağım." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı. "En azından bensiz olmaz."

Yolda yürürken kendime rağmen güldüm. "Ruhani bir uyanıştan korkmuyorum Vincent. Daha çok yasadışı olmasıyla ilgili bir paranoya."

WRX'in karşı tarafında durdu ve parmaklarının arasına sıkıştırılmış esrara baktı. "Sarılmış küçük bir otun sizi parmaklıklar ardına tıkması ne garip," dedi. "Yasallık sadece bir grup yaşlı ölünün size ne yapmanız gerektiğini söylemesinden ibaret."

Arabaya binerken ona başımı salladım ve garip bir şekilde derin olan yolcu koltuğuna oturduğumda şaşkınlıkla ofladım. Emniyet kemeri de tuhaftı, kollarımı geçirmem ve sonra bacaklarımın arasına sıkıştırmam gereken üç noktalı bir emniyet kemeri.

"Burada kelepçelerinizin olmamasına şaşırdım," dedim, koşum takımını ayarlarken kıpırdanarak.

"Tam şurada." Eliyle işaret etti, ben de başımı kaldırıp baktım ve metal parmaklıklardan oluşan bir kafes buldum.

Taksinin içi. Bana bekârlığa veda partisi için Nevada'ya gittiğimde bindiğim kum arabalarını hatırlattı. Başımın üstündeki çubuktan bir çift deri kelepçe sarkıyordu.

"Bilekler ya da ayak bilekleri için mükemmel," dedi, sırtışı genişleyerek. "Ama sanırım bu kayış şimdilik kıcını koltukta tutmak için yeterli olacaktır. Yolculuklarım biraz sert geçebilir."

Haklı olduğundan hiç şüphem yoktu, hem de birden fazla açıdan. WRX çalıştırıldığında titredi; motorunun gürültüsü Manson'ın Mustang'i ya da El Camino kadar derin değildi. Alçak sesle ve sabit bir şekilde mırıldandı ve Vincent kaldırımından uzaklaşırken müziğin sesini açtı. Hızlanıp komşularımın evlerinin önünden geçerken boğulma ve oğlancılıkla ilgili şarkı sözlerine eşlik etti. Çimlerini sulamaya ve gül fidanlarını budamaya giden insanların tuhaf bakışlarına maruz kaldık.

"Ne dinliyoruz biz?" Bağırdım, bir yandan da kimsenin anneme beni uzun saçlı bir keşle gürültülü bir arabada giderken gördüklerinden bahsetmemesi için dua ediyordum.

"System of a Down'ı hiç duymadın mı?" Bana bakakaldı. "Müzik ufkunu genişletmeni

sağlamalıyız Jess. Genelde ne dinlersin?"

Vincent'ın müzik bilgisinin benimkinden çok daha derin olduğunu fark etmem uzun sürmedi. Ama tek bir türle sınırlı değildi. Çığlık atan metalden melodik elektronik ve klasik orkestraya kadar çalma listesi biz araba sürerken çılgınca değişti.

"Sana bir çalma listesi hazırlayacağım," diye ısrar etti sonunda. "Daha ulaşılabilir şeylerle başlayacağız ve sonra

daha derine inmeliyiz."

Vincent'ı tanıdığımdan beri diğer insanları rahatlatmayı hep başarmıştı ve şimdi de farklı değildi. Kasabanın içinden camları indirerek geçtik ve ben kolumu rüzgârda salladım.

Onu diğer çocuklardan daha uzun süredir tanıyordum. Onunla birinci sınıfta tanışmıştım, eğer *bana toprak atarsa bu bir "tanışma"* olarak nitelendirilebilirdi. Yaşı ilerledikçe daha da sessizleşmiş, ilkokuldaki gürültücü sınıf palyaçosundan ortaokulda son derece içine kapanık bir çocuğa dönüşmüştü.

Ama lisede, her zaman satacak uyuşturucusu olan çocuk olarak bilinirdi. Marihuana, reçeteli ilaçlar, Molly - insanlar gerçekten sert bir şey aramıyorlarsa, Vincent onların adamıydı. Onun bir ucube, bir satanist ya da arkasından fısıldanan başka bir şey olduğunu düşünseler bile, ondan nefret etmek zordu.

"Araban... daha iyi görünüyor," dedim, konuyu dikkatlice açarak.

"Jason ve ben hafta sonu bu işi hallettik. Camları değiştirdik ve göçükleri onardık. Boya konusunda hâlâ bir şeyler yapmamız gerekiyor ama benimkine rötuş yaptırmayı erteleyebilirim." Hafifçe kıkırdadı. "Bu şekilde araba kullandığım için boyam zaten uzun süre iyi durumda kalmıyor."

"Bu bana evdeki en kötü şoför olduğunu söyleme şeklin mi?" Alay ettim. "Biraz daha sıkı bağlayayım mı?"

"Sürüşümün sert olduğunu söyledim, kötü değil." Bana sinsi bir gülümseme fırlattı ve eli bacağım boyunca kayarak uyluğumu sıkıca kavradı. Parmaklarının dokunuşu gazyağı üzerine yanan bir kibrit düşürmek gibiydi. "Bugün seni eve götürmeden önce, sana göstereceğim. Eve uzun yoldan gideceğiz."

"Toprak yollar mı? Bu arabayla mı?" Ona şüpheyile baktım.

"Göreceksiniz," dedi. "Tüm hızlı arabalar asfaltta kalmak için üretilmemiştir."

"Bugün ne yapıyoruz ki?" Alev alev yanan uyarılmışlığımın sesimi etkilemesine izin vermemeye çalışarak söyledim. Bu adamların üzerimdeki etkisi hiç adil değildi. "Ve Lucas neden seni benim refakatçim olarak gönderdi?"

"Çünkü bu iş için uygun tek kişi benim," dedi. "Bay Huysuz Surat Jason'a yardımları için teşekkür etmek istiyor ve ben de Jason'ın nelerden hoşlandığını çok iyi biliyorum."

Bir kahkaha patlattım. "Bay Huysuz Surat mı? Aman Tanrım, onu bir daha gördüğümde böyle hitap edeceğim." "Lütfen söyle, seni tokatlamasını izlemek için orada olacağım."

Bir otoparka girdik, görünüşe göre hedefimize ulaşmıştık. Vincent park ederken gözlerimi yakındaki binalara diktim, nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyordum.

"Bir dakika... Bu Satin Novelties mi? Wickeston'da artık bir seks dükkânı mı var?" Şaşkınlık içinde dükkâna baktım. Pencereler siyah kâğıtla kaplıydı ve kapının üzerinde *18 Yaşından Küçüklerin Girmesine İzin Verilmez* yazan büyük kırmızı bir tabela vardı.

"Evet, eski lastikçi kapanınca onun yerini aldılar," dedi kapısını açarken kontaktan anahtarlarını alarak. "Burası açıldığında protestolar olduğuna eminim. Buralarda bazılarının gerçekten canı sıkılmıştı."

Arabanın arka tarafında buluştuk. Benim özenle hazırladığım at kuyruğu, topuklu ayakkabılar ve beyaz bluzuma kıyasla onun batık boyası ve uzun saçları daha zıt kutuplar gibi görünemezdik. Ne giyeceğimden emin değildim ama benim kuralım her ihtimale karşı fazla giyinmekti.

Gözlerinin üzerimde gezinmesinden anladığım kadarıyla seçtiğim şeyi beğenmişti. Güneş gözlüklerinin altından gözlerini göremiyordum ama dudaklarını yalayıp belli belirsiz kendini ayarladığını fark ettim.

Elini uzattı ve dükkâna doğru başıyla işaret etti. "Gidelim mi, sıkık çocuk?"

VINCENT

Satin Novelties beni şekerçi dükkanındaki bir çocuk gibi hissettiriyordu. Elbette, artık her şey internette ve istediğim ürünü kolayca sipariş edebiliyordum ama fiziksel raflarda dolaşmanın, beklenmedik bir ürüne rastlamanın ve hayal gücünüzü serbest bırakmanın çok keyifli bir yanı vardı. Özellikle de bu kadar çok ilhamın kaynağı tam önümdeyken; onun eli benim elimdeyken.

Jess'i içeri götürdüm, biz içeri girerken kapıdaki zil çaldı. Neredeyse anında dükkânın önünden, kasanın yanından bir el havaya kalktı.

"Hoş geldiniz!" diye seslendi neşeli bir ses. "Benim adım Julia. Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin!" Jess yumuşak bir sesle, "Vay canına, ne kadar da hevesliyimisin," dedi. kayganlaştırıcı ve erotik roman raflarından ön tezgâha doğru ilerledik. Uzun parlak kıvılcıklı saçlı genç bir kadın kasanın arkasında bir taburede oturuyordu ve biz içeri girdiğimizde yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı.

"Bu palyaçonun buraya girmesine kim izin verdi?" dedi. Taburesinden zıplayarak dirseklerini tezgâha dayadı. "Ooh, ama yanında sevimli birini getirmişsin! Seni o mu kaçırdı? Yardıma ihtiyacın varsa iki kez göz kırp."

"Yani, bu *tam olarak* bir kaçırılma değildi," dedi Jess, bana muzipçe bakarak. "Arabaya kendi isteğimle bindim."

"Bu ucubenin seni henüz bağlamadığını düşünürsek, arabasının ölüm tuzağına düşen çoğu kurbandan daha iyi bir noktadasın." Elini uzattı ve Jess gülümseyerek elini tuttu. "Bu arada ben Julia. Sen de Jessica olmalısın. Lucas uğrayacağından bahsetmişti."

"Arabam bir ölüm tuzağı değil," dedim. "Araba kullanmamın seni korkutması onu ölümcül yapmaz." "Mm, hayır, bence oldukça ölümcül." Dudaklarını büzdü ve bana el salladı. "Git alışveriş yap ya da

bir şeyler yaparsın, değil mi? Bana ve Jess'e birbirimizi tanımamız için bir şans ver."

Geri çekilirken masumca ellerimi kaldırdım. Julia'nın karşı koyamayacağı bir şey varsa o da seksi bir kızdı. Ben raflar arasında dolaşırken konuşmaya devam etti ve birbirimizi nasıl tanıdığımızı anlattı. Burası hâlâ bir lastikçiyken Lucas'la birlikte çalışıyorlardı; Lucas'ın tamamen nefret etmediği tek iş arkadaşı oydu. Wickeston Lisesi'nde öğrenciydi ama aynı çevrelerde bulunmasına rağmen hepimizden bir sınıf üstteydi. Sonuç olarak, barmenlik yaptığım kulüp de dahil olmak üzere birçok aynı partiye katıldık.

"Seni amigo takımından hatırlıyorum!" Julia heyecandan neredeyse çığlık atarak haykırdı. "Seni hep futbol maçlarında görürdüm. Kızım, *inanılmazdın*. Lanet olsun, ben asla o kadar esnek olamazdım."

Yanından geçerken Jess'in yüzüne hızlıca baktım ve gülümsediğini görmekten memnun oldum. Arkadaşlarımızın çoğu Jess'in aşına olduğu insanlar değildi ama güvенеbileceği insanlardı.

Böyle insanlara ihtiyacı vardı. Onu arkasından çekiştirmeyecek, katı bir kalıba uymayı arkadaşlığın şartlarından biri haline getirmeyecek insanlara. Jess'i garajımızda sözde arkadaşları tarafından terk edilmiş halde bulmak beni ne kadar kızdırsa da her şeyden çok üzmüştü. O insanlara tanıdık oldukları için sarılmıştı, onun için bir şey yaptıkları için değil

Hayat.

Kim olduklarına ya da bana nasıl davrandıklarına bakmaksızın tanıştığım herkesi arkadaş edinmeye çalışırdım. Yeterli nezaketin her şeyi tersine çevirebileceğine kendimi inandırmıştım ama herkes arkadaş değildi ya da arkadaş olmayı hak etmiyordu. Bu dersi öğrenmek kolay olmamıştı ama acı verici bir şekilde gerekliydi.

Bir çift göğüs ucu kelepçesi alıp kolumun altına sıkıştırırken sırttım. Jason, Lucas'ın ona nasıl teşekkür etmeyi planladığını tam olarak bilmiyordu ve ben de Julia'nın Jess'i meşgul etmesinden memnundum. Evimize bir kutu dolusu güzel şeyle gelmesini planlıyordum, tıpkı aksesuarlarla gelen bir oyuncak bebek gibi. Sadece Jason'ın Jess tarafından şaşırtılmasını değil, Jess'in de tam olarak neye uğradığını şaşırtmasını hayal etmek mizah anlayışımı gıcıkliyordu.

Jason'ın sık sık şımartamadığı bazı sapkınlıkları vardı ve ben de ona bu fırsatı vermek için sabırsızlanıyordum. Ama kendim için de birkaç eşya aldım; sonunda Jess tamamen bana kaldığında oynama şansını kaçırmayacaktım.

"Sanırım hepsi bu kadar," dedim ve sepetimi Julia'nın hazırlaması için tezgâha bıraktım. Jess daha fazla bakamadan kendimi sepetin önüne attım. "Şimdi bakmak yok. Bu sürprizi mahveder."

Jess kaşlarını çatarak bana baktı, itiraz etmek için ağzını kapattı ama Julia heyecanla, "Evet kızım, sürpriz olsun!" diye uludu. Etrafımda eğildi ve kaşlarını karikatürize edilmiş sapıkça bir şekilde kaldırdı. "Güven bana, çok eğleneceksin."

"Hm, bunu göreceğiz," dedi Jess, ancak ses tonundaki şüphecilik şaka yollu yumuşamıştı. Julia hesabı ödedi ve kartımı geri verirken kapı ziline sesi dikkatini çekti.

"Üzgünüm çocuklar. Görev çağırıyor." Elini kaldırdı ve içeri giren bunalmış görünümlü çifte ayni coşkulu selamlamayı verdi, sonra sesini alçalttı ve "Ooh, sanırım ilk kez gelenler var. Ya korkup kaçacaklar ya da tüm dükkânı satın alacaklar. Biraz sihir yapma zamanı! Görüşmek üzere!"

Dükkândan çıkarken Jess'in midesi gurulduyordu, her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da. Ama caddenin hemen karşısında bir fast food mekânı vardı ve ızgara soğan ve yağlı hamburger kokusu beni cezbettiler. Yemek için dışarıda bir masaya oturduk, tepemizdeki çizgili şemsiye bizi güneşten koruyordu.

Ben benimkinin yarısını bile yemeden Jess hamburgerini mideye indirdi.

"Bu sabah sıkı bir antrenman yaptım," dedi boş tepsisine baktığını fark ettiğinde. "Ve küçük bir kahvaltı yaptım -"

"Sakin ol kızım." Ona bir avuç patates kızartması uzatırken kıkırdadım. "Yediklerini haklı çıkarman gerektiğini sana kim öğretti?"

Bir süre bana baktıktan sonra kekeleyerek, "Annem sanırım. Yemek konusunda her zaman seçici olmuştur."

"Bu seçici olmak değil, istilacı olmaktır. Yemek yediğin sürece ne yediğin kimseyi ilgilendirmez." Gülümsedi, masanın öbür ucuna uzandı ve patates kızartmalarımdan bir kısmını aldı. "Al bakalım. İstedğin kadar çal."

Gülümsemesi genişledi ve kırmızı plastik koltuğa bağdaş kurarak oturmak için bacaklarını yukarı çekti. Toplum içinde -partilerde, arkadaşlarıyla, akranlarıyla- gülümseme şekli ile burada, benimleykenki arasında dağlar kadar fark vardı. Bu gülümseme çok daha açıktı. Dikkatlice formüle edilmiş bir ifadeden ziyade dürüsttü. Bu hoşuma gitmişti. Daha fazla görmek istedim.

Sahip olduğu her ifadeyi görmek istedim, alabildiğim kadar çığ.

Oturduğum yerden otoparkı görebiliyordum, bu yüzden eski kırmızı Chevy'yi gelir gelmez

gördüm. O

Egzozu patlamış gibi gürültülüydü ve gözlerim onu takip etti, ama pek bir şey düşünmedim. Eğri park etti ve motor durdu ama şoför indiğinde ben yine Jess'e bakıyordum.

Masamızın önünden geçene kadar onu net olarak göremedim. Sonra kafamı kaldırıp baktım ve neredeyse bir ağız dolusu hamburger boğazıma kaçıyordu.

"Vay canına, iyi misin?" Ben öksürürken Jess masanın öbür ucundan bana uzandı, kekelememe rağmen yemeği boğazımdan geçirmeyi başarmıştı. Nefesimi tutarken durakladım. Jess'in gözleri bana bakarken kocaman olmuştu. Ama sonra bakışları omzumun üzerinden yukarı kaydı ve birine "O iyi" derken garip bir gülümseme takındı.

Bok. Siktiğimin boku.

Kamyondan inen adamla kısa bir göz teması kurmak için tam zamanında geriye baktım. Yaşlıydı, uzun zayıf bir vücudu ve yanaklarında gri kirli sakalları vardı. Saçları yağlıydı ve omuzlarına kadar uzamıştı, ama bitkin görünümünün ötesinde, midemdeki yiyecekleri ekşiten çarpıcı bir aşinalık vardı.

Arkasını dönüp yürümeye devam etmeden önce ağzı çarpık bir gülümsemeyle seğirdi. Beni tanımıştı; bunu gözlerinde görmüştüm.

Aceleyle yemeğimden kalanları topladım ve tepsimi Jess'in boş tepsisinin üzerine koydum. "Haydi. Gitmemiz gerekiyor."

Jess şaşkınlıkla bana göz kırptı ama çöplerimizi atarken beni takip etti. Sokağın karşısına koşmadan önce elini tuttum, bu sırada paranoyayla omzumun üzerinden bakıyordum.

Geri dönmemesi gerekiyordu. Lanet olsun, *hayatta* bile olmaması gerekiyordu.

"Tamam, neler oluyor?" Jess ikimiz de arabaya geri döndüğümüz anda söyledi. Klima üzerimizde patlarken ve tüm kapılar kapalıyken, renkli cam bizi dünyadan gizlerken daha iyi hissediyordum.

Belki de yanılmışımdır. Belki de o değildi.

Ama o kamyonet... uzun zamandır kullandığı kamyonetin aynısıydı. Ve gülümseme şekli, yüzünün keskin açılı, kara gözleri... oğluna çok benziyordu.

"O yaşlı adamı gördün mü?" Cüzdanımı orta konsola iterek söyledim. Başıyla onayladı. "O Manson'ın babasıydı. Reagan Reed."

Oturduğu yerde dönüp caddenin karşısına bakarken gözleri büyüdü. "Kahretsin. Anladığım kadarıyla bir süredir şehre gelmemiş?"

"Cenazeden beri yok," dedim otoparktan çıkıp yola geri dönerken. "Öldüğünü sanıyorduk. Öldüğünü *umduk*, sanırım. Manson'ın yanında bundan bahsetme, tamam mı? Ona söylerim ama sakın konuyu açma."

"Yapmayacağım." Arabayı sürerken gözleri üzerimdeydi, beni inceliyordu. Zeki kız. Denemeye devam ederse beni çözebilirdi. "Seni de korkutuyor, değil mi?"

İçimi çektim, parmaklarım direksiyonun üzerinde esnedi. Hikâyenin tamamını asla öğrenememişti - Reagan'ın nasıl bir adam olduğunu anlamasına yetecek kadar yüzeysel şeyler duymuştu ama daha fazlasını değil. Bu benim anlatacağım bir hikâye değildi ve ayrıca onu korkutmak istemiyordum.

Manson lisedeyken ailesinin evine nadiren birini getirirdi ama ben iki kez gitmiştim. İkisinde de gitmek için can atıyordum. Reagan'ın evdeki varlığı havadaki bir zehir gibiydi. Karısının ve oğlunun onun etrafında yaltaklanmalarını izledim; başları eğik, gözleri düşük, sesleri eşit derecede temkinli.

Kendi evimdeki gibi bir şey değildi. Kız kardeşlerim ve ben ailemizden hiç korkmadık. Onlara kesinlikle saygı duyardık. En büyükleri olarak benden her zaman örnek olmam, küçük kız kardeşlerime bakmam ve aileyi geçindirmeye yardım etmem beklenirdi. Ama ben bunları yapmaktan mutluydum.

sevgiden, korkudan değil.

Babam olmadan kaybolurdum ve annem tanıdığım en nazik, en bilge insanlardan biriydi. Kimse istemezken çocuklarımı kabul etmiş, onları beslemiş ve sevmişlerdi. Jason'ı kendi ailesi kapı dışarı ettiğinde bir saniye bile tereddüt etmeden çatılarının altına kabul etmişlerdi. Eğer Manson ve Lucas yardım kabul etmekten bu kadar utanmasalardı, ailem onları da eve alırdı.

"Reagan beni çok korkutuyor," diye dürüstçe cevap verdim ama sonunda onu rahatlatmak için gülümsedim. "Ama bu konuda endişelenme. Muhtemelen birkaç gün içinde yine şehri terk edecektir; asla çok uzun süre kalmaz."

Koltuğuna geri yerleşti ama alnında bir endişe kırıışıklığı kaldı ve kaşlarını birbirine sıkıştırdı. Reagan, ayrı yaşadığı karısı öldüğünden beri Wickeston'a dönmemişti. Cenazeye katılmamıştı ama vasiyetname yüzünden çok kızgın olduğu kesindi. Görünüşe göre Manson'ın annesi Reagan'la evlendiğinde hali vakti yerindeymiş, hatta ev ona kendi ailesinden miras kalmış. Ancak yıllarca süren kötü bir evlilik ve alkol bağımlılığı sahip oldukları her şeyi - *neredeyse* her şeyi - tüketmiş.

Kalan her kuruşunu Manson'a verdi. Bir servet değildi ama o miras ve ev hayatımızın akışını tamamen değiştirmişti. Hepimize yaşayacak bir yer, birlikte olabileceğimiz bir sığınak vermişti. Daha büyük ve daha iyi şeyler hayal etmemizi sağladı.

Reagan şimdi bunu mahvetmeye çalışırsa lanetlenirim.

Ama o yaşlı adam ya da yol açabileceği sorunlar üzerinde durmak istemiyordum. Güzel bir gündü ve yolcu koltuğumda muhtemelen onu eve mi götüreceğimi yoksa kendi hain planlarım için mi kaçıracağımı merak eden çok daha güzel bir kadın oturuyordu.

Kesinlikle ikincisiydi.

Evine geri dönmek için 15. Yol'dan gitmek yerine, bir sapaktan döndüm ve dar arka yollardan geçtim, gözlerimi pusuda bekleyen polisler karşı açık tuttum. Asfalt bitene kadar sürmeye devam ettim. Önümdeki yol tarım arazilerinin arasından dolambaçlı bir şekilde ilerliyordu; bir tarafta mısır tarlaları, diğer tarafta ise büyümüş ağaçlar vardı.

Jess bana baktı. "Neden durdun?"

Vites kolunu sıkıca kavradım. Bu yolu avucumun içi gibi biliyordum. Muhtemelen gözlerim kapalı bile sürebilirdim. Ama o bunu bilmiyordu. "Sadece kendini hazırlaman için sana bir şans veriyorum," dedim.

Gözleri genişledi, benimle önümdeki yol arasında gidip geldi. "Bekle, kendimi neye hazırla-"

Vitese taktım ve gaz pedalına bastım. Araba ileri doğru fırlarken nefesini içine çekti, lastiklerim çekiş gücünü yakalayıp toprağa gömülürken geri tepmeler silah sesi gibi patladı. Yoldaki ilk tümseğin üzerinden fırladık, arkamızdan bir bulut halinde toz kalktı.

Şimdi o koşum takımını için minnettardı - can havliyle ona tutunuyordu.

JESSICA

Vincent dar ve virajlı yollarda savruluyor, lastikler toprakta patinaj yapıyor, tümsek ve çukurların üzerinden umursamadan uçuyordu. Arabanın özellikle büyük bir tümseğin üzerinden *uçtuğuna* yemin edebilirdim ve motor aşırı büyümüş bir bal arısı gibi vızıldarken dört lastik de yerden ayrıldı. Bir elimle kapının üstündeki tutamağı ölümüne kavramıştım, diğer elim de onun kalçasına kilitlenmişti.

Ama ne yaptığını bildiği çok açıktı. Bir bakışta yüzündeki neşeyi, heyecanı ve konsantrasyonu gördüm. Her dönüş sıkıydı, bozuk yoldaki farklılıklar hızını sürekli ayarlamasını gerektiriyordu. Her eğim bana kısa süreli bir uçuş hissi veriyor, midem yolla birlikte yükselip alçalıyordu.

Hız treninde olmak gibiydi. Dar bir virajdan hızla geçerken çığlık attım ve tekrar ileri fırlamadan önce arabanın arka ucu virajın etrafında kaydı. Kıkırdadım, sonra güldüm, kendimi gülümsemekten alıkoyamadım.

"Lanet olsun, bu çok eğlenceli!" Tekrar bir tümseğin üzerinden uçup, şaşkınlıkla kaçışan bir inek sürüsünün yanından geçerken çığlık attım.

"Ralli yarışlarına hoş geldin, Jess!" Benimle birlikte gülerek sesini motorun üzerine yükseltti. "Korktun mu?"

"Hayır!" Kalbim hızla atıyor, uzuvlarım karıncalanıyor, adrenalinim yükseliyordu. "Bu inanılmaz!" Uzun bir ağaçlık alandan çıktığımızda her iki tarafta da açık tarlalar bulduk. Uzakta daha fazla inek otluyordu ve yolun karşı tarafında koyu renkli ahşap çatısı hafifçe bir tarafa eğilmiş eski bir ahır vardı. Vincent yavaşladı ve döndü, çitle çevrilmemiş tarlaya girdi ve ahıra doğru sürdü.

Artık yavaşladığına ve nefes alabildiğime göre, "Yani Manson ve Lucas drag yarışı yapıyor... Sen de bunu mu yapıyorsun?" dedim. Ralli mi?"

"Bu doğru. Ralli bir motor sporu olarak oldukça çeşitlidir, ancak temel fark, yarıştığımızda aynı pistte doğrudan diğer yarışmacılara karşı yarışmıyor olmamdır. Hâlâ bir hedefe olabildiğince hızlı ulaşmaya odaklanıyor ama tipik bir drag yarışından çok daha fazlası var. Yoldan çıkmak gibi." Ahıra yaklaştığımızda güneş gözlüklerini çıkararak gülümsedi. "Bu benim favorim. Hatırlat da bir ara sana Man Adası'nda düzenlenen ralli yarışını göstereyim. Aklını başından alacak."

Ahırın kapıları ardına kadar açıldı ve WRX'i içeriye sürebilmesi için yeterli alan sağlıyordu. Güneş ışığı eski tahtaların arasından soluk huzmeler halinde düşüyor, Vincent motoru durdurup müziğin çalmaya devam etmesine izin verirken toz zerrecikleri ışıktaki dönüyordu.

Koltuğuna geri yerleşti ve bana kötü şeyler söyleyen bir gülümsemeyle baktı. "Arkada çığlık atarken altına işeyeceksin sandım," diye alay edince omzunu ittim.

"Korkmadım," dedim kendimden emin bir şekilde. "Düşündüğünden daha cesurum."

Bileğimi yakaladı ve beni kendisine doğru çekerek tuttu. "Beni yakaladın. Göğüs uçlarındaki piercingler konusunda cesur olduğunu bilmeliydim. Lucas bile bunu yaptıracak kadar cesur değil."

"Lucas'ın aletine bir iğne batırdığını düşünürsek, onun için bir sorun olacağını sanmıyorum."

memelerini uçlarını deldirdim," dedim. Vincent bana doğru eğildi; sırttan ağzı bileğini tutarken tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaşıyordu.

"Ben olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi. Başparmağı elimin arkasında yavaş daireler çiziyordu. "Onu piercing taktırırken görmedin. Aslında iğnelerden çok korkuyor."

"Çıldırdı mı?" Güldüm. "Hadi ama, benimle dalga geçiyorsun."

Ama o başını salladı. "Hayır, abartmıyorum bile. Berbat durumdaydı ve hepsini videoya çektim."

Oh. Buna ihtiyacım vardı.

"Bana göstermelisin." Daha yakına eğildim ve nefesimin dudaklarına değmesine izin verdim. Karnımdaki tahrik, güneşteki bir yılan gibi kıvrılmıştı. Sıkı, sıcak, saldırmaya hazır.

"Oh, yapabilirim," dedi. Parmakları kolumu okşadı ve yeşil gözleri dudaklarıma sabitlendi.

"Doğru fiyat için."

"Fiyat..." Ben de yankıladım. Saçlarını geriye doğru taradım, tırnaklarımın dokunuşunu teninde mümkün olduğunca hafif tutmaya özen gösterdim. Titredi ve bu beni gülümsetti. "Sana şimdiden böyle bir borcum varmış gibi hissediyorum..." "Şimdi de benimle tatlı oynamaya çalışıyorsun, öyle mi?" Çenemi kavradı ve yüzümü hafifçe salladı.

"Bundan daha çok çabalaman gerekecek, bebeğim. Jason da bir velet. Nasıl çalıştığını biliyorum."

Şaşkınlıkla ona bir kaşımı çattım, beni bu kadar kolay anlamasına sinirlenmişim. "Jason mı? Bir velet mi? İyi bir Hristiyan terbiyesi almış Bay Düzgün A'lar mı? Bundan şüpheliyim."

"Garajda amını yediği zaman, iyi bir çocuğun yiyeceği gibi mi hissettin?" dedi. Dudaklarının bu kelimeler etrafında kıvrılma şekli hiç de erotik değildi. Diğerleri bana şaplak atıp ağzımı sikerken Jason'ın beni yediğini düşünmek zonklamama neden oldu, amım kendi iyiliği için çok fazla açgözlü hale geldi.

Söylediği her kelime beni heyecanlandırıyordu ve o kadar güzel kokuyordu ki. Burnumu ona doğru bastırmak ve onu ciğerlerime çekmek, dilimi teninde gezdirmek, terini ve tuzunu tatmak istiyordum...

Lanet olsun, benim sorunum neydi? Gururum için en azından biraz direnmem gerekiyordu ama o bana öyle bakarken...

Karşı koyacak ne vardı ki?

Elini yanağıma koyarken yine güldü. Esprileri kolaylıkla ortaya çıkıyordu ve gülme şeklini seviyordum - kulağa aynı anda hem masum hem de hınzırca geliyordu.

"Haydi," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Arabadan indi ve aramızdaki mesafe bana kimin yetkili olduğunu hatırlatmak için acımasız bir çaba gibi geldi. Kahretsin, çoğu insan bu durumda hemen, tam avantajı kullanırdı. Neredeyse gözlerimle onu beceriyordum ama o beni *hâlâ* bekletiyordu.

Arabanın önünde ona katılmaya geldim. Ahır etrafımızda usulca gıcırıyordu; çimenlerin arasından esen rüzgârın hışırtısı ve tatlı kuş sesleri rahatlatıcı bir ortam yaratıyordu. Ama onun yanına yerleşip arabanın sıcak kaputuna yaslanır yaslanmaz, gölgelerin arasında kısmen gizlenmiş bir şey fark ettim.

Ahırın iç duvarını devasa bir resim kaplıyordu. Gözlerimi kısarak yaklaştım ve karanlık, gülümseyen bir palyaçonun duvar resmini görünce şaşırdım. Karakterin gözleri kafasından fırlamış, ağzı geniş, keskin dişli bir sırtışa dönüşmüş, bir buz mavisi bir de parlak yeşil gözüyle bana bakıyordu.

"Vay be..." Daha da yaklaştım ve parmaklarımı pürüzlü, hava koşullarından yıpranmış tahtaların üzerinde gezdirdim. Yakından bakınca derinlik, parlaklık ve gölge yaratmak için kullanılan farklı boya tonlarını görebiliyordum. Şaşırtıcı derecede detaylıydı. Tekrar Vincent'a baktım. "Bunu sen mi

yaptın?"

Başını salladı ve yanıma geldi. "On yedi yaşındayken başladım. Bu eski ahır ilk o zaman buldum. Yıllardır terk edilmiş. Mülkün sahibi olan aile eyalette bile yaşamıyor, bu yüzden kimse etrafı kurcalamaya zahmet etmiyor. Zamana ihtiyacım olduğunda buraya gelirdim.

kendim."

"Neden bir palyaço?" Dedim. Yüz boyası o gece Cadılar Bayramı partisinde giydiklerinin neredeyse aynısıydı; gözlerinin etrafında koyu şekiller vardı ve dudakları siyaha boyanmıştı.

"Palyaço motifini her zaman sevmişimdir," dedi. "Palyaçolar sizi eğlendirmek için var olan sanatçılardır. Ancak bazı insanlar onları korkutucu bulurken bazıları da komik buluyor. Bazıları seksi olduklarını düşünür." Kaşlarını bana doğru salladı, ben de güldüm ve başımı salladım. "Yalan söyleme. Sende de biraz coulrophilia var." Şüpheli bakışım üzerine, "Palyaçolardan tahrik oluyorsun," diye açıkladı.

"Sanmıyorum," dedim. Kollarını arkamdan doladı, çenesi kolayca başımın üstüne yerleşti. "Belki sadece o palyaçolar sen, Lucas ve Jason olursa."

"Öyle mi? İtiraf et o zaman: Makyaj yapan erkeklerden hoşlanıyorsun." Kavrayışı sıkılaştı, içimdeki o yakıcı uyarılmayı dürttü. Külotumun ne kadar ıslandığının farkındaydım. "Palyaço sadece yüzü boyalı ve tuhaf kıyafetleri olan bir insandır. Bu algıyla ilgili. Komik, korkutucu ya da seksi olarak görülüp görülmedikleri, sizi kimin izlediğine bağlıdır. Seyirci ne gördüğünü tanımlar. Hepsi büyük bir performans."

Bunu anlamıştım. Bazen ne yaparsanız yapın, insanların sizi algılama biçimini değiştiremiyordunuz.

"Resim yapmayı sevdiğini bilmiyordum," dedim. Onun çenesinin altında kendimi çok küçük hissettim. Aslında kısa boylu değildim ama o o kadar uzun ve sırık gibiydi ki ben ona kıyasla çok küçük görünüyordum.

"Ailem oldukça sanatseverdir. Küçük kız kardeşlerimden biri, Mary, benden çok daha iyi bir ressam. Galerilerde olması gerekirdi ve daha on dört yaşında. Ama hepimizde bir şeyler yaratma isteği vardı. Ailem kendimizi ifade etmemiz için bizi cesaretlendirdi. İkizlerin yaptığı boncuklu bileziklerle dolu kutularım var. En küçüğümüz Kristina ise resim yapmayı çok seviyor."

"Çok büyük bir aile. Sanırım bu diğer çocuklarla yaşamayı kolaylaştırıyor. Zaten kalabalık bir eve alışkınsın."

"Bu gerçek bir sirk," dedi. "Her iki durumda da. Ama bu hoşuma gidiyor. Sevdiğiniz bir grup insanın yanınızda olması güzel bir duygu. Kendinizi güvende hissetmenizi sağlıyor, sanki hiç yalnız değilmişsiniz gibi."

Özlem göğsümü parçaladı. Performans sergilememe gerek olmayan insanlarla çevrili olmanın nasıl bir his olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yalnız olsaydım, en azından yargılanmazdım.

"Ailenin haberi var mı?" Dedim. "Yani, onlara şeylerden bahsediyor musun..."

"Cinsel özgürlüğe inanan çok eşli bir biseksüel olmak hakkında mı? Kesinlikle." Gülümsedi. "Ailemin tam bir hippie olması ve çocukların yetişkinlerle aynı takıntılara sahip olmaması işimi kolaylaştırıyor. Kız kardeşlerim ağabeylerinin verecek çok sevgisi olduğunu ve sevginin güzel olduğunu biliyorlar."

"Demek romantik olan *sensin*," dedim. "Bilmem gerekirdi."

"En çok pratiği ben yaptım. Her ne kadar inkâr etse de Jason romantik şeylere bayılır."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle. O piçlerin hepsini seviyorum tabii ki ama aşk, onu paylaştığınız her kişiyle biraz farklıdır. Bazen tutkulu ve romantik, bazen derin ve platonik ya da ikisinin karışımı olabiliyor. Pek çok insan bunu anlamıyor ama benim kimsenin anlayışına ihtiyacım yok. Bunu uzun zaman önce kabul ettim."

Zamanın yarısında ben de aynı şekilde hissediyordum. Kimsenin beni ya da nedenlerimi anlamasına gerek yoktu. Kendimi haklı çıkarmak zorunda değildim. Ancak zamanın diğer

yarısında, güvensizlik çirkin başını kaldırdı ve bana, insanlar toplumun anladığı şeyin çok dışına çıktıklarında, kendinizi hızla reddedilmiş bulacağınızı hatırlattı.

"Başka gizli yeteneklerin var mı?" Yüzümü ona dönerek söyledim. Kollarını bana doladı, sanki yıllardır birbirimizden kaçmak yerine dokunuyormuşuz gibi. Vincent'ın olayı buydu; her şey rahattı. Hiç çaba harcamadan samimi hissediyordum.

Yine o hınzır tavıyla bana gülümsedi ve bir parmağını bekle der gibi kaldırdı. Arabaya doğru yürüdü ve seks dükkanından aldığı gizemli oyuncak kutusunu sakladığı bagajı açtı. Sadece bir göz atabildim - içinde mavi bir uzaylı aletine benzeyen bir şey vardı - ama onu karıştırırken görmek omurgamda bir heyecan zonklaması yarattı.

Tekrar doğrulduğunda elinde sarmal bir siyah ip vardı. "Dur tahmin edeyim," dedim.

"Gerçekten hevesli bir izci miydin?"

"Çok." Önümde durdu ve ipi parmaklarının arasından yavaşça geçirdi. "Düğümlere karşı hep bir ilgim vardı. En çok ben bilmek isterdim ve düğüm atmada en hızlı ben olmak isterdim. Eskiden oynadığımız bir oyun vardı... aptal çocuk oyunları, bilirsiniz? Bazılarımız korsan, bazılarımız denizci olurdu ve benim en sevdiğim kısım, yakalayabildiğim kadar çok denizciyi yakalayıp onları bağlamaktı."

Bir korsana benziyordu. Uzun saçlı, yaramaz, tehlikeli. "Bu, çocukların oynaması gereken bir oyuna benzemiyor."

Başını iki yana salladı. "Kesinlikle hayır. Neyse ki büyüdükçe oyunlara olan sevgimi kaybetmedim. Hâlâ kurbanlarımı yakalayıp bağlamayı seviyorum - ama artık onları bağladıktan sonra ne yapacağımı biliyorum."

Neredeyse ihtiyaçtan patlayacaktım. Bileklerimi uzattım, ifademi temkinli bir şekilde şüpheli tutarken, içimde onun dokunuşu için çılgılık atıyordum.

"Benimle tam olarak ne yapmayı planlıyorsun, korsan?" Dedim. Gülümsemesi de, parmaklarını boğazımda gezdirmesi gibi ölçülüydü.

"Sabırlı ol," dedi. "Ve canının yanmasını istemiyorsan dediklerimi yap." Yutkunurken boğazım elinin karşısında titredi ve "Soyun. Her şeyini çıkar."

Direnmeyi, geri çekilmeyi düşündüm, böylece bu korsanın şımarık kurbanına neler yapabileceğini öğrenebilecektim. Ama alay ettiğimde bana bakışı hoşuma gidiyordu, bu yüzden gömleğimi çıkarırken, "Lütfen bana zarar vermeyin efendim. Ne derseniz yaparım."

Gülümsedi, ben ayakkabılarımı çıkarırken bir ipi hızlı bir daire çizecek şekilde salladı, sonra kot pantolonumun düğmelerini açıp aşağı indirdi. Onları bir kenara fırlattıktan sonra başımı kaldırdığımda, özenle oluşturduğu ifadesi gitmiş, yerine şaşkınlık gibi görünen bir şey kalmıştı.

"Ne?" dedim. Giysilerimin çoğunu çıkardığım için sesimin daha savunmasız çıkmasından nefret ederek "Ne?" dedim. Sanırım bu kaçınılmazdı. Özgüven ve güvensizlik içimde el ele yürüyordu.

"Hayatın işleyişi ne tuhaf," dedi, gözleri her kıvrımı öğrenmeye çalışıyormuş gibi üzerimde geziniyordu. "Birkaç yıl önce, böyle bir şeye en çok seninle baloda dans ettiğimde yaklaşacağımı sanıyordum."

"Balo..." Uzun zamandır o geceyi düşünmemiştim. Berbat bir gün geçirmiştim ama dışarıda, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında yaşadığım o an vardı. "Evet. İşlerin bu şekilde sonuçlanması çok garip."

Vahşi, anlamsız, kaotik. Artık hiçbir şeyin mantıklı olup olmadığından emin değildim ama belki de olmaması gerekiyordu.

"Bunu uzun zamandır düşünüyordum Jess," dedi. Parmakları sütyenimin kenarında gezindi, soluk mavi saten kumaşa hafifçe dokundu. "Ne bekliyorsun? *Her şeyi çıkar* dedim."

Sesindeki otorite diğerlerinden farklıydı. Sadece şakacı olmanın sınırlarında geziniyor, yüzeyin altına keskin bir uyarı koyuyordu. Bir anda neşeli halden ciddi hale geçebileceğini hissediyordum, bu yüzden itaat ettim.

Kıyafetlerim bir yığın halinde bir kenara atılmış, çırılçıplak orada dururken hava ılık ve hafif nemliydi.

Güneş ışıkları Vincent'ın yüzüne düşerken o gülümsedi.

"Çok güzelsin amına koyayım," dedi ipi bileğine dolayarak. "Güzel şeylerle ne yapmaktan hoşlandığımı biliyor musun?" Beni daha yakına çekti ve boğazımdan yakaladı, manevra yaparak

Bacaklarımın arkası arabasının ızgarasına bastırılana kadar. "Onları kırmayı seviyorum. Onları yok ederken parçalara ayrılmalarını izlemeyi seviyorum."

"Yapma..." İtirazım yumuşaktı ve elini hızlıca sıkarak itirazımı kesti. Boğazımın kenarlarındaki bu baskıyı, başımı döndürmeye yetecek kadar uzun süre devam ettirdi.

"Kapa çeneni." Yine şaka yapar gibi söylemişti ama şaka uğursuz bir ağırlık taşıyordu. "Olaçak olan tam olarak bu, bebeğim. Seni kıracağım, sen de ağlayacak ve hoşuna gitmesine rağmen durmam için yalvaracaksın. Sonra, birkaç gün sonra, Jason sırasını sana getirecek ve aynı lanet şeyi yapacak. Seni tekrar, tekrar ve tekrar kıracağız. Gerektiği kadar."

Beni geri çekip arabanın kaputuna yaslanana kadar iterken kalbim küt küt atıyordu. Ayak parmaklarım yere zar zor değiyordu ve kaput hâlâ hafifçe sıcaktı. Diğer bileğimi iple bağladı ve sonra ipi arabanın içindeki parmaklıklara sabitleyerek gerdi. Her hareketi o kadar dikkatli ve pratikti ki, insanları arabasının kaputuna her zaman bağladığını düşünebilirdiniz.

Belki de öyledir.

Kısa süre sonra iki kolum da bağlanmış ve açılmıştı. Omuzlarımı çok fazla zorlamayacak kadar düz yatıyordum ama kesinlikle fazla hareket edemiyordum.

"Seksi bir kaput süsü oluyorsun," dedi, üzerimde dururken kollarını kavuşturdu. "Seni bu şekilde Wickeston'da gezdirmek eğlenceli olurdu. Kıçını titreşimli bir oyuncakla doldurabilir ve tüm zaman boyunca damlamanı sağlayabilirim."

"Sakın buna cüret etme," dedim, bu fıkirden tahrik olmak ile ipi çekiştirirken dehşete düşmek arasında kalmıştım. Kıpırdamadı, en ufak bir hareket bile olmadı.

"Hayır. Bundan kurtulmam mümkün değil. İnsanlar bir arabanın kaputuna bağlanmış zavallı bir kadın görürlerse endişelenirler. Halkın senin gibi küçük bir veledin bir oyuncaktan başka bir şey değilmişsin gibi davranılmasından hoşlandığını bilmesini bekleyemezsin. Ayrıca, benim aracım sıcak çalışır." Kaputu şefkatle okşadı. "Kıçının yanmasını hiç istemem."

Elini uzattı, parmakları bacaklarımın arasındaydı. Nefesimi tuttum, temas etmesini beklerken çok gergindim. Hafif bir gıcırtı duydum - parmaklarının kaputun üzerinde gezinirken çıkardığı ses. Bana hiç dokunmadı ama parmak uçlarındaki parlaklığı görebilmem için elini kaldırdı. "Gördün mü, pis kız? Hepsi senin. Şimdiden bağlandığın kaputa damlıyor." Parmağını ağzıma götürdü ve alt dudağıma hafifçe dokundu. "Aç ağzını."

Başımı sallayarak dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım.

"Pekala, Jess," dedi, ses tonu alaycı bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. "Eğer ağzını kapalı tutmakta ısrar edersen, sana iyi bir sebep de verebilirim."

Sandiğa geri dönerken yanımdan kayboldu. Kısa bir süre sonra elinde uzun beyaz bir mumla geri döndü. İnceydi ve annemin Noel'de evin etrafına koymayı sevdiği türden bir şeye benziyordu.

"Bu ne için?" Dedim.

Cevabı, mumun tabanını klitorisime doğru itmek ve mumu içeri bastırmadan önce birkaç dakika boyunca üzerime sürmek oldu. Dilimi ısırđım, mumu içeri ve dışarı pompalarken kendimi sessiz tutmaya çalıştım.

Diğer elini klitorisimi ovmak için kullandığında, neredeyse anında kırıldım. Nefesim kesildi, ağzım açıldı ve eli çenemi yakalamak için dışarı fırladı, parmakları ağzıma takıldı. Onu ısırmadan ağzımı kapatamazdım, ki bunu memnuniyetle yapardım.

Sanki aklımı okumuş gibiydi çünkü yüzüme doğru eğildi ve tısladı, "Beni ısıırırsan, ben de seni ısıırırm." Ses tonundaki acımasızlık, her zamanki şakacı tavrından çok farklı olarak açık bir uyarı gönderdi. Parmağını çekmeden önce mumu dişlerimin arasına yerleştirerek içimden çıkardı.

ağzımdan. Cebinden bir çakmak çıkardı ve mumu yakarken yerinde tuttu.

"Düşürmesen iyi olur," dedi. Dişlerimi sıkıştırdım ama ağzımı açmaya cesaret edersem yanan mumu çıplak göğsüme düşürebilirdim. Balmumundan kendi tadımı alabiliyordum ve inledim, protesto için kıpırdandım. "Ağzın dolu olduğu için, kırmızıya ihtiyacın olursa elini başlığa üç kez vur. Ama beni durdurabileceğini sanmıyorum."

Mumun çoktan damlamaya başladığını fark ettiğimde gözlerim açıldı, ucunda hızla başka bir boncuk oluşurken balmumu yan taraftan aşağıya doğru süzülüyordu. Vincent ellerini iç bacaklarımda gezdirerek gıdıklayıcı bir ürperti yarattı. Ama bu ürperti bana ihanet etti. Balmumu damlası titreyerek düştü ve tam göğüslerimin arasına düştü.

Üzerime ilk kez balmumu damlatılmıyordu ama daha az şok edici değildi. Bir anlık acı, hızla kaybolan bir yanık fısıltısı... Umutsuzca haykırmak istedim ama bir şekilde dişlerimi sıkmayı başardım.

Ben titrerken bir damla daha düştü. Mumun etrafında ciyakladım, tekrar kıvrınmamak için elimden gelen her türlü öz kontrolü uyguladım.

Vincent iki parmağını amıma sokarken, "Kendini ne talihsiz bir çıkmazın içine soktun," dedi ve çaresiz bir inilti daha çıkardı. "Mücadele etsen de etmesen de yine de damlayacak. Ne kadar eğlenceli. Oh, *ama...*" Arka cebindeki bir şeye uzanmak için parmağını kaldırdı. Elinde tuttuğu şey, bir tür alet olduğunu tahmin ettiğim kırmızı uçlu bir asaydı. "Bunu *daha* da eğlenceli hale getirecek bir şeyim var."

Sonra aşağı indirdi ve kalçama vurdu.

Beni *şok* etti, her sinir ucumda elektrik patladı. Tüm vücudum gerildi ve iplere doğru savruldum. Onu tekrar indirip aynı etkiyle diğer bacağıma vurmasından kaçış yoktu. Çığlık attım, dişlerim hala sıkılıydı, göğsüme küçük, kötü ısırıklar halinde daha fazla balmumu damlıyordu.

Vincent güldü ve asayı elinde biraz döndürdü. "Acıdı mı? Bu *çok eğleniyorum çığlığı mıydı* yoksa *acı çekiyorum* çığlığı mıydı? Pek anlayamadım, bir daha dinleyelim." Bir dokunuş daha, bir şok daha, bir çığlık daha. Kendimi tutmayı başaramadım. "Ne biliyorsun ki! İkisine de benziyor Jess." Değneği yukarı kaldırdı, sert meme uçlarımdan birinin üzerinde gezdirdi. "Acıdan zevk alıyormuşsun gibi görünüyor. Senin için ne büyük şans."

Değneği indirdi. Başımı sallamaya çalıştım ama bu sadece birkaç damla balmumunun daha düşmesine neden oldu.

Vurmadan hemen önce sırtı ve ben şokla çığlık atarken sırtım kamburlaştı.

Ama benimle işi bitmemişti ve asayı bacaklarımdan arasına götürdü. Bana dokunmadan önce bile sızlanıyordum, acıyı bekliyordum, üzerimde gezinen bir canavara dönüşene kadar kafamda kuruyordum. Vincent asa *acı verecek kadar yakınımdayken* durdu ve yüzümü izledi.

"Seni çalışırken görmeye bayılıyorum," dedi. Asanın üzerindeki düğmeye bastı ve ucundaki elektrik kıvılcımına bir çıtırtı eşlik etti. Sadece bu ses bile beni zıplattı ve tenime daha fazla balmumu bulaştı.

Jason bunca yıl ondan nasıl kurtulmuştu? Belki de bir şekilde birbirlerini dengelemişlerdi, sadiste karşı sadist, birbirlerine işkence etmenin mutluluğuyla besleniyorlardı.

Daha da iyisi, dört sadist bir evde yaşarken nasıl olur da hastalıklı oyunları biribirlerini tamamen yok etmezlerdi? Zihnim ve bedenim her fırsatta bana ihanet ederken, onların zalimliği için acı çekerken nasıl hayatta kalabilirdim? Tüm sahte mücadelelerim gerçeği değiştirmiyordu - bunu istiyordum, bunu *arzuluyordum*.

"Sshh, sshh, Jess." Öne doğru eğilip bir eliyle yanımdaki başlığa destek verirken asayı korkunç bir şekilde klitorisime yakın tuttu. "Bunu hak ediyorsun, biliyorsun. Kötü bir kız olduğun için. Kötü

Kızların cezalandırılması gerekir, değil mi?" Bunu söylerken başını salladı ve ben de karşılığında küçük bir baş sallama hareketi yaptım. Dilim "lütfen" kelimesini tekrar tekrar oluşturmaya devam etti, ama ağzım doluyken doğru çıkmadı. "Üçe kadar sayacağım ve sonra yapacağım. Hazır mısınız?" Başımı salladım ve o da güldü. "Bence hazırsın. Olabileceğin kadar hazırsın. Bir..."

Neredeyse dokunacaktım. *Neredeyse*. Ama meraklıydım. Kendimi zorlamak istedim. *Daha fazlasını* istiyordum. Bacaklarım titriyordu ve üzerime iki damla balmumu daha düşerken inledim. "İki."

Tüm vücudum sıkıştı. Başka tarafa mı baksam yoksa bunu yaparken onu mu izlesem bilemedim. "Üç."

Değneği klitorisime vurdu. Çığlık attım, mumu yerinde tutmak için mücadele ederken hıçkırıklara boğuldum. Acıya tepki olarak adrenalin ve dopamin kokteyli içime hücum etti - mükemmel bir kafa.

"Aferin kızıma." Alnımdan öpmek için eğildi ve ben kesinlikle eridim. Onu içimde istiyordum; bedenini bedenimde istiyordum.

Acı bana neden bu kadar *canlı* hissettiriyordu? Yolda hızla ilerlerken, tehlikenin kıyısından dönerken yolcu koltuğuna bağlandığımda hissettiğim heyecanla aynıydı. Kalçalarım hevesle, düşüncesizce yukarı kalktı. Yine değnekle karşılaştılar.

Vincent yüzüme küçük bir tokat attı, ben acıdan sızlanırken. "Tam bir sürtüksün, kalçalarını böyle oynatıyorsun. Sadece sikilmek istiyorsun, değil mi?" Kıpırdamamak için elimden geleni yaparken bana alaycı bir şekilde dudak büktü. Kıpırdamak yok, mücadele etmek yok, şişmiş, acıyan klitorisim için herhangi bir uyarım arayışında çılgınca kalçalarımı gıcırdatmak yok.

Bana bakarken doğruldu ve elindeki asayı çevirdi. "Bak ne diyeceğim. Seni becereceğim. Ağzındaki mumu bile çıkaracağım. Ama yine de bütün bu süre boyunca asayı kullanacağım." Asayı bacağımda gezdirdi ama düğmeye basmadı. Metalik dokunuşu altında titredim, her an bir şok bekliyordum. "Peki, sessiz mi olacaksın, yoksa tüm bu süre boyunca avazın çıktığı kadar bağırarak mısınız?"

Başımı salladım. Yavaşça, pişmanlıkla. Ama bunu yapamazdım. Sessiz kalamazdım. Çok bunalmıştım, çok gergindim. Çığlık atmam gerekiyordu ve bana sessiz olmamı emrederse kaçınılmaz olarak başarısız olacak ve itaatsizlik edecektim.

"Hayır mı? En azından dürüstsün." Yine de mumu kavradı ve dişlerimin arasından çıkardı.

"Ben... ben... sessiz kalamayacağım," diye çıkmayı başardım. Tenim çok sıcaktı ve enerjiyle titreyordum. "Bunu yapamam Vincent, lütfen..."

"Lütfen mi? Lütfen ne?"

Kaputun üzerinde kıpırdandım. "Lütfen sik beni. Lütfen. Sessiz olmaya çalışacağım. Gerçekten deneyeceğim."

"*Deneyeceksin*." Mumu üzerimde tuttu, yavaşça hareket ettirdi, balmumu damlaları kalçalarımaya sıçrayacak şekilde ucunu tuttu. Dudağımı ısırdım ama inlemelerimi engelleyemedim. "Gürültücü küçük şey, değil mi? Asla çeneni kapatamazsın. Bir dahaki sefere, ağzını meşgul etmesi için çocuklardan birini getireceğim. Ama şanslısın ki çığlık atman hoşuma gidiyor."

Kemerini açtı, pantolonunun düğmelerini çözerek sikini serbest bıraktı. Eline tükürdü ve şişmiş başını bana doğru dürtmeden önce şaftı boyunca okşadı. Onu hissetmek için çaresizce üzerine bastırmaya çalıştım, ama bana başını salladı ve değneği klitorisime tekrar vurdu - ve tekrar - her iki şok da benden düzensiz çığlıklar kopardı. Ben çığlık attıkça siki sarsıldı ve bacaklarımdan birini tutup yukarı iterek beni kendisine doğru açtı.

"Çok ıslaksın," diye mırıldandı, ben nefes nefese kalırken bana baktı.

Yumuşak bir iniltiyle içime girdi. Yavaş başlamadı, acele etmedi. Beni becerdi.

Sert ve hızlı bir şekilde, başlı başına bir ceza olan bir vahşilikle içime vuruyordu.

"Pis küçük sürtük," diye tısladı ve sonra asayı yan tarafıma vurdu. "Kahretsin, seni her şokladığımda çok sıkı sıkıyorsun. Çok iyi hissettiriyor." Beni tekrar şoklarken benimle birlikte titredi, çığlıklarım kulaklarına müzikmiş gibi zevkle mırıldandı. "İstedğin kadar çığlık at. Burada kimse seni duyamaz."

Neden Vincent'ın bu dört kişi arasında *iyi* biri olduğunu düşünmüştüm ki? Her ağlayışından zevk alıyordu, gözleri heyecandan kocaman açılmıştı, şok edici acıdan her gerildiğimde zevkle inliyordu. Tanrım, kendini çok iyi hissediyordu. Sikinin içime girme açısı, ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan o tatlı noktaya çarptı.

Boşalacaktım ve acı beni sadece daha da yaklaşıtıyordu. Ne kadar çığlık atar ve işe yaramaz bir şekilde çırpınırsam o kadar zevk alıyordum. Tenimin üzerindeki esintinin her öpücüğünün, göğsümdeki tüylerin diken diken oluşunun, elektriğin ısırıcı çıtırtısının, Vincent'ın beni becerirkenki sızlayan derinliğinin şaşılacak derecede farkındaydım. Bu fiziksel hisler aklımda kalan tek şeydi. O anda başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Boşalmak istiyor musun?" Değneği tekrar klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Bu sana pahalıya patlayacak." "Lütfen!" Asa yaklaşırken gözlerim fal taşı gibi açılmış, iplere karşı gerilmiştim.

"Lütfen Vincent, hayır, hayır,
Hayır, hayır."

"Bize zaten *böyle bir* borcun olduğunu biliyorum," dedi önceki sözlerimle alay ederek. "Ama eminim bu kadar iyi hissettirirken borcunu ödemekte bir sakınca görmüyorsunuzdur."

"Oh, Tanrım...siktir...lütfen..." Bedelinin acı olduğunu ve karşılığında alacağım zevkin buna değeceğini biliyordum ama bunun beklentisi beni öldürebilirdi.

"Korku seni tahrik ediyor," dedi. "Yalvarırken beni nasıl sıktığını hissedebiliyorum. Bu olacak, Jess."

"Tanrım, Vincent, lütfen yapma. Yapamam... Yapamam-"

Nefesim kesilene kadar bekledi. Yüz ifadesi yumuşamıştı ve sözleri samimiydi: "Güvenli kelimeni unutma bebeğim. Nerede olduğunu unutma."

Başımı salladım. Fantezinin içinde kayboluyordum ama bu gerçekliği kavrayışımın beni terk ettiği anlamına gelmiyordu. Hâlâ ayaklarım yere basıyordu, hâlâ sınırlarımın farkındaydım.

"Hatırlıyorum," dedim. "Ben iyiyim."

Elektrik çatırdadı, klitorisimden kıvılcımlar saçtı ve sinirlerimi karıncalandırdı. Çığlıklarına güldü ve bu gülüş benim kırılma noktam oldu. Boşalırken sikinin etrafını sıktım, umutsuzca onun adını haykırdım. Tamamen sersemlemiş bir halde tepemdeki eski kırıslara bakarken başım kaputun üzerinde gevşedi. Vincent inledi, kalçalarının düzensiz bir şekilde sarsılmasına neden olan yeni bir aciliyetle beni becerdi.

"Siktir, Jess," diye homurdandı. "Bunu kaç kez düşündüğüm hakkında bir fikrin var mı? Sana çığlık attırmayı ne kadar çok istediğimi?" Yüzümü tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. "Bunun hayalini kurdun mu? Doğruyu söyle, hemen şimdi. Bunun olacağını düşünüp düşünmediğini söyle."

"Evet!" Sesim çok bozuk çıkıyordu, zevkten kalın, acıdan akılsız. "Bunu düşündüm... Hayal ettim... Senin hakkında... Hepiniz hakkında..."

"Yaramaz kız, değil mi?" diye hırladı. Orgazmına yaklaştıkça siki şişiyor, seğiriyordu. "Bunu yapmamalısın, değil mi bebeğim? O pis ucubelerin amını nasıl ıslattığını düşünmemen gerekiyor. Ama elinde değil, değil mi?"

Başımı sallarken zihnim ve bedenim onun iradesine boyun eğdi. Onları düşünmekten, onları istemekten, istememem gereken şeyleri özlemekten kendimi alamıyordum.

Derinlere bastırđı, içime boşılırken gırtlaktan gelen bir küfürle dişlerini gösterdi.

JESSICA

Lise - Son Sınıf

Tacı başıma koyduklarında sevinç hissetmedim. Saçlarıma dolandı ve kafa derimi çizdi. Bana odaklandıklarında ışıklar çok parlaktı, akranlarımin heyecanlı tezahüratları ışıkların ötesindeki gölgeler yığınınından beni sağır ediyordu. Yüzsüz alkışlar, kıs kıs gülüşleri ve mırıltıları bastırıyordu.

"Pekâlâ, kocaman gülümseyin!" Adını hatırlayamadığım yıllık çalışanlarından biri, kamerası hazır bir şekilde önümüzde belirdi. Mezuniyet Balosu Kral ve Kraliçesi'nin anons edilmesiyle birlikte müzik yeniden açılmış ve kalbimle birlikte çarpmaya başlamıştı. Kyle'a doğru döndüm, elimi göğsüne koydum ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Kalçamı doğru açıyla eğip bacağımı öne doğru uzattığımdan emin oldum, beyaz stiletolar beni spor salonunun şık ahşap zemininde tehlikeli bir şekilde dengeliyordu.

"Gülümseyen iyi olur, Kyle," diye mırıldandım sıkılmış, gülümseyen dişlerimin arasından. "Bu resimleri mahvetme."

Eli belimi sararak beni tiksindirdi. "Her zaman sahte bir gülümseme var, değil mi Jessica?" Sözlerine kendi plastik gülümsemesiyle karşılık verdi. "İşte bu yüzden kimse seni sevmiyor. Çok sahtesin."

Gülümseyin. Sadece gülümse. Fotoğraf makinesi parladı. Önümüzdeki kim bilir kaç yıl boyunca annemin duvarında gururla asılı duran bu fotoğraflara bakmak zorunda kalacaksam, onlarda iyi görüldüğümünden emin olacaktım. Kimin yanında durduğum önemli değildi. Hiçbir zaman önemli olmadı.

Herkesin benden nefret etmesi önemli değildi. Duyurudan hemen önce Kyle'ın tekrar ayrılmak istediğini ağzından kaçırmış olması önemli değildi. Beni terk edeceğini ağzından kaçırmış olması önemli değildi. Tekrar.

Önemli değildi. Tanrım, önemli değildi. Sadece gülümse.

İnsanlar dans için tezahürat yapıyordu. Sahneden her inişimde yüzümdeki gülümsemeyi biraz daha sıkılaştırdım. Kyle'ın nemli ve ıslak elini kendi elimde tuttum. Smokininin içinde terliyordu, gözleri kalabalıkta geziniyordu. Her zaman dolaşırdı. Nasıl görüldüğüm, nasıl giyindiğim ya da yatakta ne yaptığım önemli değildi. Önemi yoktu.

Asla yeterli olmadı.

Dans ettik. Kamera parladı. *İyi vakit geçiriyormuş gibi görün.*

Ancak şarkı durduğu anda, müzikteki bir durgunluk ve kalabalığın azalan ilgisi uzaklaşmamı sağladı. Spor salonunun arka tarafındaki duvara sarıldım, flamaların ve metalik kurdelelerin altına daldım, istenmeyen konuşmalardan ve ikiyeüzü tebriklerden kaçtım.

Kimse kazanmama şaşırmadı. Böyle olması gerekiyordu. Bu, dünyanın aynı eski rutine güzelce uymasıydı.

Amigo Kaptan ve Oyun Kurucu. Ne kadar şirin. Ne kadar uygun. Ne lanet bir klişe. Bulduğum ilk kapıyı sertçe ittim ve sonunda dışarı çıktım.

Spor salonunun arkasındaki beton basamaklarda durarak, taşan çöp bidonlarına baktım.

Merdivenleri tek bir ışık aydınlatıyordu ve yağmur etrafımda yağıyordu, beni acımasızca ıslatırken soğuktu. Elbisemin pembe saten katmanları hızla sıırıslıklam olmuştu, üzerime yapıştığında çok dar ve ağırdı.

Yağmur makyajımı yeterince çabuk mahvetti. Ağlasam da fark etmezdi.

Kendimi tutmaya çalıştım. Basamağa oturdum ve göğsümdeki hıçkırıkları bastırmaya çalıştım.

Kimse seni sevmiyor. Çok sahtesin.

Aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissettim. Bütün gece gizlice aldığım alkol yüzünden midem bulanıyordu.

Kyle'in ne dediği önemli değildi. O zaten bir pislikti ve ben daha iyisini hak ediyordum.

Ellerimi soğuktan tüylerim diken diken olmuş çıplak kollarıma sardım. Ben de en az Kyle kadar pislik biriydim. Birlikte çalışmamızın tek nedeni buydu. Birbirimizi hak etmiştik.

İki kesinlikle berbat insan birbirini hak etti.

Bir ayak sesiyle başımı kaldırdım. Vincent merdivenin sağında duruyordu, üzerinde deri ceket, düğmeli siyah gömleği ve pantolonu vardı, şemsiyesinin altında kuruyordu.

İçimi çektim ve gözlerimi ondan kaçırdım. "Oh, Tanrım, sensin."

"Kahretsin, insanlar genellikle partilerde beni gördüklerinde çok daha heyecanlı oluyorlar."

Merdivenlerden çıktı ve yanıma oturdu, şemsiyeyi paylaşabilmemiz için hareket ettirdi. Büyük boy şaka tişörtleri ve dar kotlar giymesine alışkındım. Onu siyah, vücuda oturan kıyafetler içinde görmek... güzeldi. Gerçekten hoştu.

"Partide iyilik falan aramıyorum," dedim burnumu elimin tersiyle silmeye çalışarak. "Tabii Xanax'ınız yoksa."

"Olabilir. İnsanların neye ihtiyacı varsa bende var." Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum, bir doktorun parmaklarının bir yarayı araştırması gibi beni inceliyordu. "Daha önce hiç sakinleştirici istememiştin."

"Hiçbir şey hissetmek istemiyorum," dedim. Önümdeki sırlıslıkam çöp torbalarına baktım. "Hiçbir şey hissetmek istemiyorum."

"Genelde insanların nasıl kafayı buldukları hakkında yorum yapmam Jess. Ama içimden bir ses sana xannie satmamam gerektiğini söylüyor. Bu şekilde olmaz."

Başımı acı acı salladım. "Oh, harika. Vicdanı olan bir satıcı. Zor durumdaki bir genç kızıdan bile faydalanmayacak mı?"

Kıs kıs güldü. "Sen sıkıntılı bir genç kız değilsin. Sen çok tehlikeli bir kraliçe arısın." Bu beni biraz güldürdüğünde memnun görünüyordu. "Yani... Balo Kraliçesi sen oldun." demeden önce birkaç dakika sessiz kaldık.

"Evet." Uzandım ve parmaklarımı sırlıslıkam saçlarıma dolanmış plastik tacın üzerinde hafifçe gezdirdim. "Muhtemelen söylediğimde annemin çılgınlıklarını şehrin öbür ucundan duyacaksın."

"Peki... Kral yok mu?"

Sertçe yutkundum. *Bir daha ağlama. Ağlama. Bir erkek için zayıf olma.*

Elimden geldiğince kibirli ve umursamaz görünmeye çalışarak, "Kral başka bir krallıkta fetihler buldu," dedim. Sanki gerçekten zarar veremeyecek küçük, komik bir oyunmuş gibi.

Vincent bir şey söylemedi, ama sessizliği boş teselli sözlerinden daha iyiydi. Yalan söylediğini zaten biliyordum. Kyle'la olan ilişkisi sadece ona indirimli Adderall sağladığı için hoşgörülüydü. Ama sonra ceketini omuzlarıma koydu ve şemsiyeyi dizlerinin arasında tuttu. "Bu elbisenin içinde donuyor olmalısın."

Öyleydim. Tüm vücudum tüylerimle kaplıydı ve titrediğimi görmemesi için mücadele ediyordum. Ceketin sıcaklığı, omuzlarımdaki gerginliğin gitmesine neden oldu.

"Bu ceket ot gibi kokuyor," dedim.

Başını salladı. "Muhtemelen içinde ot olduğu içindir."

"Eğer bir polis beni bunu giyerken görürse, tutuklanır"

mıyım?" Yaramazca gülümsedi. "Sadece üstünü ararlarsa."

Birkaç dakika daha sessizce oturduk, etrafımız yağmurun şıpırtısı ve hareketli dans sesleriyle çevriliydi.

müzik kapağına vuruyordu. Sonra müzik değişti, melodi yavaşlayarak Justin Bieber'ın "Holy" şarkısına dönüştü.

"İnsanlar nerede olduğumu merak edecekler," dedim

usulca. "Siktir et onları."

Şaşkınlıkla ona baktım, o da omuz silkti. "Siktir et onları Jess. Senin daha fazla eğlendirmene ihtiyaçları yok. Sindirella balodan kaçtığında nerede olduğunu merak eden birini umursadı mı?"

İnanmayarak başımı salladım. "*Cinderella'yı* gördün mü?"

"Benim dört küçük kız kardeşim var," dedi. "Tabii ki izledim - animasyon bir klasik! O cam ayakkabı paramparça olduğunda..." Elini dramatik bir şekilde göğsünün üzerine koydu. "Kalbim onunla birlikte paramparça oldu."

Hâlâ göğsümü kavrayan acıya rağmen kıkırdadım. "Bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

Aniden ayağa kalktı, elini bana uzatmadan önce şemsiyeyi omzuna sıkıştırdı. Şaşkınlıkla hızla gözlerimi kırıştıtarak açık avucuna baktım. "Ne?"

"Balo Kraliçesi'nin yavaş dans etmemesi doğru olmaz," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

"Dans mı?" Dedim. "Burada mı? Seninle mi?"

Yağmurda mı?" Omuz silkti. "Evet. Neden olmasın?"

Binlerce neden, binlerce bahane dilime dolandı. Ama elini tuttum ve beni basamaktan yukarı çekmesine izin verdim. Kolunu belime dolmasına izin verdim, deri ceketinin altında, omuzlarımda hala sıcaktı.

"Seni tamamen ıslatacağım," dedim sıırıslıklam elbisemi ona doğru bastırırken. Güldüğünde ters ters baktım. "Sakin bundan edepsiz bir şaka çıkarmaya cüret etme."

"Aklımdan bile geçmezdi," dedi. "Beni biraz ıslatman umurumda değil, Jess." Göz kırptı ve ben de gözlerimi devirdim. Ama müziğin kısık sesleri eşliğinde yağmurun altında sallanırken göğsümdeki ağrı gevşedi. Ciğerlerimin etrafındaki güvensizliğin korku dolu sıkışıklığı şişmeyi bıraktı ve başımı onun göğsüne yaslamaya cesaret etmeden önce yavaş bir nefes aldım.

"Gerçekten çok uzunsun," dedim, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

"İşte bu yüzden kadınlar bana Uzun Bacaklı Baba der," dedi ve şaka beni güldürmüş olsa da göğsüne bir şaplak attım.

"Kyle bizi burada görürse seni öldürür," dedim. Arkamızda kapı kolunun hafifçe hareket etmesi beni gerdi ve Vincent'ın eli belimde sıkılaştı. Ama kimse dışarı çıkmadı.

"Ve tedarikçisini ziyan mı edecek?" dedi. "Bundan şüpheliyim." Bir an durakladı, benimle birlikte sallandı. "Yine de umurumda değil. Bunların hayatımızın en güzel geceleri olması gerekiyor, değil mi?"

"Öyle mi?" Böyle hissetmek çok garipti. Melankolik ve üzgün, kafası karışık ve kızgın, ama... duygularımın tüm pisliği arasında sürünerek ilerleyen başka bir şey vardı. Sıcak, şefkatli ve küçük bir şey.

Arzu. Özlem. Her şeyin farklı olmasını dilemek.

"Manson'ın incinmesini asla istemediğimi biliyorsun," dedim, o kadar yumuşak bir sesle ki yağmurun altında neredeyse fark edilmiyordu.

"Biliyorum. Cehenneme giden yol iyi niyetle döşenmiştir, değil mi?"

"Doğru." Gözlerimi kapattım. Son sınıf bitmek üzereydi ve ben her şeyi berbat etmişim. Yolum gerçekten de iyi döşenmişti, hem iyi hem de kötü niyetlerle. İstedğim yolun bu olduğundan o kadar emindim ki, ama şimdi önümde sadece bir çıkmaz sokak uzanıyordu.

Liseden sonra işler değişecekti. Değişmek zorundaydılar.

Şarkı bitti ve önce ben çekildim. Boğazımı temizledim ve omuzlarımı dikleştirdim, burnumu çektim

son üzüntümü de geri aldım. Bundan daha iyiydim. Oraya geri dönmeliydim. Ceketini çıkardım ve ona uzattım.

Ama Vincent tam olarak anlayamadığım bir bakışla bana bakıyordu. "Ne?" dedim. Sonunda ceketini aldığımda "Ne?" dedim.

Çok ağır gelen bir iç çekişle başını yavaşça salladı. "Lanet olsun. Beni de yakaladın."

Tam ne demek istediğini soracaktım ki arkamızdaki kapı açıldı ve biri yüksek sesle, "Oh, Tanrı'ya şükür! Jess, *neler oluyor?*"

Ashley aceleyle yanıma geldi, elinde bir şemsiye vardı ve beni hemen altına aldı. O benim için endişelenirken Vincent geri çekildi. "Biraz ot için sıırıslıklam olmaya değer miydi? Aman Tanrım, kirpiklerin dökülüyor. Gel, seni banyoya götürelim." Vincent'a onaylamayan bir bakış attı. "Belki bir dahaki sefere anlaşmalarını daha az karanlık bir yerde yaparsın?"

"Ama müşterilerimin cesetlerini atmak için uygun bir yerde başka nerede çöp kutusu bulabilirim ki?" Vincent içeri girmeden hemen önce söyledi ve Ashley iğrenerek homurdandı.

"O tam bir sürüngen," dedi. "Bir dahaki sefere beni de yanında götür, kızım! O ucubeye güvenme. Mark Ringwald bana Sarah Everdeen'in ona kuzeninin Vincent'ın gerçekten boktan şeylerle ilgilendiğini öğrendiğini söylediğini biliyorsun. Şeytana tapan biri gibi bir şey."

"Sanırım şeytana tapanlar sadece bakireleri kurban ediyor, bu yüzden güvende olduğuma eminim." Şaka yapıyordum ama Ashley sanki ona çok önemli bir bilgi vermişim gibi ağzını 'O' şeklinde açarak başını salladı.

Makyajımı temizledik ve Ashley acil kıyafet değiştirmesi gereken bir arkadaşını aradı. Piste geri dönüp arkadaşlarımla dans edebilir, Ashley'nin matarasından biraz daha votka aşırabilir ve hayatımın en güzel gecesini yaşıyormuş gibi davranabilirdim.

Ve belki de o gece iyi bir şey olmuştu. Küçük ve belirsiz ama yağmura rağmen sıcak bir şey. Belki henüz bilmiyordum. Belki de yıllarca bilemeyecektim. Ama o küçük şey, hiç beslenmemiş olsa bile orada kaldı ve büyüme fırsatını bekledi.

Vincent beni eve bıraktığında hala komik bir şekilde yürüyordum. Hatta beni kapıya kadar geçirdi, artık ılık atana kadar bana işkence etmeyi bıraktığı için bir beyefendi gibi davranmaya başlamıştı.

Kapıda durduk ve yüzümü elleriyle kavrarken üzerime eğildi, ona bakmamı sağlarken yanaklarımı sıktı. "Cuma gününe kadar uslu bir kız olacaksın, değil mi?"

Cuma günü Lucas'a verdiğim görevi tamamlamak için onların evine gidecektim. Jason'ın istediğı gibi oynayabileceğı aksesuarlı bir oyuncak olarak ortaya çıkacaktım. Vincent'in o kutuda tam olarak ne sakladığını hâlâ bilmiyordum ama cuma gününe geldiğimde, onunla yakından tanışacağıma emindim.

"Bahsettiğın videoyu bana gönderirsen iyi olmak daha kolay olabilir," dedim şansımı zorlamaya cesaret ederek.

"Video mu? Lucas'ın piercinginin mi?" Vincent güldü. "Eğer senin gülmen için beni öldürmesini göze alırsam, birkaç küçük şoktan biraz daha fazlasını yapman gerekecek." Bana yaptıklarını *birkaç küçük şok* olarak değerlendirmesine itiraz etmek üzereydim ama bunu yapamadan sözümü kesti. "Jason'a iyi vakit geçirt, ben de bunu daha ciddi bir şekilde değerlendireyim."

İnledim ama yerinden kıpırdamayacaktı. Yine de Lucas'ı en savunmasız anında görebileceksem uslu durmaya çalışacaktım. Bir yanım böyle bir adamın korkuları olduğuna bile inanmıyordu.

Vincent beni doyumsuz bir öpücükle bıraktı, dili dudaklarımın arasından geçerken beni kapıya doğru bastırdı.

"Yakında görüşürüz," dedi. Annemin arabasıyla gelebileceğimi söylememe rağmen beni Cuma günü almaya söz vermişti. "Oh, ve bir şey daha..."

Arabaya doğru yürüdü ve siyah plastik bir torbanın içinde bir şeyle geri döndü. "Yeni oyuncaklarının geri kalanını eve götüreceğim ama seni aldığında bunu giyiyor olman gerekecek."

"Ne oldu?" Temkinli bir şekilde söyledim.

"Çok şüpheli." Saçma sapan sorular soran küçük aptal bir şeymişim gibi yanağımı okşadı. "Merak etme. Seksi görüneceksin. Jason aklını kaçırarak."

Bana sadece iç çamaşırı olduğunu söylememesi endişe vericiydi. Sanki iç çamaşırı değilmiş gibiydi. Arkasını döndüğü anda çantaya bir göz attım ama tek görebildiğim siyah dantel kumaştı. Belki de o kadar kötü değildi.

Çok kötüydü. Tanrım, utanç verici derecede *kötüydü*.

Yatak odamdaki aynadan yansımam bana bakıyordu, öfkeli bakışlarım beni daha da gülünç gösteriyordu. İşten yeni çıkmıştım ve Vincent birazdan beni almaya gelecekti, bu yüzden bana verdiği "üniformayı" giydim. Birkaç dakika kıcıma geçirmek için uğraştıktan sonra, şimdi siyah fırfırlı bir hizmetçi kostümü giyiyordum.

Elbise beni zar zor örtüyordu. Hafifçe eğildiğimde külotum görünecekti. Göğüslerim korsajın içinde sıkıca bir araya toplanmıştı. Ama bu sadece küçük seksi bir elbise değildi, oh hayır. Bu yeterince kaba olmazdı.

Bir de gümüş zilli bir tasma vardı. Her hareket ettiğimde küçük bir çınlama sesi

ıkariyordu. Ama hepsi *bu değildi*. Hayır.

Kulakları da vardı. Bir kafa bandına takılı siyah beyaz kabarık kulaklar. Onları takıp saçıma yerleştirdiğimde, bir tür kedi kız gibi görünüyordum.

Yatağımın başucundaki telefonumu kaptım ve sorumlu piçlere mesaj attım. **Senin derdin ne be?** Neredeyse anında üç zıplayan nokta belirdi.

Sayılamayacak kadar çok şey var, diye yanıtladı Lucas. **Yoksa özellikle bir şeyden mi bahsediyordun? Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Kedi kulağı takmıyorum.**

Yanıt beklerken aynada kendime bir kez daha baktım. Elbise arkadan güzel görünüyordu; bunu kabul etmeliydim. Gülünç görünüyordum, ama garip bir şekilde sevimli? Belki seksi bile?

Bence görsel bir referansa ihtiyacımız var, diye yazmış Manson.

Evet, Bayan Kitty. Metni Vincent'in mizah dolu sesinden okudum. **Bakalım nasıl görünüyorsun.**

Hayal kırıklığı içinde oflayıp puflayarak cevap yazdım: **"Gülünç. Tamamen gülünç görünüyorum.**

Kameramı çektim ve kendime baktım. Tamam, biraz seksi görünüyordu. Elbise aptalcaydı ama gururumu okşuyordu. Parmağım fotoğrafı çekmek için düğmenin üzerinde gezinirken Lucas'tan bir mesaj daha geldi.

Bizi oraya getirtme, kızım. Resim. Şimdi.

Midem o gülünç kıvrımlı şeyi yaptı. Bir fotoğraf çektim, sonra iyi bir tane çektiğimden emin olmak için birkaç tane daha çektim.

Fotoğrafı gönderdim ve Lucas cevap verdi: **"Kahretsin, seninle bir tur daha içmek istiyorum.**

Manson, **bu tasma ile birlikte bir de tasma kayışına ihtiyacınız olduğunu** söyledi.

Vincent, **"Ve seni ellerin ve dizlerin üzerinde tutacak birkaç ev işi"** diye ekledi.

Senin için çok kötü, diye yazdım. **Bugün sadece Jason'a servis yapıyorum.**

Vincent gelmeden önce bu elbiseden kurtulup normal bir şeyler giyme zamanı gelmişti. Evlerimiz arasında kısa bir yol olsa bile, birinin beni bu halde görmesi riskini göze alamazdım.

Elbise bana biraz küçük geldi, her yerimden sıkıyordu. Dar kesim, elbiseyi yırtmadan kollarımı kollardan çıkarmanın neredeyse imkansız olduğu anlamına geliyordu.

Birkaç dakika giderek artan çaresizlikle boğuştuğundan sonra telefonumu elime aldım ve öfkeyle mesaj attım. **"ELBİSENİN İÇİNDE SIKIŞTIM, NE YAPMAM GEREKİYOR?** Sonra hemen ekledim: **"Eğer bana gülersen, seninle bir daha asla konuşmam.**

O zaman çeneni kapalı tutsan iyi olur, çünkü bu çok komik, diye yazdı Vincent. Lanet olsun ona, hepsine lanet olsun! **Sanırım Manson'ı sen öldürdün. Gülmeden duramıyor.**

İnledim. En azından kulaklarını ve yakasını çıkarabilirdim. Elbise tek başına çok kötü değildi. Sıradan bir Cuma günü için biraz *fazlaydı* ama neyse. Buradaki itibarım zaten pırl pırl olmaktan çok uzaktı. İnternette seksi bir melek gibi ellerimin ve dizlerimin üzerinde süründüğüm videolar olduğunu düşünürsek, birinin beni bu şekilde görmesinin çok fazla zarar vereceğinden şüpheliydim.

Vincent'in bir sonraki mesajında **Jason'ın elbiseyi çıkarmana yardım edeceğinden eminim yazıyordu. On beş dakika içinde orada olacağım.**

Kendimi bir randevu için bu kadar gergin bir şekilde beklerken bulmayalı yıllar olmuştu. Bu tam olarak bir randevu sayılmazdı. Bu randevulara ne ad vereceğimi bilmiyordum çünkü beşimiz kesinlikle birlikte değildik, ama o zaman ben ne halt ediyordum? Bir adamın beni seçmesini beklemek garipti, beni cinsel iyilik için erkek arkadaşına teslim etmek niyetiyle, beni beceren diğer arkadaşları adına...

Daha önce bir sürtük olmasaydım, şimdi kesinlikle öyleydim.

Vincent geldi, bas gitarının sesi evin içine kadar ulaşıyordu. O daha arabadan inmeden ben dışarı çıktım ve aceleyle evi kilitledim. Güvenlik sistemi hakkında aileme anlatacak iyi bir hikâye bulamamıştım. Belki cahil numarası yaparsam kabul edebilirlerdi.

Vincent, ben çimenlikte ona doğru ilerlerken yolcu camını indirdi ve yüksek sesle kedi gibi bağırdı: "Kahretsin, bebeğim, şu haline bak! Owwww!" O kadar yüksek sesle uludu ki, yan komşumuz Carol başını gül fidanlarının üzerinden kaldırdı.

Garip bir göz teması kurduk ve el salladım. "Merhaba, Bayan Fischer. Güzel bir gündü."

"Oh, evet. Çok güzel." Gülümsemeye çalıştı ama bana bakarken bunu taklit edemedi. "Anladığım kadarıyla... güneşin tadını çıkarıyorsun?"

Aceleyle kaçmadan önce utanç verici bir gülümsemeyle idare ettim. Yolcu koltuğuna çöktüm ve kemerimi bağladıktan sonra daha fazla komşu tarafından fark edilmemeye çalışarak aşağı doğru eğildim.

"O kadına daha önce de ot satmıştım," dedi Vincent. "Pazar ayininden sonra siparişlerini alabilmeleri için onunla ve kocasıyla buluşurdum. Bir keresinde beni üçlü sekse ikna etmeye çalışmışlardı."

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bay ve Bayan Fischer - Ne? Hayatta olmaz."

"Dışarıda düşündüğünden daha fazla ucube var Jess," dedi mahallemden çıkarken. "İnsanlar herkesin önünde çok yüksek ve kudretli davranıyor, ama kapalı kapılar ardında? Herkesin kendine göre bir şeyi var."

"Sanırım *bu* Jason'ın şeyi?" Çantamdan kedi kulaklarını çıkararak söyledim. "Listesinde bununla ilgili bir şey görmedim. Evcil hayvanlarla oynamak onun ilgi skalasında sadece ikiydi! Benimkinde de daha yüksek değildi. Kedi gibi miyavlamaya başlamamı bekliyorsa..."

"Öncelikle çok seksi görünüyorsun, o yüzden sakın ol." Elini uzattı ve parmak eklemiyle çenemi hafifçe dürttü. "İkincisi, sana Jason hakkında onu kendisinden bile daha iyi tanıyan birinden bazı tavsiyeler vereceğim."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırarak ona yumuşak bir bakış attım. "Yani bu *senin* tavsiyen, değil mi? Düşünüyorum da..."

"Birinci sınıftan beri tek başıma onun aklını başından aldığımı düşünürsek?" Bana geniş bir gülümseme verdi. "Onu kabuğundan çıkarıp günahkâr sapkınlık dünyasıyla tanıştırdığımı düşünürsek? Benim tavsiyemi dinlemelisin."

"Pekâlâ o zaman," dedim kollarımı kavuşturup bacak bacak üstüne atarak. "Bana bildiklerinizi öğretin, Mr. Volkov."

Başını sallayarak yavaşça nefes verdi. "Ah, pardon, bana kirli bir öğretmen rolünün ne kadar eğlenceli olacağını düşündürdün..."

"Hadi, odaklan, beyin için ot! Söyle bana!"

Frene o kadar ani bastı ki nefesim kesildi. Neyse ki önümüzdeki uzun taşra yolunda başka kimse yoktu, Vincent koltuğuma doğru eğildi, uzun parmakları çenemi kavradı.

"Sanırım bazı kuralları unutuyorsun," dedi, sesi her zamanki neşeli ses tonundan o kadar farklıydı ki midemi korku kapladı. "Bunların hepsi eğlence ve oyun, Jess, ama bana gereken saygıyı göstermen gerektiğini hatırlatmak zorunda bırakma beni. Sigara içiyorum diye bu ukalalığını yanına bırakacağımı sanıyorsan, çok rahatsız edici bir uyanış yaşayacaksın demektir. Ayak bileklerinden asılarak ve yılan kırbacıyla tanışarak biraz zaman geçirmek istemiyorsan, üslubunu değiştirmeni"

öneririm."

"Ooooh, kahretsın." O sırtına kadar bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. "Evet efendim, ses tonumu değiştireceğim." "Bu daha iyi." Beni bırakmadan önce ağzımı öptü, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etti.

oldu. Ama şimdi kalbim hızlanmıştı ve daha da fazla terliyordum, çıplak kalçalarım garip bir şekilde birbirine kenetlenmişti.

"Mesele şu Jess," dedi. "Mesele kulaklar değil. Kostümle bile ilgili değil. Mesele boyun eğmek."

"Boyun eğmek mi? Ne yani, ona hizmet etmemi mi istiyor? Kölesi olmamı mı? Bu çok tanıdık." Alaycı bir şey söylemeden önce kendimi durdurdum. Umutsuzca dilimi kontrol altına almam gerekiyordu.

"Bu konuda bana güven, çünkü bunun iyi olduğunu bir şey olmadığını biliyorum." Evine doğru giden toprak yola saparken bana sinsî bir bakış attı. "Onun için iyi bir kız ol. Tamam mı?"

"Bu kadar mı?" Dedim. "Sadece iyi mi olacağım? *Şımarıklık* yapma mı diyorsun?" Başını salladı ve ben de usulca iç çektim. "Haklısın. Bu konuda iyi değilim."

"Her zamanki şımarık halinle bile senden hoşlanırdı," dedi. Ön kapıları zaten açıktı, bu yüzden doğrudan bahçeye çekebildi. "Ama bunu senin iyiliğin için söylüyorum. Jason'ın odasında bir raket var, onunla samimi bir görüşme yapmak isteyeceğinden emin değilim ama seni memnuniyetle tanıştıracaktır."

"Jason'ın şımarık olduğunu söylediğini sanıyordum," dedim, Vincent garaja park ederken koşum takımından kayarak çıktım. Beyaz Z hemen yanımıza park edilmişti ve ona verilen hasar artık onarılmıştı. Öte yandan Mustang ve El Camino'da hâlâ büyük ezikler vardı ama camları ve lastikleri değiştirilmişti. "Dürüst olmak gerekirse, o küreği kim daha çok kullanıyor: sen mi, o mu?"

Vincent, "Anlıyorum, ama demek ki diğer ucuna geçmeye can atıyor," dedi. "İçeri girmeden önce şu kulakları ve tasmayı taktığından emin ol. Tamamen giyinik olmanı bekleyecekler."

Dediğini yaptım, tasma avluda attığım her adımda şıngırdıyordu. Eve girdiğimizde beni son derece serin bir hava ve çok heyecanlı köpekler karşıladı. Manson ve Lucas'ın garajda olmasını bekliyordum ama Jojo ve Haribo'ya biraz sevgi vermek için diz çöktüğümde Manson oturma odasından bana seslendi.

"Giydiğin şu küçük elbiseyi görelim Jess!"

Sesi ne kadar eğlenmiş gibi çıkınca dudaklarımı büzdüm. Vincent hemen arkamdayken oturma odasına girdiğimde Manson ve Lucas'ı kanepeye yayılmış halde buldum. Lucas bir bacağını Manson'inkinin üzerine atmış, oyun kumandalarını iki eliyle kavramıştı. Televizyonda parlak karakterler ve büyük silahlar içeren bir oyun menüsü gösteriliyordu.

"Lanet olsun..." Manson ayağa kalktı ve yavaşça etrafımda dönmeye başladı. "Kulakların cazibesini daha önce anlamamıştım ama sanırım şimdi anlıyorum."

"Yeni bir sapkınlığın kilidini mi açtım, Manson?" Dedim. Bugün siyah bir jogger ve yivli beyaz bir atlet giymişti ama rahat kıyafetleri bile bakmamı engelleyemedi. Parmağını yakama takarak beni daha yakına çekti.

"Yeni bir tanesinin kilidini açtım... belki," dedi. "Kesinlikle eski bir tanesine hitap ediyorsun. Bu tasma çok hoşuma gitti. Sana daha sık tasma takmalıyım."

Lucas koltuktan kalkmamıştı ama öne doğru eğilerek, "Bana biraz dön bakalım, arkayı görelim," dedi.

İtaat ettim, dönüp hafifçe öne eğilirken arsız bir sırıtışa karşı koyamadım, ona küçük eteğin altındaki kıçımın en iyi görüntüsünü verdim. Saldırmadan önce homurdanan bir boğa gibi agresif bir şekilde nefes verdi.

"Birinin o şeyi senden sökmesi gerekecek," dedi, çakıllı ses tonuyla bunu yapacak kişinin kendisi olmasını tercih ettiğini söylüyordu.

Vincent ona, "Ve o kişi hemen üst katta," diye hatırlattı. "Siz sapıkların ağzının suyu akmaya devam ederse Jason onu asla tek parça halinde alamayacak." Lucas protesto etmek için ellerini havaya kaldırırken beni odadan çıkarıp koridora yönlendirdi.

"Salyalarım bitince karar veririm, pislik!" diye seslendi, ama Vincent onu duymazdan geldi.

Koridordaki bir kapıyı açtı, dolabı karıştırdıktan sonra büyük bir çanta çıkardı. "İşte bunlar

Satin'in oyuncakları. Odasının nerede olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Çantayı kaptığım gibi başımı salladım. Sinirlerim gerilmişti, midem çalkalanmış bir kutu gazoz gibi hissediyordu - ama neden gerilmem gerekiyordu ki? Sadece Jason'dı... bana derimin altını görebiliyormuş gibi bakan, keskin gözlü, alçakgönüllü Jason, bacaklarım titreyene kadar beni yemişti. Oldukça gülünç derecede iyi donanımlı olan...

Evet. Endişelenecek bir şey yok.

Merdivenleri çıkarken Vincent'ın gözlerinin sürekli arkamda olduğunun farkındaydım. Arkama bakmadım ama Manson ve Lucas'a şöyle dediğini duydum: "Acele edin ve Discord'a girin. Jason'ın kulaklığı takılı olacak."

Yatağımın kenarında otururken soluk sarı saçları mavi LED'lerimin ışığında parlıyordu. Bu onu saykodelik bir görünüme büründürüyordu, sanki sapkın bir rüyadan fırlamış gibiydi. Minik elbisesi kalçalarına kadar iniyordu ve şimdiden ağzım sulanmaya başlamıştı.

"Yani, güvenlik sistemini kırmaktan sorumlu kişi siz misiniz?" dedi.

"Onu ben kırmadım. Onu kontrol etmemi sağlayan bir açık buldum ve kullandım." Yavaşça başını salladı. "Yani...?"

"Hackledim. O kadar da zor değildi. Ailenin cidden o boku değiştirmesi gerekiyor. Gerekirse kendim kurarım."

Jess tekrar başını sallarken mırıldandı. Bilmesem etkilenmiş gibi görüldüğünü söyleyebilirdim.

"Lisedeki söylentiler doğrudu, değil mi? İnsanlar senin şifrelerini ele geçirdiğinden ve hesaplarını karıştırdığından şikâyet ederlerdi ama açıkçası ben inanmazdım. Her zaman çok sessizdin."

"Ben de bu sayede paçayı kurtardım," dedim. "İnsanlar sessiz olanlardan şüphelenmezler."

Hafife alınmak radarın altından kaymamı sağladı. Bana uzun uzun baktı, sanki bir sırrı keşfetmeye çalışıyormuş gibi beni süzdü. Evden çalışıyordum, bu yüzden etkilemek için giyinmemiştim. Gömlek bile giymemişim ve bu eşofman altı pijama yerine geçiyordu. Ama gözleri aşağılara indikçe oyalanıyordu, muhtemelen bu ince pantolon hiçbir şeyi gizlemediği için.

Üzerindeki küçük elbise de pek bir şey saklamıyordu.

Tüm bu ödeme olarak seks fikrini ben bulmuştum. Orada oturup onun bu anlaşılmayı kabul etmesini izledim ama bu gerçekten inandığım anlamına gelmiyordu. Şimdiye kadar cayacağını düşünmüştüm. Manson ve Lucas onunla eğlendikten sonraki gün mesajlarımızı görmezden gelmeye başlayacağını düşünmüştüm. Bu yüzden mesafemi korudum çünkü olmayacak bir şey için neden umutlanayım ki?

Ama onu orada öyle giyinmiş otururken görmek.

"Uh, Jason?" Parmaklarını şıklattı ve ben de hızla gözlerimi kırıştıtarak başımı salladım. Düşüncelere dalma eğilimim vardı ama tüm bu süre boyunca boş gözlerle ona bakıyordum. Kahretsin.

"Özür dilerim, özür dilerim, ben..." Dudaklarımı yaladım, ne diyeceğimi bilemiyordum. "Neden... Yani... Tamam, siktir et, sadece söyleyeceğim. Neden buradasın?"

"Size hizmet etmek için," dedi alaycı bir iç çekişle. "Lucas ve Manson sana borçlu olduklarını söylediler, yani görünüşe göre ben senin interaktif *teşekkür* hediyenim. Aslında sanırım seni arıyorlar." Kaşlarını masama doğru çatı.

Kulaklıktan sesler geliyordu, kulaklığı tekrar elime aldım ve bir kulağımın üzerine yerleştirdim. Çocuklar sonunda Discord grubuna katılmışlardı, bu sayede çok oyunculu oyunlar sırasında evin içinde bağırmadan birbirimizle konuşabiliyorduk.

"Neyi bekliyorsun, J?" Lucas söyledi. Vincent ve Manson kıs kıs gülüyorlardı. "Bir sonraki tur için her şey yolunda mı?"

"Beklettiğim için üzgünüm dostum," dedi Manson. "Önce halletmemiz gereken birkaç şey vardı." "Biraz dikkatim dağıldı," dedim kuru bir sesle ve Vincent daha da çok gülmeden önce miyavladı.

"Beraberinde getirdiği aksesuarları beğendin mi?" Lucas bunu söylediğinde birden Jess'in yanında getirdiği çantayı hatırladım.

"Yanında bazı güzellikler getirmişsin, ha?" Kulaklığı bırakırken söyledim.

"Bakmadım bile," dedi masumca ellerini kaldırarak. "Vincent her şeyi sürpriz olarak saklamaya gerçekten kararlıydı, bu elbise hariç. Bu arada ben de bu elbisenin içinde sıkışıp kaldım."

Durakladım. "Bekle... Elbiseyi çıkaramıyor musun?"

"Hayır." Dudaklarını patlattı ve bacak bacak üstüne atarak tekrar iç geçirdi. "Sanırım bana yardım etmen gerekecek." Oh, kesinlikle ona yardım edecektim. İşim bittiğinde o elbise paramparça olacaktı.

Çömelerek çantaya bir göz attım. Hâlâ plastikle kapalı olan ilk oyuncağı çıkardığımda ayağı halının üzerinde gergin bir şekilde tıkırdıyordu. İyice bakabilmesi için havaya kaldırdım. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Masalı olan bir gül mü?" Gözleri büyüdü ve daha yakından bakmak için öne doğru eğildi. "Bunun *içime girdiğini* söyleme sakın?"

"Kuyruğu var," dedim, oyuncağın büyük kısmına tutturulmuş şişkin kuyruğu işaret ederek. "Üst kısmın oral stimülasyonu simüle etmesi gerekiyor." Beynim seçeneklerle uğuldarken, bir sonraki oyuncağı araştırırken ağzı sessiz bir 'O' ile açıldı.

Bazı insanların yatak odasında oyuncak kullanmaktan neden çekindiğini anlamıyordum. Neden partnerinizin aklını başından almak için elinizdeki her şeyi kullanmak istemeyesiniz *ki*? Eğer Jess bu işin sonunda titreyen, boş kafalı, orgazm sarhoşu bir su birikintisine dönüşmezse, o zaman işimi yapmamış olurdum.

Çok uzun zamandır bunun, *onun* hayalini kuruyordum. Güzel, dokunulmaz kız. Sınırların dışında olması gereken kadın. Onun aklını başından almaktan daha azına razı olamazdım.

Ayağa kalktığımda gözleri beni takip etti. "Bir oyun oynamak ister misin?" Sandalyeme doğru işaret ederek söyledim.

Belirsizlikle dudağımı dişlerinin arasından geçirdi. "Video oyunu oynamayalı uzun zaman oldu," dedi. "Rekabetçi mi?"

"Çok basit. Çok basit, söz veriyorum. Öğrenilecek sadece birkaç düğme var." Biraz daha dik oturdu. "Tamam. Öğret bana."

Kahretsin, bu kelimeleri onun ağzından duymak içimi kıpır kıpır eden bir şeydi. Yataktan kalktı, zili şingirdarken eteğini düzeltti. Onu becerirken çıkaracağı sesi hayal ettim ve zil sesinden tahrik olması için onu eğitmenin mümkün olup olmadığını merak ettim.

Sanırım öğrenecektim.

Masaya oturmadan önce elimi kaldırdım. "Bekle, her şey sırayla. Külotunu çıkar."

Dudaklarını büzdü ve bana doğru döndü. Yeşil gözleri mavi parıltının içinde, ışıktaki parıldayan kesik mücevherler gibi ruhani görünüyordu. Eteğinin altına uzanıp kenarları dantelli, sade siyah külotunu indirirken bakışlarımı üzerinde tuttu. Elim uzattım ve onları bana verdi, avucumun içine gereğinden biraz daha sert bir şekilde yerleştirdi.

"Sonunda kendi ödülümü aldım," dedim. Kumaşı burnuma götürdüm, o izlerken içime çektim. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun" dediğimde dudakları hafifçe aralandı.

Yanakları karardı ve ayaklarını sürüyerek yürüdü. Çantada bulduğum diğer oyuncaklardan ikisini elime aldım - bir anal tıkaç ve bir çift metal meme ucu kelepçesi. Yeni bir şişe kayganlaştırıcı koymayı bile unutmamışlardı. "Meydan okumayı ne kadar sevdiğini biliyorum prenses. Bu yüzden bugün zor modda oynamayı öğreneceksin."

"Böyle mi oynuyorsun?" diye takıldı. Açıkça dalga geçmeye çalışıyordu, ama benimle şımarıklık yapacağını sanıyorsa, başka bir şeyi hak ediyordu.

"Bazen yapıyorum," dedim ve ifadesi değişti. "Ruh halime bağlı. Ruh halime bağlı olmayan şey, bana cevap vermeye başlarsan sonuçlarına katlanırsın."

Arkasını işaret ettim ve döndü. İnce ahşap bir raket masamın kenarına yaslanmıştı, yüzeyi daha iyi aerodinamik için deliklerle kaplıydı.

Yakasından tuttum ve onu kendime doğru çektim. Göğsü benimkine yaslanmıştı, yakasını çekip onu parmak uçlarına doğru ittiğimde gözleri irileşmişti. "Bana herhangi bir tavır takınırsan, itaatsizlik edersen, seni domaltır ve kışın mosmor olana kadar her vuruş için bana teşekkür etmeni sağlarım."

Anlaşıldı mı?"

Hızla başını salladı, yakasının baskısından sesi hafifçe gıcırdıyordu. "Ben... Evet efendim."
Çenesini zorladı, sanki kelimeler kalındı ve çıkarması zordu.
"Şimdi eğil. Çocuklar bekliyor ve oynamadan önce fişini çekmem gerekiyor."

JESSICA

Eğildiğimde kürek doğrudan görüş alanımda kaldı. Ellerimi Jason'ın masasına dayadım, alt dudağımı kemiriyordum, Vincent'in uyarısını hatırladıkça sinirlerimin ağzıma hakim olmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyordum.

Kürek için eğilmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm, keskin çatırdama temasından önce havanın çalkalanışını duymak. Böyle bir cezaya katlanırken kendimi yerimde tutmak ve ona teşekkür etmek zorunda kalmak... Titredim.

"Heyecanlı mısın prenses? Şimdiden ıslanmışsın."

Derin bir nefes alarak ona baktım. O ince spor ayakkabıları giyip başka bir şey giymemesi hiç adil değildi. Üzerindeki penis izini açıkça görebiliyordum. Çıplak göğsü renkli dövmelerle kaplıydı, gözlerimi ayıramadığım neon bir tuval.

"Evet, efendim," dedim.

Metal göğüs ucu kelepçelerini ve anal tıkacı sandalyesinin koltuğuna bıraktı. Parmakları bacaklarımın arasında gezinirken sıcaktı, beni itiyor ve açıyordu. Yavaşça, deneysel olarak, bir parmağını amımın içine gömdü. Yüzüğünün içeri ittiği soğuk metal nefesimin kesilmesine neden oldu ve ikinci bir parmak ilkinde katılırken kelimeleri formüle edemeyerek inledim. Onları içeride kıvırdı, yavaşça içeri ve dışarı pompaladı.

"Bu çok iyi hissettiriyor," dedim. Sonra hızla ekledim,

"Efendim." "Böylece öğrenebilirsin. Aferin kızıma."

İyi kız. Ooh, lanet olsun, bu beni zayıflattı. İçim sıkıştı ve parmakları tamamen çekilmeden önce durakladı. Dayanılmaz bir beklenti anı geçti, sonra sert ve garip dokulu bir şey üzerime vurdu.

"Bana itaat etmeye devam et, ben de seni o kadar iyi hissettireceğim ki doğru düzgün düşünemeyeceksin."

Üzerime sürttüğü uzaylı dildosuydu, içine bastırmadan önce silikonu uyarılmamla kaplıyordu. Ucunda dardı ama hızla genişledi, kavisli şekli tamamen yabancı hissettiriyordu. Bir tarafı pürüzsüzdü, ama diğer tarafı bir dokunaçtaki emiciler gibi küçük kabarık çıkıntılarla dokuluydu. Sinirlerimin üzerinde gezindi, garip hissi beni daha derine bastırırken kıvranmama neden oldu.

"Bu nasıl bir his? Hiç böyle bir dildo kullandın mı?"

"Garip hissettiriyor. Hissediyorum...ah..." Acele etmeden, doğal olmayan her santimini hissetmeme izin vererek içeri ve dışarı pompalarken nefesimi tuttum. "İyi hissettiriyor efendim... çıkıntılar..."

"Oyun oynarken buna biniyor olacaksın," dedi. Birkaç derin itiş daha ve onu geri çekti, beni daha fazlasına ihtiyaç duyarak ileri geri kaydırды. Yumuşak bir klik sesi geldi, ardından yanaklarımın arasına kaygan ve soğuk bir şey damladı.

"Bu tıkacı da kışına sokacaksın," dedi ve sandalyenin üzerindeki anal oyuncağa uzandı. Etrafına daha fazla kayganlaştırıcı sürdü ve parmağını kullanarak yüzeyi kapladı. "Merak etme, yavaştan alacağım. Ama iyi bir kız olmanı ve kendini bana açmanı istiyorum. Eğer senin için daha kolay olarsa diz çöküp yatağa doğru eğilebilirsin."

Daha kolay, dedi. Evet, o pozisyonda aşağılanarak ölmek kesinlikle daha kolay. Ama itaatkâr olmaya çalışıyordum ve sanki beni daha önce çıplak görmemiş gibi...

Ama bu şekilde değil.

Dizlerimin üzerine çöktüm, böylece yatağının kenarına kadar sürünüp üzerine eğilebildim. Battaniyeleri sanki çamaşırdan yeni çıkmış gibi taze kokuyordu. Ama kokusu da hâlâ oradaydı - tatlı, hafif ve misk kokulu. Burnuma tekrar dolana kadar bu kokuyu özlediğimi fark etmemiştim.

"Kıçını benim için açık tut."

Elimi uzatıp yanaklarımı ayırdığımda yüzüm alev alev yanıyordu. Yüzümü battaniyeye gömdüm ve kendimi ne kadar açıkta hissettiğimi düşünerek içten içe ürperdim. Ama Jason uzanıp yakamı bir kez daha çekti. "Yüzünü yukarıda tut. Kendini gizleme. Zor olduğunu biliyorum ama bunu benim için yapabilirsin, değil mi?"

"Yapabilirim efendim" demeyi başaramadan önce ayaklarım protesto için hafifçe tekmeledi.

Parmağı büzüşmüş giriş deliğimin üzerinde dönerek içeri bastırmadan önce kayganlaştırmacıyı etrafa yaydı. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak iniltimi battaniyenin içinde boğma dürtüsüne direndim. Ama parmağı beni yoklamaya devam ettikçe sesler çıkmaya başladı - inlemeler ve zorlukla dizginlenen soluklar.

"İşte böyle. Benim için gevşe." Sesi yumuşak ve sakindi, parmağı pürüzsüz metalle yer değiştirirken yatıştırıcıydı. Acele etmedi, dolgunluk yavaşça artıyor, vücudum bu girişe uyum sağlamak için geriliyordu. "İşte benim güzel kızım. Neredeyse oldu."

Tıkaç içime sıkıca oturdu ve inledim, kaslarım onu yerinde tutmak için etrafında kenetlendi. Jason ellerimi kenara iterek kıçımı kavradı ve yaptığı işi inceledi.

"Tanrım, çok seksi görünüyor," dedi. "Nasıl bir his?"

"Çok dolu," diye fısıldadım. "İçimdeki dildoyu da sığdırabileceğimi sanmıyorum."

"Elbette yapabilirsin," diye nazıkçe azarladı beni. "Zaten iki deliğinin de doldurulmasına alışman gerekecek Jess. Bizi her zaman teker teker almayacaksın." Yatağa yaslandığında yatak gıcırdadı, yüzümü kendisine çevirmek için yakamdan çekiştirirken mavi gözleri buz gibi bir bakışla beni kilitledi. "Bir gün Vincent ve ben seni birlikte götüreceğiz. Bunu alıştırma olarak düşün."

Bu öneri karşısında gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalı ki ağzı bir sırtışa dönüştü. "Bu fikir hoşuna gitti, değil mi? İkimizin de siki içine girip bu küçük delikleri genişletirken kaç kez boşalacağını merak ediyorum. Orgazm demişken..." Beni dik tuttu, zilim şingirdarken beni göğsüne yasladı. "Acaba seni ağlatmak için kaç tanesi gerekiyor? Sanırım bunu kendim öğrenmem gerekecek." Eli elbisemin yakasında geziniyor, göğüs dekoltemle alay ediyordu. "Bunun içinde mi sıkışıp kaldın?"

Başımı salladım, sonra firfırlı korseyi avucunun içine alıp *yırttığında* şokla irkildim. Kumaş inceydi ve kolayca yırtılarak göğüslerimi çıplak bıraktı. Sütyen giymiyordum ve takıları dikkatlice çıkarmaya başlamadan önce meme ucu piercinglerimi hafifçe çekiştirdi.

"Jason... Jason, lütfen..." Mücevherleri bir kenara bırakıp o acımasız metal meme ucu kelepçelerine uzandığında ona karşı kıpırdandım. Tam olarak ne için yalvardığımı bilmiyordum, sadece umutsuzca istiyordum. "İyi olacağım. Söz veriyorum iyi olacağım..."

"Biliyorum," dedi kısıkaçları genişleterek. "Ama meydan okumayı seviyorsun, değil mi? Masamda oturacaksın, meme uçların kelepçelenecek, kıçın tıkanacak ve o açęözlü amcığın bir dildoya binecek ve kazanmak için elinden geleni yapacaksın. Bunun dikkatini dağıtmasına izin vermeyeceksin, değil mi?" Başımı salladım, ilk kısıkaçı takarken içimden bir inilti yükseldi.

Sıkıştırma çok sıkıydı, keskin bir şekilde acı veriyordu, meme uçlarımdan klitorisime doğru giden sinir izlerini ateşliyordu.

"Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim efendim," dedim, yeni uyarıma uyum sağlarken yavaş derin nefesler aldım. "Aferin kızıma." Dudakları kulağımın hemen altında boynuma değdi ve ben de

dokunuşuna doğru eğildim. Dudakları yumuşaktı, ama elleri sertti, hislerin yan yana gelmesi beni titretirken

ikinci kelepçeyi takın.

"Kahretsin, Jason... Acıyor, çok acıyor." Kendimi dengelemek için hızlı nefesler alarak ona doğru kıvrıldım. Beynim şimdiden karmakarışık olmuştu. Buraya itaatkâr olmanın bir mücadele olacağını düşünerek gelmişim ama şimdi tek istediğim buydu - iyi bir kız olmak, onu memnun etmek, daha fazla tatlı söz duyabilmek için onu gururlandırmak.

Beni orada diz çökmüş, acıdan kurtulmak için kelepçeleri çıkarmamak için mücadele ederken bıraktı. Yapay penisin düz tabanını sandalyesine oturttu ve parmağını bana doğru kıvırdı. "Buraya gel. Oyun zamanı."

Jason koltuğu benim için ayarladı, ama dildonun uzunluğu ve çevresi beni geniş gözlerle ona baktırdı. Bir şekilde hepsini içime mi gömmem gerekiyordu?

"Yavaş gideceğiz," dedi Jason, sesi sadist bir heyecanla kalınlaşmıştı. Kendimi aşağıya bıraktığımda denge için kollarımı tuttu, yapay penis beni santim santim dolduruyordu. İçimde tamamen kılıfına girdiğinde titriyordum. Bacaklarım güçsüz hissediyordu. Derinlerde bir yerim ağrıyordu ve bu his acı kadar zevk de veriyordu.

Tanrım, çok doymuştum.

"Bakalım neler yapabiliyorsun prenses." Arkamda durdu ve eğilerek parmaklarıyla kollarımı okşadı. Elleri benimkilerin üzerinde durdu ve sol elimi klavyeye, sağ elimi de fareye götürdü. "W, A, S ve D tuşları seni hareket ettirir." Parmaklarımı tuşların üzerine bastırdı, eli benimkini tamamen içine aldı. "Fare ile etrafına bak. Sağ tık ateş eder, R tuşu yeniden yükler." Dudakları kulağıma dokunduğunda ürperdim, nefesi boynumda sıcaktı. "Gerisini ilerledikçe anlayacaksın. Oh, ve bir şey daha..."

Kulaklığı aldı ve bana taktı, kafa bandımı her ikisi de rahatça oturacak şekilde ayarladı. Onu duyabilmem için bir kulağını açık bıraktı ama diğerinden "Jason'ın acele etmesi gerekiyor yoksa raunda onsuz başlıyorum" dediğini duydum.

Kalçalarım birbirine kenetlendi. Lucas'tı ve hemen ardından Vincent'in kahkahası geldi. "Ona bütün o güzellikleri verdin ve acele etmesini mi bekliyorsun?"

"Jason bu, hadi ama. Hepimiz onun acele etmediğini biliyoruz," dedi Manson.

Ağzımın önünde kulaklığa bağlı bir mikrofon vardı. Jason arkama yaslanmış, konuşmalarını hoparlörlerden duyabilecek ve kıs kıs gülebilecek kadar yakınımda duruyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim çocuklar," dedi. "Jess'i oyun için hazırlamam gerekiyordu."

"Ve kazanmak için oynayacağım," dedim ve beni dinleyen adamlardan bir nefes alıp bir kıkırdama duydum. Çaresizliğin sesimi lekelemesine izin vermeden konuşmaya çalışmak neredeyse imkânsızdı ama denedim.

Lucas, "Umarım bu sikik çocuk takımdaki ağırlığını taşıyabilir," dedi.

"Tabii ki kazanabilir," dedi Vincent. "Kazanmayı seviyorsun, değil mi Jess?"

"Aynen öyle." Ekranda bir bildirim belirdi ve "maça katıl" düğmesine tıkladım. Yükleme ekranına bakarken, koltuğumda hafifçe sallandım ve dildoyu biraz daha derine soktum. Artık boyutuna alışmaya başladığım için kendimi iyi hissediyordum, çok sert ve kalındı.

"Doğru, zevki kovala," dedi Jason. Tur başladı ve karakterimi fütüristik bir şehrin ortasına bıraktı. Hedefim ekranın üst kısmında belirdi: düşman üssünü yok etmek. Jason'ın parmakları kollarımda gezinirken ürperdim. "Dikkatini kaybetme."

Ortaokuldan beri hiç video oyunu oynamamıştım ama Manson, Lucas ve Vincent'in deneyimli oldukları belliydi. Kulaklıktan talimatlar veriyorlar, birbirlerini düşmanlara karşı uyarıyorlar, silah sesleri patlıyordu. Düşman takımını ilk gördüğüm anda, birkaç saniye içinde ölmüştüm. Karakterimin oyuna geri dönmesini beklerken sinirlenerek homurdandım.

"Şimdiden sinirlenmeye mi başladın?" Jason güldü.

"Bana nişan alma şansı bile vermedi," dedim. Odaklanmak çok zordu. Tekrar yer değıştirdim, hem dildo hem de tıkaç içimde hareket ediyordu. Birden, ben yumurtlamadan hemen önce, Jason yanımda diz çöktü.

ve belime uzandı.

"Bacaklarını aç," dedi. İtaat ettim, ne yaptığını görmek için gözlerim aşağıya kayd. Elinde gül oyuncağı vardı ve soğanlı kuyruğu titreşiyordu. Ampulü klitorisime bastırdı ve anında inledim, tüm vücudum ani uyarımla kıvrıldı.

"Gözler oyunda," diye tısladı Jason.

"İyi misin, Jess?" Manson'ın sesindeki sırtışı duyabiliyordum. "Sana ne yaptığını söyle bana."

"Kazandığımızda sana söyleyeceğim," dedim, Jason vibratörü üzerimde küçük bir daire çizerek hareket ettirirken sertçe nefes verdim.

"Eğer kazanırsak, gelip ne yaptığını kendim göreceğim," dedi Manson, sesi koyulaşarak.

Elimden geleni yapmama rağmen oyunda çok kötüydüm. Jason her öldüğümde benimle dalga geçer, "Yine mi? Hadi ama, bundan daha iyisini yapabilirsin." Ben sinirlendikçe o da vibratörü üzerimde daha çok çalıştırıyordu. Yüksek ses çıkarmamaya çalışıyordum ama bir inlemeye daha engel olamadım.

"Lanet olsun, çaresiz küçük bir fahişe gibi inliyorsun, değil mi?"

Lucas söyledi. Hırslayarak, "Kapa çeneni," diye karşılık verdim.

Jason bir anda avucunu iç baldırıma vurdu. Sarsıldım, ona bakarken haykıramayacak kadar şok olmuştum. Ama bana tekrar vurdu ve "Gözünü oyundan ayırma. Lanet olası terbiyeni unutma."

Lanet olsun, *kurallar*. Alt dudağımı kemirdim, derim acırken kıvrandım. "Özür dilerim, efendim."

"Öyle mi?" Manson dedi ki. "O zaman belki bunu tekrar denemek istersin. Lucas senin bir şey gibi inlediğini söyledi...?"

"Çaresiz küçük bir fahişe gibi," dedim, kelimeleri olabildiğince hızlı bir şekilde dökerek. Amım sıkıştı ve oyunun bitmek üzere olması iyi bir şeydi çünkü daha fazla oynayamayacak durumdaydım. Her şey sıkılaştıkça ve tanıdık coşku dalgaları yükseldikçe kendimi dik oturtamıyordum bile... daha yüksek...

"Siktir, Jason," diye nefes nefese kalmıştım, orgazm olmak üzereydim ve vibratörü hareket ettirme şekli bana başka seçenek bırakmıyordu. Boşaldım, gözlerim kapalıydı, vücudum zevkin mengene gibi kavrayışına kilitlenmişti. Jason bacaklarımı ayırmaya zorladı, vibratör klitorisime bastırdı, gözleri yüzümdeydi.

"Onlara ne kadar iyi hissettirdiğini söyleyin" dedi.

Geveledim, yarısı mantıklı bile değildi. "Çok iyi, siktir... Aman Tanrım, çok doluyum, lütfen -" Kulaklıktan bir küfür geldi ve ardından ağır bir nefes verdi. "Oh, Tanrım, lütfen, lütfen, lütfen, bu çok fazla!"

Tam yanacağımı düşündüğüm anda Jason beni yukarı çekti. İçimdeki dolgunluğun aniden kaybolmasıyla nefesim kesildi, sandalyesinde bıraktığım ıslak lekeyi fark ettiğimde yüzüm ısındı. Kulaklığımı çıkarıp bir kenara koydu, beni tekrar masaya bastırırken eli kısa elbisemin altında kayboldu.

"Tanrım, çok ıslaksın," dedi. Parmaklarını ağzına götürdü, bana bakarken uyarılmışlığımı yaladı. "Seni tatmak istiyorum. Her şeyini."

Çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. İlk başta çok nazikti, dudaklarımı ayırmadan, dilini sokmadan önce ağzıma bir düzine yumuşak öpücük bıraktı. Sonunda tırnaklarımı boynunda, göğsünde gezdirme şansım oldu, onu daha yakına çekerken kollarını kavradım. Sertleşmiş siki karnıma sürtündü ve ben de ince kumaşın altından kavrayarak ona uzandım.

Ağzıma karşı gülümsedi. "Bana ne yapmaya çalışıyorsun, hm? Daha fazlasını mı istiyorsun?" Parmakları boğazıma yayıldı ve ben de başımı sallayarak ona karşı istekle hareket ettim. "Daha fazlasını alacaksın. Hepsini alacaksın prenses, durmam için yalvarsan bile."

Beni geri götürdü ve yatağa yatırdı. Uzuqlarımı ayırdı ve kelepçeledi, bileklerimi ve ayak bileklerimi yatağın dört direğine bağılı bağlarla bağıladı. Bu sırada beni bazen hızlı, bazen yavaş ve derin öptü. Kalçalarımın üzerine oturdu ve kelepçeleri çıkarırken beni övdü.

Göğüslerimi okşadı amatıkacı kırımında bıraktı, acıyan meme uçlarımı öpücükler arasında ağzına alıp emmek için zaman ayırdı.

"Dokun bana, lütfen," diye yalvardım, kalçalarımı ona doğru eğerek. Tek bir orgazm yeterli değildi, beni böyle kızdırmaya devam ettiğinde değil.

Yataktan kalktı, gül oyuncığını ve kulaklığını aldı. Kulaklığı yanıma koydu ve "Evet? Seni tekrar boşaltmamı ister misin?" İnleyerek başımı salladım. "Seni o kadar çok boşaltacağım ki o güzel küçük kafanda tek bir düşünce bile kalmayacak."

Kulaklıktan kimin küfür ettiğinden tam olarak emin değildim ama Manson'inkine benziyordu. Diğer üç adamın tüm bunları dinlediğini, her soluk alış veriş, her nefesi, her yakarışı duyduğunu düşündükçe kıvrandım. Jason oyuncuğun şişkin kuyruğunu içime soktu. Bir düğmeye bastı ve oyuncak yeniden canlandı,

Gülün kendisinden yumuşak bir uğultu yayılırken kuyruk içimde titreşiyordu.

"Tanrım, çok güzelsin," dedi parmaklarıyla beni aralayarak. Başını aşağı eğdi, ağzı klitorisimin üzerine kapandı, dili beni yaladı.

Ağzımdan küçük bir çığlık çıktı. Kelepçelere karşı sarsıldım ama zorlukla hareket edebildim. Sadece "Aman Tanrım, Jason, bu çok iyi hissettiriyor!" diye nefes alabiliyordum.

Ağzı beni terk etti ama oyuncak hızla onun yerini aldı. Bu sefer gülün daha büyük kısmını kullandı ve dokunuşuyla irkildim, hassas klitorisimdeki emiş neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı.

"Daha yeni başlıyoruz Jess," dedi, ben nefes nefese kalırken bana hınzırca gülümseyerek. "O küçük sürtük beynin tamamen boşalana kadar durmayacağız. Düşünmeni istediğim tek şey bir sonraki orgazmın peşinden koşmak."

Eğer vücudumda bir buhar basıncı ölçer olsaydı, benimki kırmızıda olurdu. Altında kıvranıyor, hem kaçmaya hem de daha fazlasını almaya çalışıyordum. Tekrar boşalacaktım; bunu şimdiden hissedebiliyordum. Ama bu orgazm yavaşça oluşmadı. İçime çarptı, ham beynimi çatlattı ve titreyen bir çığlık attı.

"Jason, lütfen." Sesim kesildi. "Lütfen, geleceğim -"

"Ben sana yeter diyene kadar gelmeye devam edeceksin," dedi. "İyi bir kız ol ve kendini sessiz tutmaya çalışma, anladın mı? Bence çocuklar seni duyabilmeyi hak ediyor."

Oh, beni duydular. Duymamaları imkansızdı. Boşalırken bağırdım, kaslarım o kadar sertleşmişti ki ağrıyordu. Titriyordum, sonra stimülasyon durmadığında umutsuzca seğiriyordum. Oyuncuğu hareket ettirdiğinde, onun yerine ağzını kullanıyor, hisleri değiştiriyordu. Ona ulaşmak, parmaklarımı mavi saçlarına dolamak ve başını kalçalarımın arasına sıkıştırmak istedim. Zevkten uzaklaşmak istiyordum ama durmasını da istemiyordum.

"Tadın çok güzel," diye homurdandı, başını kaldırarak. Gülü tekrar bana doğru bastırdı, içimdeki titreşimli ampulü çekiştirip yoklarken yavaş bir sallanma hareketiyle hareket ettirdi. Son orgazmımın gerçekten sona erip ermediğinden bile emin olamıyordum, yoksa o kadar uzun sürdü ki tekrar zirveye mi çıkıyordu. Ama o kadar harika hissettiriyordu ki ayak parmaklarım kıvrıldı, kalçalarım boşuna birbirine kenetlenmeye çalıştı.

"Onun için çığlık at, Jess."

"Ne kadar iyi bir kız."

"İşte bu, merhamet yok, J."

Kulaklıktan gelen sesler beni neredeyse aşırı uyarılma kadar kırdı. Vücudum kasılırken görüşüm bulanıklaştı. "Siktir, Jason, lütfen!"

Bacaklarımın arasından sıcaklık fişkırdı, amım o kadar sert sıkılıyordu ki ampulü sıkarak

çıkarttım. Titreyen kalçalarımın altındaki çarşaf lar sırlı sıklamdı ve aşağıya bakmayı başardığımda Jason kocaman gözlerinde şok ve huşu ile bana bakıyordu. Yüzü nemliydi, yanağından ıslaklık damlıyordu.

"Lanet olsun, az önce benim için mi fişkırttın?" dedi. Yorgunluktan başımı salladım, neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım.

Kendimden geçtim. Başını açgözlülükle tekrar bacaklarımın arasına gömdü, ampulü tekrar içime bastırdı ve orada tuttu. Dili aşırı uyarılmış klitorisimi açlıkla yalayıp girişimi araştırırken sadece nefes alabiliyordum.

Başını tekrar kaldırdığında yarı vahşi görünüyordu. Aceleyle pantolonunu çekiştirdi ve kalın siki serbest kalarak hazır olda durdu. Ona dokunmak, pençelemek, ısırarak, dövüşmek ve coşkumu haykırmak istedim.

"Ben de titreşimleri severim," dedi, gülün kuyruğu hâlâ içimdeyken kaygan açıklığımla alay ederek. "Sanırım seni becerirken bunu içeride tutacağım."

"Şimdiden çok büyümüşsün, Jason," dedim. "Nasıl... nasıl..."
Bana kıkırdadı ve kulaklığı almak için durakladı. "Duydunuz mu çocuklar? Jess sığmayacağımı düşünüyor." "Hepimiz at sikiyle kutsanmış değiliz, J." Vincent'ın alaycı sesini tanıdım, belli belirsiz de olsa öyleydi.

"Oh, sığacak," dedi Lucas boğuk bir sesle. "Çıgılık atabilir ama sığar."

"Ona kendin söyle."

Jason kulaklığı tekrar bana taktı. Kendimi sabitlemeye çalıştım ama işe yaramadı. Bunu yaparken gururumu korumamın hiçbir yolu yoktu.

"İyi bir kız mı oluyorsun?" Manson'ın sesi kulağımda alçaktı ve hemen inledim, elinde siki olup olmadığını, seslerimden zevk alıp almadığını, bundan zevk alıp almadığını bilmek istiyordum.

"İyi davranıyorum," dedim, sonra Jason tekrar girişime bastırınca nefesim kesildi. Bir parmağını içeri soktu, sonra ikincisini soktu, beni gerginliğe alıştırdı. "Aman Tanrım, çok sıkı... Siktir..."

"İyisin, şşş, işte benim cesur kızım," dedi nazikçe. "Korktuğunu biliyorum prenses, biliyorum. Canın yanacak ama iyi olmak istiyorsun, değil mi?" Sözleri beni yatıştırırken ve parmakları içimde pompalanırken başımı salladım. *Gerçekten de* iyi olmak istiyordum. Onu memnun etmek istiyordum. Sikini içime gömdüğünde yüzündeki zevki görmek istiyordum. Ağzımı bir kez, iki kez öptü ve sonra parmaklarını içimden çekerken tekrar öptü. "Ne kadar iyi bir kızsın. Bunu yapabileceğini biliyordum. Şimdi derin nefes al, iyi olacaksın."

İçlerinden birinin kulaklıkla mastürbasyon yaparken çıkardığı kaygan sesleri tanıdım. Jason içime girdi, acele etmedi, beni yavaşça açtı. Vibratörle karşılaştığında içimde kıkırdandı, derin bir nefes aldı ve sonra bir iniltiyle bıraktı.

"Lütfen, aah..." Kendini sonuna kadar içeri iterken bağlarıma karşı gerildim. Gülü geri getirdi, içime sokarken klitorisime bastırdı ve beynim tamamen paramparça oldu. Bir hayvan gibi inleyerek çıkardığım sesler, beni dinleyen adamları daha da heyecanlandırmaktan başka bir işe yaramadı.

"İşte böyle, al şunu Jess." Vincent'ın sesi aceleci ve gergindi. Keşke orada, bizimle birlikte odada olsaydı, sikini ağzıma soksaydı da sesimi bastıracak bir şeyim olsaydı.

"O güzel çıgıllıkları duymama izin ver." Manson'ın sesi içimi titretti, beni dinlerken o kadar yoğun bir zevk duyuyordu ki adını inledim.

"Manson'ın seninle konuşması hoşuna gidiyor mu?" Jason söyledi. Ayak bileklerimi kelepçelerden kurtardı ve sikini içimde daha da derinleştirmek için bacaklarımı yukarı doğru bastırdı. Her itişinde çıgılık atıyordum ve sorusuna kırık bir şekilde başımı salladım. "Şu anda ne kadar zavallı görüldüğünden zevk alması hoşuna gidiyor mu? Ona nasıl hissettirdiğini anlat, Jess."

"Çok sıkı," diye inledim. "Acıtıyor ve çok iyi hissettiriyor ve...ve...siktir...Jason, lütfen..."

Lucas'ın sesi sertti, "Bizim için gel kızım," dedi.

Etrafında kilitlendiğimde Jason inledi ve beni boğazımdan yakalamak için uzandı. Kalçaları kısa ve hızlı hamlelerle sarsılıyor, tenime çarpıyordu.

Elini sıkarken sesim zayıftı, beni daha sert becerdikçe dişlerini çıkarıyordu. "Lütfen, tekrar boşalamam..."

"Üzgünüm prenses, ama bunu kabul etmek zorundasın," diye homurdandı, çenesi gergindi. "Benim için tekrar gel. Gerekirse ağla. Kırıldığını görmek istiyorum."

Yüzündeki saf sahiplenici zevk ifadesi beni bir kez daha patlamaya hazır hale getirdi. Boğazımdaki tutuşu sıkılaştı, salıverilmemi hıçkıra hıçkıra söylerken başımı döndürmeye yetti. Kulaklıktan övgüler geliyordu, kelimeler birbirine karışıyordu ve ben onları tanrının ambrosia'sı gibi içiyordum.

Hâlâ sersemlemiş olan Jason kulaklığa doğru eğilip, "Kız bayılmadan buraya gel," dediğinde ne dediğini zar zor anladım.

MANSON

Jason'ın talebi tam zamanında geldi, çünkü zaten kontrolümü kaybetmenin eşiğindeydim. Paylaşmayı severdim. İzlemeye bayılırdım. Ama görmeden dinlemek, dokunmadan duymak dayanılmazdı. Yüzünü görmek, yumuşak tenine dokunmak istiyordum. Döllerim için ağzını açmasını ve hepsini almasını istiyordum.

Borcu ödenene kadar Jessica bizimdi. *Bizim*. Her şey tekrar elimden alınmadan önce bunun her saniyesinin tadını çıkarmak istedim.

Üçümüz üst kata çıkarken neredeyse birbirimize çelme takıyorduk. Vincent kapıya ilk ulaşan oldu ve ittirerek açtı, gördüğü manzara karşısında zevkle inledi. Lucas hemen arkamdaydı ve ben kapının eşiğinde duraksarken arkamdan yaklaşıp küfredti.

Jess yatakta Jason'ın kucağına oturmuş, sırtını Jason'ın göğsüne dayamış, bacaklarını Jason'ın kalçalarına dolamış ve iki yana açmıştı. Jason onun zincirlerini çözmüş ve içindeki fişi ve vibratörü çıkarmıştı. Başı adamın omzuna yaslanmıştı, bana bakarken gözleri parlıyordu ve dudakları sessizce adımı söylemek için hareket ediyordu. Adamın sikine gömülmüştü ve bakışlarım adamın sikiğinin içine girip çıkan büyüleyici ritmine sabitlenmişti.

Vincent bacaklarının arasına diz çöktü, kalçalarını kavrayarak daha da genişletti. Klitorisini diliyle okşadı ve Jason'ın bütün vücudu kıvrandı. Jason geriye yaslandı, Vincent taşaklarını kavrayıp okşarken göğsü kabarıyordu, ağzı tam birleşme noktalarına gömülmüştü.

Zaten sınırdıydım, bunu uzatamayacak kadar çok heyecanlanmıştım. Lucas aşağıda dinlerken hem benim hem de kendi sikini okşadığı için pantolonumu çoktan çıkarmıştım ve Jason bizi çağırmasaydı onun eline boşalacaktım. Jess yaklaştığımda titreyen kolunu bana doğru uzattı ve bana dokunabilmek için külotumu indirdi. Diğer taraftan Lucas'a uzandı ve ikimizi birlikte okşadı.

"Tanrım... Siktir..." Jason inledi, boşalırken parmakları kadının kalçalarını sıkıca kavradı. Kısa ve sert hamlelerle kızın içine pompaladı. Gözlerinin geri döndüğünü görmek, Jess'in onu doldururken inlediğini duymak beni zirveye taşıdı. Döllerinin elinin üzerine, yüzüne, göğüslerine fışkırdı. Lucas da onu takip etti ve Jess'in yüzüne boşalırken aşağı uzanıp saçlarını acımasızca kavradı.

Ama Vincent'in işi bitmemişti. Lucas işini bitirir bitirmez Vincent Jess'i geriye itti, onu ve Jason'ı yatağa doğru itti. İkisinde de hiç enerji kalmamış gibiydi; Jason gözleri yarı kapalı bir şekilde Jess'in içinden çıkarken Jess tamamen gevşek ve döl sarhoşu bir halde yatıyordu. Vincent kızın bacağına kaldırıp içine girerken Jason'ın döllerinin kızın içinden sızıyordu.

Gördüklerim karşısında nefesim kesildi. Vincent bir eliyle onun kalçasını kavrarken, diğer eli Jason'ın saçlarına dolanmış, Vincent onun üstünde onu becerirken onu tutuyordu. Bacaklarım beni daha fazla tutamadı ve ağır bir şekilde yatağa yığıldım, izlerken sırtımı duvara yasladım. Lucas yanımdaki şiltenin üzerine sürünerek çıktı ve nefesini tutarken başını göğsüme yasladı.

Jess bir oyuncak bebek gibi gevşekti, yüzü kızarmış, tohumlarımızla kaplanmıştı. Vincent onu sertçe kullanıyor, yakasındaki zil her hamlede şingirdiyor, yumuşak çığlıkları neredeyse dayanılamayacak kadar tatlı geliyordu. Tanrım, onları onunla birlikte seyretmeye bayılıyordum. Ona nasıl zevk verdiklerini, onu nasıl kullandıklarını, onunla nasıl ilgilendiklerini. Bunu paylaşabileceğimiz için onlara bu kadar güvenmenin çok güzel bir yanı vardı. Hayatlarımız iyi ya da kötü bir şekilde birbirine bağlanmıştı.

Bütün bu saçmalıklara rağmen başka türlüünü istemezdim.

Vincent onun içine boşaldı, derine bastırđı, gözleri kapanırken fırırılı eteği kalçalarının etrafında kıvrıldı. Vincent eğilip onu öptü, hemen ardından da yatakta yarı ölü gibi yatan Jason'ı.

Lucas doğrulup oturdu ve Vince onu içinden çıkardığında öne doğru eğildim. Özümüz damlıyordu ve Vincent bir parmağını içine bastırđığında zayıfça kıpırdandı, gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

"Kahretsin, bu çok güzel bir manzara," dedim, parmağımı onunkiyle birlikte içeri iterek sıcaklığı ve kalın ıslaklığı hissettim. Titriyordu ve Jason kollarını ona doladı, yüzünü dağınık yanağına yasladı. Kızın tenindeki dölleri yaladı ve kızın bitkin yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Üzerimdeki tadı hoşuna gidiyor mu?" dedi usulca ve neredeyse aklımı kaçıırıyordum. Vincent'ı kenara ittim, böylece ağzımı onun üzerine kapatabildim, dokunuşum tüm yorgun vücudunun sarsılmasına neden oldu. Dilim üzerindeyken yalvarmaya başladı, her darbemde seğiriyordu.

"Ah, Manson! Lütfen, çok hassasım, lütfen!" Ama tatlı zamanımı aldım, dilimi onun içinde gezdirdim, onun tadının tadını çıkardım. İkimizin.

Ama çok yorgundu. Sınırına ulaşmıştı ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Onu Jason'dan ayırıp başını yastıkların üzerine koymadan önce kalçalarına öpücükler kondurdum. Yırtık olmasına rağmen elbisesi hâlâ üzerindeydi. Jason emekleyerek yanına çöktü ve yanağını öperken hafifçe mırıldandı: "Seninle ilgileneceğiz prenses, sadece rahatla. Çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum."

Yatağının başucundaki çekmeceye ve içindeki çakıya uzanırken sııttım. Çekmeceyi çevirerek açtım ve bıçağı kullanarak ona yapışan son kumaş parçalarını da kestim. Bunu yapmamı yarı kapalı gözlerle izledi, bıçağı tenine yaklaştırdığımda irkilmedi bile.

Böyle bir güvene sahip olmak ne büyük bir onur. Ona bakarken neredeyse korkuyordum, dingin yüzü bana sadece döl sarhoşu olarak tanımlanabilecek yorgun bir ifadeyle gülümsüyordu. Beni korkutmasının nedeni, bana hissettirdikleri, bir anda tüm göğsümün sıkışmasıydı.

Sahip olamayacağım şeylere bağlanmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Durumlar, nesneler, insanlar... Kendimi uzak tutmam gerekiyordu. Ama ona baktığımda boku yediğimi anladım. Jason'ın bütün haftayı içine kapanık ve ilgisizmiş gibi davranarak geçirdikten sonra ona bakışı bana onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyordu.

Zaten çok derine batıyorduk; ve ben, kendi adıma, duramayacağımı biliyordum.

JASON

Şimdi nihayet uyuyabileceğimi hissediyordum ama uyumak bile istemiyordum.

Yatak gerçekten de hepimiz için yeterince büyük değildi. Jess çıplak bir şekilde sırtüstü yatıyordu, kolum ona dolanmıştı, derin nefes alış verişlerimiz uyum içindeydi. Kendini çok sıcak hissediyordu, teni terden yapış yapıştı, kasları hâlâ titriyordu. Vincent arkamdaki yatağın köşesine sıkışmış, bir yandan küçük bir melodi mırıldanırken bir yandan da yavaşça sırtımı kaşıyordu. Lucas yatağın ucuna oturmuş, duvara yaslanmış, bacaklarını önünde açmıştı ve Manson da hemen onun yanına oturmuş, dizlerini yukarı çekmiş, kollarını gevşekçe dizlerine dayamıştı.

Gözlerimi kapatmak için kendimi zor tutuyordum. Bu manzara çok hoşuma gidiyordu - yanımda uzanmış bu güzel kadın ve etrafımda en çok sevdiğim insanlar. Eğer gözlerimi kapatırsam, eğer uykuya dalarsam, her şeyin bir rüya olmasından korkuyordum.

Eskiden böyle korkunç kabuslar görürdüm, zamanda geriye gittiğimi ve bulduğum ailenin gittiğini, Vincent'ın gittiğini, tüm özgürlüğümün gittiğini hayal ederdim. Gecenin bir yarısı nefes nefese ve titreyerek uyanırdım, ailemin sözleri kafamın içinde yankılanırdı.

Oğlumun günah içinde yaşamasına izin vermeyeceğim, benim çatım altında olmaz!

Derin bir nefes aldım. Şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Güvendedim. Kâbuslar anılardı, geleceğe dair öngörüler değil.

Yatak gıcırdadı ve Lucas, "Aşağı inip bir içki alacağım," diye homurdandı. Yataktan kalkıp kollarını başının üzerine uzattı. Vincent içini çekti ve o kımıldayınca uzanıp bileğini kavradım.

"Üzgünüm bebeğim," dedi usulca. Eğildi ve omzumu sıkarak başımı öptü. "Gerçekten de işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor."

Yataktan kalktı ve ben de doğrulup parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdirirken inledim. Jess gözlerini açmış bana bakıyordu, makyajı akmıştı, yüzü ve göğsü hâlâ döllerimizle kirliydi. Saçlarını geriye doğru ittim ve onun bu haline usulca kıkırdadım.

"Berbat durumdayım, değil mi?" dedi yüzünde küçük bir gülümsemeyle.

Başımı salladım. Kedi kulakları düşmüştü ve yerde yatıyordu; hala taktığı tek şey tasmaıydı.

Sadece aptalca bir aksesuardı, ama onu çıkarmak istemedim.

Kollarını boynuma dolayarak doğrulup oturdu. Başını omzuma yasladı, kolu Manson'a doğru uzanıyordu. Manson yaklaştı ve elini tutarak parmaklarını onunkilere geçirdi.

"Bacaklarım çok güçsüz hissediyor," dedi. "Beni yürüyemeyecek hale gelene kadar siktin."

"Görev tamamlandı," dedim. Onu sersemlemiş ve iyice zevk almış halde görmek benim için bir gurur kaynağıydı. Uzun zamandır beklenen bir zafer gibiydi.

Sonunda Jessica ile seks yapmanın beni acı bir şekilde haklı çıkaracağını düşünmüştüm ama hiç acı hissetmedim. Sanki çok uzun süre tuttuğum nefesi sonunda içime çekmişim, tüm gerginliğim gitmiş gibi hissediyordum.

"Hadi," dedim. "Seni temizleyelim. Tost makinesine benziyorsun."

O kadar çok güldü ki burnundan soludu ve muhtemelen duyduğum en şirin şeylerden biriydi. Sallanan bacakları üzerinde yataktan kalkmasına yardım ettim ve Manson'ı memnun bir sırıtışla şiltenin üzerine yayılması için bıraktım

yüzünde.

Ben Jess'i banyoya doğru götürürken Vincent banyodan çıktı, saçları taranmış ve arkadan bağlanmıştı. Yanımızdan geçerken Jess'in yüzünü yakaladı ve ona uzun bir öpücük verdi.

"Bir dahaki sefere görüşürüz bebeğim," dedi ve giyinmek için tavan arasına doğru ilerlemeden önce ona göz kırptı. O işe gittiğinde genellikle çok daha kötü uyurdum ama belki bu gece altı saat uyumayı başarabilirdim.

Önce tuvaleti kullanmak için banyoya girdi, işini bitirip kapıyı tekrar açtığında ben de ona katıldım. Ben lavabodaki sıcak suyu açarken o küvetin kenarına oturdu. Yanına oturmadan önce dolaptan bir bez aldım ve ıslattım. "Rahatla, yanıdayım."

Yüzünü silerken gözlerini kapattı, yanaklarına bulaşmış makyajını temizlemek için zaman ayırdım.

"Nasıl hissediyorsun?" Nazik olmaya özen göstererek boynunu sildim. Tasmanın etrafını temizledim, çıkarabildiğim kadar uzattım.

Ağır bir iç çekti, ağzı hafifçe seğirirken, "Sanırım artık kedi hizmetçilere karşı bir saplantım var. Bunun için teşekkürler, Jason."

"Bunun geldiği yerde daha çok yeni karışıklık var," dedim. "Sadece bekle. Daha da tuhaflaşacaklar."

"Oh, biliyorum. Listeniz bana öğrenmem gereken bir sürü yeni kelime verdi," dedi. Tekrar konuştuğunda, alaycı tonu gitmişti. "Kendimi gerçekten iyi hissediyorum. Rahatlamış... yorgun." Gözlerini açtı, o yeşil irisler içime işledi. "Mutlu hissediyorum."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Burada bizimle olmak, buna katılmak onu mutlu mu etmişti? Küvetin kenarından kalkarak elimdeki bezi aldı.

"Sıra sende," dedi ve dolaptan temiz bir bez alıp kullanılmış olanı lavabonun yanına bıraktı. Ben çıplak vücuduna hayranlıkla bakarken bezi ıslattı. Geri dönüp tekrar oturduğunda, bir eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve diğer eliyle bezi cildime sildi.

"Peki sen nasıl hissediyorsun?" dedi. Bunu yaparken beni uyutacaktı. Bezin yumuşak dokunuşu çok rahatlatıcıydı.

Gözlerimi kapattım, anın tadını çıkarıyordum. "Bunun gerçeküstü olduğunu hissediyorum. Sanki Vincent ve ben seni o araba yıkamacıda gördük ve bir tür ateşli rüyaya daldık."

"O hissi bilirim," dedi. "Sanki olmaması gerekiyormuş gibi. Sanki kuralları çiğnemiştik gibi."

Bezi boğazıma silerken bileğini yakaladım ve onu biraz daha yakınımaya çektim. "Biz her zaman kuralları çiğneriz, Jess."

Onu öptüğümde dudakları uysaldı. Onu kendime çekmek, yüzünü avuçlamak ve başparmağımı yanağında gezdirmek çok iyi hissettirdi. Nefesini içine çekerken hafifçe titreyerek nefesi kesildiğinde, göğsümdeki o yumuşak his daha da yumuşadı.

"Bana doğruyu söyle," dedim, konuşmak için ondan zar zor ayrılarak. "Bunu ne zamandır istiyorsun?"

Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, sanki biri en sıkı sakladığı sırrını koruyan kapıya vuruyormuş gibi kararsız, neredeyse korkmuş görünüyordu.

Bir nefes aldı ve sonra fısıldadı, "Her zaman."

Kapının hafifçe çalınması ikimizi de sıçrattı. "Kilit açık," dedim ve Manson kapıyı açıp çerçeveye yaslandı. Saçları garip açılarla dikilmiş, vahşi görünüyordu ve üzerinde sadece külotu vardı.

"İtiraf edeyim, ikinizin yine sevişip sevişmediğini görmek için biraz dinledim." Yanına yaklaştı, Jess'in çenesini kavradı ve kendi öpücüğünü almak için yüzünü yukarı kaldırdı. "Nasılsın meleğim?"

"Gerçekten çok iyi," dedi. Elinin arkasında bir esnemeyi bastırarak durakladı. "Açıkçası çok yorulmuş."

"Seni eve bırakabilirim," dedi ve ben daha gönüllü olamadan parmağıyla beni uyardı. "Burada kalmalı ve dinlenmelisin. Artık mazeret yok. Bu kadar yorgun araba kullanırken kendini bir kazanın içinde bulacaksın J."

İçimi çektim ama tartışacak enerjim yoktu. Haklıydı; çok yorgundum ve uykusuzluk beni çok etkiliyordu. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorken araba kullanmak iyi bir fikir değildi.

Onu eve götürmek istemiyordum. Onu tekrar yatağa sürüklemek ve Vincent ile onun arasında tekrar uykuya dalmak istiyordum.

Jess ayağa kalkıp gerinirken Manson, "Seni çıplak görmeyi ne kadar sevsem de sana kıyafet de almalıyız," dedi. Elimde olmadan kalçalarını kavradım, onu kendime doğru çektim ve gitmesine izin vermeden önce karnını öptüm.

"Benimkilerden ödünç alabilirsin," dedim. Evdeki diğer devlerin aksine ben ondan sadece birkaç santim uzundum, umarım çok büyük olmayan bir şey bulabilirdi.

Jess ve ben koridordan yatak odasına doğru ilerlerken Manson da kendi kıyafetlerini almaya gitti. O takılarını piercinglerine geri takarken ben de onun için dolaptan birkaç şey çıkardım.

"Ailen yarından sonraki gün dönecek, değil mi?" Başını salladı ve ben de devam ettim: "Yarın evinize uğrayıp güvenlik sistemi konusunda ne yapabileceğime bakacağım. Hâlâ o lanet şeyi değiştirmeleri gerekiyor ama en azından bu süre zarfında çalışan bir şeye ihtiyacın var."

Beni izlerken kısılmış gözlerinde zeki bir bakış vardı. "Güvenliğe ihtiyacım olduğuna beni becerdikten *sonra mı* karar verdin?"

Onun için birkaç kıyafet getirdim, kışını tutup kendime çekmeden önce onları yatağa attım. "O amcığının kesinlikle kendi güvenlik görevlisine ihtiyacı var. Ama seni yirmi dört-yedi saat takip edemem, o yüzden..."

Bana bakarken yüzünü bana yaklaştırdı, tüm vücudu bana yaslanmıştı. "Dikkatli ol Jason. Beni korumaktan bahsetmeye devam edersen, umursadığını düşünmeye başlayabilirim."

Küçümseyici bir ses beni terk etti. "Evet, evet, ben sadece mülkümü koruyorum. Bundan bir şey anlamayın." "Aklımdan bile geçmezdi," dedi. Kulağa alay ediyormuşum gibi geliyordu, ama içinde gerçek payı var mıydı? O da

önemsememizi mi istiyordu? Yoksa zaten önemsedığımızı biliyor ve bunun için aptal olduğumuzu mu düşünüyordu?

Giyindi, tişörtümü başına geçirirken yine esnedi. Onu orada benim kıyafetlerimle görmek bana bir şeyler hissettirdi. Eşofman altı ayak bileklerinin etrafında biraz gölleniyordu ve tişört çok büyüktü, ama başının üzerinden çekerken, bir an durakladığını ve kokladığını gördüğüme yemin edebilirim.

Tasmayı hâlâ çıkarmamıştı ve her hareket ettiğinde şingirdiyordu, yani unutmuş olamazdı.

Manson kafasını odaya soktu. "Hazır mısın?"

Jess bana dönmeden önce başıyla onayladı. "Kıyafetler için teşekkürler. Ve gerçekten eğlenceli bir zaman için." Beni öptü, dudaklarının dokunuşu çok hızlıydı. "Yarın görüşürüz."

Neredeyse kalmasını isteyecektim. Neredeyse onu geri sürükleyecek ve benimle yatağa geleceğini söyleyecektim.

Ama sonra gitmişti; Manson kollarını onun omuzlarına dolamış ve onu koridorda yürütüyordu.

Yatağa yığıldım ve tavana bakmadan önce ellerimi yüzümde ovuşturdum. Bu tam olarak olmaması gereken bir şeydi. Bu his, bu özlem. Zamana ve mesafeye rağmen bir şekilde yoğunlaşan bir lise aşkının yeniden uyanışı.

Wickeston Lisesi'ne transfer olduğumda, Jess ve Vincent benim ilk gerçek günah ayartmalarım olmuştu. Bir baştan çıkarıcı ve bir soytarı, dikkatle koruduğum düşüncelerime meydan okuyordu. Kurallarla çevrili olmaya, tövbe, tövbe, tövbe etmesi gereken bir günahkâr olmanın suçluluğuyla

yaşamaya alışmışım. Günaha boyun eğme. İbadet edin. Dua edin. Bağışlanmak için yalvarın.

Ama sonra taşkın kapıları açıldı. Jess dokunulmazdı, güzeldi, gururluydu. Vincent cazip, baştan çıkarıcı ve karşı konulamayacak kadar çekiciydi. O zaman, yüzleştığım şeyin gerçekliği beni sert bir şekilde vurdu. Birini ya da diğerini seçemezdim. Uzlaşamazdım.

Kendi doğamın affedilmesi için sonsuz bir dua döngüsü içinde kalmak istemediğim sürece, tamamen kendimden daha az bir şey olarak yaşayamazdım.

O zamanlar tanıdığım Jessica etrafına doğru insanları toplamıştı. Kendini mükemmel bir resim olarak sunmuştu. Ait olduğunuzu kanıtlamaya çalışırken, rol yaparken yaptığınız şey buydu. "Doğru" insanlar onun zırhıydı ve "mükemmel" hayat onun kendi büyük prodüksiyonuydu. Akranları onun seyircileriydi.

Artık perde kapanmış ve kostümler gitmişti. Jessica sadece Jess'ti, hepimiz gibi kim olduğunu anlamaya çalışan bir kadın.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum - onun için ya da bizim için. Zaman ve mesafe bizi tekrar bir araya gelmekten alıkoymamıştı ama ne için? Bu, sahip olmamamız gereken, hayat planları onu tekrar bizden uzaklaştıracak olan kadındı.

Vincent onun tekrar ortaya çıkmasının bir "işaret" olduğunu iddia etti, ama *neyin* işareti olduğunu gerçekten bilmiyordum.

Lastikler toprakta çatırdıyordu. Burada kasabayı gören bir gözetleme yeri vardı ve yamacın kenarını koruyan büyük kayaların hemen yanına park etti.

"Biliyorsun, gözetleme yerine biriyle gelmek genellikle şansını denemek anlamına gelir," dedim. İnsanlar yıllardır buraya sadece seks yapmak, araçlarını hotbox yapmak, içmek ya da genel olarak dejenere olmak amacıyla geliyorlardı.

"Bence arabamda olman bile büyük şans," dedi. Sözlerindeki samimiyet beni hazırlıksız yakaladı ve koltuğumda kayarak uzaktaki ışıklara baktım. Bu duygu neredeyse hüznüydü ama melankoli olamayacak kadar da arzu doluydu.

Sadece yorgun muydum ve fazla mı düşünüyordum? Bana bakışında, açık pencerelere rağmen yeterince hava alamadığımı hissettiren bir şey vardı. Böyle hissetmemem gerekiyordu. Bu yumuşak kırılmalı. Seksle hiçbir ilgisi olmayan bu *ihtiyaç*. Bunun *sadece* seksle ilgili olması gerekiyordu, başka bir şey değil.

Neden daha fazlası varmış gibi hissettirdi?

Ben konuşmadan o konuştu. "Gidip manzarayı görelim."

Arabadan indik ve arabanın ön tarafında birbirimize katıldık. Kaputa yaslandı, elleri kapüşonunun ceplerinde aşağıdaki parıldayan ışıklara bakıyordu. Yanına yaslandım, metal Jason'ın büyük boy pantolonunu ısıtıyordu. Wickeston buradan çok daha güzel görünüyordu - tüm ışıltılı ışıklar karanlığa yayılmıştı. Esen rüzgâr beni biraz ürpertti ve Manson ceketinin fermuarını açarken ona baktım.

"Al, üşümüş olmalısın," diyerek beni yaklaştırdı. Beni göğsüne çekti ve ceketini ikimize doğru çekerken bacaklarının arasındaki kapüşona yaslandım. Çenesi omzuma yaslandı, elleri ceketin altında benimkileri buldu.

Orta parmağımın üzerine hafifçe bastırdı ve ben de "Kalp iyileşti. Yara izi yok." "Hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi.

"Sanırım yara izi kalmasını umuyordum," diye itiraf ettim. "Ona bakmak hoşuma gidiyordu. Bana kendimi... Bilmiyorum." Utangaç bir şekilde omuz silktim. "Belki affedilmişim gibi hissettirdi. En azından ben gidip işleri tekrar berbat etmeden önce."

Kabul etmek kolay değildi; yanıldığımı söylemekten nefret ederdim. İnsanlar bundan faydalanırdı. Onlara bir santim, tek bir zayıflık anı bile verseniz, bunu üzerinizde kullanmanın bir yolunu bulurlardı. Gurur beni güvende tutuyordu. Kimsenin aşamayacağını düşündüğüm bir bariyerdi.

Oh, ne kadar da hatalıymışım.

Sessizliği uzayınca, "Bunun kulağa ikiyüzlüce geldiğinin farkındayım," dedim. Bir şey söylemesine ihtiyacım vardı, herhangi bir şey. Parmağımdaki küçük bir kesiğin bana bu kadar çok şey hissettirdiğini itiraf etmek aptalca bir şeymiş gibi geliyordu. Bunu hayatımda başka birine anlatmaya çalışsaydım ya gülerlerdi ya da iğrenirler, dehşete düşerler, hatta belki de endişelenirlerdi.

"Bence hepimiz öyle ya da böyle ikiyüzlüüz," dedi ve kollarını bana doladı. "Büyüdükçe ve kim olduğumuzu anladıkça, bazen davranışlarımızdan önce düşüncelerimiz değişiyor. Hoş değil ve berbat olabilir ama mükemmel değiliz. Hepimiz bunu yaptık."

"Öyle mi?" Sesim istediğinden çok daha çekingen çıkmıştı. "Sen de mi yaptın?"

"Ben...şey, siktir..." Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Bir keresinde bir kızla tanıştım ve onun hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşündüm. Ama onun için yeterince iyi değildim, bilirsiniz... Berbat bir haldeydim ve kimseyle nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Hep kendi kafamın içindeydim ve bir günü daha atlatmaya çalışıyordum."

Sertçe yutkundum, ceketin sıcaklığına şükrettim. Bu hikâyeyi biliyordum ve dinlemesi kolay

değildi ama dinlemem gerekiyordu.

"Sanırım o kızdaki nefret etmeliydim," dedi ama sesi hiç de nefret dolu değildi. "Çünkü o hep beni inciten insanlarla birlikteydi ve benim temsil etmediğim her şeyi temsil ediyordu. Mükemmellik, popülerlik, güzellik... O beni reddeden sistemin bir parçasıydı. Hepimizin olmayı ya da sahip olmayı arzuladığı şeydi." Başını çevirdi, böylece yanağı omzuma yaslandı ve yüzü bana dönüktü. "Ama ondan nefret etmedim Jess. Asla nefret etmedim. Bir kez bile. İstesem de, denesem de yapabileceğimi sanmıyorum."

Sadece insanlar istediği için var olan parçaları vardı, tamamen sonunda umurlarında bile olmayan insanları memnun etmek için tasarlanmış parçaları. Bu şekilde daha kolay olacağını düşünmüştüm ama hiç de kolay gelmedi. Sanki kendimi iki parçaya ayırmışım ve hiçbir parçayı bir araya getiremiyormuşum gibi hissediyordum.

"Muhtemelen ondan nefret etmelisin," dedim. "Çünkü bunu hak ediyor gibi görünüyor."

"Hayır, bu doğru değil." Boynumu öptü ve kendime rağmen gülümsememi sağladı. "İnsanlardan nefret etme konusunda iyi değilim Jess. Nefret çok ağır, çok fazla. Yapabildiğim zaman insanların içindeki iyiliği bulmayı tercih ederim. Her şeyi çözmeye çalışan diğerlerine biraz lütuf vermeyi tercih ederim, çünkü ben de aynı şeyi yapmaya çalışıyorum."

"Hiç zamanınız tükeniyormuş gibi hissettiğiniz oluyor mu? Genç olduğumuzu biliyorum ama bazen hayat o kadar hızlı akıp gidiyor ki ona yetişemiyorum gibi hissediyorum. Sanki herkesin çoktan çözdüğü bir dersi kaçırmışım ya da her şeye yeniden başlıyormuşum gibi..."

"Anladım." Başını omzumdan kaldırdı ve rüzgâr saçlarını tekrar savursa da yüzümden geriye doğru düzeltti. "Seni tekrar Wickeston'da görmek ölümden döndüğünü görmek gibiydi. Burayla işinin bittiğini sanıyordum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedim. "İşler tam olarak plana göre gitmedi. Üniversiteden mezun olur olmaz büyük bir kariyer yapacağımı düşünmek gibi bir hata yaptım, sanki para, ev ve iş hepsi kucağıma düşecekmiş gibi." Kendi kendime, kendi saflığıma gözlerimi devirdim. "Şimdi annem üniversitenin ne kadar kötü bir seçim olduğunu yüzüme vuracak." Annemin onaylamayan ses tonunu en iyi şekilde taklit ederek, "Bunun yerine bunca zamandır *koca* arıyor olmalıydım. Ben bir iş peşinde koşmakla meşgul olursam o torunlarını nasıl görecektim?"

Manson başını salladı. "Annenle hiç tanışmadım ama inatçılığını nereden aldığını bildiğime dair bir his var içimde."

Gözlerimi kısarak omzumun üzerinden ona baktım. "Oh, hiçbir fikrin yok. Bu kadın bir tuğla duvarla bile tartışabilir ve kazanabilir."

İkimiz de güldük - bir an rahat bir sessizlik içinde geçti.

"New York'a gitmeye çalışıyorsun," dedi Manson sonunda. "Şehirde mi yaşamak istiyorsun?"

"Şehir merkezinde yaşamak heyecan verici olacağını düşünüyorum," dedim. "Eskiden tek istediğimin Manhattan'da küçük şirin bir daire olduğunu düşünürdüm. Ama... belki de değil. Belki de şehrin dışında yaşamak güzel olurdu. İstedikimde ziyaret edebileceğim kadar yakın ama yine de biraz huzur ve sessizlik olacak kadar uzak." İçimi çektim. "Hâlâ pek çok konuda kararsızım. Tek bildiğim bu şehirden defolup gitmek ve kimsenin adımı bilmediği bir yere gitmek istediğim."

"Kim olduğunuzdan kaçmak istiyorsunuz," dedi.

"Pek çok şeyin içine ettim. İnsanları kendimden uzaklaştırdım. Bencildim." Sırtımın ona dönük olmasına sevinmişim, çünkü gözleriyle karşılaşabileceğimi sanmıyordum. "Size karşı çok kötüydüm. Hepinize bok gibi davrandım."

"Bunu neden yaptın?" Sesi yumuşak ve nazikti. Beni şaşırtarak gözlerim yanmaya başladı ve gözyaşlarının akmasını sağlamak için aceleyle öksürdüm.

Aynı soruyu kendime defalarca sormuştum ve hala iyi bir cevabım olduğunu hissetmiyordum.

"Senden uzak duramadım," dedim sonunda. "Kimsenin ne düşündüğünü umursamıyormuşsun gibi görünüyordu ve bu... beni rahatsız ediyordu. Böyle hissetmediğim için, çok fazla önemsedğim için sinirleniyordum. I

"İstemem gereken *her şeye* sahip olmama dayanıyordum, ama..."

"Bunun dışında mı?" diye beni ikna etti. Yüzümü ona döndüm ve kolları bana göre ayarlandı.

"Ama mutlu değildim," dedim. "Herkes bana mutlu olmam gerektiğini söyleyip duruyordu, ben de mutluymuşum gibi davranmaya devam ettim. Sonunda her şeyin yoluna gireceğini, kendimi iyi hissedeceğimi düşündüm. Ama rol yapmaya çalıştıkça kendimi daha da kötü hissettim. Olduğum kişiden nefret ediyordum ama nasıl başka biri olacağımı da bilmiyordum. Üniversitede geçireceğim birkaç yılın her şeyi değiştireceğini düşündüm. Çok fazla arkadaş edindim, çok fazla içtim. Herkese evet dedim çünkü bunun beni daha iyi bir insan yapacağını düşündüm ama... işe yaramadı." İçimi çektim, omuzlarım çok ağırlaşmıştı. "Bütün o arkadaşlar? Aramadılar. Umursamıyorlar. Tıpkı burada sahip olduğum arkadaşlarım gibi, beni sadece Parti Kızı Jess ya da Sıkışmış Sürtük Jess olduğumda istiyorlar. Şimdi bile... Kim olmam gerektiğini bilmiyorum."

Gerçek buydu, her ne kadar dağınık, çirkin ve ikiyüzlü olsa da. Bunu söylerken gözlerine bakmamaya çalıştım, orada ne bulacağımdan korkuyordum. Kendimi acınası hissediyordum, hem de onlara daha fazlası için yalvardığım zamanlardaki gibi eğlenceli ve seksi bir şekilde değil. İğrenç, zayıf, utanç verici bir şekilde.

"Özür dilerim," dedim. "Beni affetmenizi beklemiyorum. Hiçbirinizin. Ama pek çok kez her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."

Dilini şaklattı ve gözleriyle buluşana kadar çenemi yukarı doğru itti. Kendimi yargılamak için hazırladım ama yüzünde yargılayıcı bir ifade bulamadım.

"Başkası adına affedemem," dedi. "Ama seni o zaman affettim. O zamandan beri seni her gün affediyorum. Seni her zaman affedeceğim. Ve eğer çocuklarla benimle konuştuğun gibi konuşursan, onların da seni affedeceğini biliyorum."

İçimden ağlamak geldi. Kendimi tuttum, sertçe yutkundum ve keskin bir şekilde nefes aldım. Böyle bir affedilmeyi hak etmediğime emindim. Gitmeyi bu kadar çok istememin bir nedeni de buydu. Çok fazla köprüyü yakmış, çok fazla insanı incitmişim.

Ama belki de *her şeyi* yok etmemiştim. Belki de burada hâlâ bulunabilecek iyi bir şeyler vardı.

"Neden gülümsüyorsun?" Ona bakarken sesim titriyordu.

Kelimelerle cevap vermedi. Cevabı dudaklarını dudaklarıma bastırmak oldu.

Elini başımın arkasına doladı ve beni kendine yakın tuttu. Dili dudaklarımı yokladı ve dudaklarım onun için kolayca ayrıldı, ellerimi gömleğinin içinde düğümlerken nefeslerimiz birbirine karıştı. Onu daha yakına çekmek, inanılmaz derecede daha sıkı sarılmak istedim. Sanki bu anı, bu duyguyu sonsuza dek yaşayabilirmişim gibi.

Evimin önüne geldiğimizde, geceyi yalnız geçirmek istemediğimi biliyordum. Manson benimle kapıya kadar yürüdü ama kilidi açarken ona döndüm ve "Kalacak mısın?" dedim.

Yüzü gölgeler içindeydi ama yine de gözlerinin açıldığını gördüm. Ben orada dururken tereddüt etti, kapı yarıya kadar açıktı, içeriden serin hava sızıyordu.

"Benden istediğin...?" dedi. "Burada uyumamı mı?"

"Evet. İstiyorum." Teklif eden kişi olmaya, kendimi reddedilmeye açık hale getirmeye alışık değildim. Hayır derse onu suçlamayacaktım. Mesafesini korumakta haklıydı.

Ama elimi tuttu. "Evet. Tabii ki kalacağım."

Sanki yeniden ergenlik çağındaydım, ailem evde yokken bir çocuğu gizlice evime sokuyordum. Annemin bunu öğrendiğinde ne kadar sinirleneceğini hayal etmek bile istemiyordum ama öğrenmeyecekti. Bilmediği bir şey onu kızdıramazdı.

Etrafına bakınırken sessiz bir şekilde onu yukarı çıkarmamı bekledi. İkinci kattaki koridora ulaştığımızda durakladı ve duvara baktı. Annemin çerçevelenmiş sayısız fotoğrafı bize gülümseyerek bakıyor, bebekliğimden bugüne kadar olan hayatımı anlatıyordu. Fotoğrafların çoğu güzellik yarışmalarından,

Hayatımın ilk on iki yılını kapsayan cazibe çekimleri de dahil.

"Evet, ben de o çocuklardan biriydim," dedim o fotoğrafları incelerken. Fotoğraflar aptalca görünüyordu; o yarışmalardan bazılarında iki yaşındaydım, pullar ve parıltılar içindeydim ve yüzüm tamamen makyajlıydı. Mükemmel düzlükteki takma dişler, süt dişlerimin dökülmesinden kalan boşlukları gizliyordu ve kabarık peruklar yumuşak, ince telli saçlarımı örtüyordu. Sarkan küpeler takan, ruj süren, kocaman ve parlak gülümseyen bir çocuktum.

Manson fotoğraflara tek tek baktı ve ben onun beyninin içini görebilmeyi diledim. Aile portrelerinin üzerinde oyalanırken ya da parmağını çerçevelerde gezdirirken ne düşündüğünü bilmek isterdim.

"Hoşuna gitti mi?" dedi, sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı. "Yarışmalar mı?"

Hiç kimse, annem bile, bana bunu sormamıştı. Nasıl cevap vereceğimden bile emin değildim.

"Annemi mutlu etti," dedim sonunda. "Bunun bana sosyal beceriler öğrettiğini düşünüyordu ve haklıydı. Kalabalık önünde olmaktan hiç korkmadım, çok küçükken bile."

Sinirlerimi sahte güven selleriyle bastırmayı, karşılaştığım her küçük kıza bir meydan okuma olarak bakmayı öğrenmiştim. Her zaman en iyisi olmak için çabalamayı, duygularımı katılaştırmayı, dünyayı sahnem olarak görmeyi öğrendim. Bir koçum bile vardı. Onun ve annemin, yarışmada yapmam gerektiği gibi tüm "noktalarım" vururken beni ileri geri yürüttüklerini hala hatırlayabiliyorum.

"Güzel ayaklar, Jessica, hatırladın mı? Güzel ayaklar!"

"Onlara kocaman bir gülümseme ver, hadi, güzel güzel gülümse!"

"Parmaklarınızı böyle sıkmayın. Bırak jüri güzel elleri görsün!"

Güzel ol ki kazanasın. Güzel ol ki seni sevsinler.

"İstediğim bu değildi."

Ses tonu talepkâr değildi ama ilk içgüdüm yalan söylemekti. Tabii ki hoşuma gidiyordu! Güzel giyinmek, dikkat çekmek, dünyanın en güzel küçük kızı olduğumu hissetmek neden hoşuma gitmesin ki? Annemi gururlandırmaktan, başkalarının bana imrenerek bakmasından, en iyisi olduğumu hissetmekten başka ne isteyebilirdim ki?

"Kazandığımda keyif aldım," dedim. "Ama sadece bir kazanan vardı. Ve bazen... çoğu zaman... o ben değildim."

Başka biri daha güzel, daha zeki, daha zarif, daha yetenekliydi. Kaybetmek acı veriyordu ama aynı zamanda beni kazanmaya itiyordu. Daha çok denemeye, daha iyi performans göstermeye. Ne pahasına olursa olsun, kaç kez birinci olursam olayım, bu asla yeterli olmadı. Pullar döküldüğünde ve parıltılar yıkandığında yarışma bitmiyordu.

Manson bir adım daha yaklaştı. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni kucağına aldı, ayaklarım yerden kesildi ve beni koridorun sonuna kadar kolayca taşıdı.

"Ne yapıyorsun sen?" Yatak odamın kapısını ayağıyla iterek açarken "Ne yapıyorsun?" dedim.

Yatağımın yanında dururken bana çarpık bir şekilde gülümseyerek, "Yüzündeki o üzgün ifadeyi siliyorum," dedi. Beni şiltenin üzerine bıraktı ama peşimden aşağıya inerek üzerime çıktı. Yüzünü boynuma gömdü, ağzının ve tenimde gezinen sıcak nefesinin birleşimi beni bir kahkaha krizine soktu.

"Siktir, hayır, hayır, hayır, oram çok gıdıklanıyor!" Ama o benim zayıflığımı zaten biliyordu, kulağımın arkasındaki hassas noktaya doğru çullandı. Çığlık attım ve beni kolayca zapt ederken çırpındım, çaresiz çırpınışlarıma gülüyordu.

"Bu daha iyi," dedi, yastıkların üzerine çöktü ve sonunda nefesimi tutma şansım oldu. Orada yan yana uzandık, nefes alışlarımız yavaşlarken tavana baktık. İçimi çektiğimde, hâlâ kıkırdamalardan

arta kalanlarla titriyordum, yüzümü ona doğru çevirdim.

O da arkasından bakıyordu.

"Sen çok güzelsin," dedi. "Diğer insanların nasıl görüldüğü bunu asla değiştiremez."

Gülümsedim, sonra da ne kadar derinden kızardığımı gizleyecekmiş gibi tavana baktım. Pek çok insan bana güzel olduğumu söylerdi ama o söylediğinde farklıydı.

Ben sadece külot ve Jason'ın tişörtünü giyene kadar kıyafetlerimizi çıkardık ve onun üzerinde de siyah külottan başka bir şey yoktu. Onu yatağa çektim ve ellerim yavaşça üzerinde gezinerek daha önce kendime hiç izin vermediğim bir şekilde onu keşfetti. Dövmelerinin çizgilerini takip ettim, penceremden giren ay ışığında yara izlerini ve çillerini buldum. Bunu yapmama izin verdi, ben ona dokunurken kollarını başının altında kavuşturmuş öylece yatıyordu.

Sırtımı göğsüne yaslayarak beni kendine doğru çekerken yer değiştirdik ve sonunda yerleştik. Kolu belime sarıldı, ağırdı ama yapışmıyordu, beni hemen rahatlatan ağırlıklı bir battaniye gibiydi.

"Rahat mısın?" dedi. Ağzı boynuma çok yakındı ve çok sıcaktı. "Evet. Gerçekten rahatım."

Sabit nefesi beni birkaç dakika içinde rüyasız bir uykuya daldırdı.

MANSON

Uyandığımda uzun sarı saçların göğsümde yayıldığını görünce hâlâ rüya gördüğümü sandım.

Jess kolumun altına girmiş, sırtını yanıma dayamış ve elini pazuma dayamıştı. Üzerinde Jason'ın gömleği vardı, çıplak bacakları hafifçe kıvrılmıştı, böylece ayakları baldırlarıma baskı yapıyordu. Güneş yeni doğmuştu, perdelerin arasından kırmızımsı turuncu bir parıltı görünüyordu.

Genelde bu kadar erken uyanmazdım ama genelde evden uzakta da uyumazdım. O tanıdık endişe ağrısı göğsümde çiçek açtı, ciğerlerime baskı yapan bir kitle gibi büyüdü.

Bir hata yapmıştım. Burada uyumamam gerekiyordu.

En son onun yanında uyuduğumda, Peters'ların ailesinin evindeki eski yatak odamdaydık. O gece saatlerce uyanık kalıp sadece ona, uyurken yüzünün ne kadar yumuşak olduğuna, rüya görürken dudaklarının nasıl kıpırdadığına ve burnunun nasıl kırıştığına bakmıştım. Basit bir cesaret onu kollarıma getirmişti ve bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Çünkü öyleydi. Sabah duyduğum en tatlı vedalardan biriyle ayrıldı ve sonra - Hiçbir şey. Gitti. Hayalet gibi.

Hayatımın en büyük hatasını yapmışım gibi hissediyordum ve gitmesine izin vermek dışında bunu nasıl düzeltebileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Yaptığı seçim buydu ve buna saygı duymalıydım.

Ama şimdi, bu kararı tekrar verirse... verdiğinde... Bu sefer saygı duyabilir miydim bilmiyordum.

Gün ışığında odasına daha iyi bakabildim. Lucas'la buraya girdiğimizde pek dikkat etmemiştim, oyuna o kadar dalmıştım ki etrafımı inceleme zahmetine bile girmemişim. Duvarları bembeyaz boyanmıştı ve köşede hâlâ bantla kapatılmış ve üzerlerine kalemle etiket yapıştırılmış birkaç karton kutu duruyordu. Eşyalarını yerleştirmeyi henüz bitirmemişti; belki de bitirmeye niyeti yoktu, özellikle de birkaç ay içinde taşınmayı planlıyorsa.

Battaniyeleri ayçiçeği desenleriyle kaplıydı. Raflardan birinde cam figürler sıralanmıştı ve ışığı yakalayıp prizmalar halinde duvarda kırıyorlardı. Alttaki üç raf kupalar, madalyalar ve ısıtılı taşlarla kaplıydı.

Masasının üzerinde bir yığın kitap, açık defterler ve dağınık yüzeyine yayılmış yapışkan notlar vardı. Başımı eğerek kitapların sırtlarını okuyabildim, lenslerimle uyuduğum için gözlerim kurumuştu. *Form, Uzay ve Düzen* başlıklı bir kitabın sayfalarından çok sayıda çok renkli sekme çıkıyordu ve diğer başlıkların çoğu benzer kurgusal olmayan kitaplara benziyordu. Kalem ve kurşun kalem dolu kavanozları ve hayatta kalma mücadelesi veriyor gibi görünen küçük bir saksı bitkisi vardı.

Yumuşak bir şekilde içini çekti ve onu bana daha da yaklaştıran daha rahat bir pozisyona geçti. Etrafında kıvrıldım, yüzümü boynunun arkasına yasladım. O da benimle birlikte hareket etti, vücudu benimkiyle sarmaş dolaş oldu. Bacaklarını gerdi, poposu bana doğru bastırmak için geriye doğru hareket etti. Tahmin edilebileceği gibi sikim seğirdi, o hareket ettikçe ve gözlerini yavaşça kırptıkça şişti.

"Günaydın," dedi, sesi uykudan boğuklaşmıştı. Sesi böyle çok seksi çıkıyordu.

Boynunu öperek yavaşça teninde gezindim. Küçük sesler çıkardı, yumuşak iniltiler ve nazik iç çekişler, onu sırt üstü çevirip yorganın altına kaydırduğımda vücudu tamamen gevşekti.

Kalçalarının arasına girdim ve külotunu aşağı kaydırarak battaniyenin altından çıkardım. Odaanın içinde uçuşurken uykulu bir şekilde kıkırdadı, sonra kalçasına öpücükler kondurduğumda nefesi kesildi.

Ağzımı onun üzerine kapatırken kokusunu, sıcaklığını, teninin yumuşaklığını seviyordum. Klitorisini emerken kalçaları gerildi, başımın etrafında sıkıştı. Acele etmedim, onun tadını çıkardım, dilimi her kıvrımında gezdirdim. Sikim ağrıyacak kadar sertti ve onun acı çektiğini biliyordum ama acıyı sevdiğini de biliyordum.

"Ah, Manson..." Ben klitorisine odaklanırken çarşafı yumrukladı ve titredi. İki parmağımı içine bastırdım, haykırdığında takdirle mırıldandım. Parmaklarımı kıvırdım, kasları etrafımda kasılıyor, sesleri daha çaresiz hale geldikçe zonkluyordu.

Boşaldığında, tüm bedenimi karıncalandıran bir iniltiyle boşaldı. Başımı ondan kaldırdım, üzerine diz çökmek için örtüleri geri ittim.

Gözbebekleri şişmişti, gözleri yarı kapalıydı. Uzandım ve güzel yüzünü ellerimle kavradım, ne kadar uysal hissettiğinin tadını çıkardım. Onun karşı koymasına, tutkuyla direnmesine, üstesinden gelmekten zevk almasına alışkındım. Ama onun böyle yumuşak ve itaatkâr, sessiz ve kabullenici olması başımı döndürüyordu.

"Ağrın var mı?" Ağzımı baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaştırmak için üzerine eğilerek söyledim. Dudakları ayrılmıştı ve kendime engel olamadım - parmaklarımı alt dudağının üzerinde gezdirdim, sonra iki parmağımı ağzına bastırdım. Bana açıldı, dudakları ve dili ben onu keşfederken çok yumuşaktı.

Parmaklarımı geri çekip klitorisini ovduğumda sırtı şilteden yukarı doğru kalktı. "Canım yanıyor," diye nefes nefese kaldı. "Ama umurumda değil." Kalçalarımı kavradı, iç çamaşırımın elastik bandını çekiştirdi. "Becer beni. Lütfen."

Bu sözler beni bir an için sersemletti. Lanet olsun, işim bitmişti. Bir daha hayalet olmaya kalkarsa, benim de hayalet olacağımdan emindim. Aceleyle külotumu çıkarıp yere attım ve sürünerek ağzına yaklaştım.

"Benim için ıslat," dedim. Ağzını açtığında sikim kaskatı kesilmişti, dili üzerimde gezinirken bana bakıyordu. Boğazına bastırdım, elimi saçlarına düğümledim, öğürene kadar kendimi orada tuttum, gözleri sulandı.

"Siktir, işte böyle. Boğul." Beni boğazının o kadar derinliklerinde tutmak için mücadele etmesine rağmen geri çekilmedi. Birkaç uzun saniye sonra başını serbest bıraktım, boğazının sıkı titreşimleri çok iyi hissettiriyordu. Ama amının daha da iyi hissettireceğini bilerek kendimi kalçalarının arasına yeniden yerleştirdim. "Bunu istediğine emin misin meleğim? Ağrıyor olmalısın."

Jason acımasız davranmıştı ve o acıyan amcığa batma, acıya rağmen tekrar boşalana kadar onu becerme düşüncesi hoşuma gitmişti. Ama bunu istemesine ihtiyacım vardı. Benim onu arzuladığım kadar onun da benim için acı çekmeyi arzulamasına ihtiyacım vardı.

Kalçalarını kaldırdı, bana doğru bastırarak fısıldadı, "Benden nefret ediyormuşsun gibi sik beni, Manson.

Canını yak."

Duraklamak zorunda kaldım, gözlerimi kapattım ve yavaşça içime çektim. Gözlerimi tekrar açtığımda bana yalvarır gibi bakıyor, kendini bana doğru itiyor, geniş gözleriyle yalvarıyordu.

"Bunu bana bir daha söyle meleğim," diye hırladım. "Bana ne istediğini söyle."

"Becer beni." Tanrım, bunun için yalvarıyordu, sesi ihtiyaçtan ağırlaşmıştı. "Lütfen, Manson. Beni sert sik. Almak için mücadele etmek istiyorum."

"Öyle mi?" Bana böyle bakmaya, gözleriyle beni içine çekmeye devam ederse beynim çatlayacaktı. Bana uzandı, parmaklarıyla beni kavradı ve okşadı.

"Lütfen," dedi, sanki sadece bu beklenti bile acı vericiymiş gibi. "Becerin beni, efendim, lütfen, lütfen, lütfen-" Ona sertçe girdim, kalçalarını kavradım ve daha derin bir açı elde edebilmek için

onları yukarı doğru bastırdım. Gözleri irileşti, haykırırken kollarımı kavradı. Tırnakları batıyordu - o uzun, keskin tırnakları çok seviyordum. Tırnakları - ve onu becerirken üzerine eğilerek acıya sııttım.

"İstedğin bu mu? Hm? Acıtmasını mı istiyorsun?" Hızla başını salladı, uyku hali yerini şiddetli bir dayanıklılığa bırakmıştı. Taşaklarını gerilmeden yüzüne bakmak imkânsızdı, dayanıklılığının kısa süreceği konusunda beni uyarıyordu.

"Evet, canımı yak..." Sesi kelimelerle kesildi ve neredeyse ben de kesiliyordum. "Daha sert... Daha sert istiyorum..."

Zihnim tamamen onun tarafından yutulmuştu, onun hissi, sesleri. Sesi zevk ve acı arasında gidip geliyordu ve her cezalandırıcı darbeye haykırıyordu.

"Sana ne verirsem kabul edecek misin?" Tekrar başını salladı, bunu yaparken inliyordu. "O zaman ağzını aç."

Bir an bile tereddüt etmeden hemen itaat etti. Tükürdüm, uzanmış diline çarptı ve bir gülümsemeyle yuttu. Altmış saniye daha dayanırsam şanslı olacağımı bilerek klitorisini ovuşturdum ama yüzündeki o mükemmel coşkuyu bir kez daha görmek istiyordum. Onu yatağa bastırdığımda altımda kıvrandı, nefesi dar nefesler halinde geliyordu.

"İşte bu, meleğim. Benim için gel. Hemen şimdi." "Ah, siktir... Manson. Lütfen -"

Lanet okudum, sikimin üzerinde zonklarken vücudum titriyor ve kenetleniyordu. Boşaldım, son damlasına kadar içine pompaladım, gözleri kapandı ve gevşedi.

Kendimi zar zor ayakta tutabiliyordum ama henüz çekmek istemiyordum. Aletimin onu tıkaması ve döllerimi içinde tutması hoşuma gidiyordu. Kukusu etrafımda kenetlenmişken ve yüzünde o gülümseme varken, tek düşünebildiğim gitmesine nasıl izin veremeyeceğimdi.

Hiç.

Tekrar çekip gitmesini izleyemezdim. İçinde bizim olmadığımız bir geleceğe doğru kaybolduğunu göremezdim. Açıkça arzuladığı şeyi geride bırakmayı seçmesini kaldıramazdım.

Nefesimi tutmaya çalıştım, bu tamamen saçma düşünceler için zihinsel olarak kendimi azarladım. Bununla yaşayabilmeliydim, *sadece* bununla. O hayatımda geçici bir demirbaşı ve bunu kabul etmek zorundaydım. Eninde sonunda bırakmam gerekecekti. Vedalaşmamız gerekecekti.

Hayır. Siktir et. Bununla yaşayamazdım ve lanet olsun ki yaşayamazdım.

Komodinine uzandım ve yatağa damlamaması için çekilmeden önce onun için birkaç mendil aldım. Memnuniyetle kırırdanmadan önce içinden çıkarken usulca tısladı ve mendilleri bacaklarının arasına bastırdı.

"Mm, gerçekten de güzel bir sabah," dedi. Yatağın kenarına oturmuş, yorgun bir şekilde parmaklarını saçlarımda gezdirirken bana baktı. "Teşekkür ederim, efendim." Bunu söyledikten sonra hafifçe kıkırdadı. "Yoksa Efendi mi demeliydim?"

"Bu unvanı kullanırken dikkatli olsan iyi edersin," dedim yüzümdeki gülümsemeye engel olamayarak. "Aksi takdirde seni asla bırakmayacağım."

Söylemediğim şey, başlığın beni lanet olası bir vahşi yaptığıydı. Omzumun üzerinden at, onu çal ve sadece bizim için onu kilitli tut gibi *vahşi*.

"Belki de buna aldırmazdım," dedi ve kalbim bir an için yerinden çıkacakmış gibi oldu.

"Bence yapardın." Kolumu ona doladım ve boynunu öperek onu kendime çektim. "Bence seni çalıp götürmemize ve sonsuza dek küçük oyuncağımız olarak tutmamıza aldırmazsın. Seni istediğin gibi siker, istediğin gibi cezalandırır ve ne zaman istersek seni yatağımıza alırız."

Utangaç bir şekilde yere baktı. "Yani, bu benim en büyük fantezim."

"Bekle... gerçekten mi?" Benimle şakalaşıyor olmalıydı. İstekli bir itaatkâr üzerinde tam ve eksiksiz bir kontrolün tadını çıkarmak en derin arzularımdan biriydi, ancak yirmi dört-yedi hakimiyet ve itaat yaşam tarzını sürdürmek henüz tam olarak hazır olduğum bir şey değildi. Sadece

yirmi iki yaşımdaydım ve

Böyle bir şey şaka değildi; sorumluluk, sabır ve şu anda verebileceğimden çok daha fazla zaman gerektiriyordu.

Şimdilik, oğlanlarla birlikte oyuncağımızı "kaçırıp" onunla birlikte olacağımız bir hafta sonu kaçamağı fikri özellikle cazip bir ihtimaldi.

"Anlat bana," dedim, tekrar yanına uzanarak. "Ayrıntıları istiyorum."

"Tanrım," diye inledi ve elleriyle yüzünü kapattı. "Beni alıp götürmeni istiyorum, Manson. Beni yakala, kaçır, bir yerlere götür ve kullan. Beni dizlerimin üzerine çöktür, sana hizmet etmemi sağla. İtaat etmemi sağla." Ellerini indirirken iç çekti ama gözlerindeki kıvılcım parlak ve istekliydi. "Beni birkaç gece için tekrar kölen yap. Düşünmek istemiyorum, endişelenmek istemiyorum, sadece kendimi bırakmak istiyorum."

Bu sözlerin beni nasıl etkilediği hakkında bir fikri var mıydı? Bunun gerçekleşmesi için beni ne kadar ateşlediklerini? Eğildim, fısıldamadan önce iffetli bir şekilde ağzını öptüm, "Sana ne zaman ya da nasıl olduğunu söylemeyeceğim, ama bunu yapacağız. Senin o fantezini gerçekleştireceğiz meleşim."

Ben çıkarken duşa girdi, ailesinin ertesi gün dönecek olmasından yakınıyordu. "Annemi tanıyorsam, muhtemelen evde erkeklerin olduğunu koklayacaktır," dedi kollarını açarak veda öpücüğünden sonra boynuma doladı. "Belki sonunda bir erkek arkadaş edinmem konusunda beni taciz etmekten vazgeçer."

Erkek arkadaş. Birimize bu kelimeyle hitap etmesi için ne gerektiğini, bunun bir olasılık olup olmadığını ya da benim gerçekten bir aptal olup olmadığını merak ettim.

Aşağı inerken telefonumu çıkardım ve Jason'dan bir mesaj gördüm, giderken Jess'in ön kapısını kilitlemeden bırakıp bırakamayacağımı soruyordu.

Bugün biraz boş vaktim var, bu yüzden güvenlik sistemi konusunda elimden geleni yapacağım, diye yazdı. Ailesi geri geldiğinde hala bozuk olduğunu görürse muhtemelen çok kızacak.

İstediği gibi kapıyı açık bıraktım. Dışarısı çoktan ısınmaya ve yapış yapış olmaya başlamıştı ama bu kez aldırmadım. Kendimi iyi hissediyordum, uzun zamandır olmadığım kadar iyi. Mustang'i çalıştırdım ve o ısınırken bir süre oturdum, bir melodi mırıldanırken hiçbir şeye gülümsemiyordum.

Lanet olsun. Bana ne yapmıştı böyle?

Camları indirip Siouxsie and the Banshees çalarak onun mahallesinden çıktım ve eve doğru ilerledim. Belki bugün izin alırdım ve Lucas'ın da alması için ısrar ederdim. Son birkaç haftadır çok fazla çalışıyorduk.

Sonra, biraz ileride yolun kenarında eski kırmızı bir Chevrolet kamyonet gördüm.

Yanımdan geçerken gözlerim ona kilitlendi. Camlar aşağıdaydı; taksi boştu - çok hızlı geçtim ve başımı geriye doğru salladım, daha iyi bakmaya çalışırken yolda savruldum.

Lanet olsun, bu olamazdı.

Direksiyonu çevirdim; U dönüşü yaparken lastikler gıcırdıyordu. Kamyonun arkasına yanaştığımda müziğin sesini kısıtım ve içimde mide bulandırıcı bir hisle plakaya baktım.

Plakayı tanıdım. Paslanmış arka tampondaki göçük. Arka camdaki çatlak.

Arabadan indim ama motoru çalışır vaziyette bıraktım. Ellerim aniden üşüdü ama sırtımdan ter damlıyordu. Chevy'nin sürücü kapısına doğru yürürken her adımım yavaş ve robotik geliyordu. Açık camdan kabine bakarken kulaklarımda uzak bir okyanus gibi bir uğultu vardı, kalbimin

atışıyla birlikte çarpıyordu.

Yırtık koltuklar, ön panelin her yerinde kül ve belirgin bir mentollü sigara kokusu. Kapının sadece kısmen kapalı olduğunu fark ettiğimde yükselen mide bulantımı yuttum, bu yüzden kapıyı hafifçe açtım. Anahtarlar yoktu ama yolcu koltuğunun üzerinde ve kamyonetin kasasında siyah plastik torbalar, yere saçılmış giysiler ve çöpler vardı.

Ve orada, ön koltuğun altında zar zor görülebilen, ahşap kundağına R.R. harfleri kazınmış bir av tüfeği vardı.

Reagan Reed. Babam geri dönmüştü.

Jason arabayı Jess'in evinin önüne çektiğinde son sigara paketimi de bitirmiştım. Beni pencereden görüp ne yaptığımı sormasın diye yolun biraz aşağısına park etmişim.

Jason Z'den çıkarken beni çoktan fark etmiş, merakla pencereme dokunmak için yanıma gelmişti. "Ne oldu?" dedi ben bardağı indirirken. "Eve döneceğini sanıyordum. İkinci raunda gitmeye karar verdin mi?"

"Babam şehre geri döndü" dediğimde neşeli gülümsemesi soldu. Lanet kamyonunu gördüm."

Olmaması gerektiği kadar şaşırmış görünmüyordu. Hafifçe küfretti, "Onu nerede gördün?" derken parmaklarını beceriksizce saçlarında gezdirdi.

"Chevy 15. Yol boyunca park halindeydi," dedim ve otomatik olarak sigara paketime uzandım. Boş olduğunu hatırlayınca tiksintiyle alay ettim ve paketi yere atmadan önce elimde buruşturdum. "Orada değildi ve anahtarları da yoktu. Ama tüm eşyaları oradaydı. Ne diye bana öyle bakıyorsun?"

"Vincent'ın sana söylemesi gerekiyordu," dedi. "Ama senin..."

"Ne yapabileceğimi düşündü?" İstemedenden tersledim ve Jason açık penceremi kavrayıp bana bakarken eğildi.

"Seni strese sokmaya çalışmıyordu, tamam mı?" dedi. "Jess'le birlikte Satin'e gittiklerinde babanı gördü -"

"Babam Vincent'ı Jess ile mi görmüş?"

Kapımı zorlayarak açtım ve Jason geri çekildi. Kendimi sakın tutmak için elimden geleni yapıyordum ama lanet olsun, Vince bunu *günlerdir* biliyordu ve hiçbir şey söylememiş miydi? Jason tekrar başlamaya çalıştı ama ben volta atarken çok hızlı konuşuyordum.

"Yani beni öldürmekle tehdit eden, ondan *her şeyi* aldığım için beni yerin dibine sokacağına yemin eden adam Vincent'ı Jess'le herkesin içinde gördü ve Vince bana hiçbir şey söylememeye mi karar verdi?" Sesimi alçalttım, endişe beni öylesine sıkıyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. "Reagan'ın onu tanımayacağını mı düşündü? Vince benimle her cenaze törenine geldikten sonra, mahkemede benimle birlikteyken? Vincent'ın kim olduğunu çok iyi biliyor!"

Babam, annem daha toprağa verilmeden vasiyetine itiraz etmişti. Cenazeye gelmeye ya da planlamaya yardım etmeye zahmet etmemişti. Hayır, hepsi benim suçumdu. Vincent, cenaze müdürü ya da veraset davası avukatıyla yapılan her garip toplantıya gelmişti. Bu kadar çalkantı içindeyken ihtiyacım olan sakın ve iyimser varlık oydu.

Babamın vasiyetnameye mahkemede itiraz edecek parası yoktu. Bir duruşmaya geldi ve sonra tekrar ortadan kayboldu, ancak bana istediğini yasal olarak elde edemezse, başka yöntemler denemeye istekli olduğunu açıkça belirtmeden önce değil.

Yani, kafatasıma bir kurşun sıkmak.

"Manson." Jason omuzlarımı kavradı, tutuşunun gücü sonunda duraksamamı sağladı. "Derin nefes al dostum. Her şey yolunda. Sen iyisin. Vincent sana söyleyecekti, biliyorum. Sadece bunu yapmanın doğru yolunu bulmaya çalışıyordu. Sonra iş, Jess ve diğer şeyler... Unutmuş olmalı. Böyle öğrendiğin için kendini bok gibi hissedeceğini biliyorum."

Sonunda derin bir nefes aldım. Burada mantıklı düşünmek zorundaydım.

"Jess onun için hiçbir şey ifade etmeyecek," dedi Jason, ses tonu gayet düzgündü. Makul. Sakin. En azından birimiz öyleydi. "Onun gözünde, o sadece bir kız. Onunla uğraşmayacak."

"Bunu bilmiyoruz," dedim, evine bakarak. Kilitli olmayan ön kapısı, berbat güvenlik sistemi...

Jason sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi hızla, "Ben gidip alarımını tamir ettireceğim. Sen de eve dönmelisin. Bugün izin yap, rahatla..." Ona bir bakış attım ve o da gözlerini devirdi. "Evet, evet, biliyorum, rahatlamıyorsun. Ama *dene*. Vincent'ın zulasına gir. Onda seni sakinleştirecek bir şeyler vardır."

Başımı salladım ve teşekkür etmek için bir an kolunu sıktım. Bu kadar üzölmek istememiştim ama babam söz konusu olduğunda sağlıklı düşünmek zordu. Annemin cenazesinden beri ondan ne bir haber almıştım ne de bir iz görmüştüm ve böyle kalmasını tercih ederdim.

Umarım bu sadece geçici bir şeydir. Wickeston'da onun için hiçbir şey kalmamıştı ve eğer o çürümüş kafasında biraz olsun akıl kaldıysa, bir an önce yoluna devam ederdi.

Tekrar yanından geçtiğimde kamyonu gitmişti ama bu beni daha iyi hissettirmedi.

JESSICA

O sabah ekstra uzun bir duş aldım, ağrıyan vücudumdaki sıcak suyun her damlasının tadını çıkardım. Muhtemelen günlerce kaskatı yürüyecektim ama bu rahatsızlık garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Birinin yanımda uyuması genellikle garip hissettirirdi. Üniversite ikinci sınıftan beri "düzenli" olarak nitelendirilebilecek bir ilişkim olmamıştı - ve bu bile sadece üç ay sürmüştü. İlişkimi kısa ve tatlı tutmayı tercih ederdim. Biriyle ne kadar uzun süre birlikte olursam, o kadar can sıkıcı oluyorlardı.

Ama bu farklıydı. Manson'ın yanında uyumak garip hissettirmemişti. Uzun bir günün sonunda eve gelip en sevdiğiniz yastığa gömülmek gibiydi, soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi. Kaya gibi uyudum ve uyandığımda onun saçlarını dağınık, yüzünü uykuyla yumuşamış gördüğümde... Tanrım, ona nasıl karşı koyabilirdim?

Bana hiç benzemeyen bir adamın beni bu kadar duymuş hissettirmesi çok anlamsızdı. *Görüldüğümü*. Onun ortaya çıkardığı dağınık, belirsiz yanım bana her şeyden çok gerçek benmişim gibi geliyordu. Korkutucu, alışılmadık, savunmasız şeyleri arzulayan yanımdı bu. Rahatlık için fazla yakın, fazla gerçek, fazla çığ hissettiren şeyler.

Kalbim kendi kurallarına uymamaya kararlıyken bu küçük oyunumuzu oynamak çok daha zordu. Bir numaralı kural bağlanmamaktı. Bu gerçekleştiği anda başım belaya girecekti. Bunu şimdiden hissedebiliyordum ve kendimi onlarla daha fazla zaman geçirmeye çalışırken bulduğum küçük yollar beni korkutmaya başlamıştı. Onların oyuncağı olarak "görevlerimi" yerine getirmediğim zamanlarda bile, hala onların etrafında olmak için bu çekimi hissediyordum.

Dikkatli olmak zorundaydım. Kendi planlarım vardı ve şimdi bunların bozulmasına izin veremezdim.

Jason bana ne zaman geleceğini söylememişti ama banyodan çıktığımda alt katta birinin olduğunu duyabiliyordum. Yatak odamın kapısı açıktı ve parmaklıkların üzerinden girişe bakmak için dışarı çıktım.

"Kapı çalmayı gerçekten sevmiyorsunuz, değil mi?"

Jason başını kaldırıp bana baktı. Açık kapı aralığında, uzanmış bacaklarının üzerinde bir dizüstü bilgisayarla oturuyordu, siyah bir beyzbol şapkasının altında mavi, dağınık saçları vardı.

"Kapıyı çalmak izin istemek gibi geliyor," dedi. "Ve ben izin istemiyordum."

Gözlerimi devirerek, gülümsediğimi görmeden önce arkamı döndüm. Aceleyle giyindikten sonra aşağıya indiğimde onu hâlâ aynı yerde otururken buldum; ekranındaki uzun metin satırlarına bakarken alnı konsantrasyonla kırışmıştı.

"Kahve ister misin?" Mutfak kapısının aralığından ona bakarak söyledim. "Böyle iyiyim," dedi, elinde neon yeşili ve siyah bir enerji içeceği kutusu tutarak.

"Ah, anlıyorum, kendinizi düz akü asidiyle beslemeyi tercih ediyorsunuz." Kahve makinesi inledi ve o lezzetli acı fasulye suyu damlamaya başladı. Girişe doğru yürüyüp yanına oturmadan önce bardağıma biraz tatlı krema ekledim. Ekranına o kadar odaklanmıştı ki omzuna çarpına kadar şaşkınlıkla irkildi ve bana baktı.

"Ekranınızın *Matrix* gibi görüneceğini düşünmüştüm," dedim.

Başını sallayarak kıkırdadı. "Çok daha az yüzen neon semboller ve çok daha fazla matematik var."

Bir dakika boyunca sessizlik içinde kahvemi yudumlayarak onu izledim. Matematik en güçlü olduğum konulardan biriydi ama yaptığı şey benim alışık olduğum matematiğe benzemiyordu. O uzun kod satırlarında tamamen farklı bir dil konuşuyordu.

"Burada işim neredeyse bitti. Sadece bir kez daha test etmem gerekiyor..."

Enter tuşuna bastı ve alarmin kontrol paneline baktı. Ekran yanıp söndü, mesajı HATA'dan KURULUMA HAZIR'a değişti.

"Kahretsin, çok hızlıydı," dedim. "Ne yaptın sen?"

Garip bir şekilde boğazını temizledi ve ayağa kalktı. "Biraz fazla mühendislik yapmış olabilirim." "Yani...?"

"Birkaç değişiklik yaptım," dedi. "Buraya girmeye karar verenler için işleri biraz daha zorlaştırdım." Ön kapıyı kapattı, tuş takımına gitti ve kodumuzu yazdı. Sistem çınladı ve ekran SİLAHLI'ya geçti.

"Peki rozetimizi tam olarak nereden biliyorsun?" Dedim. "Sanırım şaşırmamalıyım."

"Ben gittikten sonra değiştirebilirsin," dedi bana dönüp bakarak. "Ya da değiştirmezsın."

"Değiştiririm," dedim ayağa kalkarak. "İşleri senin için çok kolaylaştırmak istemem."

"Velet." Sistemi tekrar devre dışı bırakıp dizüstü bilgisayarının bağlantısını keserken alay etti. "Ailenin bir şey fark etmemesi gerekir, ancak bunun için sahip oldukları anahtarlıkları yeniden bağlamaları gerekebilir. Bu arada ben de öyle yaptım. Senin anahtarlığın."

"Anahtarlığımı mı çaldın?"

"Hayır, güvenlik sistemine gönderdiği radyo sinyalinı yakaladım," dedi. "Bu sistemlerin çoğu hiçbir şeyi şifrelemiyor, yani ihtiyacım olan tüm veriler orada. Çok kolay."

"Çoğu insan bunun çok kolay olduğunu düşünmüyor."

"Ben çoğu insan değilim." Yanında duruyordum ve bana doğru döndüğünde parmaklarını boynumda, yakanın tenimde bıraktığı hafif kırmızı çizginin üzerinde gezdirdi. "Ailen yarın dönecek, değil mi?"

"Maalesef." Parmaklarının dokunuşu kollarımın üzerinde tüylerimi diken diken etti ve hemen onları ovuşturdum. "Eminim annem kapıdan girer girmez şikâyet edecek bir şeyler bulacaktır."

"Tatilden yeni döndü," dedi kuşkuyla. "Şikâyet edecek neyi olabilir ki?" "Her şeyden ve her şeyden." Beni mutfığa kadar takip etti, taburelerden birine oturduğumda adaya yaslandı. "Bir

bakalım. Lavaboda bulaşık olduğundan, bütün yemekleri benim yediğimden

Kilerde kurabiye var, tırnaklarımın doldurulması gerekiyor..."

Homurdandı. "Annen tırnaklarını sikine mi takıyor?" Sonra durakladı, dalgın dalgın baktı. "Benim annem de gömleklerindeki kırıklıklar yüzünden beni hep azarlardı."

Annesini onu okula bırakırken birkaç kez görmüştüm. Benim annem göz alıcı bir ilgi odağı olmak için elinden geleni yaparken, Bayan Roth daha çok yerel emekliler topluluğuna uyum sağlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. Gergin bir havası vardı ve bu oğluna da yansiyordu - en azından eskiden yansiyordu.

Gerginlik onu tanımlamaktan çok uzaktı. *Yoğun* çok daha doğru bir kelimeydi.

"Bana yarın evden çıkman gerekiyormuş gibi geliyor," dedi enerji içeceğini bitirip kutuyu çöpe atarken. "Fairgrounds Speedway'de bir yarışmam var. Sen de gelmelisin."

"Yarışma mı? Drag yarışı gibi mi?"

"Sürükleniyor," dedi, konuşurken mutfakta dolanıyordu. "Muhtemelen Vincent'ın yayınladığı bazı videoları görmüşsündür."

Suçlu yüzümü görmemesi için aceleyle kahvemi yudumladım. Nasıl olduğunu bilemezdi.

Sosyal medyalarını takip etmem zordu, yapabilir miydi? Ama bardağı indirirken bana sırtıyordu ve "Bu bir davet mi, yoksa sipariş mi?" diye sordum.

"Diyelim ki... reddedemeyeceğiniz bir davet," dedi. "Seni sabah alırız."

Evden çıkmak istiyordum. Ama lanet olsun, beni almak için buraya gelmeleri annemin onları görmesi anlamına geliyordu. Zaten şikâyet edecek bir sürü şeyi yoksa, o zaman kesinlikle ederdi.

Ama hayatımı her zaman anneme göre düzenleyemezdim.

"Pekâlâ," dedim, dirseklerimi adaya dayayıp ona doğru eğilerek. "Tekrar kedi gibi giyinmek zorunda kalmadığım sürece sorun yok."

Kuşkularıma rağmen, annem ertesi sabah babamla birlikte döndüğünde keyfi yerindeydi. Bir ıstakoz kadar güneş yanığı vardı, ama bu onu daha da neşelendirdi, çünkü ne kadar bronzlaşacağını anlatıyordu.

Ama tabii ki, aracımın geldiğini görünce tüm bu neşesi pencereden uçup gitti.

Ailemi günü arkadaşlarımla geçireceğim konusunda uyarmıştım ama *hangi* arkadaşlarla olacağımı belirtmemiştim.

Arkadaşlar.

"Jessica!" Annem odama girerken ismimi tısladı. O yanıma gelip bir elini kalçasına koyduğunda aynanın önünde farımı karıştırıyordum. "Buraya kimi davet ettin?"

Paletimi ve fırçalarımı bir kenara bırakarak, "Sadece benim aracım," dedim. Dışarıdan gürültülü bir müzik sesi geliyordu ve kimin arabası olduğunu merak ediyordum, heyecandan karnıma ağrılar giriyordu. Bugünden ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama yeni bir şeyler görmek için sabırsızlanıyordum.

Ama daha çok, son birkaç haftadır sürekli aklımı başımdan alan dört adamla bütün günü geçireceğim için heyecanlıydım. Fuar alanı bizden arabayla yaklaşık bir saat uzaktaydı, yani beni tanıyan biriyle karşılaşma konusunda endişelenmeme bile gerek yoktu.

Dördüyle birlikte ilk kez insan içine çıkacaktım. Bu fikir heyecan verici olduğu kadar göz korkutucuydu da.

Yine de önce annemin yargısıyla uğraşmak zorunda kaldım ve o bundan hiç memnun olmadı.

"Hayır, kesinlikle olmaz." Annem başını salladı, topuklarının üzerinde dönerken dudaklarını büzdü. Ayakları koridorda hızla ilerlerken bana seslendi: "Ben dün doğmadım Jessica."

Kapı çaldı ve aceleyle çantamı kaptığım gibi merdivenleri ikişer ikişer indim. "Ben alırım!"

"Hayır, hayır, bence baban almalı," dedi annem sertçe. Girişte benimle kapı arasında durmuş, babamın elinde e-okuyucusu ve kahvesiyle masada oturduğu mutfığa bakıyordu. "Roger. Roger!"

Annem parmaklarını şıklattı ve babam başını çevirdi. ona bakarken gözlüklerini çıkardı. "Kapıda yabancı bir adam var. Cevap ver!"

"Aman Tanrım, o yabancı bir adam değil," dedim. "Her şey yolunda baba. Kapıyı açmana gerek yok."

"Mm-hm, ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve bitkin bir iç çekişle kitabına geri döndü. Annem kesinlikle öfkeli görünüyordu. Kapıya yöneldim, ama tam tokmağa uzandığım anda önüme geçti ve kapıyı açtı.

Lucas annemi gördüğüne şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. Annem ona bakarken kapıdan geride durmuş, ellerini ceplerine sokmuştu. Üzerinde yırtık kot pantolon ve dizlerine kadar bağcıklı botlar vardı, dövme kaplı kolları çıplaktı. "Ebeveyn dostu" olmaktan mümkün olduğunca uzaktı.

Annemin dehşete düştüğünü ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilmek garip bir şekilde tatmin ediciydi.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi, genellikle insanların tepelere kaçmasına neden olan o buz gibi ses tonuyla. Omzunun üstünden Lucas'a, "*Özür dilerim!*" demeye çalıştım ama anladığımı sanmıyorum. Bronco, El Camino ve Z kaldırımın kenarına park edilmişti ve sadece "benim aracım" oldukları için oldukça kalabalık bir grup oluşturunyorlardı.

Annem yemedi; yüzünden anlayabiliyordum.

"Günaydın hanımefendi. Resmi olarak tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Lucas Bent, Jessica'nın bir arkadaşıyım."

Ağzım açık kaldı. Lanet olsun, bu Lucas'ın hangi versiyonuydu? Sesi *kibar geliyordu*. Kocaman çizimleri ve dövmelemleri olmasaydı annem onun yumuşak ses tonunun çekici olduğunu düşünebilirdi. Görünüşe göre o pis ağzını temizleyebiliyordu.

Ama annem ona kapısının önüne atılmış bir torba yanan köpek boku gibi bakıyordu. "Kim olduğunu biliyorum. Kızım ile ilgili niyetin tam olarak nedir?"

Tamam, şimdi müdahale etme zamanıydı. Yavaşça kolundan tuttum, kapıdan geri çekilmesini sağladım, böylece yanından geçip gidebilecektim.

"Anne, bu kadar yeter, cidden, bundan sonrasını ben hallederim," dedim. Komşuların ne düşüneceğini bu kadar önemsemeseydi, muhtemelen verandanın önünde bana bağıırırdı. Kapıdan çıkarken gözbebeklerinden ateş fışkırmamasına şaşırdım ve ona el sallayarak, "İyi olacağım. Eve dönerken sana mesaj atarım."

Ağzı ince bir öfke çizgisine dönüşmüştü. "Bu tartışmayı daha bitirmedik," dedi ve Lucas'ın bileğini tutup onu kaldırımından aşağı çekerken parmağını bana doğru salladı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve kapı aniden çarpıldı.

"Özür dilerim," dedim yüzümü buruşturarak. "O... korumacıdır."

"Onu suçlamıyorum," dedi, sesi her zamanki huysuzluğuna dönmüştü. Beni kendine doğru çekti, belli ki şu anda onu sürükleyen ben olmasından memnun değildi ve beni yakınında tutmak için kolunu belime doladı. "Bela için iyi içgüdüleri var."

Bronco, El Camino'nun önüne, kaldırım kenarına park edilmişti; Vincent sürücü koltuğunda, Jason da onun yanındaydı. Bronco'ya açık kasa bir römork bağlanmış, Z onun üzerine oturtulmuş ve tekerlekleri yerine bağlanmıştı. Jason camı indirip bana ısıklık çalarken kabinin içinden yüksek sesle müzik çalıyordu.

"Kahretsin, şu bacaklara bak," dedi, pencereden dışarı, küçücük kot şortumla bana bakarak. Manson, El Camino'nun arka tamponuna yaslanmıştı ve Lucas'la ben garaj yolundan aşağı inerken sigarasını söndürdü.

"Hey, Jess." Beni karşılamaya geldiğinde gülümsemesi midemi bulandırdı. Bir öpücük bekledim ve bana sarılıp başka bir şey yapmayınca şaşırdım. Ama o benden daha net düşünüyordu. Annem şüphesiz pencerelerden birinden bizi izliyordu ve eğer bir öpücük gördüyse, bunun sonunu asla duyamayacaktım.

Ama beni öpmekten kaçınması gerekiyormuş gibi hissetmesi *hoşuma* gitmedi. Bundan hiç hoşlanmadım.

"Bu adamın kibar olmak için bu kadar çabaladığını hiç gördün mü?" Manson'la ben ayrılırken Lucas'a alaycı bir dürtük attım. "İçeride bu kadar iyi bir çocuk olduğunu bilmiyordum."

Manson güldü ve ben daha yolcu kapısını açmadan Lucas'ın beni durdurması beni şaşırttı. Kapıyı kendisi açarken yüzünü buruşturdu ve ben ona bakarken beklenti içinde bekledi.

"Eee? Otur bakalım," dedi, ben kıpırdamayınca. Kapıyı benim *için* açacağını kesinlikle düşünmemiştim. Şaşkınlıkla gözlerimi hızla kırıştırdım, gözlerimi ona dikerken kendimi yolcu koltuğuna bıraktım.

"Sen... sen *kızarıyor musun*, Lucas?" Buna inanamıyordum. Bu bir ışık oyunu falan olmalıydı çünkü şu anda yüzünün kırmızı olmasının imkânı yoktu. Kaşlarını çattı ve Manson'ın yolcu koltuğuna oturmasını bekledikten sonra kapıyı çarpıp sürücü tarafına doğru yürüdü.

"Yüzü kızarıyordu, değil mi?" Çabucak fısıldadım. "Sakin bana bunu hayal ettiğimi söyleme." Manson yine güldü. "Dikkatli ol Jess. Lucas'ı telaşlandırmak riskli bir iştir."

"Onu nasıl kızdırdığımı bile bilmiyorum!" Dedim ama Lucas kapıyı açıp sürücü koltuğuna oturduğunda daha fazla tartışmak için çok geçti.

Ben ona bakmaya devam ederken kafasını sallayarak motoru çalıştırdı. "Dışarıda sıcak bir gün var, sikik çocuk, bu yüzden yüzümün biraz kırmızı olmasına ağzını açmayı bırakabilirsin. Al bakalım." Radyosuna bağlı yardımcı kabloyu bana uzattı. "Müziği sen seç."

LUCAS

Berbat biyolojik mekanizmalar beni ele veriyordu. Yüzümün kızarmasındansa kan kaybından ölmeyi tercih ederdim ama Jess'in küçük zeki beyni buna neden olacak ne yaptığını bulmaya çalışırken ben orada, sıcak ve rahatsız bir haldeydim.

Bunu anladıysa lanetleneneceğim. Manson da öyle olurdu, çünkü hepsi onun hatasıydı.

Önümüzde yaklaşık bir saatlik bir yol vardı ve Z'yi çektiğimiz için oraya öylece gidemezdik. Yine de El Camino'yu biraz zorlamaktan kendimi alamadım. Yoluma çıkan yavaş arabaların etrafından dolanarak Bronco'nun önünde yarıştım. Ne zaman hızlansam Jess'in gülümsemesi genişliyordu. Arabanın ön panelinde bir radar dedektörü vardı, bu yüzden polisler konusunda endişelenmiyordum ve ne yapacağını görmek için hızımı daha da artırdım.

Ani hızlanma onu şaşırttı ve eli kalçamı sıkmak için dışarı fırladı. Sivri pençelerinde yeni bir renk vardı, Manson'ın Mustang'iyle aynı koyu mor. Bunu bilerek mi yaptığını merak ettim.

Yavaşladım ve Jess koltuğuna geri yerleşip pencereden açık araziye bakarken usulca iç çekti. Elini benden uzaklaştırdı ama ben uzanıp elini geri getirdim ve elimi onun elinin üstünde, bacağımın üzerinde bıraktım.

"Henüz bizden kaçmadın," dedim, yüzündeki tepkiyi ölçmek için ona baktım. "Biraz fazla mı eğleniyorsun?"

"Tabii ki kaçmadım. Hâlâ aracıma ihtiyacım var," dedi, sanki dünyadaki tek neden buymuş gibi. "Belki de sizlerden bana biraz hız desteği vermenizi istemeliyim."

"Bu sorun gibi görünüyor," dedi Manson. "Size fazladan ivme kazandırmaya geçmeden önce yağınızı zamanında değiştirmeniz üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Ah, sıkıcı," diye inledi. "Ben de hızlı bir araba istiyorum."

Sert bir kahkaha attım. "Şimdiden borcunuza yenilerini eklemeye mi çalışıyorsunuz? Bu *kesinlikle karşılayabileceğinizden daha pahalıya* mal olur."

Parmakları uyluğumun etrafında hafifçe sıkıştı. "Bundan emin misin?"

Eğer bu küçük cadaloz dikkatli olmazsa, lanet hız pistine asla varamayacaktık, çünkü bir arka yolda kenara çekilmiş, onu aptalca beceriyor olacaktım. Manson'a baktım, ama o Jess'in yan tarafına yaslanmış kışına bakmakla o kadar meşguldü ki dikkatini veremiyordu.

"Neden daha fazla hıza ihtiyacın var?" Dedim, sikim çok hevesli bir şekilde kalkmıştı. "Sen de mi yarışmaya başlamaya çalışıyorsun?"

"Hayır. Sadece hızlı gitmeyi seviyorum," dedi. "Yine de seni bir yarışta yenmek hiç fena olmazdı." "Öyle bir şansım yok. O BMW'yle mümkün değil."

Bana şımarık bir gülümseme verdi. "Bana kazanmamdan korkuyormuşsun gibi geldi. Sence de korkmuş gibi görünmüyor mu Manson?"

Bu sefer Manson gözüme çarptı. Küçük oyuncağımız bugün çok alıngandı ve bundan ne kadar hoşlandığını yüzünden anlayabiliyordum. Ona doğru eğildi ve "Eğer uslu durmazsan kışına şaplak atacakmış gibi konuşuyor" diye uyardı.

"Başını belaya sokmadan önce o şımarık ağzını meşgul etmelisin," dedim.

Eli üzerimde sıkılaştı ve sonra diğer eli de ona katıldı. Gömleğimin eteklerini yukarı itti ve parmağını kemer tokam boyunca gezdirdi.

"Bunu nasıl yapmalıyım efendim?" dedi. O tatlı, yapmacık ses tonuyla beni kandıramadı. Heyecanlı olduğunu, bir gösteri yapmamız için can attığını anlamak için Manson'a tekrar bakmama gerek yoktu. Onu eğlendirdiğim için mutluydum.

Pozisyonumu ayarladım, kemerimi tek elle açarak "Ne yapacağını biliyorsun kızım" dedim.

Neredeyse bu sözler boğazımda düğümleniyordu, çünkü lanet olsun, ne yapacağını *gerçekten* biliyordu. Sikim ağzındayken geçen yirmi saniyenin ardından, onun yerine yolu izlemek zorunda kaldığım için ciddi ciddi pişmanlık duyuyordum. Şanslı olan Manson'dı ve bir bacağını koltuğa dayayarak kapıya yaslandı, bir yandan da sırtarak onu izliyordu.

"Kaydet onu," dedim, boğazının içinde etrafımda inlediğinde kendimi bir an için hazırladım. Manson telefonunu çıkardı ve Jess'in kışını sıkarak onu kaydetti. "Bunu daha sonra tekrar izleyeceğim, Jess. Sikimin üzerinde öğürürken ne kadar seksi göründüğünü görmek istiyorum."

Ağzını ve elini birlikte kullanıyor, başını üzerimde sallarken acele etmiyordu. Beni boğazına gömdü, sonra ağzından çıkarırken şöyle dedi: "Piercing boğazımda tuhaf bir his uyandırıyor. Hoşuma gitti."

Beni tekrar aşağı indirdi ve parmaklarım ağrıyana kadar direksiyonu sıktım. Manson'ın izlemesi her şeyi daha da güzelleştiriyordu ve bunun onu sertleştirdiğini bilmek, onun tadına bakma arzusuyla salyalarımın akmasına neden oluyordu.

Jess diliyle mücevherlerimi yokladı ve kavisli çubuğun ileri geri hareket etmesine neden oldu. Bunu yaparken inlememek için büyük çaba harcadım, ama bir şey fark etmiş olmalı çünkü bir dahaki sefere başını kaldırdığında, "Bunu seviyor musun? Onunla oynadığım zaman?"

"Evet." Sesim sıkıca dizginlenmiş bir hırıltı olarak çıktı. "Hareket ettirdiğinde iyi hissettiriyor. Ve boğazındayken..." Başını geriye doğru ittim ve elimi ensesine koydum.

"Ne kadar iyi bir kızsın Jess," dedi Manson, elini bacaklarının arasına sürterek. "Ona kendini iyi hissettir." Üzerimde tekrar inledi ve ayağım gazda sarsıldı. Yaptığı şeye rağmen dikkatimi kaybetmemek için kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Yol bulanıktı - ama ağzı, eli ve diliyle yaptığı şeyler tamamen canlıydı. Hız pistine tek parça halinde varmış olmamız şok ediciydi, çünkü hayatım buna bağlı olsa bile yolculuğun geri kalanını hatırlayamazdım.

Fairgrounds Speedway'in dışındaki geniş alana park ettiğim anda ellerimi koltuğumun arkasına kenetledim ve gözlerimi kapattım. Manson ona övgüler yağıdırıyor, o da zevk için adamın avuçlarını sıkıyordu. Ağzına boşaldığımda içimden çıkan ses insandan çok hayvandı ve bir an için ruhumun bedenimi terk ettiğini hissettiğime yemin edebilirim.

"Lanet olsun..." Gözlerimi açtığımda yavaşça nefes verdim, tam zamanında yutkundüğünü gördüm. Hızlı bir araba mı istedi? Ona hızlı bir araba verirdim. Başka ne istiyordu? Makyaj mı? Mücevher? Kıyafet mi? Lanet olası bir kedi yavrusu mu? Onu da verirdim.

Manson beni aptalca düşüncelerimden kopardı. Hala bir eliyle kayıt yaparken, diğer eliyle onu ters çevirdi. Jess'in başı kucağımda, sikimin hemen yanındaydı, Manson onun üzerinde hareket ederken gözleri geniş ve hafif sersemlemişti.

"Şortunu indir," dedi ve ben de ona yardım ettim, şortunu çekiştirerek açtım, böylece onu üzerinden çekip çıkarabilecekti. İçine girdiğinde hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyordum, siki amını sadece şaşırtıcı derecede seksi olarak tanımlayabileceğim bir şekilde geriye çekiyordu. İnledi, adam onu becerirken gözleri geri yuvarlandı. Bacaklarını onun için yukarı kaldırdım, açık tuttum.

"Kahretsin, bu beni boşaltacak," diye nefesini tuttu. Jess'in yüzü zevkten yumuşarken ve Manson'ınki sertleşirken hangisini daha çok izlemek istediğime karar veremiyordum.

İkisi de derimin altına nasıl gireceklerini, beni içten dışa nasıl parçalayacaklarını ve bunu bana nasıl sevdireceklerini biliyorlardı. Bunu Manson'dan beklerdim, ama ondan? Beni nasıl bu kadar iyi okuyabiliyordu? Beni çılgına çeviren küçük şeyleri nasıl anlıyordu? Yakınımdayken beni izlediğini her zaman hissedebiliyordum, ama sanki ruhuma ulaşıyor, etrafıma rahatça bakıyor ve beni neyin harekete geçirdiğini tam olarak anlıyordu.

Kendimi her zamankinden daha fazla kaybedecekmişim gibi hissettirdi.

Boşalırken gözleri sıkıca kapandı ve parçalanırken her ifadesini görmek için tam oradaydım. Manson elini başımın yanındaki pencereye dayadı, titreyip bir iniltiyle içine boşalana kadar onu becerdi. Daha önce de birbirimizi sikişirken izlemiştik, ama Tanrım, onu *onunla* birlikte görmekte bir şeyler vardı.

Kızın ona bakışında bir şey vardı ve adam ona nasıl da çılgınca kapılmıştı. Bizi izlerken böyle mi hissediyordu? Röntgencilik olayını hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştım ama onun kadar kendimi kontrol edemiyordum. O tam olarak bundan zevk alırken, ben katılmadan izlemeye dayanamıyordum.

Arkasına yaslanıp onu da yanına almadan önce bir an için nefesini tutarak içinden çıktı. Onu çevirdi, böylece sırtı göğsüne yaslandı ve bacakları koltuğun üzerinde açık, bana bakıyordu.

"Ye onu," dedi, sesi hâlâ sertti.

Daha yeni orgazm olmuş olmama rağmen, bu sözler beni yeniden sinirlendirdi. Öne doğru eğildim, etrafımızdaki otoparkta bulunan herhangi birini umursamıyordum. Hoşlarına gitmiyorsa başka tarafa bakabilirlerdi. Jess'in tadı, Manson'ın dölleri içinden damlarken muhteşemdi. Dilimi klitorisinin üzerinde her gezdirdiğimde, ağzıma doğru eğiliyordu.

"Ona nasıl hissettirdiğini anlat," dedi Manson, güzel yeşil gözleri bacaklarının arasından bana bakarken. Onun tekrar boşaldığını hissetmek istiyordum. Vücudu zevkten kasılırken kalçalarının başımı sıkmasını istiyordum.

"Dilin çok iyi hissettiriyor," diye inledi, bana karşı kıpırdandı ve ağzıma süründü. Manson'ın eli başımın arkasına bastırarak devam etmem için beni cesaretlendirdi. "Tanrım, Lucas, evet..."

Dilimi içine bastırdım, içindeki Manson'ın tadının ve çaresiz küçük çığlıklarının tadını çıkardım. Ürperdi, kalçaları sıkılaştı. Onları başımın etrafında sıktı ve kendimi o anın içinde kaybettim. Amının tadı bu kadar güzelken ve sesi bu kadar tatlı, çaresiz ve ihtiyaç doluyken oksijen kimin umurunda olabilirdi ki?

Başımı zar zor kaldırdım, dudaklarımdan onun tadını yaladım. Manson beni izliyordu, gözleri sadist bir neşeyle kısılmıştı ve ona, "Ona iyi bir çocuk olduğunu söyle," diyemirildandı.

Bunu ona söylemenin ne kadar kötü olduğunu biliyormuş gibi bana sırtıttı. Sadist sikiş. Ama yumuşak dudakları "Mm, iyi çocuk" sözcüklerini oluşturduğunda hala ürperiyordum.

Parmaklarım kalçalarına gömülmüştü, dişlerimi göstererek ona doğru yaklaşıyordum. Manson ve benim aramda sıkışmış, savunmasız ama aynı zamanda çok zeki görünüyordu. İstediklerini nasıl elde edeceğini çok iyi biliyordu ve biz de bunu nasıl yapacağımızı çok iyi biliyorduk.

"Benimleyken bu kelimeleri kullanırken çok dikkatli olsan iyi olur," dedim ve hızla başını salladı, göz bebekleri büyüyordu.

"Dikkatli olacağım efendim," dedi ama gözlerinde muziplik vardı.

Cüzdanımı ve anahtarlarımı cebime koyarak eşyalarımı topladım. Yüzümde hangi ifadenin sabitlendiğini bilmiyordum ama Jess hem korkuyu hem de korkuyu ele veren bir şekilde kıkırdadı

Manson'ın ardından arabadan inip çantasını omzuna atmadan önceki heyecanı.

Onu tekrar tokatlamak mı yoksa öpmek mi istediğimi bilmiyordum. Muhtemelen ikisini de.

Kesinlikle ikisi de.

Check-in işlemlerimizi yaptırırken Jess önümüzden yürüdü. Fairgrounds Speedway'in dört bir yanı ağaçlarla çevriliydi ve arazinin ön tarafında satış ve imtiyaz stantlarının bulunduğu bir kongre binası vardı. Bunun ötesinde, pist arazinin geri kalanını kaplıyordu ve tribünler piste bakıyordu. Vincent ve Jason Bronco'yu pistin hemen yanındaki, tüm sürücülerin ve ekiplerinin o günkü yarışmaya hazırlanmak için toplandıkları kavisli bir asfalt alan olan pit alanına sürdüler.

Sıcak havaya yanmış lastik ve sigara kokusu karışmıştı ve derin bir nefes aldım. Pek çok yerde kendimi rahat hissetmezdim ama burada rahattım. Burası benim evimden uzaktaki evimdi ama sadece moral desteği için orada değildik; Jason'ın Z'nin günü atlatabilmesi için tamirciye ihtiyacı vardı. Drift yapmak bir araba için zordu ve bakım yapılmazsa Z sıralama turlarını geçemezdi. Bronco'nun arkasında ekipmanlarımız vardı; aletler ve tamir için gerekli malzemeler. Pistte bir şeyler ters giderse, hemen tamir etmemiz ya da yarışmayı kaybetmemiz gerekiyordu.

Manson yanımda yürürken, "Böyle bir oral seksin ardından kaşlarını çatabilmen inanılmaz," dedi. Jess duymamak için bizden yeterince uzaktaydı - ya da öyle görünüyordu. Ama başını hafifçe bize doğru çevirip dinlemeye çalıştığını gördüğüme yemin edebilirdim.

Çok zekiydi. Çok gözlemciydi.

Manson kolunu omuzlarıma doladı, beni kendine doğru çekti ve öptü. Bugün keyfi yerindeydi; aslında geceyi onun evinde geçirdiğinden beri keyfi yerindeydi.

"Sanırım oyunu nasıl oynayacağını çok iyi biliyor," dedim, geri çekildiğinde ama kolunu üzerimde bıraktığında. "Şimdiden fazla bağlanmaya başladın."

Gülümsemesi bir an için duraksadı. "O nasıl oynanacağını biliyor olabilir ama kuralları biz koyduk. Onunla iyi eğlenceler. O kazanmak için oynuyor, bunu biliyorsun. Ona ne kadar meydan okursan, o da o kadar karşılık verecektir."

Lanet olsun, ama korktuğum şey buydu. Rekabete de karşı koyamıyordum, bu yüzden Jess geri ittiğinde ben de daha fazla itiyordum. Bir patlamadan başka bir şeyle biteceğini düşünemediğim bir döngüydü bu.

Ve belki de tüm bu olanların kaderi zaten böyleydi. Ateşli bir finiş için kıyasıya bir rekabet. Yol boyunca kaçımızın yok olacağını bilmiyordum.

JESSICA

Çukura adımımı attığım anda etrafımdaki gürültü ve hareketlilik beni şaşırttı. Bazı gruplar çalışma alanlarını örtmek için gölgelikler kurarken, diğerleri sadece aletlerini ve malzemelerini römorklarının önüne yerleştiriyordu. Çok sayıda araba vardı, bazı modelleri tanıyordum, bazıları ise bildiğim herhangi bir üreticiye ait olamayacak kadar tuhaf görünüyordu. Hafif ve yere yakın inşa edilmişlerdi, içleri çıplak metale kadar boşaltılmıştı. Manson bunun arabayı daha hafif, daha hızlı ve manevra kabiliyetini daha kolay hale getirdiğini açıkladı.

Jason'ın Z'si gibi bu arabalar da konfor için değil, performans için üretildi.

Ortam son derece olumluydu. Yanımızdan geçerken birçok kişi çocukları selamladı, bazı sürücüler sohbet etmek için durdu. Yoldan uzak durdum, Bronco'nun ön koltuğuna tünedim, kapı açıktı ve ayaklarımı açık pencereye dayamıştım. İçeriden Vincent'ın bana aldığı mısırlı sosisliyi yerken oradan olan biteni izleyebiliyordum.

Havadaki heyecan bana büyük bir maçtan önceki moral mitinginin enerjisini hatırlattı. Birbirleriyle yarışmak üzere olmalarına rağmen çeşitli sürücüler arasında herhangi bir düşmanlık görmedim. Gülümseyen ve gülen, taşınabilir Bluetooth hoparlörlerden müzik çalan çok sayıda insan gördüm. Bazı sürücüler ailelerini bile yanlarında getirmişti.

Jason Bronco'nun açık kapısında belirdi, çerçeveye yaslanmış bana gülümsüyordu. Üzerinde siyah bir tulum vardı, tulumun tarzı bana bir Cadılar Bayramı partisini ve o gece giydiği kostümü hatırlattı. Ben dizlerimin üzerindeyken fermuarını indirdiğini, parlak dövmele göğsünü ortaya çıkardığını ve önümde kalın sikini okşadığını hatırladım.

Oooh, şu anda onun sikini düşünmeme gerek yoktu. Külotum yeterince ıslanmıştı.

O sakso yüzünden hâlâ rahatsız edici bir şekilde tahrik olmuştum. Lucas'ın neden hiçbir şeyden zevk almıyormuş gibi davranmak için bu kadar uğraştığını bilmiyordum. Bu bende o sert dış görünüşünü sarsma ve kafasının içine girme isteği uyandırıyor. Belki de onun küçük sapkınlığını keşfetmem bunu yapmamı sağlayacaktı.

Büyük kötü Lucas'ın iyi bir çocuk olarak anılmak isteyeceği kimin aklına gelirdi? Bu düşünce beni hınzırca bir neşeyle doldurdu.

Jason uzattığım bacağımı kavrayarak, "Bazı çocuklar birkaç antrenman yapmak üzere," dedi. Bugün kot şort giydiğim için tenim çıplaktı ve bileğimi öpmek için başını çevirdi, bunu yaparken keskin mavi gözlerini benden ayırmadı. "İzlemek ister misin?"

Tam olarak ne görmek üzere olduğumdan emin olmasam da başımı salladım. Benimle birlikte Bronco'nun önüne kadar yürüdü ve tırmanmama yardım etti, ayaklarımız tamponda duracak şekilde kaputta yanıma oturdu. Zincir bağlantı çiti ve alçak bir set, çukuru ilerideki pistten ayırıyordu. Beyaz boya ve turuncu trafik konileriyle işaretlenmiş, geniş, belli belirsiz oval şekilli bir asfalttı. Bize en yakın tarafta kavisli bir yol çukurdan çıkıp piste ve başlangıç çizgisine doğru uzanıyordu. Üzerinde bir dizi sarı, yeşil ve kırmızı ışık bulunan bir direk, çizginin hemen yanında yere sabitlenmişti.

Eski, koyu gri bir BMW başlangıç çizgisine yanaştı ve Jason bana doğru eğilerek şu açıklamayı yaptı: "Sürücüler üç şeye göre değerlendirilecek: çizgi, açı ve stil. Çizgi, aracın nasıl konumlandığı ile ilgili. Pistteki şu kareleri ve diyagonal çizgileri görüyor musunuz? Bunlar iç klipsler ve dolgu bölgeleridir. Pistte ilerlerken ön veya arka tamponlarımızı bu bölgelere sokmamız gerekiyor.

pistte."

Onları işaret etti, dar dönüşlerin iç tarafına ya da geniş dönüşlerin kenarlarına yerleştirilmiş beyaz kareler ve çizgiler. Aniden, ellerimi kulaklarıma götürmeme neden olan büyük bir kükremeye, eski BMW başlangıç çizgisinden piste uçtu. İlk viraja girerken lastiklerinden kalın beyaz duman bulutları yükseldi, arka tamponu ilk duvar boyunca kıvrılan boyalı bölgeden süzüldü.

"Açıya göre değerlendiriliyoruz," diye bağırdı Jason motorun gürültülü çılgılığı arasında. "Bak, ne zaman dönüyor, ne kadar düzgün görünüyor? Arabası sallanmıyor, direksiyonu aşırı düzeltmiyor. Sonuncusu stil. Jüri ilk viraja nasıl girdiğinize ve parkur boyunca ne kadar iyi geçiş yaptığınıza bakacak."

Sürücü sadece saniyeler içinde pistte hızla ilerledi, havada duman bulutları ve yanan lastik kokusu bıraktı. Gürültü ve hız büyüleyiciydi ve daha fazla sürücünün pratik yapmak için sıraya girmesini dikkatle izledim.

"Çok hızlı gidiyorlar," dedim. "Kaza yapmamaları şaşırtıcı."

Jason bana dişlek bir sırıtış atarak, "Çok pratik yapmak gerekiyor," dedi. "Yarışma başlamadan önce ben de birkaç tur atacağım." Daha yakına eğildi, gözleri dudaklarıma kaydı. "Benim için tezahürat yapacak mısın?"

Sanki bu bir soruymuş gibi düşünceli bir şekilde ağzımı buruşturdum. "Bilmiyorum... Şuradaki Corvette'in sürücüsü çok tatlı..." Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı ve ben de gülerek onu öptüm. "Tabii ki senin için tezahürat yapacağım. Kazansan iyi olur."

"Lanet olası bir Corvette'e karşı kaybetmeyeceğim, bu kesin," dedi, Bronco'dan inip arabasına doğru ilerlerken sesinde heyecan vardı. Ama sürücü koltuğuna oturmadan önce omzunun üzerinden bana son bir kez göz kırptı. "Sadece senin için kazanacağım prenses."

Yarışmanın ilk bölümü başladığında tribünler dolmuş, kalabalıklar aksiyonu daha iyi görebilmek için çitler boyunca toplanmıştı. Lucas ve Manson aletler, ekstra parçalar ve hatta yedek lastiklerle donatılmış olarak gelmişlerdi. Bizim bulunduğumuz alan onların garajının minyatür bir versiyonu gibi düzenlenmişti.

"Heyecanlı mısın?" Vincent Bronco'nun tepesindeki tüneğimde bana katılmaya geldi. Burası aksiyonu izlemek için mükemmel bir noktaydı ve adamların altında çalışmak için kurdukları gölgelik sayesinde güneşten kısmen korunuyordu.

"Çok," dedim. Jason parkurdaki ilk resmi koşusuna başlamak üzereydi ve sinirlerim ellerimi terletiyordu. En son ne zaman bir başkası için bu kadar endişeli bir şekilde yatırım yaptığımı hatırlayamıyordum. Bugün onun kazanmasını istediğimi söylediğimde gerçekten ciddiymdim. "Ne bekleyeceğimden emin değildim ama tüm bu sürücüler çok iyi görünüyor."

Vincent, "İster inanın ister inanmayın, bu profesyonel düzeyde bir yarışma bile değil," dedi. "Tüm bu sürücüler amatör olarak kabul ediliyor."

"Ne?" Şaşkınlıkla ona baktım. "Lanet olsun, profesyonellerin nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum!" "Bir kere arabaları çok daha gürültülü," dedi cebine uzanarak. "Söz açılmışken "Sana bunları vermem gerekiyordu." Elimi uzattım ve içine bir çift plastik kulaklık yerleştirdi. "Bunlar kulak tıkacı. Gürültünün en kötüsünü engelleyecekler ama yine de yakınlardaki konuşmaları duyabileceksin. İsterseniz bir deneyin. Oldukça gürültülü olabilir."

Yine de gürültünün heyecan verici bir yanı vardı, bu yüzden şimdilik kulak tıkaçlarını çıkarmadım. Jason başlangıç çizgisine gelip motorunu çalıştırdığında, lastiklerini yakıp duman bulutları püskürttüğünde, motorun gürültüsünü uzuvlarımda hissetmeyi ve derin sesini sevdim.

göğsümde yankılandı.

Başlangıç çizgisinden ileriye doğru fırladığında gözümü alamadım. İlk viraja girdiğinde nefesimi tuttum, arka lastikleri duvar boyunca çizilen bölgede mükemmel bir şekilde kalırken arabası yana doğru kayıyordu. Bir sonraki dönüşte tekerleğini ters yöne çevirerek kayma açısını değiştirdi. Son viraja girdiğinde, dumandan onu zar zor görebiliyordum, bu yüzden görmeye çalışırken kendimi Bronco'nun ön tamponunda dengeledim.

Bulutun içinden uçarak çıktı ve son virajda savruldu. Seyirciler alkışladı, spikerin metalik sesi koşuyu "etkileyici" olarak nitelendirdi.

Etkileyici, bunun için yeterince iyi bir kelime değildi. İnanılmazdı, kalp durdurucuydu. Bu hızlarda giden bir aracı böyle dönüşlerde kontrol etmek büyüleyiciydi.

Jason tekrar başladı ve bu sefer sürüşü daha da hızlı ve sıkıydı. Vincent yumruğunu muzaffer bir edayla havaya kaldırırsa kadar Jason'ın yapması gereken her şeyi yaptığını fark edemeyecek kadar heyecandan büyülenmişim.

Jason Z'yi yavaşça pistin arka tarafına ve çukura doğru sürerken Manson gururla gülümseyerek, "Bugün çok iyi," dedi.

"Birinciliğe doğru gidiyoruz bebeğim, bunu hissedebiliyorum!" Vincent heyecanla ellerini çırparak Jason'ın Z'yi tentenin altına doğru geri ittiğini söyledi.

"Kesinlikle ilk 32'ye gireceksin, dostum," dedi Lucas ve Jason'a arabadan çıkması için elini uzattı. Kaskını çıkardı ve saçlarını yüzünden silerken genişçe gülümsedi. Lucas ve Manson hemen işe koyuldular, kaputu açılar ve lastikleri değiştirme işlemine başladılar.

"Orada nasıl araba kullanıyor?" Manson eldivenlerini çıkararak konuştu.

"Biraz zengin çalışıyor olabilirim. İlk çalıştırmadan sonra rölantide çalışıyordum," dedi Jason, gölgede dururken tulumunun fermuarını açarak. Başından aşağı yarım şişe su döktü ve sıvı göğsünden aşağı damladı. Bulduğum bir broşürü yelpaze gibi kullanarak onu serinletmek için salladım. Bugün güneş tüm gücüyle dışarıdaydı; muhtemelen o tulumun içinde taşaklarına kadar terliyordu.

Spiker Jason'ın son skorunu söyledi ve Vincent tekrar tezahürat yaptı. "Doksan üç!" diye bağırdı ve küçük adam gülerken heyecanla Jason'ın omuzlarını salladı. "Orada işi bitirdiğini biliyordum."

Tulumunun üst yarısını beline bağlayan Jason gölgede yanıma gelip dinlendi. İçeride bira satıyorlardı ve Vincent benim için de bir tane almıştı, ancak erkeklerin hiçbiri içki içmiyordu. Ama ben buz gibi biramı yudumlarırken ve yarışmayı izlerken harika vakit geçiriyordum.

"Şunu sırtıma sürer misin?" Soğuk alüminyum kutuyu omuzlarında gezdirirken Jason kaputa yaslandı. Memnuniyetle titredi ve gözlerini kapatırken iç çekti. "Bu arabanın içi çok sıcak."

"Orada seni izlemek harikaydı," dedim, gözlerini açtığında nefesim bir an için kesildi. Bu kadar mavi olmalarına alışabileceğimi hiç sanmıyordum. "Şimdi ne olacak?"

"Yarışmanın bir sonraki aşamasına katılmaya hak kazandım," dedi ve kutuyu sırtından aşağı kaydırıldığında minnetle mırıldandı. "Sırada tandem drift var."

"Tandem mi? O da ne?"

"Göreceksiniz. Senin için sürprizi bozmak istemem." Doğruldu, ikimiz de Lucas ve Manson'ın çalışmasını izliyorduk. Vincent yanında küçük bir hoparlör getirmişti ve Manson telefonunu ona bağlayarak Ice Nine Kills'in "Hunting Season" şarkısını çalıyordu. Onu ve Lucas'ı ilk kez birlikte çalışırken izliyordum ve ne kadar pratik yaptıkları çok açıktı. Sanki birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyor, tek bir kelime bile edilmeden birbirleri için aletleri kapıyorlardı.

Bir noktada, ikisi de kaputun altındaki bir şeyle uğraşırken Manson yaklaştı ve Lucas'ın kulağına fısıldadı. Lucas iri gözlerle ona baktı, bir an donup kaldıktan sonra başını salladı ve yüzü kızararak alay etti. Ne söylendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama yine de beni gülümsetmişti.

"Neden sırtıyorsun?" Jason kolunu kalçalarımaya dayayarak konuştu.

"Sadece sizi izliyorum," dedim ellerimin üzerine yaslanarak. "Manson ve Lucas'ın birbirleriyle flört etmesi beni mutlu ediyor ya da sen ve Vincent'in... Bilmiyorum, görmek güzel. Bunu açıklayabileceğimden emin değilim."

"Kulağa hoşgörü gibi geliyor," dedi. "Bir başkasının mutluluğu için mutlu hissetmektir. Mesela Vincent seninle flört ettiğinde, biliyorum ki eğleniyor ve senin arkadaşlığından hoşlanıyor. Bu da beni mutlu ediyor."

"Bunun için bir kelime olduğunu bilmiyordum," dedim. "Kıskançlığın zıttı gibi bir şey."

"Evet, öyle bir şey. Başkalarının neşesinde neşe bulmak. Dördümüzün bu kadar iyi anlaşmasının bir nedeni de bu. Birbirimizi gerçekten mutlu görmek istiyoruz."

Bu daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Partnerimin benden başka biriyle flört etmesi her zaman bir tehditti, sevinilecek bir şey değildi. Ama bu farklıydı. Birbirlerine olan yakınlıklarını görmek ya da Jason yarışmanın bir sonraki aşamasının başlaması için hazırlanırken Vincent'in ne kadar heyecanlı olduğunu görmek beni gerçekten mutlu etti.

"Sen halledersin bebeğim. Sakin ol," dedi ve Jason'a sıkıca sarıldı. Jason takım elbisesinin fermuarını tekrar çekti ve parmaklarını esneterek eldivenlerini giydi. Ama kaskını takmadan önce tekrar yanıma geldi ve yüzümü kavrayarak dizlerimin bağını çözen uzun, yavaş bir öpücükle beni bıraktı.

"İyi şanslar," dedim.

"Senin için kazanacağımı söylemiştim," dedi. "Hâlâ bunu yapmayı planlıyorum."

Sürücüler yarışmanın bir sonraki aşaması için sıraya girdiler, ancak bu sefer birlikte eşleştirildiler. İki sürücü aynı anda çizgiye geldi ve şaşkınlıkla kaşlarını çatıttım.

"Yarışıyorlar mı?" Dedim ve Lucas başını salladı. "O zaman ne -"

Işıklar yanıp söndü ve arabalar ileri doğru uçu, ilk viraja geldiklerinde biri diğerinin önüne geçti. Şok olmuşum, iki araba virajda yan yana sürükleniyordu. Lastikler gıcırıyor, motorlar gürliyor, iki araç açılarını değiştirip bir sonraki viraja uçmadan önce birbirlerine birkaç santim mesafede patinaj yapıyordu.

"Hayatta olmaz..." Kaputun üzerinde öne doğru eğilmiş, şaşkınlıkla bakarken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. "Birlikte bir takımda mı çalışıyorlar? Nasıl oluyor da birbirlerine çarpmıyorlar?"

"Aynı şekilde duvarlara da çarpmıyorlar," dedi Lucas. "Bir sonraki tur için yer değiştirecekler ve diğer araç lider olacak."

"Bana birbirleriyle antrenman yapmadıklarını mı söylüyorsun? Yani bu iki sürücü daha önce birlikte çalışmamış mı?" Bu kadar kusursuz, dehşet verici derecede pürüzsüz bir şeyin, doğru olması için birlikte saatlerce pratik yapmadan yapılabileceğine inanmak zordu.

Lucas, "Daha önce birbirlerine karşı yarışmış olabilirler," dedi. "Ama sürücüler sıralama turlarında aldıkları puanlara göre eşleşiyorlar, yani kiminle eşleşeceklerini önceden bilemezler." Sigarası dudaklarından sarkarken bana baktı. "O kadar iyiler. Birkaç sürücünün birbirine çarptığını, hatta kaza yaptığını görebilirsiniz ama burada olmalarının bir nedeni var. Gerçekten çok yetenekliler ve Jason da en iyilerinden biri."

Sesi gururluydu, Jason'ın kazanacağına dair en ufak bir şüphe bile bırakmayan sözler söylüyordu. Ama beyaz Z başlangıç çizgisine yanaştığında kalbim hâlâ çarpıyordu. Daha iyi görebilmek için tekrar tamponun üzerine çıktım, ama bu sefer Vincent fark etti ve yanıma geldi.

Ben.

"Omuzlarıma çık," dedi. "Çite doğru gideceğiz."

Tırmandım, ayağa kalktığımda bir an tereddüt ettim. Vay *anasını*, çok uzundu. Benimle birlikte çitlere doğru yürüdü ve yarışmayı mükemmel bir şekilde görmemi sağladı. Manson ve Lucas yanıma geldiler ve birlikte ışıkların yanıp sönmelerini, başlangıç için geri sayımı izledik.

Jason ve diğer sürücü başlangıç çizgisinden fırladılar. Onlar virajlardan hızla geçerken, Jason öndeki arabayı kovalarken ben de alkışladım. O kadar yakın duruyordu ki, araçlar açılarını değiştirdiğinde ve lastikleri çıgık atıp pistte uzun siyah lastik izleri bıraktığında nasıl çarpışmadıklarını anlayamıyordum.

Vincent çitlere doğru eğilerek, "Evet, çok iyiydi," dedi. Yukarıda tutunmam gereken tek şey başıydı, bu yüzden parmaklarım uzun saçlarına dolanmıştı. Ama o hiç aldırıyor gibiydi. "Gerçekten sağlam bir koşuydu."

İki araç tekrar yarıştı ve bu sefer Jason öndeydi. Ancak rakibi arkada bocaladı, Jason'ın hızına yetişmekte zorlandı ve ona galibiyeti getirdi.

Yarışma otuz iki sürücüden önce on altıya, sonra sekize ve son olarak da sadece dört sürücüye düştü. Jason gölgede serinlerken Manson ve Lucas tur aralarında hızlıca çalışıp lastikleri değiştiriyor ve yakıt ikmali yapıyordu. Bütün gün hiçbir şey yememişti ama ona biraz patates kızartması teklif ettiğimde ayaklarının üzerinde zıplayıp başını salladı.

"Yemek yiyemiyorum, çok heyecanlıyım" dedi. Burada kesinlikle çok başarılıydı, bir sonraki koşu için fermuarını çekerken gülümsüyordu.

Jason her eşleşmede istikrarını korudu, hatta son turunda lider sürücü kontrolünü kaybedip spin atarak önündeki asfaltta savrulduğunda bile. Onlardan kaçınmak için hızlı hareket etmesi gerekiyordu ve parkurun geri kalanını tek başına tamamlarken kalbim boğazıma düğümlendi. Rakibi elendi ve yarışma son iki sürücüye kaldı.

Jason ve ilk geldiğimizde antrenmanını izlediğim eski gri BMW'nin sürücüsü.

Vincent'in omuzlarına oturup başlamalarını beklerken içimde endişeli bir enerji titreşiyordu. Lucas çit boyunca volta atıyordu ve Manson kolunu tele dayamış, izlerken ayağını hızla yere vuruyordu.

İlk yarış Jason'ın diğer sürücüyü kovalamasıyla başladı. Rakibinin arabası açıkça güçlüydü ve ilk başta onun önüne geçti. Ama Jason yeniden ayarladı ve aradaki farkı kapattı. İki araba inanılmaz bir uyum içindeydi, sanki pistte uçarken aynı kişi tarafından kontrol ediliyorlardı. Yüksek sesle tezahürat yapmaktan boğazım düğümlenmişti ama yarışı bitirip son tur için sıraya girdiklerinde heyecanıma engel olamadım.

"Saçımı çekmeye mi çalışıyorsun, Jess?" Vincent "Saçımı çekmeye mi çalışıyorsun, Jess?" diye sorunca saçını çılgınca kavrayışımı aceleyle gevşettim. "Özür dilerim, çok heyecanlıyım," dedim, o da güldü ve bacağım onunkinin üzerinden sarkarken bacağımı sıktı.

Omuz.

"İstediğin kadar çekebilirsin," dedi. "Benim için fark etmez."

İyi ki yapmamıştı, çünkü Jason'ın lastikleri başlangıç çizgisine tekrar dokunduğu anda saçlarını tutmaya geri döndüm. Z ileri fırladığında avazım çıktığı kadar bağıryordum.

Hiçbir şekilde uzman değildim ama benim bakış açım göre Jason parkuru kusursuz bir şekilde tamamlamıştı. Kalabalık tezahürlara boğuldu; spiker koşunun şaşırtıcı derecede yakın olduğunu iddia ediyordu. Manson kocaman gülümsüyor, Lucas'a beşlik çakıyor ve elini sıkıyordu. Vincent bacaklarımı sıktı. Jason bize katılmak için çukura geri dönerken herkesin heyecanı havada hissediliyordu.

Vincent beni omuzlarından indirdi ve Jason sürücü koltuğundan iner inmez kollarımı ona doladım. Beni ayaklarımdan tamamen kaldırdı, tek koluyla beni tutarken

diğeriyle kaskını çıkardı.

"Bu inanılmazdı!" Onu öperken nefes nefese kalmış bir halde haykırdım. Beni tekrar ayağa kaldırdı ama Vincent onu öperken kolunu belime dolamaya devam etti.

Vincent kocaman gülümseyerek, "Bunu başardın," dedi. "Bu bir birincilik koşusuydu, buna hiç şüphe yok."

"Bunu henüz bilmiyoruz," dedi Jason ama yüzündeki umudu görebiliyordum. Başarılı olduğunu biliyordu ama herkes tribünlerin önündeki podyumda toplanana kadar kutlama yapmayı ertelemişti. Gün akıp gitmişti ve güneş batmıştı, pistin devasa tepe ışıkları podyumu aydınlatırken spiker dikkatini son iki sürücüye çevirmeden önce üçüncü sırayı kazanan sürücüyü tanıttı.

"Bugün en iyi iki pilotumuz arasında çok yakın bir mücadele vardı. Jüri üyelerimiz için her şeyin ayrıntılara bağlı olduğunu biliyorum." Kalabalığın her iki sürücü için yaptığı tezahürat sakinleşirken, Vincent ve Manson'ın arasında durdum ve nefesimi tutarak bekledim. "Ama sadece bir kazanan olabilir ve jürinin verdiği son puanlar elimde. Birincilik..."

Beklentiyle Manson'ın elini neredeyse eziyordum.

"Jason Roth!"

Kalabalık patladı, ama Jason ödölünü spikerden alırken kendi tezahüratım ve çocukların heyecanlı bağırışları arasında onları zar zor duyabiliyordum. Podyumdan iner inmez etrafını sardık, diğer sürücüler onu tebrik etmek ve elini sıkmak için geldi.

Onları ilk kez gerçekten, utanmadan neşeli görüyordum. Burası onların dünyasıydı, mutluluğu buldukları yer burasıydı. Ve beni de buna davet etmişlerdi, sevinçlerini paylaşmam için beni de getirmişlerdi.

Meğer onların sevdiği şeyler beni de mutlu ediyormuş.

Ama ergenlik çağındaki bir genç, süslenip pslenip oynayabileceğiniz sevimli bir oyuncak bebek değildi. Bir kez kazanmaya başladığımda

bağımsızlığımı kazandığımda ve kendi kararlarımı verdiğimde, annem mükemmel oyuncağını kaybetti ve kontrolü elinde tutmak için başka yollar bulmaya başlamak zorunda kaldı. Utanç, suçluluk, acımasız dırır.

Üniversitede geçirdiğim yıllar onun kontrolünü gevşetmemiştir. Sadece daha sıkı sıkıyordu, sanki kontrolünün ne kadar kırılgan olduğunu biliyormuş gibi.

Bana mükemmellikten daha azını kabul etmemeyi, ne olursa olsun cesur olmayı öğretmişti. Kendi kararlarımı verirken aynı özellikleri kullanmam onu neden şaşırttı?

"Anne, durman gerek." Sesimi mümkün olduğunca makul tutmaya çalıştım. Ergenlik çağındayken yaptığımız bağırış çağırışlar tamamen çığırından çıkmıştı ve tekrar o seviyeye gelmek istemiyordum. Ama sanki ben sakinleştikçe o daha da sinirleniyordu. Sanki istediği tepkiyi alamıyordu.

"Oh, anlıyorum." İğneleyici sözleri kalın bir şekilde damladı. "Şimdi kötü adam benim. Kızımın güvenliğini düşündüğüm için kötü adamım. Sana bir şey söyleyeyim, Jessica Marie Martin." Sandalyesinde öne doğru eğildi, manikürlü tırnakları masanın üzerine yayıldı. "Onların evime gelmelerine izin vermeyeceğim. Bir daha buraya gelirlirse polisi arayacağım."

Öfkeyle gözlerimi devirdim. "Hayır, yapmayacaksın. Sırf halka açık bir caddede ortaya çıktıkları için onları polise ihbar etmeyeceksin. Bu çok saçma."

"Affedersiniz? Bana ne dediniz?"

Aniden koltuktan kalktım. Buradan gitmezsem bu tartışma asla bitmeyecekti. "Polisi aramayacaksın ve kiminle vakit geçireceğimi belirleyemeyeceksin. Benden bu kadar."

"Daha işim *bitmedi* Jessica. Beni bırakıp gitme!"

Ama beni durduramadı. Telefonumu aldım, ön kapıyı çarptım ve tartışmasına kutsal bir son verdim. Tanrım, bazı günler ona dayanamıyordum. Bu beni parçalıyordu, çünkü uzun zamandır her şeyi onunla yapmıştım. Her sözüne inanmıştım. Onun çok güzel ve vahşi olduğunu düşünmüştüm. Güçlü, yetenekli bir insan.

Sonra gördüğümün güç olmadığını fark ettim; başkalarını zayıf hissettirme yeteneği vardı, böylece onları kontrol edebiliyordu. Birini haftalar ve aylar boyunca, kendi iradesine boyun eğene kadar parçalayarak yere serebilirdi.

Ama ben değilim. Artık değil. Bu yerle işim bitmişti. Gözlerimi kapattığımda New York'un silüetini görebiliyordum, oraya gitmemi bekliyorlardı.

Bunun dışında... burada bitiremediğim bazı şeyler vardı. Biraz bile değil.

Kulaklıklarımı takıp telefonumu kol bandımdaki dar cebe soktum. Arabamın olmaması berbat olsa da, en sevdiğim kafeye koşarak gitmek çok uzun sürmüyordu. Annem başımın etini yemeyi bırakmadığı için kahvaltımı bitirememiştim ve ondan kaçtığım için öğle yemeği için aşağıya bile inmemiştim.

Mahalle parkında koşarken karnım aklıktan gurulduyordu. Buradaki patikalar güzeldi, büyük ağaçlar biraz gölge sağlıyordu. Ancak bugün gökyüzü kalın gri bulutlarla doluydu, buna rağmen sıcaklık daha az yoğun değildi. Hava o kadar yoğun ki birkaç dakika içinde terden sıırılsıklam olmuşum.

Keşke annem gerçeği bilseydi, keşke tamamen öfkelenmeden kabul etseydi. Konuşacak hiç arkadaşım kalmamıştı ama bu büyük ölçüde kendi seçimimdi. Büyürken tanıdığım hiç kimse hâlâ bana yakın değildi. Bir zamanlar dostum dediğim tek bir kişi bile güvenilir değildi.

Kimse hariç.

Kafeye yaklaştığımda koşumu yavaşlattım ve telefonumu çıkarırken gülümsedim. Ashley Garcia tanıdığım herkesten daha uzun süredir arkadaşımı. Dördüncü sınıfta tanışmıştık ve o zamandan

beri ayrılmaz bir arkadaşlık - en azından hayalindeki işi bulup bensiz New York'a taşınana kadar.
Biz her zaman çok

Aynı şekilde, dedikodu kraliçesi olmasına rağmen, kendi işimi yaparak arkadaşlığımızı riske attığımı bana hiç hissettirmedi.

Onu aradım ve sesini duymak o kadar güzeldi ki neredeyse boğulacaktım. En iyi bekar hayatını yaşıyor, hafta sonları partilere katılıyor ve hafta içi sıkı bir şekilde çalışıyordu. Reklam danışmanı olarak bir iş bulmuştu ve bu işi neredeyse her gece yeni bir kokteyl bar denemeyi sevdiği kadar seviyordu.

"Wickeston'da yeni bir şey var mı?" dedi, hafta sonu yaptığı tüm saçmalıkları anlattıktan sonra. "Dur tahmin edeyim, hâlâ sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı."

"Oldukça fazla." Güldüm. Kafe o sabah tıklım tıklımdı ve yemeğimi beklerken gözüm açık bir yer arıyordu. "Tamamen aynı. Her yerde arkadan bıçaklayan kaltaklar ve pislikler. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum."

Belki de sesimdeki küçük yalan imasını duydu, çünkü sinsice, "Evet, yeterince çabuk gelemezsin. Wickeston'da dört gözle beklenecek pek bir şey yok, şey dışında... bilirsin işte."

İçimi çektim. "Ben ne bilirim ki Ash?"

"Biliyorsun," diye ısrar etti. "En sevdiğin erkek oyuncakların hâlâ orada, değil mi?" Ben bir şey söylemeyince açıkladı: "Manson Reed? Vincent? Onların tuhaf arkadaşları?"

"Aman Tanrım, kızım, hayır." İnkâr anında geldi, ama söylediğim anda göğsümde bir pişmanlık sızısı sıkıştı. Neden bu kadar korkmuştum? Konuştuğum kişi Ashley'di. Beni yargılamazdı! Ya da en azından yargılasa bile bu konuda kendimi kötü hissetmeme neden olmazdı. Ama zihnimde Danielle'i görmeye devam ettim, sahte bir tatlılıkla bana gülümseyerek, *"Bu bizim küçük sırrımız bebeğim,"* dedi.

Ashley'nin bana böyle ihanet edeceğini düşünmemiştim. Bunu düşünmekten bile nefret ediyordum. İnkârıma inanmadığı çok açıktı. "Tamam, tabii."

Sanki kafein bir şekilde rahatlamama yardımcı olacakmış gibi kahvemi yudumladım. "Sana bunu düşündüren neydi?"

"Öncelikle, çünkü sesin gerçekten mutlu geliyor. En son birkaç yıl önce bir Cadılar Bayramı partisinden sonra bu kadar neşeli olduğunu hatırlıyorum." Kıkırdadı. "Ayrıca, üniversitede onları ne kadar sıkı takip ettiğin konusunda hiç de ince değildin. Yemin ederim, telefonuna her baktığımda onların sosyal medya hesaplarından birini görüyordun. Ama tamam. Sana inanıyorum. Onları kesinlikle görmedin, değil mi?"

"Doğru," dedim hızlıca ama ardından gelen uzun sessizliği beni kırdı. "Tamam, iyi, onları bir partide gördüm." Çığlığı neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. Telefonu kulağımdan uzak tutmak zorunda kaldım, etrafımda oturan insanların garip bakışlarına maruz kaldım.

Konuşmacılar.

"Aman Tanrım, biliyordum, biliyordum!" diye haykırdı. "Bana her şeyi anlatmak zorundasın - Ah. Kahretsin.

Boş ver. Patronum beni arıyor. Beni sonra arar mısın?" "Elbette, kızım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, sürtük, byyyye."

Siparişim dolmuştu ve hâlâ boş bir koltuk bulamamıştım. Ağaçlarla gölgelenmiş ve asma kaplı kafeslerle çevrili verandaya çıktım. Masaları tarıyordum ki parlak kıvılcak saçlı bir adam gözüme çarptı.

Julia, Satin Novelties'den gelen kadın, benim onu gördüğüm anda beni gördü.

"Jessica! Hey!" Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana el salladı. Masasında boş bir sandalye vardı ve bana onu işaret etti. "Oturmak ister misin? Söz veriyorum boş boş konuşmayacağım."

Bugün buranın bu kadar yoğun olduğuna inanamıyorum."

Minnetle kabul ettim ve karşısındaki sandalyeye oturdum. Önünde açık bir ders kitabı ve sağ elinin altında bir not defteri, sandviç ve kahvesini yarılamıştı.

Bu noktada liseden biriyle yeniden bağlantı kurmakta tereddüt ediyordum. Ama Julia ve ben farklı sınıflarda ve tamamen farklı çevrelerdeydik. Dükkkânda yeterince iyi görünüyordu, bu yüzden belki onu daha yakından tanıma riskini alabilirdim.

"Ne okuyorsun?" Kocaman kitabını baş aşağı okumaya çalışarak söyledim. Organlara benzeyen bazı karmaşık diyagramlar vardı.

"İnsan Fizyolojisi," dedi derin bir iç çekerek. "Ben hemşirelik öğrencisiyim. Porno ve dildo satmayı ne kadar sevsem de, geçimimi sağlamaya yetmiyor. Mezun oldun mu?"

Kimin duyduğunu umursamadan yüksek sesle konuştu. Yanımızda oturan bazı insanlar ona kötü kötü baktı ama o saçlarını omzunun üzerinden atarak onları umursamadı.

"Evet, Haziran'da mezun oldum," dedim. "Mimari Tasarım."

"Demek sanatsal ve matematiğe yatkın birisin," dedi. "Gökdelenler mi tasarlayacaksın? Bir sonraki Burj Khalifa'yı inşa edecek misin?"

Güldüm. "Kahretsin, bu bir rüya olmaz mıydı? Aslında ben daha çok ev tasarlamakla ilgileniyorum.

Özellikle de eski evlerin restorasyonu."

"Lucas ve arkadaşlarının eski evlerine yaptıklarını seviyor olmalısın," dedi koltuğunda öne doğru eğilerek. "Sadece birkaç kez gördüm ama lanet olsun, eskiden nasıl göründüğünü hatırlıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Aldıkları zaman neredeyse yıkılmak üzere olduğundan eminim."

"Buna inanıyorum," dedim. "Bence o eski yer gerçekten çok güzel olabilir. Çok emek vermişler gibi görünüyor."

"Vincent'la aranız nasıl?" diye sordu. "Ya da sen ve... çocuklar... hepsi." Garip bir şekilde güldü. "Nasıl soracağımı hiç bilmiyorum. Özür dilerim."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. "Bekle, bütün bunları biliyor musun? Birbirleriyle paylaştıklarını?"

"Ah, evet." Sanki eski bir habermiş gibi elini salladı. "Onları tanıdığımdan beri hep kendi birliktelikleri oldu. Lucas bu konuda her zaman açık oldu, çok eşli olmak falan. Bence bu harika bir şey. Bence aşk özgür ve etik olmalı."

"Çok çıkıyorlar mı? Yani, hiç başka birini getirmeye çalıştıklarını gördünüz mü?" Bu soruyu muhtemelen onlara doğrudan da sorabilirdim ama hakkım olmayan bir bilgiyi talep ediyormuşum gibi hissettim. Ne de olsa teknik olarak çıkmıyorduk.

Bu teknik ayrıntı giderek zayıflayan bir ipliğe bağlıydı.

Julia düşünceli bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz. Geçen yıl bir kız vardı ama çok uzun süre kalmadı. Ondan önceki yıl da bir erkek vardı ama aynı şey. Fazla kalmadı. İçlerine kapanıktırlar ama onları suçlamıyorum. Buradaki insanlar pek açık fikirli değil." Sesini alçaltarak daha da yakına eğildi. "Satin Novelties açıldığında insanlar ellerinde grev pankartlarıyla dışarıda bekliyordu. Sanki kasabayı yozlaştırdığımızı falan düşünüyorlardı."

Onunla konuşmak kolaydı ve çabuk gülerdi. Hangi konuya geçerse geçelim, hiç atlamadı ve ağzından hiç kimse hakkında olumsuz bir kelime duymadım. Yemeğimizi bitirdiğimizde neredeyse hiç zaman geçmemiş gibi hissettim.

"İşte numaram," dedi ve bana katlanmış yapışkan bir not uzattı. "Eğer takılmak ya da kahvaltı etmek istersen bana mesaj at. Koşu yapmayı pek sevmem ama iyi bir yürüyüşü severim. Bir ara birlikte gitmeliyiz."

Tabağımı ve fincanımı içeri götürüp çıkmadan önce tezgâha bırakırken hâlâ gülümsüyordum. Julia gerçekten nazik bir insana benziyordu, rol yapıyor ya da benimle iyi geçinmeye çalışıyor gibi görünmüyordu. Sorular sorarken içtenlikle ilgileniyormuş gibi davranıyordu. Çocukları tanımasının

tek nedeninin Lucas'ın gözüne girmeyi başarmış olması beni hâlâ şaşırtıyordu.

Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile. Sadece biraz rahatlamak için zaman ve fırsatını buldukları anda beni sırtımdan bıçaklamaya hevesli olmayan kadınlarla samimi sohbetler.

Eve gitmek üzere kapıdan henüz çıkmıştım ki, karşı yönden gelen biriyle çarpıştım.

"Affedersiniz efendim, özür dilerim," diye telaşla özür diledim çarptığım adamdan, kaldırımda etrafından dolanarak. Ama sonra gözlerimi kaldırıp ilk kez ona baktım ve damarlarımda buz gibi bir korku seli dolaştı.

En azından ellili yaşlarındaydı. Uzun boylu ve zayıftı, yırtık pırtık bir tişört ve kot pantolon bedeninden gevşekçe sarkıyordu. Saçları uzamış, kırışmış ve yağdan parlıyordu. Çukur elmacık kemikleri ve koyu renk gözleri fazlasıyla tanındıktı.

Reagan Reed'di. Manson'ın babası.

Bir an kekeledim, ağızım açık bir şekilde ona baktım, sonra aceleyle arkamı dönmeye çalıştım. Ama kolumdan tutup beni kendisine doğru öyle sert çekti ki nefesim kesildi. Tutuşu bir mengene gibiydi ve nefesinden alkol ve sigara kokusu alabiliyordum.

Ama beni tuttuğu gibi hemen bıraktı.

"Bunun için üzgünüm hanımefendi. Sizi başkasıyla karıştırdım." Sesi sanki taşlarla gargara yapıyormuş gibi geliyordu. "Gözleri iyi görmeyen yaşlı bir adamın kusuruna bakmayın."

"Ah, evet... tabii," dedim, beni kavradığı kolumu ovuşturarak. Kaçmam mı gerekiyordu? Kalmalı mıydım? Yardım mı çağırmalıydım? Yardıma *ihtiyacım var* mıydı? Vincent Reagan'ın onu "çıldırttığını" söylemişti ve karısına ve oğluna kötü davrandığını biliyordum, ama artık yaşlı bir adamdı, zayıf ve çelimsiz görünüyordu.

Yine de tutuşu pek zayıf değildi.

"Sen Jessica Martin'sin, değil mi?" Tam adım kullanması dikkatimi tekrar çekti. Başımı salladım ama hemen ardından bunu onaylamamam gerektiğini fark ettim. "Ben de öyle düşünmüştüm. Seni kiliseden tanıyorum. Eskiden annenle birlikte giderdin."

En son en az on yıl önce bir kilise ayinine katılmıştım, annemin beni kiliseye götürmek için her yolu denemesine rağmen. "Uzun zamandır kiliseye gitmedim, efendim."

Gülümsedi. Dişleri kahverengi, diş etleri kırmızıydı. "Ben de öyle." Gözleri üzerimde geziniyor, bakışları sanki üzerimi balçıkla kaplıyormuş gibi rahatsız edici bir his veriyordu. "Büyüyüp çok güzel bir genç kadın olmuşsun. O sarı saçlar..." Uzandı, uzun parmaklarıyla saçımın bir tutamını yakaladığında şaşkınlık ve hayret beni olduğum yerde sabit tuttu. "Bir melek gibi."

Telaşla geri çekilerek, "Gitmem gerek," dedim ve başka bir şey söylemeden oradan uzaklaştım.

Hemen çantamdan anahtarlarımı çıkardım, birini bir silah gibi parmaklarımın arasına yerleştirdim, yakınlardaki tüm dükkânlar ve insanlar için şükrettim. Reagan beni takip etmedi ama arkamdan seslendiğini duydum.

"İyi günler dilerim. Dışarıda dikkatli ol."

Tedirginlik hissim eve dönüş yolum boyunca devam etti. Başımı her çevirdiğimde yaşlı adamı tekrar görmeyi umarak omzumun üzerinden bakmaya devam ettim. Neyse ki eve yaklaştığımda annemin arabası gitmişti. Ancak kapı kapanıp arkamdan kilitlendiğinde ve güvenlik sisteminin ayarlı olup olmadığını iki kez kontrol ettiğimde kendimi daha iyi hissettim.

Manson'ın babası neden hâlâ buralardaydı? Oğlu onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu ve bildiğim kadarıyla burada bir evi de yoktu. *Benden* ne istiyordu? Kim olduğumu neden ve nasıl biliyordu?

Telefonumu çıkardım ve ekrandaki yansıma baktım. Kimseye ağlamak için gitmeyi sevmezdim.

ama içimde bir şeylerin gerçekten ters gittiğine dair korkunç bir his vardı. Kim bir yabancıyı böyle yakalar ki? Beni hatırlamaktan bahsetmesi, saçıma dokunması...

Ürperdim, sonra Vincent'ın numarasını buldum ve aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Hey, bebeğim." Öğleden sonra olmasına rağmen sesi uyku geliyordu. Ses tonundaki boğukluk anında cezbediciydi. "N'aber?"

"Pek bir şey yok," dedim, telefonum kulağımda evin içinde dolaşırken. Babamın ofisine hızlıca bir göz attım ama kapı kapalıydı ve içeriden çalan haberleri duyabiliyordum. *Korktuğum için seni aradığımı* ağızdan kaçırmak istemedim! Ama başka ne söyleyeceğimden de emin değildim.

"Sadece... ne yaptığını görmek için aradım, sanırım."

"Nasıl olduğunu bilirsin. Uyumak, kafayı bulmak, yatakta atıştırmak. Senin seksi kıcını düşünmek. Dejenere şeyler." Kıkırdadı. "Bugün yeni bir resme başladım. Bir dahaki gelişinde sana gösteririm."

Beni bu kadar çabuk rahatlatması, stresin kaslarımdan eriyip gittiğini hissettirmesi olağanüstü bir şeydi. Buzdolabından bir şişe su aldım ve üst kata çıkıp yatağıma uzandım.

"Beni gerçekten neden aradın, Jess?" Vincent yumuşak bir sesle konuştu. "Yalan söyleme."

İçimi çektim, sohbet etmek için aradığım konusunda bana inanmadığı için kendimi suçlu hissettim, sonra haklı olduğu için daha da suçlu hissettim. "Bugün Manson'ın babasını tekrar gördüm."

Sesi anında daha uyanıktı. "Nerede?"

"Kafede. Fair Street ve Westlake'in oradaki Toasted Bean'di. Nesi vardı bilmiyorum. Çıkarken ona rastladım ve beni yakaladı -"

"*Ne yaptı lan?*" Sanki aniden hareket etmiş ya da bir şey düşürmüş gibi bir gümbürtü duyuldu.

"Neredesin? İyi misin? Güvenli bir yerde misin?"

"Evet, evet, ben iyiyim. Evdeyim." Sesindeki telaş beni şaşırtmıştı. "Ama bu beni korkuttu ve başka kimi arayacağımı bilemedim."

Derin bir iç çekti. "Bunu yaptığa sevindim. Manson onun şehre döndüğünü biliyor ve bundan hiç memnun değil. Aslında ben... ben biraz sıçtım, Jess. Ona söylemeyi unuttum ve o da babasının kamyonetini senin evinin yakınında park halinde gördüğü için öğrendi."

Doğruluğumda gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Evimin yakınında mı?"

"Endişelenme, endişelenme, eminim öyle değildir... Bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Bence sadece Manson'ı korkuttu, anlıyor musun?"

"Evet, bu yaşlı adam beni de korkutmaya başladı," dedim perdemi kenara çekip sokağa bakarak. "Adımı biliyordu Vincent. Kim olduğumu çok iyi biliyordu."

"Lanet olsun." Vincent derin bir nefes aldı, sanki bu duymak istediği son şeymiş gibi konuşuyordu. "Bak Jess, dikkatli olmalısın, tamam mı? Reagan güvende değil. Manson sana ne kadarını anlattı bilmiyorum ama o adam tam bir bok çuvalı. Bizimle vakit geçirdiğini öğrenirse bir şeyler başlatması işten bile değil."

Olayı zihnimde tekrar canlandırırken içimi bir korku kapladı. Reagan'ın bana bakışı, beni ne kadar sert kavradığı - evet, güvenli bir insan değildi. Ve o gün beni Vincent'la görmüştü, bu yüzden benimle onlar arasında bir ilişki kurmuş olması muhtemeldi.

Vincent şöyle devam etti: "Bir yere gitmeniz gerekirse bizi arayın, içimizden biri sizi götürür. Ciddiyim." "Neredeyse her sabah arıyor olurdum," dedim başımı sallayarak. "Dikkatli olacağım."

"Hayır." Sesi sertti. "Bir yere giderken her zaman omzunun üzerinden bakman yeterli değil. O

adamın seni yalnız yakalaması riskine girmeyeceğim. Evimde silah bulundurmamın sebebi o.

Jess. Bunu anlamayı istiyorum."

Bu düşündüğümünden de kötüydü. Parmaklarım yastıklarından birine sıkıştı ve tırnaklarımı kabarık yüzeye geçirdim.

"Beni her gün sabah 7'de spor salonuna götürüp getirmeniz hiç mantıklı değil," dedim. "Bu çok fazla."

"Diğerleriyle konuşacağım. Şimdilik, spor salonu dışında bir yere gidersen bana söyle. Yer ve adres."

Kulağa çok zorlayıcı geldiğini biliyorum ama ciddiym. Bunu benim için yapar mısın lütfen?"

Sesi gerçekten endişeli, hatta korkmuş geliyordu. Onun için hiçbir şey ifade etmemem gerekirken bana karşı bu kadar korumacı olması, artan korkumu biraz olsun azalttı. En azından bununla tek başıma uğraşmak zorunda değildim. "Tamam. Tamam, yapacağım."

"Bana söz ver."

"Söz veriyorum, efendim."

Sonunda sesinde bir gülümseme duydum. "Aferin kızıma. Pekâlâ, yakında konuşuruz. L-" Sözünü aniden kesti ve sanki kelimeyi ağzından kaçırmış gibi boğazını temizledi. "Sonra konuşuruz."

VINCENT

Eğer ciddi bir şey olursa, bunu birlikte hallederdik. Manson'a babasından hemen bahsetmediğimde çuvallamıştım; bu benim hatamdı. Ama bu hatayı bir daha yapmayacaktım, şimdi değil.

İşler çoktan kızıışmışken olmaz.

Akşam yemeğinden sonra hepimiz oturma odasında toplanmış, uzun bir günün ardından yorgun düşmüştük. Jojo kanepede Manson ve Lucas'ın arasına sıkışmış, ağzı açık bir şekilde uyuyordu. Küçük Bo her zamanki gibi Jason'ın kucağına kıvrılmıştı ve bana gelince?

Büyük bir torba otum vardı.

Manson kollarını kavuşturmuş beni izlerken, "Bir toplantıya çağırıp hemen ardından esrar sarmaya başlamanızı endişe verici buluyorum," dedi. Çok sık sigara içmezdi ama Tanrım, bu gece buna ihtiyacı olacaktı. Babası hakkında konuşmak onun için hiçbir zaman kolay bir konu olmamıştı ama bunun daha kötü olacağını hissediyordum.

Jess söz konusu olduğunda, Manson diğer durumlarda olduğu kadar soğukkanlılığını koruyamıyordu. Sanki Jess onu silahsızlandırmış, duyguları üzerindeki dikkatli kontrolünü sarsmıştı.

"Bir torba otla her şey daha güzel, değil mi?" Esrarları elden ele dolaştırarak söyledim. Jason bu tartışmayı neden yapmak istediğimi zaten biliyordu ama Lucas ve Manson'ın haberi yoktu.

Reagan'dan bahsettiğimde Jason da en az benim kadar üzülmüştü. "Kim olduğunu sanıyor da bizim kızla uğraşıyor?" diye ağzından kaçırdı, ağzından çıkana kadar ne dediğinin farkına bile varmamıştı. Ama haklıydı, iyi ya da kötü: Jess *bizim* kızımızdı. Buna bir oyun desek bile, her şey için oynamıyor olsak bile - ki bundan giderek daha fazla şüphe duymaya başlamıştım - Jess bizim korumamız altındaydı ve onun güvenliğini biz sağlayacaktık.

Herkes ateş yaktı, ekşi otsu koku odaya yayıldı. Açık pencereler serin gece havasının içeri sızmasına izin veriyordu ve ben de herkes biraz daha rahatlamış görünene kadar bekleyip şöyle dedim: "Jessica bugün Reagan'la karşılaştı. Onunla konuştu. Adını biliyordu. Hepimizle vakit geçirdiğini bildiğinden eminim."

Lucas'ın yüzü öfkeyle karardı ve bir yumruk daha atarken başını salladı. Ama Manson sanki ön bahçede zombi gördüğümü söylemişim gibi baktı.

"Onunla konuşmuş mu?" dedi, sesinde tiksinti vardı.

"Evet. Görünüşe göre onu yakalamış. Agresif görünüyordu ve halka açık bir caddede idi." Nefes verdim, duman yüzümü kapladı. "Olayları tırmandırıyor ve belli ki gitmiyor."

Jason, "Ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dedi.

Lucas, "Başımızı öne eğip işimize bakıyoruz," dedi. "Eğer bir şey istiyorsa, gelip kapıyı çalabilir."

"O kadar basit değil." Manson'ın sesi gerginlikle doluydu. "Onu Jess'ten nasıl uzak tutacağımızı bulmamız gerekiyor."

Lucas'ın kaşları daha da çatıldı ve gözlerini kaçırarak pencereden dışarı baktı. Son zamanlarda ruh hali her zamankinden daha da değişken olmuştu; bütün gün düşünceli düşünceli düşünüyor ama neredeyse tek kelime etmiyordu.

"Jess'e evden ayrıldığında bize haber vermesini söyledim," diye açıkladım. "Ve nereye giderse gitsin bize adresini göndermesini."

"Sanki bunu kabul edecekmiş gibi," dedi Lucas. "Muhtemelen sana gülmüştür."

Başımı salladım. "Kabul etti. Korkuyordu dostum. Bu onu korkutuyor."

"Hayatın kaybedenler tarafına yaptığı küçük tatili kısa kesmesi için bir neden daha," dedi Lucas.

"Yüz dolarına bahse girerim ki o lanet BMW'yi başka bir yerde tamir ettirmek için yarına kadar buraya bir çekici getirecek, biz zaten lanet motoru satın aldıktan sonra -"

"Hey." Manson elinin tersiyle Lucas'ın göğsüne vurdu. "Kes şunu. O kaçmıyor. İsteddiği zaman oyunu bırakabilir ama bırakmadı."

"Şimdi tam zamanı, değil mi?" diye tersledi. "İşler ciddileşiyor; artık mesele sadece sapıkça oyun zamanı değil." Acı acı güldü. "İşin içine Sevgili Babacığım girdiğine göre burada kalmak isteyeceğini mi sanıyorsun? Sikeyim hayır."

Manson ona bakıyordu, ifadesi o kadar sertti ki neredeyse sesini yükseltmesini bekliyordum ama yükseltmedi.

"Yanılıyorsun." Sesi gayet düzgündü, ondan nadiren duyduğum bir şekilde öfkeliydi. "Öyle olmasaydı bile, onun bu işe bulaşmasına biz yardım ettik. Hoşuna gitse de gitmese de, tekrar hayalet olsa da olmasa da bu işin içinde. Babam detayları umursamayacaktır. Eğer ona ulaşarak bana zarar verebileceğini düşünüyorsa, verecektir."

"Yalnız kalmamalı," dedi Jason. "Her sabah spor salonuna gidiyor, değil mi?" "İki günde bir," dedim. "Ya da onun gibi bir şey."

Jason, "Onun spor salonuna geçeceğim ve egzersiz yapmak için oraya gitmeye başlayacağım," dedi. "Böylece en azından sabahları yanında biri olur."

Lucas başını arkaya eğerek inanmazlıkla gözlerini devirdi. "Onunla spor salonuna gitmek için erken kalkmaya mı başlayacaksın? Gerçekten mi? Sabah 10'da bile yataktan zar zor kalkabiliyorsun!"

"Alarm kuracağım," dedi Jason kolayca. "Zaten daha iyi bir rutine girmem gerekiyor."

"İzin günlerimde onu arabayla bırakabilirim," dedim. "Hafta içi çalışıyor, o yüzden çok fazla yere koşturduğunu sanmıyorum."

Manson başını sallıyordu, zihni çalkalanırken gözleri kısılmıştı. "Bir yolunu buluruz. Dördümüzün arasında, en azından birimiz onunla gitmek için zaman bulabilir."

"Hepiniz saçmalıyorsunuz," dedi Lucas. "Yapacak işlerimiz var, yapacak işlerimiz var! Jessica iyi. Yani Reagan onu biraz korkuttu, büyük mesele. O ne yapacak?"

"Ne yapabileceğini sorma sakın," dedi Manson. Sesi bir bıçak kadar keskindi ama bu Lucas'ın gözünü korkutmak için hiçbir işe yaramamıştı. "Ne yapabileceğini biliyorsun."

"Burada kalmayacak bile," diye homurdandı Lucas. "Bu hatun bizim kız arkadaşımızmış gibi davranıyorsun. Ama değil. Bizimle çıkmıyor. Ben olsam ona metres demezdim. Karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmamız var ve hepsi bu. Beklediği iş teklifini alır almaz gidecek."

"O zaman o gidene kadar onu koruyacağız," dedi Manson şiddetle. Jojo'yu aniden uykusundan uyandırarak koltuktan kalktı. "Bu bir tartışma değil; yaptığımız şey bu. Herkes bunu anladı mı?"

Jason ve ben başımızı salladık ama Lucas olduğu yerde kaldı ve Manson'a dik dik baktı. Sonunda tek kelime etmeden gözlerini indirdi ve ayağa kalkarak oturma odasından çıktı. Bir an sonra ön kapı çarpıldı.

Manson içini çekti, yerine otururken omuzları çökmüştü. İkisi sık sık tartışmazdı ama tartıştıklarında bunu görmekten nefret ederdim. Kül tablasındaki sigaramı söndürdükten sonra onu ve Jason'ı oturma odasında bırakıp verandaya çıktım.

Lucas bahçede volta atıyordu, belli ki henüz normal bir konuşma yapamayacak kadar kızgındı. "Hey, yani -"

"Başlama yine." Sözümü kesti, esrardan uzun bir nefes almak için durakladı. "Bunu daha sonra Manson'dan duyacağımı zaten biliyorsun. *Gardımı* indirip *sorunlarımla* nasıl başa çıkmam gerektiğini." Homurdandı. "Siktiğimin terapisti saçmalığı."

"Sana biraz daha ot içmeni önerecektim ama evet, diğer şeyler de iyi bir fikir olabilir" demeden önce biraz daha adım atmasına izin verdim.

Hayal kırıklığı içinde homurdandı, ağır bir şekilde ön verandaya oturdu ve elini başının üzerinde ovuşturdu. "Anlamıyorum dostum. Ona güvenmiyorum. Neden güveneyim ki? Bunca zaman sonra, birdenbire bu kadar arkadaş canlısı mı oldu? Bizimle insan içine çıkıyor? Bizimle kutlama yapıyor? Küçük bir flört gibi mi davranıyor? İnanmıyorum. Jess sadece istediğini elde ediyor, ben neden bağlanayım ki?"

Ah, işte buradaydı. Bu hafta bu kadar huysuz olmasının nedeni buydu.

Yanına oturduktan sonra, onunkini filtresine kadar içtikten sonra cebimden başka bir cigara çıkardım. O eskisine bir fiske vurduğunda ben onu hazırlamış ve bekliyordum.

"Kahretsin, bu işte varsın," dedi, çakmağı uzattığımda aldı. Bir fırt çektikten sonra esrarı bana uzattı ve bir süre öyle sessizce oturduk.

"Ona bağlanıyorsun," dedim sonunda, bunu duymak için yeterli miktarda sigara içtiğini hissettiğimde. "Ona aşık oluyorsun."

Alay etti, nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

"Anlıyorum," dedim. "Aramızda bu kadar çok geçmiş varken bu çok zor. Ama insanlar değişebilir. Sen değiştin, ben değiştim... liseden bu yana hepimiz değiştik." "Jess değil," dedi kararlılıkla. "O hep aynı."

Nazik olmaya çalışsam da güldüm. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Bu sefer farklı. O farklı. Bence deniyor."

"Neyi deniyorsun?" Bana baktı ve yüzündeki çaresizliği görebiliyordum. Kafa karışıklığını. "Gerçekten ne istiyor?"

"Ona sor," dedim basitçe. "Onunla konuş Lucas. Tüm bu olanlar hakkında kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak bir şey duymaya ihtiyacın varsa ondan iste."

"Bir boka ihtiyacım yok," dedi ama sesi pek emin çıkmıyordu. "Ben... lanet..." Gözlerini yere dikti; ağzı ince ve sert bir çizgi halindeydi. "Bilmem gereken şey... tek bilmem gereken şey... bizi onlara tercih edip etmeyeceği. Arkadaşı olduğunu sandığı o pislikler yerine."

Bu duyguyu, yaklaşan ihanetin verdiği endişeyi anlıyordum. Böyle düşüncelere dalmamaya çalışıyordum ama Lucas'ın uğraştığı ama benim uğraşmadığım şeyler vardı - zihinsel ve duygusal olarak. Ondan benimle aynı rahat yaklaşımı göstermesini bekleyemezdim; kendi yolunu bulmalıydı.

"Bence kendini kanıtlayacaktır," dedim. "Eğer ona şans verirsiniz."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapacağım?" dedi. "Ben diğer tarafta dururken Alex'i bahçenin bir tarafına koyup hangisine daha önce koştuğuna mı bakacağım?"

Kıkırdadım. "En azından hâlâ o muhteşem espri anlayışın var. Bilmiyorum dostum, eminim bir şeyler düşünürsün. Jason'la birlikte Alex'in şen şakrak çetesinden intikam almak için bir plan yaptınız, neden Jess'i de davet etmiyorsunuz? Bakalım o ne yapacak."

Bir an için düşünürken sessiz kaldı. "Bu iyi bir fikir olabilir... onu intikam görevine getirebilir ve gerçekten oynayabiliriz. Kime sadık olduğunu görürüz."

Omzuna vurdum. "İşte böyle. Çok sağlıklı bir iletişim yöntemi, tamamen normal." Alaycılığım ters ters baktı ama bunu öneren bendim. Hayatımızla ilgili *hiçbir şey* tamamen normal değildi - biz baştan aşağı garip heriflerdik.

Lucas'ın şüpheleri olsa da Jess'in bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum. Buna ister

önsezi deyin, ister sezgi, her neyse. Ama bu sefer.

Bu sefer farklıydı.

JASON

Ne tür psikopatlar güneş doğmadan yataktan kalkar bilmiyorum ama görünüşe göre artık ben de onlardan biriydim. Alarm çaldığında kendimi yarı ölü gibi hissediyordum ve Vincent uykulu bir sesle, "Jess için, Jess için olduğunu unutma," diye hatırlatana kadar telefonumu tavan arasına fırlatmama ramak kalmıştı.

Sonunda beni yataktan kaldırmaya yetti.

Lucas'ın neden bu kadar sinirli olduğunu anlıyordum. Son derece sadıktı ama sadece güvenini kazandıktan sonra ve bunu elde etmek son derece zordu. Jess onun için kafa karıştırıcıydı, muhtemelen benim kafamı karıştırdığı gibi. Ne zaman ondan uzaklaşmasını, yaptığımız her şeyi küçümseyen eski alışkanlıklarına geri dönmesini beklesem, beni şaşırtmayı başarıyordu.

Yarışma sırasında bana tezahürat yaptığını görmek beni o kadar havalara uçurmuştu ki kazanacağımdan en ufak bir şüphem bile yoktu. Bunu yapmasına gerek yoktu. Anlaşmamızın çıkmakla ya da çabalarımızda bizi desteklemekle hiçbir ilgisi yoktu... ama yine de yaptı. Hâlâ başarılı olduğumu görmek için gerçekten heyecanlanıyordu ve ben bunun nedenini anlamakta zorlanıyordum.

Aklıma gelen tek neden, beynimde tekrar tekrar dönüp duran neden, bizim ona aşık olduğumuz kadar onun da bize aşık olduğuydu.

Cinsel anlamda bile değil. Şehvet zaten oradaydı; bunu hepimiz uzun zaman önce kabul etmiştik. Mesele bu değildi. Bu farklıydı. Sanki *bize*, kim olduğumuza ve hayatına kattıklarımıza aşık olmuş gibiydi.

Bize nasıl baktığını ve diğerlerinin ona nasıl baktığını gördüm. Lucas bile bundan muaf değildi. Ona doğru fırlattığı öfkeli ve özlem dolu bakışları görmüştüm.

Bu kadar iyi hissetmek tehlikeliydi. Karamsarlığa kapılmak genellikle daha güvenliydi, özellikle de bugün.

İçimde kötü bir his vardı ve bana başka bir şeyin gelmekte olduğunu söylüyordu. Bunun Reagan mı yoksa Alex McAllister ve grubuyla ilgili daha fazla şey mi olduğunu bilmiyordum ama içimde bir şeyler alarm zillerini çaldırıyordu ve bu hiç hoşuma gitmiyordu.

Spor salonuna erkenden vardım, açılır açılmaz içeri girdim. Devasa bir yerdi, her şey plastik ve dezenfektan kokacak kadar yeniydi. Eski spor salonumun aylık ücretinin iki katına mal olacaktı ama olsun. Yeni üyelik kartımı henüz vermiştim ki, arkamdan inanamayan bir ses "Jason? Burada ne işin var?" dedi ve ben de döndüm.

Jessica pembe spor çantasını omzuna asmış, uzun saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Tayt ve sporcu sütyeni giymişti; yüzünde makyaj yoktu. Genellikle kapalı olduklarında ne kadar çok çili olduğunu unutmak kolaydı. Ne rimel, ne takma kirpik, ne de dudaklarında bir şey...

Tanrım, çok güzeldi.

"Ben buraya gidiyorum," dedim ve kartı havaya kaldırdım.

Sanki bir tür hileden şüpheleniyormuş gibi şaşkınlıkla ona baktı. "Uh... ne zamandan beri?"

"Şu andan itibaren." Kayıt masasının yanından çantamı aldım ve esnemeye başlayabileceğim bir yer bulmak için geri döndüm. Jess de hemen peşimden geldi.

"Evin yakınındaki spor salonuna gittiğini sanıyordum," dedi.

Arkamdan göremese de sııttım. "Ortam değışikliğine ihtiyacım vardı. Bu

güzel bir yer. Havuz, sauna, yoga odası - bir süre önce yükseltmeliydim." "Vincent seni bu işe bulaştırdı, değil mi?" derken yüzünde bir gülümseme vardı. Yüzümü ona döndüm. "Vincent mi? Hayır, spor salonu onun umurunda bile değil."

Kollarını kavuştururken kalçasını eğdi. "Yani Manson'ın ürkütücü babasıyla karşılaşmamın ertesi günü beni izlemek için burada olman bir tesadüf mü?"

Omuz silkerek, "Sana göz kulak olacak birinin olmasından zarar gelmez. Merak etme, akışını bozmayacağım. Benim kendi rutinim var. Seni takip edecek değilim."

Yüzü öyle bir düştü ki onu gücendirdiğimi sandım. Ama bana bakmıyordu, omzumun üzerinden bakıyordu.

"Günaydın, Jess. Bugün seni fark edecek birine ihtiyacın var mı? Oh lanet olsun.

Arkamı döndüğümde Alex'in yüzü sertleşti. Bu lanet olası kasabadaki tek mavi saçlı adamın ben olduğumdan emindim ama yine de beni gördüğüne şaşırılmış gibi baktı.

Ona hızlı bir barış işareti yaptım. "Günaydın dostum. O iyi. Bugün onu göreceğim."

Bir an için suratıma yumruk atacağını sandım. Ellerini yumruk yapmış, beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudakları tiksintiyle kıvrılmıştı. Boyu benden birkaç santim uzundu ama boy her şey demek değildi. İş başa düşerse bu adamın kıcını tekmeleyebileceğimden hiç şüphem yoktu.

Ama ilk günden yeni ve süslü spor salonumdan atılmaya çalışmıyordum.

"Sonra görüşürüz." Başımı umursamaz bir şekilde salladım ve onu orada öylece bırakarak uzaklaştım. Jess hemen arkamdan geldi ama içimde bir öfke kabarıyordu. Alex'in de buraya geldiğinden haberim yoktu. Onunla birlikte mi çalışıyordu? Jess o adamdan hoşlanmıyordu bile!

Aşırı tepki veriyordum. Ama neden onu görebileceğini düşünmüştü ki? Bu saçmalık da neydi?

Uzanacak bir yer buldum ve çantamı köşeye fırlattım. Buralarda bir yerde kilitli dolaplar vardı ama dikkatim dağılmıştı ve onları aramak istemedim.

Önemsiz bir şeydi ama "Alex'le aramızdaki bağı mı bölüyorum?" dedim.

"Onunla bir *bağım* yok, Jason," dedi, ayak parmaklarına uzanmak için belinden eğilerek. Kıcı o taytların içinde çok güzel görünüyordu. Cehennem kadar sulu. "Ondan *uzak* durmaya çalışıyorum. İnan bana, ben de buraya gelmemesini isterdim."

Bacaklarım arasında geçiş yaparak dörtlülerimi gerdim. Ona inanmıştım. Alex'e ilgi duyduğunu sanmıyordum; sorun *onda* değildi.

"Anladım, anladım," dedim, hâlâ bana baktığını ve bir yanıt beklediğini fark ettiğimde. "Sanırım seni fark etmesini isteyeceğini düşünmesi beni kızdırdı."

Gülümserken yüzü yumuşadı. "Sakın bana kışkırdığını söyleme?"

"Hayır," dedim hemen. "Bu kıskançlık değil." "Onun için fazla iyi olduğunu ve bir saniyeni bile çalmasının beni sinirlendirdiğini saptamak." diye açıkladığımda bana şüpheyle bir kaşını kaldırdı.

O küçük gülümseme yüzünde kaldı. "Şey... teşekkür ederim. Bunu söylediğin ve buraya geldiğin için.

Benim için zahmete girmeniz gerekiyormuş gibi hissetmenizi istemedim."

"Sorun değil." *Yalan.* "Bunu yapmayı hiç umursamıyorum." *Bu sabah cehennem gibiydi.*

"Rutinimi değiştirmek iyi hissettiriyor." *Hayır, berbat hissettirdi.*

Ama buna değdi. Erken kalkmak, farklı bir spor salonuna gitmek, Alex'le uğraşmak. Onu güvende tutacaksa her şeye değdi.

Dürüst olmak gerekirse, buna değdi çünkü bu onunla zaman geçirmek anlamına geliyordu.

Yine de onu sıkıştırmak istemedim. Birinin herhangi bir uyarıda bulunmadan rutine dahil olmasının sarsıcı ve rahatsız edici olacağını biliyordum. Gerindikten sonra mesafemi korudum, hem

ona hem de Alex'e göz kulak olabilecek şekilde kendimi konumlandırırdım. Ama belli ki ikisinin de dikkatini dağıtıyordum.

onlardan. Alex kuşkulu görünüyordu ve kuşkulanan için her türlü nedeni vardı.

Lucas ve ben ondan nasıl intikam alacağımızı konuşuyorduk. Bir saldırı planında karar kılmıştık ama birkaç lojistiği halletmemiz gerekiyordu. Alex ve arkadaşlarının yaptıklarından sonra bizden bir karşılık beklemesi mantıklıydı ve bir karşılık alacaktı.

O zamana kadar, onun kendi beklentisi içinde boğulduğunu düşünmek hoşuma gitti.

Ama o orospu çocuğu ne zaman bırakacağını bilmiyordu. Üstümde belirlediğinde bench press sehpasındaydım ve barı göğsüme doğru indiriyordum. Kulaklığima dokunup sesini kapatmadan önce tekrarı tamamlamam gerekiyordu, böylece söyleyeceklerini duyabilecektim.

"Ne istiyorsun lan?" Banktan kalkmadım; bir santim bile kıpırdamayacaktım. Üstümdeki bara yaslanmıştı; ter kokusu gerçekten iğrençti.

"Siz ucubeler gerçekten de ondan uzak duramıyorsunuz, değil mi?" dedi başını sallayarak, Jess'in leg press yaptığı salonun diğer tarafına doğru. "Bu ürkütücü, dostum. Onu neden takip ediyorsun?"

Güldüm, sesimi çıkarmak için gösterdiğim çabadan dolayı sesim sert çıkıyordu. "Bence onu bizzat bizim mülkümüze bırakmış olman daha ürkütücü. Ve bence sen de kendi işine bakmalısın."

"Sizce onunla bir şansınız var mı? Cidden mi?" Geri adım atarken başını salladı ve ter havlusunu bankın kenarına savurdu. "Seni beceriyor çünkü sıkıldı. Ve işi bittiğinde, ona bakacak *gerçek* bir erkek bulacaktır."

Onu da, saçma sapan yemini de sikeyim. Alex bu yüzden Lucas'ın başına bela olmuştu çünkü Lucas böyle laflar karşısında sinirlerine hâkim olamıyordu. Ama ben havamdaydım. Zen'deydim. Başımı sallayıp ona sırtarak kulaklığima dokundum ve onu yine susturdum. İsteddiği kadar çene çalabilirdi ama daha önce duymadığım hiçbir şey söyleyemezdi.

Beni kızdırmak yerine heyecanlandırdı. Verdiğim kadar alabildiğim gerçeğine saldırmaya çalışmak ne kadar da orijinaldi. Alex'in cinselliğimle bu kadar meşgul olması benden çok onun hakkında bir şeyler söylüyordu - ama madem bu kadar meraklıydı, Jess'le doğru düzgün ilgilenilmediğine dair "korkularını" gidermeye hazırdım.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra, o ve ben aynı anda duşlara doğru yöneldik. Alnında bir ter tabakası vardı, yan yana yürürken kasları hafifçe titriyordu.

"Yoğun bir rutininiz var," dedim ve sesimdeki hayranlığa gülümsedi.

"Kendimi zorlamayı seviyorum," dedi. "Eğer sonunda titremiyorsam, o zaman yeterince zorlanmamışım demektir." Hızlıca bana baktı, gülümsemesi biraz yaramazcaydı.

Aletim kabarmıştı, bu da halka açık bir duşta soyunmak üzereyken büyük bir sorundu. "Dikkatli ol Jess. Şu anda ereksiyonumu tam olarak saklayamıyorum."

"Ne yaptım ben?" dedi masumca, kadınlar duşunun önünde durup gözlerini bana dikerek. Tamam, şimdi açıkça bunu istiyordu. Ona yaklaştım, onu sıkıştırdım ve sırtını duvara yasladım. Gözleri parlıyordu, ter kokusu düpedüz sarhoş ediciydi. Onu bu şekilde almak, tenindeki tuzu tatmak istiyordum.

"Eğer beni tahrik etmeye çalışacaksan, bu konuda bir şeyler yapmaya hazır olsan iyi edersin," dedim. Beklentiyle gerildi, bir an nefesini tuttu... ama ben uzaklaştım ve duşlara yöneldim.

Alex'in tezgahlardan birine girdiğini görmek için tam zamanında.

Soyunmadan önce kilidi "dolu" konumuna getirmesini bekledim. Aletim yarıya inmişti ve Jess'in duvarın diğer tarafında duş aldığını düşünmeme izin verdiğim anda kaskatı kesildim.

Duş sırasında saklamak üzere eşyalarımı dolaba yerleştirirken yumuşak bir ses duydum. Kapiya doğru baktım ve içeri girenin Jess olduğunu fark edince sustum. Artık üzerinde

Çantasını aldı ve merakla etrafına bakındı, sonra gözleri tamamen çıplak ve ereksiyon halinde duran bana takıldı.

Sırıttı. "Vay canına. Tahrik olmak konusunda şaka yapmıyormuşsun." Birden yalnız olmadığımızı fark edince gözleri dolu olan tek duş kabinine kaydı ve "*Kim var orada?*" diye mırıldandı.

Alex, diye sessizce karşılık verdim. Soyunma odasına doğru ilerledi ve bana doğru gelirken acele etmedi.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım.

Önümde durdu ve elini uzatarak parmaklarını göğsümdeki dövmelemin üzerinde yavaşça gezdirdi.

"Seni tahrik etmek için bir şeyler yapmaya hazır olmam gerektiğini söylemiştin," dedi, sesindeki sahte masumiyet beni çıldırtıyordu. "İşte buradayım. Bu konuda bir şeyler yapmaya hazırım."

Oh, lanet olsun evet. Etrafıma bakındım, yakınlardaki duvara yaslanmış ıslak zemin tabelasını gördüm.

"Bunu kapının dışına koy ve kapat," dedim. O da bana uydu ve tabelayı soyunma odasının hemen dışına koymak için hızla hareket etti. Bu bize fazla zaman kazandırmayacaktı ama hızlı çalışabiliyordum.

Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım vardı.

Döndüğünde, *Alex*'in kapısının altına bulduğum kauçuk bir kapı kilidini sıkıştırıyordum. Onu orada ne kadar tutacağını bilmiyordum ama kaba kuvvetle kaçmadan önce bize yeterince zaman kazandıracağını düşündüm.

Jess onu yakalayıp duşun kapısına dayadığımda ve öptüğümde nefesi kesildi. Dudakları ayrıldı, dili hevesle ağzıma kayarken elleri beni kavradı. Bir elimle boğazını kavrarken diğer elimi bacaklarının arasına kaydardım ve zevkle inlediğinde hırladım. Duş hala kabinin içinde akıyordu, ama Jess'i kabaca çevirip tekrar kapıya doğru bastırdığımda, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyordum.

Taytını ve külotunu yırttım, dar tayt bacaklarını birbirine kenetlemişti. Onu boynundan tutarak kapıya yasladım, boşta elimle kalçasını kavradım ama o çoktan sırtını bana doğru eğmişti. Sikimi girişine doğru ittim, onu ıslak bulduğumda usulca inledim.

"Kahretsin, bunca zamandır bunu mu düşünüyordun?" Ona doğru bastırarak, kaygan kıvrımlarına doğru yavaşça iterek söyledim. Yeniden ayarladım, kalçalarını biraz daha geriye çektim ve içine bastırdım. İniltisi yüksekti ve hemen elimi boynunu kavramaktan ağzını kapatmaya kaydardım. "Benim için bunu kabul etmeni seviyorum," diye inledim, onu sert, cezalandırıcı itişlerle becerdim.

Çıkardığı sesler

Elimde boğuklaştı ama kesinlikle sessiz değildi.

Duş aniden kapandı. "Hey, burası dolu!"

Jess'in gözleri büyüdü ama ben durmadım. Onu sikerken kalçalarımın kıkına çarpma sesi kesinlikle *Alex*'in duyabileceği kadar yüksekti. Sürgüyü geri attı ve açmaya çalışırken kapı hafifçe sarsıldı - ama kapı durdurucu işini yaptı.

"Bu ne lan!" Yumruğu kapıya çarptı ve ben de hızımı artırarak onu uzun, yavaş darbelerle doldurdum. Gözleri dalgalanarak kapandı, amı beni içinde tutmaya çalışıyormuş gibi bana yapıştı.

"Bu iyi geldi mi prenses?" Mırıldandım ve yanıt olarak inledi, ağzını kapalı tutarken başını salladı. Kalçasındaki tutuşumu bıraktım, onun yerine klitorisini ovma için kolumu etrafına sardım. Daha derin vuruşlar için istekli bir şekilde bana karşı geri çekildi, uylukları elimin etrafında kenetlendi.

"Aç şu lanet kapıyı! Hey!" *Alex*'in sesi giderek yükseliyordu ve artık kapıyı açtırmak için gerçekten çabalıyordu. Zaten ter içinde kalmış olmama rağmen, ona çarparken her zamankinden

daha fazla enerjim vardı. Taşaklarım sıkılaştı ve sırtım karıncalandı.

Onun lezzetli amcığının içine boşalacaktım ve Alex her anını dinleyecekti.

"Benim için gel," diye kulağına homurdandım ve kasları açgözlülükle etrafımda kasıldı. Bacakları titriyor, ben klitorisini okşarken çaresizce nefes alıp veriyordu. Onun üzerime geldiğini *hissedebiliyordum*, sıcak, kaygan ve zevkle zonkluyordu.

İçine daldım, döllerimi derinlere pompaladım. Parmaklarımı ağzına soktum ve ağzını açtı, mutluluk çığlıkları zevkimin üzerine bir kiraz gibi düşmüştü. Alex küfrediyordu ve sesi kapıyı tekmeleyecekmiş gibi geliyordu.

Jess ondan ayrıldığımda nefesini tuttu ve aceleyle taytını yukarı çekti. Onu çabucak öptüm ve elini tutmadan önce dolaptan çantamı aldım.

"Görünüşe göre duş alamayacaksın," dedim. "Çünkü o kapıyı açtığında burada olmasak iyi olur."

Ter ve dölüm gibi kokuyordu ve bu bana dünyanın zirvesindeymişim gibi hissettirdi. İlkel hayvan krallığı saçmalığıydı ama Alex dinlemekten başka bir şey yapamazken onu becermek muhtemelen kendime verdiğim en büyük ego desteğiydi.

Sanırım bu yeni spor salonunu sevecektim.

JESSICA

Jason'la sabah erken saatlerde yaptığımız antrenmanlar kısa sürede bir rutine dönüştü. Neyse ki annem uyanmadan önce benimle evimin önünde buluşuyor ve birlikte parkın içinden geçerek spor salonuna doğru koşuyorduk. Erken saate alışık olmadığı belliydi ve bazı günler yarı uykulu görünüyordu. Ama ne olursa olsun her sabah oradaydı, koşu onu uyandırana kadar gözleri kamaşıyordu.

Olanlardan sonra Alex'le yüzleşmenin kaçınılmaz olduğunu düşünmüştüm. Ama haftanın geri kalanında spor salonuna hiç gelmedi. Ya farklı bir saatte gidiyordu ya da gelmeyi tamamen bırakmıştı. Her iki durumda da şikâyetçi değildim. Artık beni takip eden bakışlarının ağırlığını hissetmediğim için mutluydum.

Kendini adanmış bir spor partnerine sahip olmak güzeldi. Jason kendini çok zorluyordu ve belli ki işini biliyordu. Onun orada olması, benim coşkuma eşlik etmesi ve küçük bir dostça rekabetle bana meydan okuması, sabah yataktan kalkmak için istekli hissetmemi sağladı.

Onun beni korumak için orada olduğunu unutmak kolaydı. Korunmaya ihtiyaç duyma fikrinin tamamı tuhaftı. Çocuklar Reagan'ın neler yapabileceğini benden daha iyi biliyorlardı, ama yine de yürümek varken onlardan şehir içinde beni bırakmalarını isteme fikri beni ürkütüyordu. Genellikle sabah kahvesi için annemin arabasını ödünç alabiliyordum ama Perşembe günü annem bir arkadaşını ziyarete gitmişti.

Günün geri kalanını espressom olmadan geçirebileceğimi sanmıyordum. Mutfağımızda demlenmiş bir fincan kahve bunu kesmeyecekti. Ama yine de telefonumu çıkarıp kime soracağıma karar vermeye çalışırken irkildim.

Her zaman bağımsızdım. Yasal olarak izin verilir verilmez ehliyetimi almıştım ve BMW'yi almadan önce annemin eski Jetta'sını kullanıyordum. Artık beni bırakmaları için aileme ya da erkek arkadaşına güvenmek zorunda olmamak beni rahatlatmıştı. İzin istemek ya da başkasını beklemek zorunda kalmıyordum.

Grup sohbetine "**Hey, beni kafeye bırakır mısın?" diye mesaj atmak** geçmişe dönmek gibi geldi. *Sormaktan* nefret ediyordum. Ayrıca, bu kesinlikle onlar için can sıkıcı olmalıydı. *Onlara* ödeme yapmam gerekiyordu, şoförlük yapmam değil.

Ama bu en başta onların fikriydi.

Atabilirim. Bana ilk mesaj atan Manson oldu. **Bana on beş dakika ver, geliyorum.**

Makyajımı tazelemek için hemen banyoya koştum. Midemdeki gerginlik hissinin, ilk buluşma öncesindeki endişe hissi gibi gergin bir heyecan olduğunu anlamam için birkaç dakika takıntılı bir şekilde süslenmem gerekti. Ama Manson beni sadece kahve içmeye götürüyordu. Ciddi bir şey değildi, heyecanlanacak bir şey değildi.

Rimelimi bıraktım ve yansıyama baktım. Birkaç hafta öncesine göre daha farklı görünüyordum ama nasıl ya da neden olduğundan emin değildim. Sanki yüzüm gevşemişti, sanki gerginliğimi orada tutuyordum ve bunun farkında bile değildim.

Sonunda doğru şekilde becerilmek rahatlatıcıydı; bu kesindi. Birlikte olduğum başka hiç kimse beni bu adamların tatmin ettiği gibi tatmin etmemişti. Sıradan baskınlıklarından, pis sözlerinden daha fazlasıydı.

Hayatımı heyecanlı hale getirdiler. Ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum. Artık sıradan bir günle mi karşı karşıyaydım, yoksa içlerinden biri arayacak, mesaj atacak ya da hovarda bir macera için gelip beni alacak mıydı bilmiyordum. Her şey

Aklımı işten uzaklaştırdım ve tüm önemsiz günlük streslerimi gömdüm.

Onlarla vakit geçirmekten düşündüğümünden çok daha fazla keyif aldım. Onların yanında olmak, onlarla sohbet etmek, onlardan bir şeyler öğrenmek hoşuma gidiyordu. Ve onlar da benimle birlikte olmaktan gerçekten hoşlanıyor gibiydiler - belki Lucas hariç, ama onu anlamak imkânsızdı.

Telefonum çaldı ve açtım, Danielle'den gelen bildirimi görünce kaşlarımı çattım. Bu hafta sonu evinde vereceği bir partiye Facebook'tan davet edilmişti ve davet listesinde yaklaşık yüz kişi vardı.

Birkaç hafta önce olsa hiç tereddüt etmeden davete katılırdım. Her zaman bir parti kızı olmuşumdur; dışarı çıkmayı severdim. Hepsi de iyi vakit geçirmek isteyen kalabalık bir grubun içinde olmanın getirdiği kahkahaları ve maskaralıkları seviyordum. Şimdi bile, davete yanıt vermeden telefonumu çantama sokarken, önemli bir şeyi kaçırdığımdan korkuyordum.

Ama artık böyle partilerde benim için bir yer olup olmadığından emin değildim. Oraya gidip insanların beni kabul etmesi için yalan söylemem gerekiyorsa, neden zahmet edeyim ki?

Merdivenlerden inerken kız kardeşimin yanından geçtim ve bana "Hey, erkek arkadaşın dışarıda. Ya da..." Burnunu kırıştırdı. "Bir tanesi öyle."

Manson birazdan geleceğini mesajla bildirmişti ama ben merdivenlerde donup kalmış, Steph'e bakıyordum. "Neden onun benim erkek arkadaşım olduğunu düşünüyorsun?"

Kalçasını eğdi ve yüzünü buruşturdu - Tanrım, eskiden ben de aynı hareketi yaptığıma yemin edebilirim. Kendi kardeşinin senin minyatür bir versiyonuna dönüştüğünü görmek çok garipti. "Bir bakalım... eve hep morluklarla geliyorsun, yani belli ki *biriyle* görüşüyorsun. Ayrıca Mary Volkov bana kardeşiyle çıktığını söyledi, yani..." Omuz silkti. "Annem neden senin "*Onlar sadece benim tamircilerim!*" hikayene inandı bilmiyorum. Yeteneğini kaybediyorsun, kardeşim. Daha sinsi olmalısın."

Uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden savurarak uzaklaştı. Sinsi olmak hakkında her şeyi bildiğine eminim; gençken her şeyi gizlice yapmıştım. O zamanlar eğlenceli, riskli, sahip olmamam gereken özgürlüğü çalmak gibi hissettirmişti.

Ama yirmi iki yaşında bir kadın olarak etrafta gizlice dolaşmak yorucuydu.

Manson'ı kaldırımda karşıladım, Mustang'inin ön koltuğuna geçtim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Bunu yapmak çok doğal gelmişti; hiç düşünmemiştim bile. Ama arabayı vitesle takarken bana hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bu bakış ne için?" Çantamdan aynamı çıkardım ve yanaklarımı renklendiren allığı gizlemek için daha fazla süslendim.

Mahallemden çıkarken kıkırdayarak, "Bugün keyfin yerinde," dedi.

"Kafeinimi aldıktan sonra beni görmelisin," dedim müziğinin sesini açarak. "O zaman gerçekten harika bir ruh halinde olacağım."

Şarkıyı, gözetleme yerine gittiğimiz gece çaldığı şarkılardan biri olarak tanıdım ve araba sürerken kendimi mırıldanırken buldum. Arabalı geçiş yerine kafenin önüne park etti, "Motor çok gürültülü ve hoparlörden sipariş verdiğimi asla duyamazlar" diye açıkladı.

Kahvelerimizi sipariş edip götürdük; benim için bir beyaz mocha latte, onun için bir normal mocha latte ve buz üzerinde altı shot espresso.

"Lucas için," diye açıkladı. "Kalbi kadar siyah."

Eve uzun yoldan gitti, bizi çiftliklerin ve tarlaların yanından geçen arka yollardan geçirdi. Ancak Vincent'ın aksine toprak yollardan kaçındı. Ama Mustang'in bozuk toprak yollarda pek iyi gideceğini sanmıyordum.

"Seni işinden mi alıkoydum?" Yavaş bir hızda ilerlerken söyledim. Bir eli direksiyonda, diğeri camdan dışarı sarkmış, gözlerini yoldan ayırmadan rahatlamıştı. Bugün bir yaz fırtınası daha

geliyordu, kalın gri bulutlar güneşini engelliyor ama sıcaklığını engellemiyordu. Orada

Havada elektrik vardı ve uzaktaki bulutlarda şimşekler çakıyordu.

"Zaten bir molaya ihtiyacım vardı," dedi. "Yeni motorunuz yakında gelir. Önümüzdeki haftanın sonunda ya da muhtemelen sonraki hafta. Ondan sonra Lucas'la benim onu monte etmemiz gerekecek."

Koltuğumda zıpladım. "Evet! Aman Tanrım, sonunda bebeğim eve dönmek üzere." Bu bilginin içimde yarattığı belirsizlik duygusu hakkında hiçbir şey söylemedim. Bütün bunların amacı arabamı geri almaktı, değil mi?

Manson döndü ve ağaçların arasına doğru giden küçük, dolambaçlı bir yola saptı. Yolun kapalı olduğunu söyleyen bir tabela fark ettim ve çatlak asfaltta yabancı otlar büyüyordu.

"Burası eski köprü'nün yanında, değil mi?" Dedim. Tam o anda ağaçların arasından ilerideki köprüyü gördüm. Tamamen ahşaptan inşa edilmişti - Wickeston Deresi'nin üzerinden geçen eski bir üstü kapalı köprü. Daracıktı, bir seferde sadece bir arabanın geçebileceği kadar genişti ama artık arabaların geçmesi için kesinlikle güvenli değildi. Üzerinde *Dikkat - Girmeyin* tabelası asılı olan bir zincir köprü boyunca uzanıyor ve daha ileri gitmemizi engelliyordu.

"Perili olduğunu söylüyorlar," dedi Manson, arabayı park edip motoru kapatırken köprüye doğru başını sallayarak. Ağaçlarda kuşlar cıvıldıyor, biz gölgede otururken esinti yaprakları hışırdatıyordu.

"Bu söylentiye duymuştum," dedim kahvemden bir yudum alarak. "Ashley ve ben bir Cadılar Bayramı'nda Ouija tahtasıyla buraya geldik ve iletişim kurmaya çalıştık. Hiçbir şey olmadı ama hava karardıktan sonra buraya gelmenizi kesinlikle tavsiye etmiyorum. Ürkütücü bir yer."

Gülümsedi. "Gerçekten mi? Sürprizlerle dolusun Jess."

Esintinin kabinden içeri girmesi için kapısını iterek açmış, kahvesini yudumlarken koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Elleri ve kolları işten kalma yağ lekeleriyle kararmış, motor yağı ve lastik gibi kokuyordu. Üzerinde siyah bir tulum vardı ama üst kısmının fermuarı açıktı ve sadece atleti göğsünü örtecek şekilde aşağı doğru itilmişti.

O kadar iyi görünüyordu ki neredeyse ağzım sulanacaktı.

"Arabam neredeyse bitti," dedim. "Faturam ne olacak?"

Gözleri parladı, çarpık bir gülümseme ağzının kenarını çekti. "Ödemelerinizde iyi bir ilerleme kaydettiniz. Ama hâlâ kat etmen gereken uzun bir yol var."

Bu gülümseme beni daha da tahrik etti. "Öyle mi? Kahretsin, o zaman sanırım daha çok denemeye başlamalıyım."

Ona doğru eğildiğimde deri gıcırdadı. Dudakları hafifçe aralandı, gözleri vücudumu okşuyordu sanki bakışları tek başına kıyafetlerimi soyabilirmiş gibi.

"Geçen gün yine listene bakıyordum," dedim. Parmaklarımı kolunda gezdirdim ve tüylerinin diken diken oluşunu izledim. İnsanlar üzerinde bir etkim olduğunu bilmek kesinlikle hoşuma gidiyordu. Bu adamlar ne kadar baskın ve ezici olsalar da, yavaş yavaş anlamaya başladığım küçük zayıflıkları vardı.

Manson meydan okumayı severdi ama ben onun neyi daha çok sevdiğini biliyordum.

"Tapınma," dedim usulca, dudaklarım kelimeyi kulağına yakın bir okşayış gibi bıraktı. "Hoşuna gidiyor, değil mi? Birinin senin için diz çökmesi, sana tapması, seni memnun etmesi, tadını çıkarması..." Parmaklarım onun eline doğru gitti ve bileğimi yakalayarak beni daha da yaklaştırmak için kullandı.

"Bu hoşuma gitti," dedi, sesi koyulaşarak omurgamı karıncalandıran bir hırıltıya dönüşmüştü. "Bir melek Tanrı'sına tapmalı."

"Sana nasıl tapacağımı söyle bana," dedim, onu öpebilecek kadar yaklaşmışım ama buna cesaret edemedim. Kontrolün bende kalmasını çok isteyen iç sesimi duymazdan gelerek izin ve talimat

bekledim.

Kahvesini bir kenara bıraktı ve eliyle yüzümü okşadı. "Benim için soyun. O güzel vücudu görmek istiyorum."

Arabadan inip aracın ön tarafına doğru yürürken yüzünü izledim. Onunla yüzleştim,

gömleğimi başımın üzerine çekerken arkamdaki tahta köprüye baktım. Her hareketim yavaş ve şehvetliydi; tenimin her santimini sanki açılacak bir hediyeymiş gibi gözler önüne serdim. Ön camdan beni izliyordu, yumruğu ağzına dayanmış, bakışları ağırlaşmıştı. Sütyenimi çıkarırken meme uçlarım sertleşti ve esinti üzerimden geçti. Ayakkabılarımı çıkardım, sonra eteğimin altına uzanıp külotumu indirdim ve parmağımdan sarkıttım.

Arabadan indi, bana doğru attığı her adımda gerginlik vardı. Sanki kendini tutmaya çalışıyordu, sanki bir yanı bana doğru koşup beni yakalamak istiyordu.

"Kaputun üzerine eğil," dedi. "Ve eteğini yukarı çek."

İtaat ettim, eteğimi kıcımın üzerine çekip kaputun üzerine eğilirken gözlerim onda kaldı. Çıplak göğüslerimi üzerine koyduğumda metal hâlâ sıcaktı. Arkamda durdu ve iki eliyle kıcımı sıktı.

"Tapınma, seni istediğim gibi kullanmama izin vermek demektir," dedi. Dokunuşu bir an yumuşaktı; bir an sonra sıkı ve sert. "Benim için acı çekmeni istersem, acı çekersin. Acıya katlanmanı istersem, katlanırsın. Beni memnun etmeni, bana dokunmanı, vücudunu bana sunmanı istersem... o zaman bunu yaparsın."

"Evet, Efendim." Bu unvan dilimde tuhaf bir his uyandırdı, korkutucu ve sinir bozucuydu ama bir şekilde çok doğruydı. Durakladı, nefesi bir an için kesildi. Sonra usulca güldü, sesi sırtımda tüylerimi diken diken etti.

"Canını yakacağım," dedi, benimle konuşurken sırtıma doğru eğildi, avuç içi kıcıma sürtünüyordu. "Ve sen de bana teşekkür edeceksin. Anladın mı?"

"Evet, Efendim." Ooh, bu beni her seferinde ürpertiyordu. Yutkundum ve sonra pozisyonumu değiştirdim, böylece bacaklarım biraz daha genişledi.

"Çok iyi bir kız olmayı öğreniyorsun," dedi. Eli kalçamı okşadı, sonra geri çekildi ve avucu beni nefessiz bırakacak kadar güçlü bir şekilde kıcıma çarptı.

"Teşekkür ederim, Usta..." Elini tekrar geri çekti ve yanağıma sert bir tokat daha indirdi. İnledim ve kelimeleri zorlayarak "Teşekkür ederim" dedim.

Devam etti, tenim ısınana ve acıyana kadar bana şaplak atmaya devam etti. Bacaklarımı açmaya devam ettim, eteğimi yukarı çektim ama çok geçmeden titremeye başladım. Her ısırık darbesi tahrik olmamı biraz daha artırıyordu ve bir düzine şaplaktan sonra amım ıslanmıştı. Devam etti, sadece şöyle demek için durakladı: "Benim için acı çekmen çok güzel. Beni memnun ettiğini bildiğin için katlandığında. İyi gidiyorsun meleğim."

Övgü beni ateşledi. Sonraki bir düzine vuruş beni ağlattı ve inleyerek bir sonraki tokadın inmesini bekledim. Tam da arzuladığım şekilde aşağılayıcıydı, kendimi küçük hissettiriyor ve mutluluktan uçuyordum.

"Acıyor mu?" dedi tatlı tatlı, elini yanan tenime sürterek. Avuçları çok sıcaktı, hatta benim yanan etimden bile daha sıcaktı.

"Acıtıyor... ama acıtması hoşuma gidiyor." Sırtımı dikleştirdim ve kıcımı eline doğru ittim. Bunu yaparken çaresiz bir inilti çıkardım, acıyı bekliyordum ama çok istiyordum. "Lütfen... bir tane daha alabilir miyim, Usta?"

Güldü ve sesinin o kadar seksi geldiğini düşündüm ki kıvrandım. Kıcımla kalçam arasındaki kıvrıma bir şaplak daha attı ve acı çılgınlığım hızla bir zevk iniltisine dönüştü. "Tanrım, çok seksisin," dedi tırnaklarını tenimde gezdirip arkamda yakıcı çizikler bırakarak. "Benim için ne kadar iyi bir sürtüksün. Şaplağından dolayı çok ıslaksın..." İki parmağım amıma girdi, ve ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek başımı eğdim.

Parmaklarını içime pompalıyor, boştaki eliyle bana şaplak atmaya devam ediyordu. Zevkim artıyor, nefesim hızlanırken içim hızla ısınyordu. "Oooh, bu beni boşaltacak... lütfen... lütfen,

boşalmama izin ver..."

"Seni tam sınıra getireceğim," dedi, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Sonra duracağım ve sen de dizlerinin üzerine çökeceksin. Henüz gelmene izin yok."

O kadar çok istedim ki ağlayabilirdim.

"Durma..." Sesim ihtiyaçtan ağırlaşmıştı. "Lütfen... Lütfen..."

Parmaklarını geri çekerek dudaklarıma götürdü. "Aç," dedi. "Dilini kullan ve beni temizle, pis kız."

Emrettiği gibi yaptım, amım daha fazlasını istemekle zonklarken parmaklarındaki uyarılmışlığı temizledim. Uzun saçlarımı yumruğunun etrafına sardı ve beni dizlerime doğru yönlendirirken kavrayarak yukarı çekti. "Çaresiz olmanı sevdiğimi biliyorsun... bekliyorsun... daha fazlasına ihtiyacın var. *Bana* ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadım ona bakarken, yüzümü kasıklarına doğru yaklaştırdım. Kumaşın arasından sert uzunluğunu hissedebiliyordum ve sanki ona ulaşmak için kumaşı yırtabilecekmişim gibi ağzımı çıkıntının üzerine kapattım. "Sikinize tapmama izin verin, Efendim. Lütfen."

Tulumunun fermuarını daha da indirdi, Mustang'in ızgarasına yaslandı, ben elimi onun üzerinde, aramızdaki külotunun siyah kumaşı üzerinde gezdirirken. Onları aşağı çekti ve ben de ona doğru eğildim, elime aldım ve sikinin başına tükürdüm. Tükürüğümü elimi kayganlaştırmak için kullandım, onu yavaşça okşadım ve yüzünün zevkle buruşmasını izledim.

"Biraz daha sık," dedi sesi boğuklaşarak. "İşte böyle, aynen böyle..."

Yüzümü ona yaklaştırdım, ağzıma almadan önce misk kokusunu içime çektim. Başımı onun üzerinde salladım, tadını çıkardım, tadı başımı doldururken mırıldandım. O kadar tahrik olmuştum ki, tenimin üzerindeki herhangi bir esinti fısıltısı aşırı uyarıcı hissettiriyordu, her sinirim çok hassastı. Manson hâlâ saçlarımı tutuyor, başımı yönlendiriyor, inlediğinde tutuşu sıkılaşıyordu.

"Siktir, Jess... Ağzın çok iyi hissettiriyor."

Yüzündeki zevki izlemek hoşuma gidiyordu. Yarı kapalı gözleri, çenesini sıkması ve sonra başını arkaya yaslariken gevşemesi. Mustang'in parlayan kromu ve parlak boyasıyla çerçevelenmiş, dayanılmaz derecede seksi, ellerimi uzak tutamayacağım kadar iyi görünüyordu. Ağzım sikini memnun ederken ellerim kalçalarında geziniyor, tırnaklarım teninde alaycı çizikler bırakıyordu.

Birkaç dakika sonra usulca tısladı ve ağzımı ondan çekerek tutuşunu sıkılaştırdı. Ağzımda onun tadını almak için ona doğru gerildim ama başımı hafifçe salladı ve "Şimdi ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Yüzünü yere yasla."

Pozisyonumu alarak itaat ettim. Yanağımı sert ve eski asfalta dayadım, kıkıımı yukarıda tuttum ve dizlerimi hafifçe açtım. Burada kendimi çok açıkta hissediyordum - etrafımdaki doğa sesleri. Arada sırada yoldan bir araba geçtiğini duyuyordum ve nefesimi tutuyordum, her an birinin bizi görebileceklerini haykırdığını duyacağımdan emindim. Ama yakalanma korkusu da bu heyecanın bir parçasıydı.

"Çok güzel," dedi Manson, eteğimi önümden iterek. Yüzünü bana gömdü, damlayan uyarılmamı yaladı, dili amımı, kıkıımı araştırdı. Uyarılma karşısında nefesim kesildi, ona doğru geri itilirken inledim. Orgazma o kadar yaklaşmışım ki titriyordum, ama ben uçurumun kenarına dalmadan önce durdu.

"Sahiplenilmeyi çok istiyorsun, değil mi?" dedi, sesi mırıltılıydı. Gerçekten bir cevap mı arıyordu, yoksa sadece kendi kendine mi konuşuyordu emin olamadım. "Birinin kontrolü ele almasını istiyorsun, buna ihtiyacın var. Artık sinir bozucu seçimler istemiyorsun, yargılanmayı ya da reddedilmeyi düşünmek zorunda kalmak istemiyorsun. Sadece istediğimiz gibi kullanabileceğimiz güzel bir oyuncak olmak istiyorsun."

Bir klik sesi duydum ve ona bakabilmek için başımı hafifçe çevirdim. Bıçağını çevirerek açmıştı,

parlayan bıçak bıçağı yakalamıştı. Derimi yararken hissettiğim duyguyu hatırladım, kendi kanımın aktığını görmek beni ne kadar heyecanlandırmıştı.

Benim için kurduğu sahnede sarhoş hissediyordum - acı, kenar zevki, o sahnede

O an tamamen onun merhametine kalmıştım. Bana istediği her şeyi yapabiliirdi ve ben sadece hizmet etmek için orada olma hissinin tadını çıkarıyordum.

Ne istediğimi, korktuğum istekleri biliyordu.

Bıçak kırımın kabarıklığı üzerinde hafifçe gezinerek benimle alay etti.

"Seni işaretlememi ister misin meleğim?" dedi, sözlerinde açgözlü bir arzu vardı. "Benim için kanını akıtmak ister misin?"

Bunu sadece istediğime değil, aynı zamanda bunu yapması için ona güvendiğime dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. "Evet, efendim.

Beni işaretle, lütfen."

İnleme ile hırlama arasında bir ses çıkardı. Bıçak kırıma vurdu ve kalçamı kavrayarak beni yerimde tuttu. Yavaşça, dikkatlice derimi kesti. Gözbebekleri büyüdü; ben acıdan hafifçe inlerken ifadesi tamamen donup kalmıştı.

Tüm kontrolü ona teslim ediyordum ama o bana huşu içinde bakıyordu. Sanki saygı duyulacak, dayanıklılığımaya hayran olunacak, hizmetime değer verilecek bir şeymişim gibi.

Bunun gibi başka bir duygu yoktu.

"Çok güzel." Tenimi öpmeden önce dili kesiğin üzerinde gezindi ve övgülerini fısıldadı: "Çok iyi bir kızsın, çok seksi görünüyorsun..." Klitorisimi ovalamaya başladı ve neredeyse coşkudan hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. Daha fazlasını istiyordum. Onun içimde olmasını arzuluyordum.

Sanki bunu hissedebiliyormuş gibi, kendini uyarılmamla kaplarken sikinin başı amıma sürtündü. İçime daldı, kalçalarımı geri çekerken hemen sert bir tempo tutturdu ve her hamlesinde beni kendisine doğru çekti. Kalçalarının tenime çarpması, şaplak yemekten kaynaklanan yanmayı yeniden alevlendirdi ve ben de bundan zevk alarak inlemeye başladım.

Aletinin her acımasız darbesiyle içimde bir düğüm sıkılaşıyordu. İnledim, kelimeler titriyordu.

"Lütfen, gelebilir miyim, Efendim? Lütfen izin verin... Lütfen..."

Hayır derse kendimi durdurabilir miydim? Kendimi tutabilir miydim? Denemek zorunda kalma düşüncesi bile çok fazlaydı ama neyse ki denemek zorunda kalmadım.

"Benim için gel meleğim," dedi, siki beni cezalandırıyor, beni acımasızca zirveye doğru sürüklüyordu. "Sikimin üzerine gel."

Sözleri beni paramparça etti. Düşünemiyordum, nefes alamıyordum. Hareket etmeyi bile zar zor başarabiliyordum. Zevk boğucu bir dalga halinde üzerime çöktü ve nihayet diğer tarafta tekrar yüzeye çıktığımda nefes nefese kalmıştım.

"Tanrım, cennet gibi hissediyorsun." Manson'ın sesi gergin ve nefessizdi. "Bizden birinin içini doldurmadığı tek bir günün bile geçmesini istemiyorum. Bizi her zaman içinde hissetmelisin, kalçalarından aşağı damlarken, her deliğin ağrırken..."

"Ben sadece senin zevkin için varım," diye geveledim, nefesinin hızlanmasının tadını çıkararak. "Ne zaman istersen kullan beni. Beni acı içinde bırak, lütfen. Bunun nasıl bir his olduğunu asla unutmak istemiyorum, asla, ah -"

Parmakları içime girdi, içime boşalırken yüzünü boynuma gömmeden önce kalçaları bana son bir hamle yaptı. Beni çok sıkı, çok yakın tuttu. Beni tamamen pompaladıktan sonra bile sikini içimde tutmaya devam etti, ona yaslanabilmem için geri çekildi, vücudu titriyor olsa da beni tuttu.

"Sen mükemmelsin, meleğim. O kadar mükemmelsin ki aklımı kaçıracağım."

bürünmüştü ve uzun yeşil çimenlerden oluşan bir alanın üzerinde saykodelik bir gökyüzünü tasvir ediyordu. Belli belirsiz bir figür tarlada yürüyordu, sırtı izleyiciye dönüktü ve yüzü hafifçe dönmüştü, sanki

omuzlarının üzerinden bakmak üzereydiler.

"Evet, bir hevesle başladım" dedi. "Geçen hafta yenilebilir bir şey aldım ve gerçekten canlı bir rüya gördüm... Bunu tuvale aktarmaya çalışmalıyım."

"Harika görünüyor," dedim. Renklerin birbirine girme şekli bana bir yağ havuzundaki yanardönerliği hatırlattı ve tarlanın genişliği bana sanki ufkundaki ağaçların diğer tarafında bekleyen koca bir dünya varmış gibi hissettirdi.

Ayağa kalkıp odaya bir kez daha baktığımda, yatağının yanındaki duvarda birkaç kanca gördüm. Çeşitli renklerde ve malzemelerde düzgünce sarılmış ipler ve çok sayıda darbe oyuncağı vardı: büyük ve küçük kürekler, deri kayışlar, hatta ince bir tahta baston. Kancaların altında yerde siyah bir sandık vardı ve merakla dudağımı ısırdım.

Vincent baktığımı fark etti.

"Bu oyuncak kutusu," dedi, sinsi bir gülümsemeyle sandığa doğru başını sallayarak. "İçinde her türlü eğlenceli şey var."

Öyle olduğundan hiç şüphem yoktu ama dışarıdan gelen hızlı bir patlama sesi dikkatimi çekti. Aşağıya bakmak için pencerenin önünde parmak uçlarımda durdum ve garajın kenarında duran Jason'ı gördüm. Silahını omzuna dayadı ve tetiği çekti, parlak sarı boya sıçramaları garajın yan tarafına yaslanmış paslı bir araba kapısına çarptığında patlama sesi tekrar çınladı.

"Paintball mu?" Dedim. "Eğlenceli görünüyor."

"Eğlenceli olacak," dedi Vincent yanıma gelerek. "O ve Lucas haftalardır kafa kafaya verip Alex ve diğerlerinden nasıl intikam alacağımızı bulmaya çalışıyorlar."

Döndüm, kocaman gözlerle ona baktım. "İntikam görevi gibi mi?"

"Oh, evet. Bu piçlere bir ders verilmesi gerekiyor. Gidip onunla konuşmalısın. İçimde senin için çok önemli bir rolleri olduğuna dair bir his var."

Bana göz kırptı ve merakıma yenik düştüm. Onu sanatıyla baş başa bırakarak aşağıya indim ve garajın yanından dolaşarak bahçeye çıktım.

Jason geldiğimi görüp atış talimine ara verdi ama aynı anda Lucas elinde başka bir paintball silahıyla garajın yan kapısından çıktı. Bana bakarken yüzündeki ifadeyi okuyamadım; sadece acı çekmiş gibi görünüyordu.

Onun sorunu neydi? Her zaman mesafeliydi ama bana her an patlayabilecek bir el bombasıymışım gibi bakıyordu. Sanki yanında olmamın ne kadar güvenli olduğundan emin değilmiş gibi.

Her neyse. Ruh halimi bozmasına izin vermeyecektim.

"Bütün bunlar ne için?" Bahçenin etrafına yerleştirdikleri çeşitli eşyalara bakarak "Bunlar ne için?" diye sordum. Paslanmış araba kapısının yanı sıra, kül blokları üzerinde birkaç teneke kutu ve ağaçlardan birine yaslanmış başka bir metal panel de vardı.

"Atış talimi," dedi Jason silahını omzuna dayayarak. Lucas çoktan gözlerini benden kaçırmış, nişan alırken dikkatini bana vermişti. Ateş etti, boya topları avluda vızıldadı ve tenekelerden üçünü devirdi.

"Sıradaki hedef Alex'in Hellcat'i," dedi Lucas tetiği tekrar çekerek. Paslı kapının camına bir paintball daha isabet etti ama bu seferki sıçramadı. Cama keskin bir sesle çarptı, çarpma noktasından çatlaklar yayıldı.

"Woah..." Gözlerim hafifçe açıldı. "Deneyebilir miyim?"

Lucas silahı uzattı. Küçükken büyükbabamın havalı tüfeğiyle ateş etmişim ama onun dışında pek deneyimim yoktu. Kapıya nişan alıp birkaç el ateş ederken paintball silahının da çok farklı olacağını düşünmemiştim.

İkisi hariç hepsinin hedefi vurduğunu görmek beni memnun etti. Jason etkilenmiş bir sesle, "İyi atıştı," dedi.

Lucas homurdandı, gözleri sanki bunu yaptığımı inanmıyormuş gibi kısılmıştı. "Fena değil," dedi silahı geri alırken. "Görünüşe göre bu cumartesi için çoktan hazırlanmışsın."

"Cumartesi mi?" Dedim ki. "İntikam görevi o zaman mı?"

Jason güldü. "İntikam görevi, doğru. Gördüğüm kadarıyla Vincent'la bu konuda konuşmuşsun bile."

"Bu konuda bu kadar heyecanlı görünme, sikik çocuk," dedi Lucas. "Yapacağımız şey yasal olmaktan çok uzak ama senin bu konuda hiç sorunun olmadı, değil mi?"

"İyi bir amaç için olduğunda değil," dedim kolayca, Jason'ın tekrar gülümsemesini ve Lucas'ın daha da huysuz görünmesini sağlayarak. "Plan nedir?"

İkisi birbirlerine beladan başka bir şey söylemeyen bir bakış attılar. Lucas paintball silahının kayışını omzuna atmış, bana doğru bir adım attı. Beni ölçüp biçiyormuş gibi baktı ve ben de otomatik olarak omuzlarımı dikleştirip biraz daha dik durdum.

Bunu yaptığımı fark etti ve burun delikleri açıldı.

"Tüm bu sikikler bu Cumartesi bir ev partisinde olacaklar," dedi. "Nate ve Danielle'in Heights'taki evinde. Gelip bizi dövmenin komik olduğunu düşündüklerine göre, biz de bu iyiliğe karşılık vermenin oldukça komik olacağını düşünüyoruz."

Elbette - o sabah davet edildiğim partinin aynısı. Ama hesaba katmadıkları bir sorun vardı.

"İçeri nasıl gireceksin?" Dedim. Tüm Wickeston Heights topluluğu kapılıydı ve içeri girmeden önce nizamiyeye isminizi yazdırmanız gerekiyordu.

"Partiye davet edildin, değil mi?" Jason söyledi. Bir kapı tıkırdayarak kapandı ve Manson'ın garajdan çıkıp bize doğru geldiğini görmek için arkama baktım.

"Evet, davet edildim," dedim. "Dur tahmin edeyim: LCV yapmamı, adımlı yazdırmamı ve sonra hepinizi içeri almamı mı istiyorsunuz?"

"Kesinlikle," dedi Jason heyecanla hızlı hızlı konuşarak. "Kuru buzlu bir soğutucuda duran paintball'larım var ve ihtiyacımız olan tüm aletleri Bronco'nun arkasında saklayacağız. İhtiyacımız olan son şey dikkatimizi dağıtacak bir şey."

"Dikkat dağıtma konusunda harikayımdır," dedim ve Manson kıkırdadı. Beynim çoktan fikirlerle çalkalanmaya başlamıştı ama Lucas hâlâ bana dik dik bakıyordu.

"Gelip arkadaşlarının gecesini mahvetmek için gönüllü mü oluyorsun?" dedi. "Gerçekten mi?"

"Onlar benim arkadaşım değil," dedim hızlıca ve Lucas gözlerini devirdi. "Ciddiyim, değil! Arabalarınızı mahvettiler ve suçu üstlenmem için beni burada bıraktılar. Alex tam bir pislik ve Danielle de arkadan bıçaklayan bir sürtük." Kollarımı kavuşturdum. "Yani hayır, onlar benim arkadaşım değil, Lucas."

Ellerini havaya kaldırdı. "Hey, her neyse. Ama sesin savunmacı geliyor. Belki biraz suçlu... belki biraz kararsız..."

"Lucas... hadi ama dostum." Jason başını salladı. "Gelmek istiyor."

"Yapamayacağını hiç söylemedim," dedi Lucas. Tekrar bana doğru eğildi, duruşundaki meydan okuma barizdi. "Tek söylediğim, bu duruma ayak uyduracağını sanmadığım. Düşeceğini sanmıyorum."

"Bence öyle," dedi Manson. "Meydan okumayı seviyorsun, değil mi Jess? Çünkü bu büyük bir meydan okuma olacak."

"Ben buna hazırım," dedim. "Göreceksiniz. İntikam almak isteyen sadece siz değilsiniz."

Lucas hâlâ bana inanmış gibi görünmüyordu. Ama Jason'ın sesi heyecanlıydı, "Mükemmel. Bu iş

çantada keklik." Bir el ateş etti, camı tam kırıldığı yerden vurdu ve

camı kırmak. "Cumartesi eğlenceli olacak."

O Cumartesi, kendimi Manson'ın devasa Bronco'sunun direksiyonunda Heights'a girmek için sırada beklerken buldum.

Bu canavar gibi aracı sürmek beklediğimden çok daha eğlenceliydi. Büyük lastikler ve yükseltilmiş süspansiyon, yolda ilerlerken her şeyin sallanmasına ve sarsılmasına neden oluyor, bizi koltuklarımızda itip kakıyordu. Manson önde benimle otururken, Lucas, Jason ve Vincent arkada, güvenlik görevlisi kimliğimi kontrol ederken onları görmesin diye başlarını eğmişlerdi.

Yıllardır o kapıda çalışan aynı yaşlı muhafızdı, ancak küçücük bir araba yerine devasa bir SUV içindeyken bana bakması çok daha zordu.

"Tekrar hoş geldiniz Bay Reed," dedi ve kapıyı açıp içeri girmemize izin vermeden önce Manson'a el salladı. Eski sosyal hizmet uzmanı Kathryn ve ailesiyle birlikte bu mahallede yaşamış olan Manson'ı hatırlamasına şaşırmadım.

İçeri girdiğimizde rahat bir nefes aldım. Ben Height'in dolambaçlı yollarında ilerlerken çocuklar doğruldular. Buradaki bazı evler gerçekten çok büyüktü, her köşede mini konaklar vardı. Danielle ve Nate'in evi o kadar büyük değildi ama yine de büyüktü. Bir dönümlük bir arsa üzerinde, ağaçlarla çevrili başıboş bir çiftlik evinde oturuyordu. Bunu karşılayabilmelerinin tek yolu Matthew ve kız arkadaşının ev arkadaşları olmasıydı.

Evin önünden geçmemeye dikkat ettim ama Manson ve benim çıkabilmemiz için yolun aşağısına park ettim. Bu dikkat dağıtma işini en iyi nasıl yapabileceğimizi tartışmıştık; diğerlerine yapmaları gereken her şeyi yapmaları için bolca zaman vermek istiyorduk, ama aynı zamanda onlar taşınmadan önce evi incelememiz gerekiyordu.

Sonunda kararlaştırdığımız planı, partide herkesin dikkatini çekmek ve tutmak için mükemmel bir yol bulmuştum. Sadece hiç beklemedikleri bir şey yapmamız gerekiyordu.

Bu yüzden Manson, araba yolundan eve doğru yürürken parmaklarını benimkilere geçirdi. Midem düğüm düğümdü, avuçlarım sinirden nemli. Bir parti için genellikle şık giyinirdim ama bugün topuklu ayakkabılar ve kısıtlayıcı kıyafetler beni yavaşlatamazdı.

Ön kapıya yaklaşırken "Bir partide düz ayakkabı giydiğime inanamıyorum," diye fısıldadım. Araçlar bahçenin etrafına park edilmişti ama gözlerim garajın önüne park edilmiş Alex'in Hellcat'ine takıldı. Nate'in kamyoneti onun yanındaydı ve Danielle'in güzel küçük Lexus'u da oradaydı.

Manson elimi sıktı. "Gergin hissediyor musun?"

"Biraz," diye itiraf ettim. Bu gece her şey ters gidebilirdi ama risk almaya değer olduğuna çoktan karar vermiştim. Evin dışında kamera olup olmadığına baktık ve hiçbir kamera bulamayınca Manson gruba mesaj atarak haber verdi.

"Hazır mısınız?" dedi. İnsanların yarısının ona acımasızca sataştığı bir partiye girmek üzereydi ama yine de hiç endişeli görünmüyordu. Sinir küpü olduğumu düşünürsek, onun bu kadar sakin olmasına şaşırmıştım.

İkimiz oraya girecek ve tüm havayı dağıtacaklık. Ne kadar gergin olsam da, içeri girdiğimizde Danielle'in yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

"Hazır," dedim ve kapı zilini çalmak için uzandım.

Candace kapıyı açtığında müziğin sesi daha da yükseldi. Bizi gördüğünde yüzündeki gülümseme anında dondu.

"Oh, Jessica, vay canına, merhaba!" dedi, coşkusu pek de sahte değildi. Bir elinde kırmızı plastik bir bardak vardı ve saatin erken olmasına rağmen sesi çakırkeyif geliyordu. Saat daha 16:00'ydı, parti daha yeni başlamıştı. Ama alkolü hiçbir zaman iyi idare edememişti. "Geleceğinden haberim yoktu. Ben, uh..." Manson'a baktı, gözleri yavaş bir değerlendirmeye vücudunu bir aşağı bir yukarı tarıyordu. "Yanında birini getirmişsin... harika..."

Manson kıyafetini bilerek abartmıştı. Lisedeyken giydiği kıyafetlere daha yakındı, o zamanlar mohawk'ı vardı ve giydiği her şey sanki bir felaketten kurtulmuş gibi görünüyordu. Asit yıkamalı dar kot pantolonu yamalar ve yırtık deliklerle kaplıydı, Black Flag tişörtü de benzer şekilde harap olmuştu. Ama takımın en sevdiğim parçası tabii ki botlarıydı.

Büyüktü ve dizlerine kadar bağcıklıydı, kalın tabanı zaten uzun olan boyunu Vincent'inkine yaklaştırıyordu. Pembe bluzum ve kot pantolonumla onun yanında özellikle küçük görünüyordum.

"Evet, spontane bir karardı," dedim, Manson'ı arkamdan eve doğru çekerken gülümseyerek. Candace bize son derece pis bir köpeğin içeri girmesine izin vermişim gibi bakıyordu. "Dışarıda bir geceye gerçekten ihtiyacım vardı. İş beni öldürüyor. Nasıl olduğunu bilirsin."

Küçük bir el sallayışla ondan uzaklaştım. Ses sisteminden en iyi 40 şarkı çalıyordu ve insanlar her odada toplanmış, müzik eşliğinde birbirlerine bağırıyorlardı. Mutfak kalabalıktı, içki şişeleri ve açık pizza kutuları tezgâhın üzerine saçılmıştı.

İnsanlar yanımızdan geçerken iki kez baktı ve kendimize içecek almak için mutfağa girdiğimizde, zaten sarhoş görünen bir grup adam bizi fark etti.

"Lanet olsun, Manson? N'aber dostum?" Adamlardan biri Manson'ın elini tuttu ve onu ayı gibi kucakladı. Diğerleri de sırtını sıvazlayarak nasıl olduğunu sordular ve çabucak bir sohbet başlattılar.

Sonunda, birinin bağırarak fıçı açmaya davet etmesiyle dikkatleri dağılmış bir şekilde yollarına devam ettiklerinde, şaşkınlıkla Manson'a baktım. "Rob Davis'ti, değil mi? Ben onun..."

"Birinci sınıfta kafamı tuvalete mi soktum?" Manson plastik bir bardağa bir shot votka doldurarak benim yerime bitirdi. "Evet, o yaptı. O çocuklardan birkaçı tuvalet olayı için oradaydı aslında." Bir kutu Sprite açıp bardağına boşalttı. "Güzel zamanlardı."

"Tanrım, çok *sahteler*," diye tısladım, kendi fincanıma sangria doldururken. "Buna nasıl dayanabiliyorsunuz bilmiyorum" derken yudumladım.

"Bu adamları nadiren görüyorum, bu yüzden kibar olmayı başarabiliyorum," dedi. "Ayrıca, insanlar değişir. Bana ya da aileme sorun çıkarmadıkları sürece onlarla bir sorunum yok. Hepimiz genç ve aptalken berbat şeyler yaptık. Sen yaptın. Ben kesinlikle yaptım."

"Bu kadar berbat olan ne yaptın?" Gerçekten merak ettiğimi söyledim. Sigara içmek, geç kalmak, kampüste kaykay yapmak ve tabii ki bıçak olayı yüzünden başının derde girdiğini hatırlayabiliyordum. Ama bunun dışında, her zaman başını öne eğmiş görünüyordu.

"Cinayet ve kargaşa," dedi ve mutfaktan çıkarken kolunu belime doladı. Gerçekleştirmemiz gereken bir görev vardı ama aynı zamanda kimsenin şüphelenmemesi için en azından bir süre ortama uyum sağlamamız gerekiyordu. "Bilirsin işte, klişeleşmiş serseri fare saçmalıkları."

"Cinayet mi?" Gözlerim büyüdü. "Yok artık..."

"Şaka yapıyorum. Hadi Jess." Bana kalbimin çarpmasına neden olan o çarpık gülümsemesini verdi. "Gerçekten birini öldürecekmişim gibi mi görüyorum?"

"Şey..." Asılı kalmasına izin verdim, sonra ona doğru eğildim ve sessizce "Bu amcığlı öldürebilecek gibi görünüyorsun, yani evet, bir katile benziyorsun" dedim.

Başını sallarken gülümsemesini zorlukla dizginledi. "Lanet olsun, daha bir içki bile içmedin. Şimdiden benimle flört etmeye mi başladın?"

"Seninle flört etmek için alkole ihtiyacım yok." Arka verandaya açılan büyük sürgülü cam kapının açık olduğu oturma odasına girmiştik. Dışarıdaki bira pong masasının etrafında kalabalık toplanmıştı ve aralarında Danielle ve Nate'i fark ettim, onları Manson'a nazikçe işaret ettim. Telefonunu tekrar çıkararak diğerlerine onları izlediğimizi haber verdi.

Şimdi Alex'i bulmamız gerekiyordu. Çocuklar harekete geçmeden önce hepsinin nerede olduğunu bilmemiz gerekiyordu.

"Komik, değil mi?" Biz heyecanlı kalabalığı izlerken Manson konuştu. "En son birlikte bir partiye gittiğimizde, bana yaklaşman için sana meydan okumak zorunda kalmıştım." Yumuşak bir şekilde güldü. "Şimdi, bu sefer..."

"Burada olmak istediğim için buradayım," diyerek sözlerini tamamladım ve eğilip onu öperken hafifçe gülümsedim. Bir an için şaşkınlıkla kaskatı kesildi, sonra öpücüğe doğru eğildi, yüzümü avuçlarının arasına aldı ve ağzıma gülümsedi. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ve hatta birkaç mırıltı bile duyabiliyordum. Ama umurumda değildi.

Umursama zahmetine giren insanlar için, umarım bu onları kızdırmıştır. Kimi öpeceğimi ya da kimin yanımda olacağını dikte edebileceklerini düşünselerdi hepsi bu yüzden çıldırarak ölebilirdi.

Ama yavaş yavaş, izleniyor olma hissi ensemde dikenli bir his yarattı. Yavaşça öpücükten uzaklaştım ve seyircilerimize bakmak için döndüm. Danielle içeri geri dönmüştü ve bana - bize - bakıyordu. Candace hemen arkasındaydı ve verandada Nate gözlerini bize doğru dikmişti.

Mükemmel. Şimdi dikkatlerini çekiyorduk.

Tatlı bir şekilde gülümsedim ve bir elimi Manson'ın göğsüne koyarak, "Hey, kızım! Sanki yıllar olmuş gibi! Davet için çok teşekkürler."

Danielle'in yüzündeki ifadeye bakılırsa, şu anda davet ettiği için içtenlikle pişmanlık duyuyordu.

"Elbette," dedi dişlerini sıkarak. O ve Candace mutfağa doğru ilerlediler ama hâlâ bizi izliyorlardı. Konuşmalarını dinlemeyi çok istediğim için kulaklarım yandı.

"...sence ne yapıyor? İnanamıyorum..."

"Çok garip. Ve ne oldu..." "...her neyse.

Sadece göz kulak ol..."

Onları duymazdan geldim. Diğer tarafta olmak böyle bir şeydi sanırım, ama düşündüğüm gibi özgüvenimi yok etmedi. Aslında, burada onlara karşı olmak kendimi her zamankinden daha iyi hissetmemi sağladı. Onların nefreti ve tiksintisi beni körükledi.

Reddedilmelerinden neden korkmuştum ki? Onlara ihtiyacım yoktu; bu partilere ihtiyacım yoktu. Lucas bunu yapamayacağını düşünüyordu ama ben onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım.

Değişmiştim ve bu daha iyiydi. Eskiden tanıdıkları Jessica değildim. Lisedeki halim de değildim. Bu, tüm bunlardan vazgeçmek, ellerimi sonsuza dek yıkamak için bir şanstı.

Hâlâ Alex'i bulmamız gerekiyordu ama ne verandada ne de oturma odasındaydı. Evin içinde yavaşça bir tur atıp mutfağa geri döndüğümüzde nihayet onu bulabildik. İçeri girdik ve aynı anda kendine bir içki daha doldururken döndü ve bizi fark etti.

"Ne oluyor lan?" Sesi diğer konuşmaların üzerine çıkıp onları susturacak kadar yüksekti. İnsanlar onunla bizim aramıza bakıyordu; bazıları şaşkınlık içinde, bazıları da bir şeyler olacağını bekleyen bakışlarla. Alex'in tişörtü çıkarılmıştı, terli kaslarını gösteriyordu ve kafasında kırmızı bir beyzbol şapkası vardı. Gözleri Manson'a kilitlendi ve "Seni kim davet etti lan?" diye çıkıştı.

"Merhaba?" Ona parmaklarımı oynattım. "Ben yaptım. Burada benimle birlikte."

Alex çenesini öyle bir sıktı ki dişlerinin çatlamadığını duyduğuma şaşırdım. "Peki. Peki sen neden buradasın Jessica?"

"Neden burada olmayayım ki?" Sanki cevap acı verecek kadar açıkmiş gibi söyledim. "Bir Cumartesi gecesi başka nerede olabilirim ki?"

Danielle, "Muhtemelen ezikleri beceriyorlardır," dedi. O ve Candace arkamızdan mutfağa girmişlerdi, bu kez yanlarında Nate ve Matthew da vardı. Adamları gözümüzü korkutmak için yanlarında getirdikleri belliydi. Ama ne kadar duruşlarını bozup göğüslerini şişirirlerse şişirsinler, Manson hiç rahatsız olmadı. Sakin tavrı beni yatıştırdı ve ne kadar sinir bozucu olsa da sakın kalmamı sağladı.

"Seks hayatımla bu kadar ilgilenmeniz biraz garip," dedim. Normalde hakaretleri beni savunmaya geçirirdi. Sesimi yükseltme dürtüsü güçlüydü ama soğukkanlılığımı kaybettiğimi görmelerine izin vermeyecektim.

Danielle dilini şaklattı ve gelişigüzel bir şekilde tırnaklarını inceledi. "Biliyor musun Jessica, herkesin seni bu kadar önemseydiğini düşünmen çok üzücü. Büyük bir performans sergileyen ve herkesin seni acıyarak alkışladığını fark etmeyen küçük bir çocuk gibisin. Şu anki gibi. Şu haline bak! Buraya sadece ucubeni sergilemek için mi geldin? İlgiye bu kadar çok mu ihtiyacın var?"

Damarlarım yanıyormuş gibi hissediyordum. Ona doğru uçmak, yüzünü pençelemek ve çirkin uzantılarını koparmak istedim. Ama bunun yerine telefonuma baktım ve grup sohbetine hızlı bir mesaj gönderdim: **Alex'i buldum. Tüm çetenin hesabı tutuldu. İçeri girin.**

Telefonumu bir kenara koydum ve başımı kaldırdığımda hepsinin - Alex, Danielle, Candace ve etrafta toplanan çocuklar - cevap beklerken bana baktıklarını gördüm.

Gülerek, "Özür dilerim. Hepiniz benim bir şey söylememi mi bekliyordunuz? Yapacak daha iyi işleriniz vardır diye düşünmüştüm."

Danielle kesinlikle *öfkeli* görünüyordu.

"Senin sorunun ne biliyor musun?" diye tersledi ve yüzüme vurmak için Nate'in yanından uzaklaştı. Salondaki ve verandadaki insanlar artık dikkat kesilmiş, kavgaya bakmak için daha da yaklaşmaya başlamışlardı. "Dünyanın küçük parmağının etrafında döndüğüne o kadar inanmışsın ki, ama öyle *değil* Jessica. İnsanların etrafında döndüğü tek şey senin amcığın, çünkü görünüşe göre onu sokaktaki herhangi bir sürüngeneye vereceksin."

Manson gırtlaktan bir ses çıkardı ve ben de ona baktığımda güldüğünü gördüm. Ünü, dedikodular, hatta burada sırf orada olduğu için ona fiziksel zarar vermeye hazır insanların olması bile umurunda değildi.

Bu benim için kalabalığı akılsızca takip eden bu insanlardan çok daha seksiydi.

Danielle'i yıllardır tanıyordum. Sırlarımızı paylaşmıştık, hayallerimizi paylaşmıştık. Ama aynı zamanda birbirimizin zehirliiliğinden beslenmiş, birbirimizin en kötü yanlarını cesaretlendirmiştik. Bu dostluk değildi. Birbirimizle olan ilişkimiz asalakçaydı, destekleyici değil.

Onu neden bu kadar kızdırdığımı merak ediyordum. Onun erkeğini istemiyordum; onun alanına hiç girmemiştim. Ama sonra sebepsiz yere nefret ettiğim onca insanı düşündüm. Çok az tanıdığım insanlar hakkında söylediğim korkunç şeyleri. Hiç şüphe duymadan insanları nasıl bu kadar acımasızca yargıladığımı.

Kendimi güçlü hissettiriyordu. Kapı bekçisi olmak, başkalarının sosyal yaşamları ve aldıkları kararlar üzerinde güç sahibi olmak iyi hissettiriyordu. Şüphesiz Danielle de aynı şekilde hissediyordu.

"Belki de kendi tavsiyelerine kulak vermelisin," dedim. Ondan nefret etmek istemiyordum. Ama beni zorlamaya devam ederse, kendimi tutamazdım. "Dünya senin etrafında dönmüyor, ben de öyle."

"Tanrım, acınacak haldesin!" Sesi bir çığlığa dönüştü. "Kendini Wickeston'ın çöplerine

pazarlıyorsun. Aynı anda dört erkek mi Jessica? Daha kaç taneye ihtiyacın var?"

"Görünüşe göre Manson kendi erkek arkadaşı tarafından becerilmekten hoşlanıyor." Alex alaycı bir tavırla etrafındakileri cesaretlendirdi. "Senin köpeğin nerede bu arada Reed? Lucas'ın her zaman

topuklarının etrafını kokluyor."

Manson, "Onu kalabalıkların arasına sokamam," dedi. Dirseklerini tezgâha dayamıştı, o kadar soğukkanlıydı ki buranın sahibi olduğunu düşünebilirdiniz. "Isırıyor. *Görünüşe* göre insanlar buna kızıyor."

Alex'in yüzü karardı, elleri kenetlendi. Odadaki gerginlik had safhadaydı ve insanlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Hepsi tam olarak olmaları gereken yerdeydi, evin önünde olup bitenlerden ziyade bize odaklanmışlardı.

Danielle'in dudağı kıvrıldı ve "Belki de birkaç yıl önce yaptığın gibi herkese küçük bir gösteri yapmak istersin, ha? Daniel Peters'in evinde?" Telefonunu çıkardı. "Video hâlâ bende."

Hangi videodan bahsettiğini çok iyi biliyordum: neredeyse üç yıl önce oynadığımız içki ya da cesaret oyunu sırasında Manson'ın ayaklarının dibinde diz çökmüştüm. Herkesin önünde onun botlarını öpmüştüm. O aşağılanmayı bir uyuşturucunun ilk vuruşu gibi içime çekmiştim ve o zamandan beri bağımlılığımın kurtulamamıştım.

Tuhaf bir şekilde, kızgın bile hissetmedim. Tüm bu durum gülünçtü; yetişkinlerin, ilişki kurmayı seçtiğim kişi yüzünden bana zorluk çıkarması. "Biz" ve "onlar" arasında katı bir ayrım olması gerektiğine kararlı bir şekilde bu sahte ikiliğe tutunmak için çok uğraşıyorlardı.

"Videoyu açabilirsin," dedim, fincanımı boşaltıp çöpe atarken. "Devam et, istersen televizyona aktar. Bence bu noktada bir klasik, ama bilmeyen varsa diye söylüyorum..." Herkesin beni duyabilmesi için sesimi biraz yükselttim. "Daniel'in Cadılar Bayramı partisinde Manson'ın botlarını öptüğüm video. O gece birbirimize çılgınca cesaretler verdik, ama daha da *vahşisi* ne biliyor musun Danielle?"

Bana vurmak istiyormuş gibi görünüyordu.

"Benim hakkımda ne düşündüğünü önemsemişimi sanman çok çılgınca," dedim. Kelimeler ağzımdan çıktığında öyle derin bir rahatlama hissettim ki neredeyse gülecektim. *Önemsemiştim*; o kadar çok önemsemiştim ki bu beni incitmiş, neredeyse kırmıştı. Ama artık öyle değildi. O felç edici korku gitmişti.

Cebimdeki telefonum çaldı, muhtemelen çocuklardan neredeyse kaçmaya hazır olduklarına dair bir işaretti. Etrafımızda toplanan kalabalığa bakarak, "Şu halinize bakın! İçeri adımımı attığım anda tüm dikkatiniz benim üzerimdeydi. *Ben*, Danielle. Dünyanın benim etrafımda döndüğünü sanmıyorum. Hayır, öyle olmadığını biliyorum. Ama bence sen ve diğer zavallı sürtükler benim etrafımda dönüyorsunuz. Elinizden bir şey gelmiyor. Söylediğiniz hiçbir şeyin benim için önemli olmadığını anlayacak kadar bile kendi işinize bakamıyorsunuz."

Bana saldırırken çılgılık atan vahşi bir kedi gibi hırladı. Tek bir yumuşak hareketle arkama uzandım, tezgahın sangria kasesini aldım ve hepsini yüzüne fırlattım.

Ölüm sessizliği çöktü. Manson sersemlemiş görünüyordu, ağzı açık bir şekilde kahkaha atmaya çok yakın bir ifade takınmıştı. Danielle mutfak fayansının üzerinde sırlıslıkla dururken herkesin ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde bakıyordu. Nefes nefese kalmıştı, rimeli akmaya başladığında gözlerini yavaşça kırıştıırıyordu.

Dışarıdan gelen ani bir ses herkesi kendine getirdi ve hemen *gitmemiz* gerektiğini anladım. Manson da duymuştu ve ben ona bakar bakmaz elimi tutup beni de yanına çekerek koşmaya başladı. Kalabalığı yarararak kapıya doğru koşmaya başladık. Arkamızda kimlerin olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu - Danielle bir ölüm perisi gibi çılgılık atıyordu, Alex bağıırıyordu ve peşimizdeki birçok ayak sesini duyabiliyordum.

Ön kapıdan fırladık ve Bronco oradaydı, arka kapağı açıktı. Vincent sürücü koltuğundaydı, Jason ve Lucas da arkada çömelmişlerdi, yüzlerinde kar maskeleri, ellerinde paintball silahları vardı.

Manson ön yolcu koltuğuna doğru koşarken ben arkaya atladım ve güvenli bir şekilde aralarına girdiğim anda Lucas ve Jason ateş açtı.

Donmuş boya topları arabalara çarpıyor, ön camlarını deliyor ve metal üzerinde küçük çentikler bırakıyordu. Hellcat'in parlak kırmızı dış yüzeyine parlak boya sıçrarken, karışıma birkaç normal top da atmışlardı.

Jason heyecan dolu bir çığlık atarak arka kapağı kapattı ve "Haydi Vince, gaza bas!" diye bağırdı.

Vincent gaza bastı, büyük lastikler hızla çekiş gücü kazandı. Arka pencereden dışarıyı seyreliyordum, insanlar evden dışarı dökülürken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Alex dışarı çıktı, olay yerinden kaçan Bronco'muza şöyle bir baktı ve arabasına doğru koşmaya başladı. Farları yandı ve ben de dedim ki,

"Bizi takip edecek!"

Lucas yanımda acımasızca gülümsedi. "Çok uzağa gidemeyecek."

Haklıydı. Kırmızı araba bize doğru hızla yaklaştı ve birkaç saniye boyunca Alex hızla hız kazanıyor gibi göründü. Ama ön lastikleri yalpalamaya başladı, sonra sarsıldı, sonra -

"Lanet olsun!" Alex'in ön lastiklerinden biri içe doğru büküldü, arabası yana savruldu ve toprakta takla attı. Nate'in kamyonetinin farları da yanıyordu ama biz hız kazanıyorduk ve tam olarak ne olduğunu göremeyecek kadar uzaklaşmıştık. Dönüp Jason'a baktım. "Ne yaptın sen?"

"Tekerleklerinin bijonlarını gevşettim," dedi. "Ve benzin depolarına şeker koyduk." Lucas devam etti, "Birkaç kablo kestik, birkaç hortum çektik..."

Vincent sürücü koltuğundan, "Ve fren borularını kes," diye seslendi. Bana baktı ve elini heyecanla Manson'ın omzuna doğru itti. "Siz ikiniz orada iyi vakit geçirdiniz mi?"

Sanki sıradan bir gece geçirmişiz gibi omuz silktim. "Danielle'in suratına bir kase sangria fırlattım."

Vincent bir kahkaha patlattı ve Jason beni tutup sıkıca kucakladı ve "İşte bizim kızımız! Onu öldüreceğini biliyordum."

Onun dudaklarından "bizim kız" lafını duymanın içimde kelebekler uçuşturacağını hiç düşünmemiştim.

LUCAS

O yapmıştı. Kendi gözlerimle görmeseydim asla inanmazdım. Jessica arkadaşlarının partisine girmiş ve bir hain olarak çıkmıştı. Yüzündeki gülümsemeyi, zaferimizi alkışlarkenki coşkuyu görmek paralel bir evrene adım atmak gibiydi.

Pistte numara yaptığından emindim. Jason için tezahürat yapıyor, galibiyet için heyecanlanmış gibi davranıyordu - sahte olmalıydı. Ona bize boyun eğmesi ve bizim zevkimizi düşünmesi söylenmişti, o halde bunu yapmanın zaferlerimize yatırım yapıyormuş gibi davranmaktan daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Ama şimdi... artık buna inanıp inanmadığımı bilmiyordum.

Wickeston Heights'tan hızla geçtik, sadece kapıya ulaştığımızda yavaşladık ve tekrar nöbetçi kulübesinin önünden geçerken rahat görünmeye çalıştık. Ama çıkış kapısı bizim için açılıp özgürlüğümüze kavuştuğumuzda o yaşlı muhafız başını kaldırıp bakma zahmetine bile katlanmadı.

"Bunu rapor edeceklerinden korkmuyor musunuz?" Jess söyledi. "Yani, Nate'in babası bir polis..."

"Onlar bizi ihbar ederse, biz de onları ihbar ederiz," dedi Jason. "Ve elimizde arabalara yaptıklarından başka onlara karşı çok daha fazla kanıt var. Eğer Nate babasına ağlayarak gitmek istiyorsa, yıllardır Vincent'tan aldığı parti uyuşturucularını da açıklamaya hazır olsa iyi olur."

Vincent sürücü koltuğundan kıkırdadı. "Herkesin satıcısı olmanın faydaları var. Birinci sınıf şantaj malzemesi."

"İşin çirkinleşmesini istiyorlarsa, ben de çirkinleştirebilirim," diye devam etti Jason acımasız bir gülümsemeyle. Bu konuda bu kadar cesur olabilmemizin tek nedeni buydu. Polisi işe karıştırmak herkes için kötü sonuç verebilirdi ama yapmak istedikleri buysa, arabalarını mahvetmekten çok daha kötüsünü yapabilirdik.

Arabayı sürerken Manson, "Yanımızda donmamış bir sürü cephane var," dedi. "Crookston'a gitmeliyiz. Hâlâ yeterince ışığımız var."

"Crookston nedir?" Jess, Jason ile benim aramda oturuyordu ve hâlâ enerjiyle titreşiyordu. Yeşil gözleri parlıyordu ve parmakları hızla ön koltuğun omzuna vururken duruşu sertti.

Onun olayı neydi ki? Ne istiyordu? Bunu neden yapıyordu? Neden bu oyunları oynamaya devam ediyordu?

"Crookston Lisesi," dedi Jason. "Tüm bina onlarca yıldır terk edilmiş durumda. Paintball oyunları için kullanıyoruz."

"Bir tur oynamak isterim," dedi Vincent. Jess'e dikiz aynasından muzip bir bakış atarken ses tonu değişti. "Ve ne biliyorsun, herkese yetecek kadar silahımız var. Sana bile, Jess."

"Gerçekten mi?" Sesi gıcırtılı çıkmıştı ve ilgilenmediğini söylemek üzere olduğunu düşünmüştüm. "Tabii ki! Hadi gidelim!"

Ne düşündüğünü bilmiyordum.

Sürmeye devam ettik, sonunda bir dönüş yaptık ve ağaçların arasına geri döndük. Eski lise artık yoldan görülemiyordu - bahçesini uzun otlar ve büyümüş ağaçlar kaplamıştı. Alacakaranlıkta, kırık pencereleri ve menteşeleri yarıya kadar sökülmüş zincirli kapılarıyla özellikle ürkütücü görünüyordu. Beyaz sıvalı dış cephe artık kirli bir griydi ve pencere çerçevelerinden kurumuş kan gibi sızan kahverengi çizgiler vardı.

Vincent Jess'e "70'lerde terk edilmiş," diye açıkladı. Bronco, asfaltı yıllarca bakımsızlıktan çökmüş ve çatlamış, bozuk yolda sekerek ilerlerken Jess daha iyi görebilmek için yanındaki koltuğa yerleşti. "Katılım çok düşüktü. Orayı kilitlediler ve her şeyi geride bıraktılar."

Jess'in gözlerinin benden uzaklaştığını görmek için tam zamanında yan tarafa baktım. Durduğumuzda araçtan ilk inen ben oldum ve daha araba park halindeyken kapıyı iterek açtım.

"Küçük bir şehir keşfine hazır mısın, sikik çocuk?" Jess'in arkamdan çıkabilmesi için kapıyı açık bıraktım. Hepimiz dışarı yığıldık, kollarımızı gerdik ve omuzlarımızdaki sertliği yuvarladık.

Önünde yayılmış, yarısı sürünen sarmaşıklar tarafından ele geçirilmiş eski binaya baktı. "Oldukça ürkütücü görünüyor. Perili mi?"

"Muhtemelen," dedi Jason ve gülerek şakacı bir şekilde onun omzunu itti. Kaşlarım daha da çatıldı.

Manson Bronco'nun kapağını açıp silahlarımızı çıkararak her birimize birer tane fırlatırken, "Teknik olarak burası özel mülk ama kimse izinsiz giren olup olmadığını kontrol etmeye zahmet etmiyor," dedi. Jess onunkini kolayca yakaladı.

Jason ve Vincent'ın haznelerini yeniden doldurmalarını izlerken, "Birbirimize karşı mı çıkıyoruz?" dedi. "Bu doğru. Oyuncuya karşı oyuncu," dedi Jason.

Manson, "Binaya dağılacağız," dedi. "Üzerinde boya olmadan ayakta kalan son adam kazanır."

"Ya da kadın," dedi Jess ve ben kısık bir kahkaha attım, bu da onun bana dar gözlerle bakmasına neden oldu. "Sence bu kadar komik olan ne?"

"Kazanma şansın olduğunu düşünmen," dedim silahımı omzuma dayayarak. "Ya da hiç oynamadığını. Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha komik olduğuna karar veremiyorum."

Manson bana bir *bok başlatma* bakışı atıyordu ama bunun için artık çok geçti. Jess bana doğru yürüdü ve mor tırnağını göğsüme sapladı.

"Sadece oynayıp kazanmakla kalmayacağım," dedi acımasızca, "önce seni saf dışı bırakacağım."

"Oooh, senin için geliyor, Lucas," dedi Vincent ve Jason kıs kıs güldü. Önümdeki ufak tefek kadına baktım, silahını omzuna atmış, kalçasını kaldırmıştı.

"Benim için *geleceksin*," dedim ve gözleri parladı. "Sadece düşündüğün şekilde değil."

"Pekâlâ, pekâlâ, gidelim!" Manson hepimizin odaklanmasını sağlamak için ellerini sertçe çırpı. Jess ve ben eski otoparktan binaya doğru yürümeden önce birbirimize son bir kez ısırın bakışlar attık ve Manson giderken ona kurallarımızı açıkladı. "Eğer vurulursan, oyun dışı kalırsın. Gruba mesaj at ve Bronco'da bekle. Binanın yerleşimi oldukça basit. Ortada uzun bir koridor ve her iki katta da tam karşıda iki koridor bulunan bir kare. Yapısal bütünlük oldukça iyi, ama adımlarınıza dikkat edin. Gecekonduculara karşı da gözünüzü dört açın."

Görüş mesafesi azalıyordu, pencerelere yakın olduğumuz sürece el fenerine ihtiyaç duymayacağımız kadar gün ışığı kalmıştı. Vincent Jess'e her ihtimale karşı el fenerini nasıl açacağını gösterdi, hepimiz dürbünlerimize takmıştık.

Ön kapıdan içeri girebildik ve karanlık koridora sıkıştık. Önümüzde sıra sıra dolaplar ve sınıflar uzanıyordu; yapraklar, kir ve döküntüler yere saçılmış ve köşelere yığılmıştı.

"Pekâlâ, zamanlayıcılarınızı ayarlayın," dedi Manson, telefonunu çıkararak ve geri kalanımız da onu takip ettik. "Dağılmak ve kendinize savunmak için iyi bir pozisyon bulmak için beş dakika... ya da avlanmaya başlamak için." Sırıttı, sadece dişleri ışığı yakalıyordu. "Cephaneni doldurmadın Lucas, beklememizi ister misin?"

"Hayır." Jess'in omzuna dokunarak ilerlemeye devam ettim. "Siz sikiklerin aksine, ben gerçekten nişan alabiliyorum."

Jess arkamdan keskin bir sesle nefes verdi, ses tonu alaycıydı, "Bahse girerim sadece bir taneye

ihtiyacın vardır.

paintball oynuyoruz, değil mi? O kadar iyi misin?"

Yürümeye devam ettim. O küçük velet benimle alay etmeye çalıştığına pişman olacaktı.

Kim olduğunu sanıyordu ki? Yıllarca diğer taraftan bize tepeden baktıktan sonra, Bayan Martin birdenbire suçlu rolü oynamak istedi. Sanki hiç yüzümüze gülmemiş gibi, sanki başından beri buradaymış gibi bizimle birlikte koşturmak istedi.

Lanet olsun, bunu kendime ben yaptım. Bugün gelmesinde ısrar eden bendim, peki ne için? Çünkü korkup kaçtığını görmeyi umuyordum. Haklı olduğumu kanıtlayacağı için bizi ektiğini görmek istemiştım. Ama yapmadı. Aslında hiç de öyle olmadı, harikaydı. Alex'in hak ettiğini almasına gülümsedi ve güldü ve tereddüt bile etmeden yanımıza geldi.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, botlarım eski kırık camların üzerinde çtırdıyordu. Merdiven boşluğundaki duvarlar grafitilerle kaplıydı, ışık kırık pencerelerden dar aralıklarla içeri süzülüyordu. Belki diğerleri Jess'in gerçekte kim olduğunu çabuk unutmuştu ama ben unutmamıştım.

Unutmam mümkün değil. Bunun için çok fazla yara izim vardı.

Affetmenin amacını anlamadım. Bu seni nereye getirdi? Başladığınız yere geri dönüyordunuz: saf ve aynı şeylerin tekrar yaşanmasına karşı savunmasız. Jess'le olan bu anlaşmanın bir oyun olması gerekiyordu ama diğerleri fazla samimi olmaya başlamıştı. Onun evinde uyumak, onu gezdirmek, onunla spor yapmak?

Hayır. Kesinlikle hayır. Bu şekilde mahvolacaktık, bu şekilde Manson'ın kalbi yeniden kırılacaktı. Ben böyle...

Kahretsin. Başımı böyle belaya sokacaktım. Ona karşı aptalca *yumuşak* duygular besliyordum. Onunla *gurur* duymak. Onu her gördüğümde öpmek, güldürmek ya da gülümsediğini görmek istiyordum.

Lanet olsun.

Bir sınıfa girdim ve zamanlayıcıyı kontrol ettim. Bir dakikadan biraz az bir süre kalmıştı. Pencerenin yanında durup aşağıdaki avluya baktım, paslanmış birkaç yemek masasının yanından geçerken Vincent'ı fark ettim. Silahımı kaldırdım ve ona nişan aldım. Zamanımız dolmadan nişan almam kesinlikle gölgeli bir davranıştı, ama her neyse. Açıkta olmamalıydı.

Zamanlayıcı sona erdiğinde telefonum cebimde titreşti ve parmağım tetikte sıkılaştı.

Koridordan gelen bir ses donup kalmama neden oldu, tekmelenen bir alüminyum kutunun takırtısı gibiydi. Hemen hedefimi kapı aralığına kaydırdım, bir masanın arkasına çömeldim. Nefes alışımı yavaşlattım ve dinledim, seğiren parmağım ateş etmeye hazırdı. Hadi... Kapıyı itip aç...

Bir dere vardı, yumuşak bir adım... sonra hiçbir şey. Avlunun aşağısından birinin bir, iki, sonra üç kez ateş ettiğini duydum. Ama bana birilerinin öldürüldüğünü söyleyen bir dehşet çığlığı yoktu ve yavaşça ayağa kalkarken gözlerimi deviriyordum.

Hepsinden daha iyi nişan aldığımı söylerken ciddi dim.

Koridora geri dönerken kapıyı araladım ve bakışlarımı bir uçtan diğerine gezdirdim. Sadece etrafta koşuşturan bir yaratık olabilirdi, ama alçakta kaldım ve dikkatlice bir sonraki sınıfa baktım. Hiçbir şey yoktu, ama tanıdık bir kokunun kısa bir kokusunu aldım: çilek ve vanilya. Bu küçük koku ağzımı sulandırdı ve adımlarımı hızlandırarak yoluma devam ettim.

Hangi cehennemdeydi?

Beynimin daha iyi bir kısmı bana bir çocuk gibi davrandığımı söyledi. Jess'i bu oyunda saf dışı bırakmak hiçbir şeyi kanıtlamayacak, olanları durdurmayacaktı. Diğerlerinin ona bakışını durdurmayacaktı ve benim hissettiklerimi de değiştirmeyecekti. Manson bir çıkışa ihtiyacım olduğunu söylerdi, hüsrânımı boşaltmak için bir yol. Ben de tam olarak bunu yapıyordum.

Biraz hayal kırıklığı yaşıyorum.

Ama Jess düşündüğümde daha zekiymiş. Bir sıra dolabın yanından geçerken tekrar durdum, iki yanımda merdivenler vardı. Silahımı indirirken gözlerim kısıldı. O kadar ürkütücü bir sessizlik vardı ki bir iğnenin düşüşünü bile duyabilirdim.

Aniden, patlayan bir boya topu püskürmesiyle Jess dolaplardan birinden dışarı fırladı. Göğsüme isabet ettiler, sıcak pembe boya omzuma ve sağ koluma sıçradı. O kadar gerildim ki neredeyse ayağım kayacaktı, şaşkınlıkla ona bakarken tökezleyerek geri çekildim.

"Woooo! Evet!" Jess ayak parmaklarının üzerinde zıpladı, ben iri gözlerle bakarken ellerini pompaladı. Zafer dansına devam ederken sırtışı kocaman olmuştu. "Ha! Seni yakalayacağımı söylemişim!"

Ellerim silahın üzerinde sıkılaştı. Hayatta olmaz... Hayatta olmaz...

"Hey! Hey, bekle bir dakika, dışarıdasın!" Ben ilerlerken geri çekildi, zafer kutlaması kısa sürdü. Görüşüm tünelleniyor, kendini beğenmişliği hızla endişeye dönüşen o çilli yüze doğru daralıyordu. "Seni vurdum, Lucas! Hile yapıyorsun!"

Neredeyse enkazın üzerinden tökezleyerek solundaki ilk sınıfa girdi. Peşinden içeri girdim, hemen ardından göğsüme bir paintball daha yedim. Kahretsin, bu bir yara izi bırakacaktı. Nişan aldığım anda çılgılık attı, yanındaki duvarda patlayan paintball'dan zar zor kaçtı.

"Neden... aşağı... inmiyorsun?!" Her kelimesinde ateş ediyordu, ben gelmeye devam ettikçe her top göğsüme çarpıyordu. Her adımda gözleri daha da büyüyor, savaşmak ya da kaçmak arasında kalırken farkına varıyordu.

Bunu o kazanmadı. Bana karşı değil.

Ona doğru hamle yaptığım anda sıçrayarak uzaklaştı, ben kovalarken koşarak odadan çıktı. Tekrar nişan aldım - ıskaladım. Lanet olsun. Merdivenin yarısına kadar tırmandı ve sonra sıçradı, koşmaya devam etmeden önce çömeldi. Neden bu kadar hızlıydı ki? Onu aşağıdaki karanlık koridorda son hızla kovalarken ciğerlerim ağrıyordu, sonra açık kapılardan avluya geçtim.

Sürekli omzunun üzerinden arkasına bakıyor, gözleri kocaman açılmış, nefes nefese kalmıştı. Tanrım, yüzündeki o ifade onu yakalamak, parmaklarımı tenine gömmek, kıvranışını ve bana karşı çırpınışını hissetmek istememe neden oldu. Jason'ın yukarıdaki pencerelerden birinden aşağıya baktığını gördüm ve ateş ettiğini duydum ama ikimiz de vurulamayacak kadar hızlı koşuyorduk.

Jess avlunun karşı tarafındaki kapıdan içeri daldı ve tekrar içerideydik. O kadar hızlı döndü ki yerde kaydım, bana doğru dönerken kendimi duvardaki dolaplara dayadım.

Yüzü kıpkırmızıydı, saçları dağınıktı, göğsü nefes almak için inip kalkıyordu. Kendimi lanet bir maraton koşmuş gibi hissediyordum.

Gözlerimi ona diktiğimde nefes nefese kalmıştım.

"Vazgeç," diye bağırdı, tekrar bana nişan alarak. "Daha çok cephanem var ve sen beni bir kez bile vuramadın, ezik!"

Kaybeden. Oh...oh-ho, şimdi başardı.

Ateş ettim, omzuma isabet etti. Vurulduğu yeri tutarak bağırdı ve ben de bundan faydalandım. Bir sonraki paintball göğsüme, bir sonraki kalçasına isabet etti ve bana öfkeyle küfrederek bağırdı.

"Bu çok acıtıyor, seni pislik!" Bir sınıfa girdi ve kara tahtanın önündeki büyük sıranın arkasına çömeldi. Zaten cephanem bitmişti. Onu yakalamaya gitmeden önce silahımın kayışını sırtımda durana kadar çektim, yolumdan çektim.

Küçük velet hala savaşıyordu. Parmağı tetikteydi ve masanın etrafından dolandığım anda ateş etmeye başladı. Yakın mesafeden atılan boya topları çok acıtıyordu ama umurumda değildi. Acı aletimi sertleştirdi ve birden bu aptal oyunu kazanmak ya da kaybetmek umurumda olmadı. Jessica'ya haddini bildirmek umurumdaydı.

Onu etkisiz hale getirdim, yere yatırdım ve silahı elinden aldım. Silahı iterek uzaklaştırdım ve o silahı tekrar kapmayı başaramadan yerde sekmesini sağladım. O kadar kaygandı ki neredeyse kaçacaktı, ama onu ayağa kaldırdım ve elim boğazını kavrayacak şekilde kendime doğru çektim.

"Hile yapıyorsun lan!" diye hırladı öfkeyle. Kıçını kıpırdatarak sikime sürüyordu ve ben de ona sürünmekten kendimi alamıyordum. Bunu yaptığımı hissettiğinde tekrar hırladı, "Tanrım, sen tam bir sapıksın Lucas! Seni sapık!"

Her öfkeli kelime beni teşvik etti. Tüm gücüyle savaştı, öfkesini boşalttı, ama sadece güvenli sözcüğünü söyleyip kaçabilirdi. Yapabilirdi ama yapmadı.

"Kırmızıyı ara Jess," dedim, onu yerinde tutmak için mücadele ederken sesim titriyordu. Çok mücadele ediyordu ama dikkatli olmazsam onu incitebilirdim ve bunu yapmak istemiyordum. "Şimdi söyle. Pes et."

Güldü, sesi manyakça alaycıydı. "Vazgeçmek mi? Evet, eminim vazgeçmemi istiyorsundur." Tekrar yaptı, kıçını bana doğru sürttü. Artık bunu bilerek yapıyordu. "Kaybettin! Tıpkı söylediğim gibi seni hakladım."

Neredeyse kendini tuttuğum yerden kurtaracaktı ama ben onu geri çektim. Onu duvara doğru bastırdım, boğazından tutup orada kısırdım. Bana bakarken gözlerinde meydan okumadan başka bir şey yoktu, vücutlarımız o kadar yakındı ki göğsünün her nefeste yükselip alçaldığını hissedebiliyordum.

"Neden aramadın lan?" Dedim. "Neden denemekten vazgeçmiyorsun? Kazanamayacaksın."

Dudakları dişlerinden geri çekildi. "Ben zaten kazandım ve sen hile yaptın! Sen - Lanet olsun!" Başını duvara yasladı, nefes nefese kalırken gözleri bir anlığına kapandı. "Neden kabul etmiyorsun? Seni kandırdım. Neden kabul etmiyorsun... Keşke..."

Gözlerini tekrar açtı. O yeşil irisler benimkilere baktı, şaşkınlık, samimiyet ve o kadar garip bir şeyle doluydu ki, bir kelime söylemeye cesaret edemedim.

"Ne diliyorsun?" Dedim ki. "Adil oynamamı mı? Çünkü ben öyle oynamıyorum, tatlım."

Hâlâ beni geri itiyordu ama yorulduğunu, kollarının titremeye başladığını söyleyebilirdim. Bunun için Tanrı'ya şükür, çünkü onunla savaşmaya çalışmak için daha ne kadar enerjim kaldığını bilmiyordum.

"Keşke benden nefret etmeseydin," dedi ve sanki tüm dünyam durmuş gibi hissettim. "Senden nefret etmek mi?" Dedim. "Sence... senden nefret ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Başını sallarken tırnakları bileklerime batıyordu. Çok kızgın, çok incinmiş görünüyordu. Hay sikeyim.

Elimi boğazını kavramaktan çenesini kavramaya doğru hareket ettirdim. O kadar güçlüydü ki beni şaşkına çevirdi. Onu her hareket ettirdiğimde, bunun için savaşmam gerekiyordu. Aynı havayı soluyacak kadar yakındık ve aramızda daha fazla boşluk olmasını istemiyordum.

"Keşke senden nefret etseydim," dedim. Yüzü gerildi, sıkılaştı - kafa karışıklığıyla buruştu. "Senden nefret etseydim her şey çok daha kolay olurdu."

Sadece birbirimize baktığımız uzun bir an oldu. Gözleri yüzümde dolaştı, kararsızdı, inanmıyordu.

"İstemiyor musun?" dedi usulca ve sanki bu cevap onun için her şey demekmiş gibi kelimeleri titredi. Ama neden olsun ki? Neden umursasın ki? Ben lanet olası bir eziktim ve o da...

Hangimizin önce öpüşmeye başladığından emin olamıyordum. Beni yakaladı, tüm gücünü kullanarak bana yaklaştırmaya çalıştı ama ben sanki onun içinde eriyecekmişim gibi ona doğru ilerlemeye başlamıştım bile. Tırnaklarını kollarımda gezdirirken öpüşü vahşi, neredeyse kuduz

gibiydi. Dudağımı ısırđı. İnleyene kadar onu duvara yasladım.

Ama o inleme beni kırdı. Tanrım, doyamıyordum. Onsuz nefes alamıyordum. Gömleğini başından  ekiştiryordum ve o da kot pantolonumun düğmesini  ekiştiryordu, sonunda çekip açtı ve  ıkıntımı sıktı.

Bu eski sınıfta hala sıralar vardı ve Jess'i onlardan birinin üzerine ittim. Eğildi, bacaklarını açtı, at kuyruğunu elime doladım ve onu orada tutarak güzel yuvarlak kıçına sert bir şaplak attım.

"Lanet olsun, Lucas..." Pantolonunu indirdiğimde inledi. Altında bir tanga vardı ve sağ yanağındaki kabuk bağlamış kesiği fark ettiğimde bir an durakladım.

Manson'ın adı tenine kazınmıştı. Erkeğimin onu nasıl sahiplendiğini görmek beni zevkten titretti ve aceleyle boxerımı indirmeden önce parmaklarımı kesiklerin üzerinde gezdirdim. "Eskiden bunu mu düşünürdün?" dedi nefes nefese. Eminim alaycı görünmeye çalışıyordu ama sözleri umutsuzca çıkmıştı. "Biyoloji dersinde arkamda otururken, bu yüzden mi

Sürekli bana mı bakıyorsun?"

"Çok doğru, öyleydi." İçine gömüldüm, amı nefis bir şekilde ıslak ve sıcakken bana sarıldı. O dersten kalmamın bir nedeni de - umursamadığım gerçeğinin yanı sıra - kafasının arkasına bakmaktan, onu hayal etmekten, yüzündeki o kibirli ifadenin şimdi sahip olduğu ifadeye dönüştüğünü hayal etmekten kendimi alamamamdı.

Özlem dolu, ihtiyaçtan acı çeken, umutsuzca istediği şeyi elde etmesinin tek yolu benmişim gibi bana bakıyordu.

Ona sertçe vurdum, onu sertçe kullanırken masa eski zeminde gıcırdıyordu. "Bunu birçok kez düşündüm Jess." Etrafımda zonklarken kelimeleri ezerek söyledim. "Seni bütün sınıfın önünde domaltmak istedim." Sesimi alçalttığım da inledi ve "Sadece birkaç vuruş alacağını ve daha fazlası için bana yalvaracağını biliyordum" dedi.

Adımı haykırırken ağzı açık kaldı. Sırtının alt kısmına bastırarak onu kendime doğru çektim. Kalçaları titriyor, etrafımı o kadar sıkı sarıyordu ki, her sert itiş ondan bir inilti getiriyordu.

Boşalırken tekrar haykırdı, o kadar sert sıkıyordu ki gözlerim parladı. Tırnaklarımı omurgasına geçirdim, içine boşaldığımda bir canavar gibi üzerine kıvrıldım.

"Bana yaptığın bu işte," diye homurdandım kulağına, olabildiğince derine bastırırken. Dölümün her damlasının onun içinde olmasını istiyordum. Gecenin geri kalanında bunun sıcaklığını hissetmesini istiyordum. "İstediğim şeyleri bırakma konusunda iyi değilim ve sen... Seni çok uzun zamandır istiyordum."

Sonunda hareketsiz kaldım, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kalbim o kadar çok çarpıyordu ki patlamadığına şaşırdım. Onu kendime doğru çektim ve zayıf bir şekilde duvara yaslanmadan önce onu da yanıma aldım. Kucağıma oturdu, sikim hala içindeydi, göğsüme yaslanırken bacakları seğiriyordu.

"Sen kazandın," dedim sonunda, ciğerlerime yeterince hava girdiğinde. "Sen kazandın, seni küçük velet. Mutlu musun?" Kıpırdanışının başka bir zafer dansı olduğuna yemin edebilirim.

"Evet. Mutluyum, Lucas."

Bu ifade bana kendimi bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Sanki doğru bir şey yapmışım, sanki onun mutluluğu altın bir yıldızmış ve ben de birincilik ödülünü kazanmışım gibi. Lanet olsun, acınacak haldeydim. Nefret etmem gereken bir kadına aşık olmak, aile saadetini düşünmek ve hepimize yetecek kadar büyük yataklar hayal etmek.

Daha iyisini biliyordum, ama görünüşe göre bilmiyordum. Ben de diğerleri gibi mahvolmuştum.

Ama sonra Jess kucağıma döndü. İçinden sıyrıldım ama o hâlâ bana sarılmıştı, göğüs göğüse, gözlerimin içine bakarken parmakları dudaklarımı okşuyordu.

"Ben de senden nefret etmiyorum Lucas," dedi. "Beni kızdırdığında, bana ters ters baktığında ya da oyunlarda hile yaptığında bile..." Beni öptü ve bu öpücük daha önce aldığım öpücüklerden çok daha yavaş ve nazikti. Vücudumu gerçekten alışık olmadığım bir şekilde eritti.

Ben beğendim. Sevmekten de öte. Çok, çok daha fazla.

"Birbirinizi öldürmediğinizi gördüğüme sevindim."

İkimiz de yukarı baktık. Manson, paintball silahını omzuna dayamış, kapının girişinde duruyordu. Vincent'ın başı arkasından fırladı ve koridorda mavi saçlarının parıltısını gördüm.

"Aslında ölümcül bir yara aldım," dedi Jess dramatik bir şekilde, giysilerindeki boya sıçramalarını göstererek. Henüz kalkmak istemiyordum; bacaklarımın çalışmaya istekli olması için birkaç dakikaya daha ihtiyacım vardı.

"Ortalık kan gölüne döndü," dedim, başımı duvara yaslayıp beline sıkıca sarıldım. "Sakin bana seni yakaladığını söyleme?" Vincent kıs kıs güldü. Sonunda kendimde ayağa kalkacak gücü buldum ve

Jess de benimle. Kıyafetlerimizi düzelttik ve çocuklar göğsümde kaç tane boya patlaması olduğunu gördüler.

"Kahretsin, şaka yapmıyormuşsun." Jason başını sallayarak beni çevreledi. "Fena değil prenses." Kendisiyle gurur duyarak gülümsedi. Bana dönüp baktığında, gülümsememi gizlemek için kaşlarımı çattım. "Buna alışma," dedim. "Şanslısın." Sırıtarak çenesini kaldırdı.

"Peki, kim kazandı o zaman?" Jason söyledi.

Manson sırtarak elini kaldırdı. "Kimse beni yakalayamadı."

Ama başımı salladım. Yenilgiyi kabul etmekten nefret ediyordum; gerçekten. Ama Jess adil oynamıştı ve ben oynamamıştım. "Jess'i sadece o beni defalarca vurduktan sonra vurdum. O hiç elenmedi."

Manson silahının kayışını omzuna atarak, "Berabere diyelim o zaman," dedi. "Hepiniz eve gitmeye hazır mısınız? Açlıktan ölüyorum."

Beşimiz sınıftan çıkıp okuldan çıkarken Vincent, "Dönüşte pizza alalım," dedi. "Bekle, hayır, sıcak kanat... ya da belki hamburger... ya da üçü birden?"

Jess onun kararsızlığına hafifçe güldü. Birbirimize yakın yürüyorduk, kollarımız birbirine çarpıyordu. Kolumu onun yanına doladım, belini sardım ve onu kendime doğru çektim.

"Kabul ediyorum," dedim. "Çok iyi bir nişancısın."

Yanıma yaslanırken gülümsedi. Beynimdeki kaos yatışmıştı ama her zamanki gibi beni şaşkın ve sinirli bırakmak yerine kendimi iyi hissediyordum. İçerik.

Kendimi mutlu hissettim.

VINCENT

"İçkiler hazır, sikikler!"

Arka kapıyı ayağımla iterek açtım, arka bahçeye çıkarken kollarım fincanlarla doluydu. Lucas ateşe daha fazla odun atarken kıvılcımlar karanlığa yükseldi, gece havası zengin duman kokusuyla güçlendi. En yakın pizzacıya gidip üç büyük turta ve bir sıcak kanat siparişiyle evimize dönmüştük. Dışarısı güzel ve serindi, bu yüzden ateş yakıp bahçede yemeye karar verdik, katlanır sandalyelerimiz alevlerin etrafında bir daire oluşturdu.

"Hanımefendi için," dedim, sandalyesinde ayaklarını uzatarak oturan Jess'e bir içki uzattım. "Oh, artık bir hanımefendiyim, öyle mi?" dedi.

Manson onun yanından uzandı ve yüzünü sıktı. "Hâlâ resmi fucktoy unvanını elinde tutuyorsun. Ama söylemeliyim ki, Alex'in arabası sikildiğinde Joker gibi güldüğünü duymak duyduğum en seksi şeylerden biriydi. *Lady Fucktoy* olma onurunu hak ettin."

Jason kıs kıs güldü. "Bu çok yüksek bir pozisyon."

Jess dramatik bir şekilde gözlerini devirerek başını salladı. "Tanrım, hepiniz korkunçsunuz."

"Ve sen bunu seviyorsun," dedim ve kadehimi kaldırarak kadeh kaldırdım. "Beyler - ve Leydi Fucktoy - kadeh kaldırmayı teklif ediyorum. Alex'in Hellcat'ini tamir etmeye çalışmak zorunda kalan zavallı piçlere."

İçerken gülüştüler. Jess uzun bir yudum aldı, yutkunmadan önce gözleri büyüdü.

"Kahretsin, bu çok iyi," dedi. Bana baktı ve etkilenmiş gibi başını salladı. "Demek korkunç şakalar yapmaktan daha fazlasını yapabiliyorsun."

"Esprilerim harikadır," dedim yerime otururken. "Yüksek seviyeli mizahtan anlamamanız benim suçum değil."

"Gerçekten de *en* yükseği," dedi Jason, koluna vurmak için uzandığımda gülerek.

"Etrafım veletlerle çevrili," dedim. "Gerçekten, etrafımın veletlerle çevrili olmasını hak edecek ne yaptım?"

"Bu konuda da bir bok yapamam," dedi Lucas, tiksiniş gibi başını sallayarak. Ama Jess'e baktığında bakışlarındaki muzipliği görebiliyordum. "Bir veledi silahla kovalayabilirsin ama yine de boyun eğmez."

Jess ateşin karşısında dilini ona doğru uzattı. Kucaklarımızda kâğıt tabak ve peçetelerle yemeğe yumulduk. Jojo tabii ki yalvarmaya geldi, başını Manson'ın kucağına yasladı ve en büyük köpek yavrusu gözleriyle baktı.

"Sen barmensin, değil mi?" Jess pizza ısırıkları arasında bana baktı. Fincanını kaldırdı ve bir yudum daha aldı. "İyi bir kokteylin nasıl yapılacağını iyi biliyorsun."

"Evet. Tris'te," dedim. "Memphis'te bir kulüp. Oraya gitmek için bir saat araba kullanmayı sevdiğimi söyleyemem ama bahşişler iyi."

"Ne tür bir kulüp bu? Honky-tonk'ta içki servisi yaptığını hayal bile edemiyorum."

"Her türlü müziği dinleyebilirim," dedim. "Ama burası bir şehir kulübü değil, hayır. Çok fazla elektronik çalıyorlar ve ara sıra metal şovları da oluyor. Tris biraz sıra dışı. Tam olarak bir BDSM kulübü değil ama yerel kink ve LGBTQ topluluklarıyla çalışıyorlar. Bazen orada yemek düzenliyorlar ama çoğunlukla sadece müzik için eğlenceli bir yer. Ve tabii ki, içki seçimi

üstün."

Jess merakla başını eğdi. "Munches? O da ne?"

Manson, "Bu, BDSM ile ilgilenen insanlar için bir buluşma" dedi. "Yerel toplulukla ve benzer düşünen insanlarla tanışmanın bir yolu. Vince'le gittiğimiz ilk munch Tris'teydi." Hafifçe güldü ve daha o söylemeden o ilk buluşmanın ne kadar utanç verici olduğunu düşündüğünü anladım. "Biz de çok ukala bir şekilde gitmiştik. Tris'in 21 yaş üstü olması gerekiyordu ama biz 18 yaşındaydık ve gizlice girdik. Orada tek bir kişiyi bile kandırdığımızı sanmıyorum."

"Herkes bize çocukmuşuz gibi yan gözle bakıyordu," dedim. Bu anı beni hâlâ utandırıyor ve ben kolay utanan biri değildim. "Kendimizi bir bok zannediyorduk, büyük, kötü, baskın adamlar."

"Bizi çok hızlı bir şekilde yola getirdiler," diyor Manson. "Yemekhaneyi işleten kadın bizi kenara çekti ve uslu durmamız yoksa bir daha oraya adım atamayacağımız konusunda uyardı. Gerçekten öğrenmek istediğimizi biliyordu ama biraz alçakgönüllü olmamız gerekiyordu. Canımız öyle istedi diye kendimize Dominant diyemezdik."

Metres Rachel ve kocası Mark bizi doğru yola sokmuştu. Şanslıydık ki, sahneye çok fazla dahil olmadan önce kötü alışkanlıklarımızı söyleyen biri vardı. Birini bağlamak ya da kırbaçlamak için gereken tek şeyin bunu yapma arzusu olduğunu düşünmeye devam etseydik birilerinin canı yanabilirdi. Bu sadece arzudan çok daha fazla sorumluluk gerektirir.

"Seni bir ara oraya götüreceğiz," dedim ve Jess heyecanla gülümsedi. Bir kulüpte, neon ışıkların altında dans ederken tam da evindeymiş gibi görünüyordu. "Bence hoşuna gider."

"Dansa gitmeyi seviyorum," dedi. "Üniversite sırasında Nashville'deki her kulübe gitmişim gibi hissediyorum." Aramıza baktı, düşünürken gözleri hafifçe kısıldı. "Hanginiz en iyi dansçısınız?"

Lucas'a baktı ve onun yüz ifadesi tamamen dehşete düşmüştü.

"Ben mi? *Ben olduğumu mu* düşünüyorsun?" dedi, elini endişeyle başının arkasında ovuşturarak. "Bir bok için dans edemem."

"Hiç denedin mi?" diye sordu ve adam başını sertçe tekrar salladı. Manson ona kıs kıs gülüyordu. "Dans etmeye en çok yaklaşıcağı yer mosh pit." "Sanki sen daha iyisin de," dedi Lucas.

Manson masumca ellerini kaldırdı. "Daha iyi olduğumu söylemedim, güven bana. Seninle birlikte çukurda olmaktan mutluyum. Üzgünüm Jess, ben de iyi değilim."

"Ah, hiç denemediniz ki," dedi. "Tris'e gittiğimizde ikinizi de dans pistine çıkaracağız."

Tris'e gidersek değil - *ne zaman*. Jason'a hızlıca bir bakış attım ve o da bana karşılık verince onun da anladığını anladım.

"Peki ya sen Jason?" diye sordu ve Jason içkisini yudumladıktan sonra ona ukala bir sırıtışla karşılık verdi. "Ben en iyi dansçıyım," dedi ve hiçbirimiz bunu inkâr etmedik. "Ve bundan gerçekten zevk alıyorum."

Jess sonra bana baktı ve ben hemen başımı salladım. "Hayır, ben değilim. Ben müzisyenim, dansçı değil." "Müzisyen mi?" Jess şaşkınlıkla arkasına yaslandı. "Senden başka bir gizli yetenek daha mı?"

"Ben onlarla doluyum." Yerimden kalkarken ona göz kırptım. "Bana bir dakika ver."

Tekrar içeri girip tavan arasına çıktım ve Bayan Daisy'yi çantasından alıp dışarı çıkardım. Döndüğümde Jess'in ağzı açık kaldı. "Aman

Tanrım, bu keman mı?" diye haykırdı.

"Bu Bayan Daisy," dedim, görebilmesi için aleti uzattım. "Gördüğünüz gibi bir süredir ailemizde..." Bir keçeli kalemle çizilmiş basit papatyalar da dahil olmak üzere alt taraftaki tüm küçük çizimleri ve çıkartmaları gösterdim. "Kız kardeşim Mary, biz çocukken bunu ele geçirdi ve izini bıraktı."

Bence karakter katıyor."

"Oynayabildiğini hiç bilmiyordum," dedi.

"Bu büyüleyici beyefendiyi başka nasıl baştan çıkarabilirim ki?" Tekrar otururken Jason'ı işaret ederek söyledim. "Ona halkımın şarkısını çaldım ve o da bana karşı koyamadı." Jason kahkahalarını durdurmaya çalışırken neredeyse içkisini yudumlayacaktı.

"Halkınızın şarkısı mı?" Jess bana bir kaşını kaldırdı. "Peki bu tam olarak ne olabilir?"

Mükemmel sessizlik için elimi kaldırdım. Enstrümanı çenemin altına sıkıştırdım, yayı kaldırırken parmaklarımı konumlandırımdı...

Ve Benny Hill temasını çalmaya başladı.

Hepsi kahkahalara boğuldu. Ama repertuarımdaki tek şarkı bu değildi. Charlie Daniels Band'e geçtim ve Jess oturduğu yerden kalktı, bir elinde içkisini tutarken ateşin etrafında dans etti. Manson'ı sandalyesinden çekti ve Manson onu kollarına almadan önce bir tur attı. Jason onlar dans ederken şarkıya alkış tuttu ve Lucas bile onları izlerken yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı.

Kendimizi serbest bıraktığımız ve birbirimizin arkadaşlığından keyif aldığımız geceler çok azdı. Ama Jess hepimizi aklımızdan çıkarmıştı. Gerçekliğimizi değiştirmemizi ve yeni bir şeyler denememizi sağlamıştı. Hatta kısa bir süreliğine de olsa Lucas'ı dans etmek için koltuğundan kaldırmayı bile başarmıştı.

Sonunda Jason'ın kucağına tökezledi, başını onun omzuna yaslarken sarhoşça gülüyordu. Müziği tekrar değiştirdim ve temposunu sakın ve yumuşak bir şeye yavaşlattım. Müzikle ilgili en sevdiğim şeylerden biri buydu - sadece birkaç notayla insanların duygularını etkileyebilmesi ve ruh halini değiştirebilmesi. Telleri yavaşça çekişim, çıtırdayan ateş ve alkol arasında herkesin yorulmaya başladığını söyleyebilirdim.

Ateş söndüğünde Jess esnedi ve Jason'ın kollarında gerindi.

"Sanırım bu bir işaret çocuklar," diyerek Jess'in ayağa kalkmasına yardım etti ve bir kolunu beline doladı. "Muhtemelen yatma vakti geldi."

Manson oturduğu yerden kalkarken başını salladı ve esnemek için durakladı. Lucas yanan son kömürleri de gömdü ve Jess başını Jason'ın göğsüne yaslayarak uykulu gözlerle bana baktı.

"Bu gece burada bizimle uyuyacaksın," dedim, eğilip önce onun sonra Jason'ın yumuşak dudaklarını öptüm. Jason'ın kollarında çok rahat görünüyordu, elinin arkasında bir esnemeyi bastırıyordu. Manson yanına geldi, elini indirdiği gibi tuttu ve parmak eklemlerini öptü. Kadın gülümsedi ve arka merdivenlerden çıkarken sarhoş bir melodi mırıldandı.

Sonra Lucas arkasından hızla yaklaşarak onu Manson ve Jason'ın arasından çekip kollarına aldı. Nefes nefese kalmış, ona bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Üst kata çıkmaya çalışırken takılıp yüzüstü düşmeni izlemeyeceğim," dedi. "Seni yatağa taşıyacağım."

Manson, Jess'i içeri taşıması için kapıyı açarken Lucas'a, "Benim yatağım en büyüğü," diye seslendim. "Herkes içeri doluşabilir."

"Siz sikiklerle birlikte kıcımdan ter akacak," dedi Jason ama sarılmaya bayılıyordu ve başka türlüünü istemezdi.

Herkesin duş alması ve çeşitli soyunma halleriyle yatağa girmesi biraz zaman aldı. Jess benim tişörtlerimden birine sarılmıştı ve onun bu kucaklaşmanın neresinde olduğunu bulmak, yer değiştirmek ve birbirimize küfretmekle geçen bir on dakika daha aldı. Sonunda Jess, Manson ve Jason'ın arasına, Lucas ve ben de iki yanımıza yerleştik.

"Bu sefer uykunda beni tekmelemesen iyi edersin," diye homurdandı Lucas, kollarını Manson'ın göğsüne dolayıp başını sırtına yaslarken bile. Battaniyeleri ittik, vücut ısıımız bizi sıcak tutmaya fazlasıyla yetiyordu. Her zaman bir gece kuşu olmuştum ve geç saatlere kadar ayakta kalmaya alışkındım ama yorgun olmasam bile yine de birbirimize sarılma fırsatını kaçırmak istemiyordum.

Yatakta. Gittiğim gecelerde onu çok özledim.

Jason bana doğru iç çekti ve ben de aşağıya baktığımda onu çoktan uykuya dalmış buldum. Genelde saatlerce dönüp dururdu. Ama Jess'in kolu sırtına atılmıştı, uzun tırnakları yavaşça derisinde rahatlatıcı daireler çiziyordu.

Çok geçmeden uyanık kalan son kişi ben oldum. Ama bir yanımda hepimizi bu kadar yakın görmek için uyanık kalmaya değdiğini düşünüyordu.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca yaşanan onca şeyden sonra, huzurlu hissetmek güzeldi.

JESSICA

Ertesi sabah gözlerimi ilk açtığımda, pencereden gelen altın rengi ışıktaki yavaşça gözlerimi kırıştıtırırken, henüz kalkmaya hazır olmadığımı hemen anladım. Çok rahattım, çok konforluydum. Bacaklarım Jason'ınkilere dolanmış, kolum onun yan tarafına uzanmış ve Vincent'in göğsüne yaslanmıştı. Manson sırtıma yaslanmıştı, ben de gözlerimi kapatıp yastıklara gömüldüm ve sonunda tuvaleti kullanma ihtiyacı beni kalkmaya zorlayana kadar tekrar uyukladım.

Sessizce yataktan çıkarken Lucas'ın çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Üzerimdeki büyük boy gömleğin kime ait olduğundan emin değildim, bu yüzden gömleği burnuma çektim ve derin derin içime çektim - Vincent. Tavan arasından çıkarken yüzümde bir gülümseme bırakan ekşi tatlı marihuana ve narenciye parlaklığı.

"Günaydın Jojo," diye selamladım onu tavan arasındaki merdivenlerin dibinde, yere yayılmış bir şekilde yattığı yerde. Yanını okşadığımda kuyruğu tembelce sallandı ve uyuklu bir memnuniyetle küçük bir iç çekti.

Banyoda işimi bitirdim ve yüzümü yıkayıp saçımdaki karışıklığı biraz olsun çözdüğümde kendimi biraz daha uyanık hissettim. Yeni demlenmiş kahvenin kokusu evin içinde yayılarak beni alt kata ve mutfığa çağırırdı.

Lucas tezgâhta durmuş, dolu bir tencereden bardağına bir şeyler dolduruyordu. Üstsüz ve yalınayaktı, üzerinde sadece bol kırmızı bir eşofman vardı. Tanrım, çok seksi görünüyordu. Garajda çalıştığı onca saat kaslarını geliştirmiş ve iri ellerini sertleştirmişti. Ama yüzü sabah daha yumuşak görünüyordu, sanki henüz kalıcı kaşlarını çatmamış gibiydi.

"Günaydın," dedim, birkaç dakika sessizce kapının pervazına yaslanıp onu hayranlıkla izledikten sonra.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Ne zaman bir şey söyleyeceğini merak ediyordum. O kadar da sinsi değilsin kızım, merdivenlerden indiğini duydum. Hem orada ne yapıyordun, kıcıma mı bakıyordun?"

Yanına gelerek kıs kıs güldüm. "Olabilir. Öyleysem ne olmuş? Güzel bir kışın var."

Başını hızla dolaplara doğru çevirmeden önce kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Kahve ister misin?" dedi, çoktan benim için bir fincan indirmişti.

"Krema ve şekerle, lütfen."

Hazırlanırken gözlerim sırtında dolaştı. Sırtındaki özenli dövme hâlâ devam ediyor gibi görünüyordu; ana hatlar vardı ama gölgelendirme yoktu. Ancak halihazırda içerdiği detaylar çarpıcıydı. Büyük bir ağaç parçanın ana odağıydı, gövdesi omurgasını takip ediyor, dalları omuzlarına yayılıyordu.

"Sırtındaki dövmeye ne ilham verdi?" Elinde kupalarımızla bana döndüğünde "Sırt dövmesine ne ilham verdi?" diye sordum. Benimkini uzattı ve bir yudum aldım, kokusu ve zengin tadı anında ruh halimi yükseltti.

"Hadi gidip verandada oturalım," dedi. "Dışarısı henüz çok sıcak değil."

Sabah havası taze ve serindi ama masmavi gökyüzü havanın hızla ısınacağını söylüyordu. Verandanın gölgesine oturduk; ben sallanırken hafifçe gıcırdayan eski bir sallanan sandalyeye oturdum, Lucas da yanımdaki bankta oturdu.

"Çocukken yaşadığım yerde, arka bahçede büyük bir ağacımız vardı," dedi birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "Kocaman, yaşlı bir şeydi. Kocaman dalları vardı ve birçoğu alçakta duruyordu.

Bu yüzden tırmanmak kolaydı. Kardeşimle ben dalların arasında bu boktan, tehlikeli kaleleri yapardık. Eski hurda tahta ve sacları alır, hepsini ip ve çivilerle bir araya yığardık. Pek ağaç ev sayılmazdı ama... O anıları seviyorum. Güzel anılar. Diğer her şey yerine iyi olan şeyleri hatırlamaya daha fazla odaklanmaya çalışıyorum." Kahvesini yudumladı ve yavaşça başını salladı. "Demek dövmeye ilham veren şey buydu. Güzel anılar."

"Bir erkek kardeşin olduğunu hiç bilmiyordum," dedim. "Sen buraya taşındığında o yoktu..."

Gözlerini ileriye odakladı ama eli yanındaki bankta sıkılaştı. "Taşındığımızda o bizimle gelmedi, annem de öyle. Sadece ben ve babam, cehennemde yaratılmış bir eşleşme." Başını salladı, usulca nefes verdi. "Babam beni sadece çalışacak ve eve para getirecek başka biri olsun diye getirdi. Annem benimle başa çıkamazdı; çok hastaydı. Hâlâ benim büyüdüğüm o eski evde yaşıyor. Bakıcısı için para gönderiyorum. Haftanın yedi günü birinin gelip ona yardım etmesi gerekiyor."

Kendi annemin ev işlerinde kendisine yardım edecek birine izin verdiğini hayal etmeye çalıştım. Muhtemelen onların her hareketini didik didik eder, hiçbir şeyin kendi standartlarına uygun olmamasından tiksiniirdi.

"Babanla geçinmek zor muydu?" Bunun muhtemelen yılın yetersiz ifadesi olduğunu bilerek söyledim.

"Evet, hıyarın tekiydi," dedi Lucas açık açık. "Çocuklarıyla sohbet etmeye inanan biri değildi. Ya onun dediğini yapardın ya da seni zorlardı. Ben de zor bir çocuktum, bu yüzden çocukluğumun büyük bir kısmını iki günde bir kıcıma kırbaç yiyerek geçirdim." Durdu, sonra boğazını temizledi. "Her neyse. Aile çoğu durumda değdiğinden daha fazla sorun yaratıyor gibi görünüyor. Manson ailesi tarafından mahvedildi, Jason neredeyse bir tarikattan kaçtı." Bana doğru baktı. "Alınma ama annen tam bir baş belasına benziyor."

"Annem *çok fazla* olabiliyor. Sanırım benim iyiliğimi düşünüyor... belki de." İçimi çektim ve sallanan sandalyeye geri oturdum. "Her zaman her şeyin kendi istediği gibi olmasını ister. Ve eğer istemiyorsa - lanet olsun, dikkat etsen iyi olur çünkü asla peşini bırakmaz."

"Kontrolü bırakmak için mücadele eder, dünyanın merkezinin kendisi olduğunu düşünür... Bu neden tanıdık geliyor?" "Hey, dikkat et," dedim, ona şakacı bir şekilde tekme atmak için bacağımı uzattım. "Beni bir kadınla kıyaslamaya başlama. annem."

Kapı açıldığında ikimiz de yukarı baktık. Manson, Vincent ve Jason ellerinde kahve fincanlarıyla güneş ışığında gözlerini kısarak dışarı çıktılar.

"Günaydın millet," dedi Vincent, Lucas'ın yanındaki banka ağır ağır oturup kolunu diğer adamın omuzlarına doladı. Lucas'ı öyle bir itti ki neredeyse kahvesini dökecekti ama Vincent kendi kahvesini yudumlarırken bunu fark etmemiş gibi görünüyordu. "Güzel bir gün."

Jason basamaklara oturarak, "Çok sıcak olacak," diye mırıldandı.

Manson sandalyeye geldi, kupamı dikkatlice aldı ve yanımdaki sandalyeye sıkışmadan önce kendi kupasını korkuluğun yanına koydu. Beni kucağına çekti ve kupalarımızı tekrar almadan önce beni arkasına yerleştirdi.

"Bu daha iyi," dedi. Kolunu belime doladı ve başını benimkinin yanına yasladı, sesi uykudan boğuk çıkıyordu. "Uyandığımda gitmiştin. Sana yataktan çıkman için izin verdiğimi hatırlamıyorum."

Kıkırdadım. "Şimdi uyuyor olsaydın tam olarak izin veremezdin, değil mi?"

Jojo evin içinden havladı ve Jason aniden nefesini içine çekti. Lucas yavaşça ayağa kalkarken ona baktım ve aynı anda Manson'ın tüm vücudu altımda kaskatı kesildi.

Kapıda biri duruyordu - kırılmış saçları olan uzun boylu, sıska bir adam. Sigarasının dumanı

yavaşça başının üstünden gökyüzüne doğru kıvrılıyordu.

"Aman Tanrım..." Sözlerim inanmayan bir fısıltıyla çıktı. "Bu..."

Manson ayağa kalktı ve beni de yanında getirdi. Ayağa kalktığım anda önüme geçti ve vücuduyla beni fiziksel olarak engelledi. Vincent bankın kenarındaydı, yüzü asıktı. Lucas yumruklarını sıkmış, öylece bakıyordu ve Jason da artık ayaktaydı.

"Lucas, Jess'i içeri götür." Manson'ın sesi sertti, bakışları kapıdaki adama sabitlenmişti.

"Manson." Lucas'ın sesi gergindi. "Gitmem gerektiğini sanmıyorum -"

"Lucas, *şimdi*." Manson'ın ses tonundaki acımasızlık beni en az dönerken yüzünde beliren ifade kadar şaşırtmıştı. Manson'ı daha önce hiç böyle görmemiştim.

Dehşete düştüm. Tamamen dehşete düşmüş.

Lucas başını sallayarak elimi tuttu ve beni Manson'ın arkasından çekti. "Hadi ama. Yakın dur." Vücudunu benimle avlu arasında tutarak beni kapıya doğru götürdü.

Beni engelliyor. Beni saklıyor.

"Manson?" Ona doğru uzanmaya çalıştım, korku içime yayılmaya başlamıştı.

"Her şey yoluna girecek Jess," dedi ama gülümsemesi en iyi ihtimalle zayıftı. "Merak etme.

Lucas..." "Onu yakaladım." Lucas'ın sesi sertti, ön kapıyı açarken bana olan tutumu kırılmazdı ve beni onun önüne itti.

MANSON

Kendime artık babamdan korkmadığımı söyledim. Bahçeyi geçip kapıya doğru yürürken Vincent ve Jason hemen arkamdaydı ama onlar yanımdayken bile panik beni ele geçiriyordu. Attığım her adım çok gürültülüydü, kendimi yavaş bir nefes almaya zorlarken damarlarımda adrenalin pompalanıyordu.

Evde hangi döşeme tahtalarının gıcırdadığını ezberlemiştim. Gıcırdamadan önce bir kapıyı tam olarak ne kadar açabileceğimi bilirdim. Sessizce yürümek, yumuşak nefes almak, sesimi alçaltmak için kendimi eğitmişim. Sanki babam bir bombaydı ve en ufak bir ses onu patlatacaktı.

Ellerim terliyordu. İlaçlarımı henüz almamıştım çünkü bir kez olsun sakın hissederek uyanmıştım ama şimdi umutsuzca almış olmayı diliyordum. Panik ciğerlerime baskı yapıyordu, yavaşça ilerleyen bir boğulma. Kendime korkmadığımı söylüyordum ama dudaklarından sarkan sigarasıyla orada bekleyen ona yaklaştıkça kendimden uzaklaşıyordum.

Ben gitmişim ve geriye korkmuş bir çocuk kalmıştı, küçük ve yalnız. Bir çıkış arıyor, saklanacak bir yer arıyor, kendi bedeninin bir barikat görevi görebileceği umuduyla sırtını yatak odasının kapısına dayamış oturuyordu.

Ondan yaklaşık beş metre uzakta durdum ve aramızda kapı vardı. Vincent ve Jason hemen arkamda durdular. Arkamı kollamışlardı; bir saniye bile tereddüt etmeden benim için dövüşeceklerdi.

Babam sigarayı dudaklarından çekti, bir fiske vurup bir duman bulutu üflerken kirazı alevlendi. Tanrım, yaşlanmıştı. Yıllarca alkol ve sigara kullanımı yüzünde derin çizgiler oluşturmuştu; lekeli yanakları son tıraşından birkaç gün geçmişti. Yine de ona bakmak, korkunç derecede çarpıtılmış bir aynaya bakmak gibiydi. Kahramanın kendi yansımasının uğursuz bir şeye dönüştüğünü gördüğü korku filmleri gibi.

Benzerliğimiz bir lanetti ama aynı zamanda bir uyarıydı. Onun yolu benim yolum olabilirdi ve ben bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Burada istenmiyorsunuz," dedim. Sesim titremedi, ama onu sabitleme çabasıyla alçak ve sert tuttum.

Babam hafif bir hırıltıyla kıkırdadı. "Beni böyle mi karşılıyorlar? Eve geldiğimde oğlum bana hoş karşılanmadığımı mı söylüyor? Bu nasıl bir saçmalık?"

Hak ettiği tek selamlama buydu. Kibarlık yok, havadan sudan konuşmak yok. Hoş karşılanmıyordu ve bundan hiç şüphe duyulmamasını istiyordum.

Onun sesini duymak göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim. Vücudum hızla kızardı, sonra soğudu. En azından Jess içeride, onun görüş alanının dışındaydı. Lucas her zaman kavga etmeye en hevesli kişiydi ama şu anda buna ihtiyacım yoktu. Kızımızı güvende tutmasına ihtiyacım vardı ve bunu yapacağını biliyordum. Biliyordum ama yine de yükselen paniği durduramadım. Ama bunu sakladım. Her zaman yaptığım gibi maskeleydim.

"Burası benim mülküm," dedim. "Ve eğer sana hoş karşılanmadığını söylersem, o zaman lanet olası hoş karşılanmazsın."

Başını çevirdi ve tükürdü, ses beynimin arkasında bir şeyi tetikledi. Yüzüme çarpan sıcak, yoğun tükürük hissi. Çürük tütün kokusu midemde tiksinti yarattı. Bana doğru yavaşça adım attı, gözleri yüzümden hiç ayrılmadı. Sanki beni sınıyor, kaçmam için bana meydan okuyordu. Kaçtığım için

bana korkak derdi.

Çenemi kaldırdım ve ellerimi arkamda birleştirdim. Muhtemelen rahat görünüyordum ama ellerimin ne kadar sıkı kenetlendiğini saklamak istiyordum.

Benden Vincent'a, sonra da Jason'a bakarak, "*Senin malın*," dedi. "Öyle mi? Sevgili yaşlı babama yer yok, ha?" Gözlerini kısarak eve baktı. Buraya gelip aileme bakması beni hasta ediyordu. "Bu da bir şey değil mi? Kendine ait bir evin var, tüm arkadaşlarını buraya taşımışsın, hatta kendine bir kız bile bulmuşsun. Ya da birinizin var. Hanginizin onu becerdiğini anlayamıyorum."

Ne zamandır bizi izliyordu? Buraya ilk kez mi geliyordu? Yoksa sadece ilk kez mi kendini belli ediyordu?

"Sohbet etmekle ilgilenmiyorum." Öfke korkumu örttü ve onu boğdu. "Git, yoksa seni zorla göndeririz."

Bana baktı, yavaşça başını salladı. Gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi eve doğru gidip geliyordu. "Gördüğüm kadarıyla artık büyük bir adamsın. Kendine ait bir yerin var ve aileni soğukta bırakmanın doğru olduğunu mu düşünüyorsun? Bu gece bir oda aramadığım için şanslısın. Lanet olası bir sadaka aramıyorum. Hakkım olanı istiyorum."

"Bu arazide senin *hakkın* olan tek bir şey bile yok. Eğer annem burayı senin almanı isteseydi, sana bırakırdı. Ama bırakmadı."

Zihnimin gözünde yumruğumu tekrar tekrar yüzüne indirdiğimi görebiliyordum - kan sıcıyor, burnu kırılıyor, dişleri çatlıyordu.

Onu öldürmeyi kaç kez düşünmüştüm? Bunu hayal ederdim, bir gün ona nasıl karşı koyacağımı, beni asla kırmadığını nasıl kanıtlayacağımı. Ölmeden önce yüzündeki şokun tadını çıkarırdım. Hatta onu öldürdükten sonra ne olacağını hayal ederdim; mahkemede ne söyleyeceğimi, hapishanede nasıl hayatta kalacağımı.

Ama bu beni de onun gibi, aynı şiddeti uygulayabilecek biri yapardı. Bu da döngünün devam ettiğini, acının acıyı doğurduğunu kanıtlayacaktı.

"Yanılıyorsun evlat." Babam omuzlarını geriye attı ve boynunu kırdı. Bu ses midemi bulandırdı. "Annenin son zamanlarında iyi olmadığını biliyorsun. Hayatının büyük bölümünde de doğru değildi. Senin benim bile olmadığından şüphelenmem için bana bir sürü sebep verdi." Kıs kıs güldü. "Genetiğini inkâr edemem. Bana çok benziyorsun."

Bana hatırlatmasına gerek yoktu.

"Ne istiyorsun?" Dedim. "Saçmalamayla bırak ve bana neden burada olduğunu söyle."

"Burayı satmak için onardığınıza dair söylentiler duydum," dedi. "Akıllıca düşünüyorsun. Benim gibi düşünüyorsun." Onun gibi değil. Asla onun gibi değil. "Satıştan pay istiyorum. Yarı yarıya. Seni büyüttüğüm mülkü sattığın için adil olduğunu söyleyebilirim."

Ona boş boş baktım, sözleri içimdeki o okyanus gibi öfkeyle çalkalanıyordu. Sonra...

Güldüm. O kadar sert güldüm ki canım acıdı. Kahkahalarım kesilince bir adım öne çıktım, tam çirkin suratının ortasındaydım ve bizi ayıran tek şey kapının parmaklıklarıydı. Ne zaman üzerime düşse korkudan titrememe neden olan o sararmış, kan çanağına dönmüş gözlerine baktım.

"Ben ve bu evde yaşayan herkes, siz buradan tek kuruş çıktığını görmeden ölmüş ve gömülmüş olacağız," dedim, her kelimemde zehir vardı.

Tam olarak göz göze duruyorduk. Aynı boy. Aynı yapı. Damarlarımızdaki aynı kan, sırf onun izlerinden kurtulmak için onları kesip kanlarını akıtmak istememe neden oluyordu.

"Dikkatli ol evlat," dedi yumuşak bir sesle. "Burası büyük ve tehlikeli bir dünya. Ölüm çok yakınımızda dolaşıyor. Hepimiz ölüp gömülmekten sadece bir yanlış kararla kurtulmadık mı?"

Ona yavaşça yukarıdan aşağıya baktım. "Ölüm bazılarına diğerlerinden daha yakın yürür."

"Haklısın. Bazılarına yakın yürür... bazılarına yetişmek için koşar. Ama her zaman döner dolaşır,

Öyle ya da böyle." Bir adım geri çekildi ve ceketine uzandığında irkildim. Bunu kaçırmadı. Bu onu gülümsetti.

Bir sigara çıkardı, yaktı ve dumanının yüzümde dolaşmasına izin verdi. Camel Crushes. Mentol kokusundan nefret ederdim. Durakladı, omzumun üzerinden bir an için gözlerini kısarak sonunda "Vincent. Senin adın buydu. O büyük aileden gelen çocuk. Dört güzel kız kardeş..." Yorumu havada bıraktı. "Görüşürüz."

Yolda yürümek için acele etmedi. Bekledim, o tanıdık eski kamyonu tırmanıp toprakta bir U dönüşü yapana kadar izledim, lastiklerinden toz bulutu yükseliyordu.

Ama öfke hâlâ içimdeydi ve dövülmüş bir köpek gibi titriyordu.

JESSICA

Lucas beni merdivenlerden yukarı çıkarırken gerginliği her halinden belliydi. Bana öyle sıkı sarılmıştı ki elimi neredeyse ezecekti ve odasına girene kadar elimi bırakmadı. Ancak o zaman elimi bıraktı ve hemen pencereye gidip kaşlarını birbirine çatarak bahçeye baktı.

Ama kapı o noktadan görünmüyordu.

Hayal kırıklığı içinde tısladı, kollarını kavuşturdu ve yumruklarını sıktı. "Kahretsin."

"Oraya gitmen gerekmiyor mu?" Dedim. Avuçlarım terliyordu, gergin enerjim beni hızlandırıyordu. Hiçbirini böyle görmemiştım, sanki Reagan'ı kapıda gördüklerinde gerçekten korkmuş gibiydiler.

"Jason ve Vincent onun arkasını kolluyor," dedi Lucas. Yine de sesi pek mutlu gelmiyordu. "Eğer Manson seni güvende tutmamı istiyorsa ben de seni güvende tutarım. O yüzden rahatla."

Yatağın kenarına oturdu, başını eğerken dirseklerini bacaklarına dayadı. Rahatlamış görünmüyordu; daha çok pimi yavaşça çekilen bir el bombasına benziyordu.

"Ne kadar tehlikeli?" Vincent'ın bana silahı olmasının nedeninin Reagan olduğunu söylediğini hatırlayınca içim burkuldu. Ondan bu kadar korkmalarını sağlayacak ne olmuş olabilirdi ki? Manson'ın neden korktuğunu anlıyordum - öyle bir ebeveyne sahip olmanın nasıl bir travma olduğunu ancak hayal edebilirdim. Ama *hepsi* çılgına dönmüştü ve bu beni daha da endişelendiriyordu.

"Onu hafife alma." Lucas tekrar yataktan kalktı ve nasıl sakinleşeceğini bilemiyormuş gibi yatağın önünde volta atmaya başladı. "Manson onu son gördüğünde Reagan onu öldürmekle tehdit etmiş."

İçimdeki düğüm kaya gibi sertleşti. "Polisi aramalıyız. Bu güvenli değil." "Polis bir bok yapmaz, Jess."

Tekrar pencereye doğru yürüdü, alay etti ve geri döndü. Çaresizce odanın etrafına baktı, hayal kırıklığı havada hissediliyordu.

"Şehir merkezindeki polis karakolunda bir yerlerde Reed ailesi için yaklaşık beş santim kalınlığında bir dosya var" dedi. "Aile içi huzursuzluklar, alkollü araç kullanma, halkı sarhoş etme, aile içi darp. Hiçbiri iyi sonuçlanmamış. Hiçbir şey. Annesi suç duyurusunda bulunmazdı. Reagan bir gece hapiste kalır ve sabah hemen geri gelirdi. Buradaki polisler *Reed* soyadını görünce çöp sanıyorlar. Suçlular." Ağır ağır içini çekti, elini kırışmış saçlarının üzerinde gezdirdi. "Manson gibi bir çocuğun bu kadar ileri gitmemesi gerekirdi Jess. Ölmüş, uyuşturucu bağımlısı olmuş ya da çoktan hapse girmiş olmalıydı. Bıçağı okula getirdiğinden beri polis onu radarına almış. Vincent'ın sabıkası var. *Benim de sabıkam* var. Polislerin yardım etmesi gereken insanlar zaten kafalarında parmaklıklar arkasındaysa, o zaman umurlarında olmaz."

Suçlular. Tıpkı annemin onlara dediği gibi. Ama bu yanılttı, çok yanılttı. Hayatta kalmak için yaptıkları yüzünden, kendi kontrolleri dışındaki koşullar yüzünden tüm hayatları karartılmıştı.

"Bu hiç adil değil." O kadar sinirlenmişim ki boğazım şişti ama yumruyu bastırdım. Ağlamanın sırası değildi, şimdi değil, Lucas'ın önünde değil. Hepsi yeterince endişeliydi. "Bu çok yanlış, yapmamalılar... sikeyim." Orada öylece durup neler olup bittiğini bilmediğim için çok işe yaramazdım. Yardım etmek istiyordum ama ne yapabilirdim ki?

"Hayat adil değildir ve hiçbir zaman da olmamıştır," dedi Lucas. Sesi beklediğimden daha yumuşaktı, sanki vermek zorunda kalmamayı dilediği değerli bir hayat dersi veriyor gibiydi. Önümde durup bir an ne yapması gerektiğini anlayamamış gibi bana baktı.

Sonra kollarını bana doladı. İlk başta yavaşça ve sertçe, sanki dikenli bir şeye sarılıyormuş gibi. Ama yüzümü ona gömdüğümde ve karşılığında kollarımı ona doladığımda yumuşadı. Sanki göğsü çökmüştü ve beni içine çekmeye çalışıyordu, sanki elimden kayıp gidecekmişim gibi bana sarılıyordu.

"Oynamak için berbat adamlar seçmişsin Jess," dedi. Çenesi başımın üstüne yaslanmıştı ve kalbinin o kadar hızlı ve sert attığını duyabiliyordum ki, kıpırdamadan durabilmesi bile bir mucizeydi. "Üzülerek söylüyorum ki bu işler böyle. Ama bizimle güvendesin, o kadarına yemin ederim."

"Kendim için endişelenmiyorum," dedim başımı göğsünden kaldırmadan. "Ben senin için endişeleniyorum.

Manson, Jason ve Vincent hakkında. Senin de güvende olmanı istiyorum."

Yumuşak bir şekilde nefes verdi - gönülsüz bir kahkaha. "Wickeston'da güvende olacağımızı sanmıyorum. Ama bir gün... bir gün bulacağız. Başka bir yerde."

Bensiz. Bu düşünce aklıma o kadar sert ve hızlı bir şekilde geldi ki beni şok etti, yumru yeniden boğazıma oturdu. Ama bunu düşünmek istemiyordum, şimdi değil. Geleceği ne kadar çok düşünürsem, o kadar kötü olurdu. Şimdi ve buraya odaklanmam gerekiyordu.

Ve burada, şimdi, başa çıkmamız gereken daha büyük bir sorun vardı.

"Endişelenmemeye çalış." Lucas sonunda tutuşunu gevşetti ve bunu yaparken kollarımı sıktı. "Manson kendi başının çaresine bakabilir."

Benim endişem geçmemişti; onunkinin de geçmediğini söyleyebilirdim. Ama en azından biraz daha dengeli hissediyordum. Kapının eşiğinde durdu ve çerçeveye yaslanarak eve geri dönmelerini dinledi. Bu arada ben de etrafa göz atarak gergin enerjimi boşaltmaya çalıştım.

Odasını ilk gördüğümde, çok boş olduğu için misafir odası olduğunu düşünmüştüm. Ama içinde yaşandığına dair işaretler vardı; yatağı toplanmamıştı ve köşedeki çamaşır sepeti dolup taşıyordu. Şifonyer eskiydi, çizikler ve lekelerle kaplıydı ama üstünde dikkatimi çeken birkaç eşya vardı.

Elle yontulmuş gibi görünen küçük bir ahşap figür, papatya ve lavanta kokulu bir mum, bir deste iskambil kağıdı ve hatta eski bir GameBoy vardı. Tahta figürü elime alıp avucumun içinde çevirdim. Bir kediye benziyordu - yüzündeki küçük bıyıkları ve minik ayaklarındaki pençeleri görebiliyordum. Kart destesi iyi kullanılmış görünüyordu ve GameBoy'un içinde bir Pokemon Red kartuşu vardı.

Şifonyerin arkasına doğru itilmiş, plastik dış yüzeyi çatlamış ve aşınmış bir boombox vardı. Eski olduğu belliydi, bir kasetçalar ve AM/FM radyo ile donatılmıştı ama başka hiçbir şeyi yoktu, CD sürücüsü bile yoktu.

Öndeki yuva açıktı ve içinde bir kaset vardı. Kaseti çıkardım ve önündeki el yazısıyla yazılmış etiketi merakla okudum. Kırmızı bir kalemle dağınık, çocuksu harflerle yazılmış **Best Mixtape Ever!**

Lucas arkamdan gelirken zemin hafifçe gıcırdadı. Kaseti tutarak döndüm. "Bunu sen mi yaptın?" İfadesinde acı verici bir şey titreşti. Kaseti aldı, elinde evirip çevirdi. "Bunu kardeşim yaptı," dedi. "Ama adını ben koydum. Eski, ses bazı yerlerde berbat..."

Tekrar müzik kutusuna koydu ve çalmaya başladı. Sesi kısıktı ama bir süre sonra KISS'in "Heaven's On Fire" şarkısının melodisini tanıdım.

"Kardeşinin adı ne?" Dedim.

Kaseti durdurdu. Tahta kediye eline alıp başparmağını sert tahtaya sürterken yüzündeki yumuşaklık hâlâ korunuyordu.

"Benji," dedi gözlerini yere indirerek. "Benden beş yaş büyük."

Bir ağabey. Lucas'ı şu an olduğundan başka bir şey olarak hayal etmek zordu: taş gibi sert ve aynı derecede hareketsiz. Ama o konuştuğu, onu farklı bir şekilde hayal edebildim. Çok daha masum ve nazik biri olarak, dünyanın henüz kırmadığı bir çocuk olarak.

"Onun dünyanın en havalı adamı olduğunu düşünürdüm," dedi. "Çocukken onu her yerde takip ederdim. Muhtemelen onu delirtmiştir. Arkadaşlarıyla gizlice dışarı çıkar ve sonunda küçük kardeşini de peşine takardı ama bu konuda her zaman iyi davranırdı. Beni yanında tutar ve güvende olduğumdan emin olurdu."

Boğazını temizledi ve kediye iskambil destesinin üzerine bıraktı. Yüzü artık okunamaz haldeydi, daha önce orada gördüğüm her türlü duygudan arınmıştı.

"Ona ne oldu?" İçine kapanacağından, çok fazla soru soracağımdan ve aramızdaki bu kırılğan açıklığı yok edeceğimden korkuyordum.

Şaşkınlık içinde, neredeyse hissiz bir şekilde, "O hapiste. On üç yıldır orada." Ses tonu o kadar düzgündü ki ne söylediğini hemen anlamadım. Sonra gözlerim açıldı, farkına vardım ve ağzımdan kaçırıldım, "On üç yıl mı? O ne yaptı?"

Bu soru benim verdiğimden çok daha fazla incelik gerektiriyordu. Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz nefesim kesildi ve yanlış yaptığım için özür dilemeye çalıştım ama Lucas bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Açıklarken sesi mesafeli kaldı. "Bir kıza aşık oldu. Sanırım daha büyük bir çocuk da ona aşıktı; emin değilim. Davanın çoğu..." Başının arkasını ovuşturarak durakladı. "Çok fazlaydı. Küçüktüm. Pek anlamamıştım. Ama görünüşe göre..." Sanki söylemek üzere olduğu şeye tam olarak inanmıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Görünüşe göre Benji bu kıızı çok sahiplenmiş ve diğer çocuğun ona ilgi duymasından hoşlanmamış. O yüzden..." Kaşları daha da çatıldı. "Çocuğu evinden çıkardı, kafasına bir tuğla ile vurdu, ormana götürdü... ve onu öldürdü."

Bunu çok sakın bir şekilde söyledi ama kelimeler soğuk bir ürpertiyle üzerime yıkıldı. "Aman Tanrım..."

"Onu on beş yaşındayken hapse attılar," dedi. "Onun çok tehlikeli olduğunu söyleyip durdular ama o sadece benim kardeşimdi. Rock müziği ve Pepsi'yi severdi ve kimsenin yapamadığı bir şey yaratabilirdi. O bir sanatçıydı. Sabırlıydı. Sesini yükselttiğini bile duymadım." Başını sallayarak burnundan derin bir nefes verdi. "Ama onun yaptığını söylediler. Onu hapse attılar. Tüm toplum biliyordu, o noktada neredeyse sırtımda bir hedef vardı. Babam da beni yanına aldı ve oradan ayrıldık. Annem daha da hastalandı..."

Ne diyeceğimi bilemedim. Küçük kız kardeşim tam bir baş belası olabilirdi ama onun benden alındığını hayal bile edemezdim. Ve bu kadar genç yaşta, bu kadar iğrenç bir şey için... Korkunçtu. Hayal bile edilemezdi.

Elimi koluna koydum. Dikkatli bir şekilde benden başka bir yere bakıyordu ama bunun nedeni yüzündeki siperin kalkmış olmasıydı. Gözlerindeki hüznü, kafa karışıklığını görebiliyordum. Sanki hikâyeyi biliyor ama gerçek olduğuna inanmayı reddediyordu.

"Onu özleyiyor musun?" Dedim ve sonunda başını kaldırıp baktı. Sertçe yutkunurken boğazı düğümlendi. "Evet, onu özleyorum. Her lanet gün."

Ön kapının açılma sesi ikimizin de başını koridora doğru çevirmesine neden oldu, ayak sesleri ağır adımlarla eve giriyordu.

"Geri döndüler," dedim.

Lucas tekrar elimi tuttu. Dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi şefkatle öptü. "Hadi gidip ne olduğuna bakalım."

Vincent tam arkalarından kapıyı kapatırken merdivenlerin dibine vardık. Yüzleri asılmıştı, daha bir saat öncesinin rahat enerjisi şimdi tamamen kaybolmuştu. Küçük Haribo oturma odasındaydı, Jojo'yla birlikte pencereden kapıya doğru bakabilmek için arka ayaklarının üzerine kalkmıştı, ikisinin de gergin olduğu belliydi. Manson'ın gözleri çukurlaşmış, gölgelere gömülmüştü.

"Ne halt istiyordu?" dedi Lucas.

Jason başını salladı, mutfığa gitti ve saatin erken olmasına rağmen buzdolabından bir bira aldı.

"Para istiyor," dedi Vincent sıkıntıyla. "Evin satışından. Yüzde elli." "Siktir et,"

diye hırladı Lucas. "Ona bir bok vermeyeceğiz."

"Ben de ona öyle dedim," diye mırıldandı Manson. Alnında derin çizgiler oluşmuştu, sanki tüm hayatının ağırlığı bir anda onu yakalamış ve kafatasının üstüne tünemişti. "Bundan hoşlanmadı."

"Sizi tehdit etti," dedi Jason kararlı bir şekilde, mutfak tezgahına yaslanıp kapı aralığından bize seslenirken birayı açtı. "Ölümle ilgili tüm o saçmalıklar? Bu bir tehditti, buna şüphe yok. Daha iyi güvenlik kameralarına ihtiyacımız var. Daha net görüntü, daha net ses. Ve kapılar için elektronik kilitler -"

Manson yumruğunu duvara öyle sert vurdu ki sıçradım. Jojo kulaklarını başına yasladı ve kocaman gözlerle ona baktı.

"Neden hayatımın sahibiymiş gibi tekrar hayatıma giriyor?!"

Manson'ın sesini hiç bu kadar yüksek duymamıştım. Bağırırken hiçbirimize bakmıyordu, yumrukları sıkılıydı, yüzü kızarmıştı.

"Neden benim mülküne gelip ailemi tehdit ediyor? Lanet olsun!" Yumruğunu tekrar duvara vurdu ve parmak eklemleri yarılrken arkasında bir kan lekesi bıraktı. Sonra tekrar ve tekrar yaptı, yumruğunun her darbesi duvarın titremesine neden oldu. Haribo bu ses üzerine usulca havladı ve Vincent onu hafifçe susturarak göğsünü kaşımak için uzandı.

Manson zor nefes alıyordu. Saçlarını geriye itmek için parmaklarını kabaca saçlarının arasından geçirdi ve dönerken nefesini içine çekti. Gözleri üzerimde gezindi, öfkeyle kısılmıştı ve sanki orada olduğumu tamamen unutmuş gibiydi.

Bana baktığı anda dondu kaldı. Öfkesi kayboldu ve yerine tamamen dehşete düşmüş bir utanç ifadesi geldi.

"Bir bok yapmasına gerek yok," dedi Lucas. "Bir yolunu bulacağız."

"Seni ona bir şey vermeye zorlayamaz," diye ısrar etti Jason. "Ne yasal olarak ne de başka türlü."

Ama sanki Manson onu duymamış gibiydi. Yutkunurken boğazı gerildi, bana bakarken başını yavaşça salladı.

"Jess..." Sesi bir fısıltı gibiydi. "Çok özür dilerim. Ben... Ben istemedim..."

Hissettiğim korku çoktan gitmişti, güvenliğimle ilgili herhangi bir endişeden ziyade onu öyle görmenin şokuyla ortaya çıkmıştı. Ama Manson eline baktı, parmak eklemleri yarılmış ve kan bulaşmıştı.

Elleri titrerken kekeleyerek nefes aldı.

"Kanaman var," dedim ona doğru uzanarak. "Yapman gereken -"

Dokunuşumdan irkilerek uzaklaştı. Başını sallıyor, yumruğunun arasına ve sonra tekrar bana bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi. Kulaklarını dikmiş onu izleyen köpeklere baktı. "Lanet olsun. Kahretsin, bunu yapmak istememişim..."

"Sorun yok." Vincent'in sesi sakın ve yatıştırıcıydı. "Üzgünsün, sorun değil."

"Hayır." Manson parmak eklemlerini esneterek parmaklarından kan damlamasını izledi. "Hayır, bu hiç iyi değil. Bununla ilgili hiçbir şey yolunda değil."

Ön kapıyı kırarak açtı. Lucas ilerlemeye başladı. "Hey, Manson, hadi ama."

"Biraz hava almam lazım," dedi kısık sesle. Sanki söylemek istediği daha çok şey varmış gibi tekrar bana baktı. Ama sonra yüzünü buruşturdu ve arkasını dönerek ön kapıdan çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Hemen onu takip etmeye çalıştım. Ama Vincent ben kapıyı açamadan kolumu yakaladı ve nazikçe, "Ona zaman ver, sadece zaman ver," dedi. Beni kendine doğru çekti, sırtımı ovaladı ve çarpan kalbimi bir şekilde yavaşlattı. "O korkuyor. Onu böyle görmeni hiç istemedi."

"O zaman gidip onunla konuşmalıyım," dedim şiddetle. Ne söyleyeceğimi ya da bunun bir faydası olup olmayacağını bilmiyordum. Ama artık evde saklanamazdım. En azından Manson babasıyla yüzleşirken yanında Vincent ve Jason vardı. Şimdi her neyle yüzleşiyorsa, bunu tek başına yapmaya çalışıyordu ve bu doğru gelmiyordu.

Vincent tutuşunu gevşetti ama kolunu bana dolamaya devam etti. Jason mutfaktan, "Endişelenme Jess. Bu senin sorunun değil, her şey yoluna girecek."

"Bu benim sorunum," diye bağırdım istemeden, ama öfkemden değildi. Sadece anlamalarına ihtiyacım vardı. "Ben narin, küçük bir çiçek değilim, tamam mı? Bir anlaşma yaptık. Borcumu ödeyene kadar seninim ve bunda ciddiymdim. *Seninim*. Ama ben senin olursam, sen de benim olursun." Sözlerimdeki endişeli titremeyi yatıştırmaya çalışarak aralarına baktım. "Artık dışarıda değilim. Ben de bunun bir parçasıyım, her şeyinin - hatta korkunç, berbat kısımlarının bile. Onunla konuşmam gerek. Lütfen."

Jason beni izliyordu, kolları iki yanında gevşekti. Buz gibi bakışları ilk kez o kadar keskin değildi. Vincent beni daha da sıktı ve eğilip başımın yanını öptü. "Tamam. Anladım. Haklısın. Sanırım her şey gözünün önündeyken seni bundan korumaya çalışamayız."

Beni bıraktı ve Lucas'a dönüp baktım. Çenesi sıkılmış, duruşu kaskatı kesilmişti.

"Biz işlerimizi kendi başımıza halletmeye alışkınız," dedi. Ona doğru yürüdüm ve ellerimi sıkıca kavuşturduğum kollarının üzerine koydum.

"Dünden sonra," dedim usulca, "kendimi *bizim bir* parçamız olarak gördüğümü açıkça belirttiğimi sanıyorum." İfadesi duraksadı, bunu kabul etmekle otomatik olarak reddetmek arasında kaldı.

"Bununla kendi başımıza başa *çıkıyoruz*. Ben de uğraşıyorum."

Bana baktı ve sonunda yüzü çatladı. Ağır bir iç çekişle başını salladı.

"Sen tanıdığım en inatçı kadın olmalısın," diye homurdandı. "Ve bu kadar işin içine girmeye çalışırken pek de mantıklı olduğunu sanmıyorum..."

"Ona saygını hak ettiğini söyle ve gidip Manson'ı bul," diye bağırdı Jason mutfaktan.

Lucas'ın dudakları birbirine sıkıca yapıştı. Jason'ın ne talep ettiğini yüksek sesle söylemesine gerek yoktu. Benim için yeterince açıktı.

"Gel hadi." Tekrar elimi tuttu. "Nereye gideceğini biliyorum."

MANSON

Beni evden çıkaran şey utançtı. Dağıldığım için, orada olmam gerekirken çocuklarımı hayal kırıklığına uğrattığım için utanç. Jess'i bu karmaşanın içine hiç sokmamam gerekirken yüzüstü bıraktığım için.

Kontrolümü kaybettiğimi görmesine izin verirdim. Bunu asla yapmadım, ama tabii ki sonunda kırıldığımda, buna tanık olmak için orada olmalıydı.

Şiddet içimde kazıyamadığım bir enfeksiyon gibiydi. Kanımda olan, yıllar boyunca tekrar tekrar maruz kaldığım için beynime kazınmış bir şeyle savaşıyordum. Oluştığım kalıbı değiştiremiyordum ve başarısızlık kaçınılmaz geliyordu.

Evimizin önündeki toprak yol ya 15. Yol'a ya da çıkmaz bir sokağa çıkıyordu. Çıkmaz yola doğru yürüdüm, botlarım tozu dumana katarak ilerliyordu. Yolun sonundaki metal bariyeri geçip ağaçların arasına girdim, patika yabani otlarla kaplıydı. Buraya dönmeyeli birkaç yıl olmasına rağmen yol hâlâ tanıdık geliyordu.

Mekânların anıları vardı ve benimkilerin çoğu kötüydü. Ağaçların arasındaki bu sessiz yer eskiden huzur bulmak için geldiğim bir yerdi, ama yıllar geçtikçe daha çok saklanacak bir yer gibi gelmeye başladı. Gerçekle yüzleşemediğimde kaçabileceğim bir yer.

Korkak. Siktiğimin korkağı. Zavallı küçük bir sürtük gibi kaçıyor.

Oturdum, kollarımı dizlerime dayayarak dizlerimi yukarı çektim. Kendi iç sesim onun gibi geliyordu. Sanki beni hiç yalnız bırakmayacakmış gibi. Ölüp gittiğinde bile sesi hala orada olacaktı.

Yine de sertçe yutkunurken dilim kalınlaştı, ağzım kurudu. Bencilce davranmıştım. Jess'i o kadar çok istemiştim ki. Sanki ikinci bir fırsat ona bana ait olduğunu kanıtlamamı sağlayacakmış gibi bir şans daha istemiştim. Bize ait olduğunu.

Jess'in etrafının ayrıcalıkla, güvenlikle çevrili olduğunu unutmama izin vermiştim. Kendimi onun hayatına sokarak, tüm sorunlarımı da beraberimde sürüklemiştim.

Babam onu görmüştü. Onu bizimle görmüştü. Gözlerinin onun üzerinde olması bile bir ihlaldti. Onun sadece adını bilmesi bile şiddet içeriyordu. Onun zihninde hiçbir şey yasak değildi, o bile. Ve ben onu buna maruz bırakmıştım. Bu benim hatamdı.

Karanlık, sarmal bir endişe düğümü göğsümde geziniyordu. Keskin pençeleriyle ciğerlerimi kavradı ve çirkinliğini boğazıma doldurarak ellerimin titremesine neden oldu. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sonuçta kontrolün bende olmadığından emin olmamı sağlıyordu.

Ayağa fırladım, yakınlarda kırılan bir dalın sesi elimi arka cebime ve orada sakladığım bıçağa götürdü. Ama ağaçların arasından gelen babam değildi.

"Jess?" Boğazımı temizledim, sesim zar zor duyuluyordu. Ağaçları, cıvıl cıvıl kuşları, ayakkabılarının altındaki yumuşak çimenleri inceleyerek etrafına bakınırken gözleri kocaman açılmıştı. Ama bakışları üzerime düştüğünde, gözlerindeki endişe kendimi tam anlamıyla bir pislik gibi hissetmeme neden oldu.

Onu korkutuyordum; muhtemelen hepsini korkutuyordum. Benden daha iyisini hak ediyorlardı ama ben o kişi olacak kadar işlevsel olamıyordum. Şimdi olamam.

"Beni nasıl buldun?" Yaklaştı, sanki başka yaram var mı diye bakıyormuş gibi beni inceledi. Duvarı yumrukladığım için elim ağrıyordu ama bu hak edilmiş bir acıydı ve keşke elimi kırsaydım

diye düşündüm.

Lanet parmaklar.

"Lucas," dedi. "Yola geri döndü. Senin için endişeleniyor."

Onunla göz temasını daha fazla sürdüremeyerek, "Eve gitmelisin Jess. Lucas'a söyle... ona iyi olduğumu söyle. Seni eve bıraksın."

Kendimden emin miydim? Güçlü? Kararlı? Yoksa sesim korkak, dünyayla yüzleşemeyen bir adam gibi zayıf mı çıkıyordu?

Derin bir nefes aldı ve tüm göğsümün sıkışmasına neden olan o tanıdık meydan okuyan şekilde çenesini kaldırdı. "Seni burada yalnız bırakmayacağım."

"Benim için endişelenme." Ona sarılmak istedim ama cesaret edemedim. Kendimi açıklamayı bile beceremiyorsam, ona dokunmayı neden hak ediyordum ki? Gülümsemeye benzer bir şey yaptım ama yüzündeki ifade bana bunun zayıf olduğunu söyledi. "Ben iyiyim. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Saçmalık," dedi. "Bak, bana iletişimle ilgili bir kural vermiştin. Bana her zaman dürüst olmamı, açıkça konuşmamı söyledin. Eğer henüz konuşmaya hazır değilsen, sorun değil. Ama gitmiyorum. Kızgın değilim, söz veriyorum. Sen -"

"Olmalısın."

Durdu, kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne?"

"Kızgın olmalısın." Tekrar oturdum, arkamdaki ağaca yaslandım ve dizlerimi kavradım, baskının içimdeki gerginliği biraz olsun hafifletmesini diledim.

Aramızda bir boşluk bırakarak yanıma oturdu. Ama uzanıp elini benimkinin üzerine koydu ve ben onları durduramadan kelimeler dökülmeye başladı.

"Kızgın olmalısınız, çünkü bunu görmek zorunda olmamalısınız. Kendini kontrol edemiyormuş gibi yumruklarını savuran bir adam olmamalı. Bir çocuk gibi sesini yükseltiyor. Bu doğru değil. Güvenli değil."

Benim görerek büyüdüğüm şeyleri o da görmemeliydi. Yetişkinlerin öfke nöbetlerini, duvarlara atılan yumrukları; kırılan tabakları, bardakları ve değerli eşyaları. Şiddeti güç olarak, gözdağı olarak kullanmak. Bunun içimden çıktığını, enfekte bir yara gibi sızdığını görmek beni hasta ediyordu. Ama babamın bana bıraktığı tek şey buydu: iyileşmeyi reddeden iltihaplı yaralar.

"Senin yanında güvendeyim Manson," dedi kararlı bir şekilde. "Seninle güvende olduğuma dair aklımda tek bir şüphe bile yok. Sinirlendin. Herkes kızar. Sorun değil."

Hayır. Hayır, değildi. Yanılıyordu. Yanağıma dokunduğunda irkildim ve yüzümü ona doğru çevirdim. Göğsümdeki o gerginlik kırılma noktasına kadar şişiyordu. Ama yüzümü orada tuttu ve ben ona bakıp yalan söyleyemedim. Beni o kadar etkisiz hale getirmişti ki, böyle olduğum için ne kadar utandığımın bir önemi kalmamıştı.

Gerçeği duymayı hak ediyordu. Her şeyi.

"Annemin ona nasıl baktığını gördüm," dedim. "O her konuştuğunda, her *hareket* ettiğinde ne kadar korktuğunu gördüm. Ve ben -" Sesim kesildi ve kulağa nasıl geldiğinden nefret ettim. Kendi zihnimin beni bunun için azarlamasından nefret ettim. "O evde geçirdiğim her günün her saniyesinde korkuyordum. Orada asla güvende değildim. Kendini kontrol edemiyordu. *Umurunda* değildi. Acı çektiirmek istiyordu. Bu ona kendini güçlü hissettiriyordu. Ve gerçekten berbat olan ne biliyor musun? Onu seviyordum. Annem onu seviyordu. Birini sizi incitmesine ve hatta yok etmesine izin verecek kadar çok sevdiğinizde ne yaparsınız? Sadece seni geri seveceklerini umarak mı? Bunu *hak* edeceğini umarak mı?"

Gerginlik kırılmıştı. Kendimi o kadar çiğ hissediyordum ki ürperdim ve Jess'in parmakları yanaklarımı hafifçe okşadı.

Kahretsin, gözyaşları geliyordu ve durmayacaklardı.

"Nasıl daha iyi olabilirim ki?" Kelimelerin tadı ağızımda acıydı. "Ondan nasıl daha iyi olabilirim ki? Sanki bana bulaşmış gibi Jess, genleri kanser gibi. Oynama şeklimiz..."

Buna oyun diyebilirsin... Canını yakıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Bunu yaparken çıkardığın sesi, bakışını seviyorum. Benim için acı çektiğini görmek için can atıyorum. Bu nasıl iyi *olabilir*?"

Spiral çiziyordum ve hiçbir çıkış yolu göremiyordum. Etrafımdaki karanlık giderek büyüyordu ve beni boğacağına yemin edebilirdim.

Konuşmak istiyordum ama kendi kelimelerimden nefret ediyordum. Birinin beni anlamasını istiyordum ama kimsenin bilmesini de istemiyordum. Bunlar itiraf etmesi kolay şeyler değildi. Beynimin arkasında gizlenen, çocukluğumun sıkıca mühürlenmiş anılarının hemen yanında paketlenmiş karanlık, panik düşüncelerdi. Onları kilit altında tutmaya çalışabilirdim ama aynı evde yaşarken, duvarlarda yankılanırken, her köşede acı hayaletleri pusuda beklerken saklayamazdım.

"Kırıldım, Jess." Ellerini ellerime aldım, parmaklarını sardım ve öptüm.

Lucas'ın kokusunu alabiliyordum ve bu bana sadece onunla birlikte olduğumuz zamanları hatırlattı. Karanlıkta benimle burada bulunduğu ya da onu Bronco'ya alıp uyuyacak bir yer bulana kadar arabayla dolaştığımız zamanları. İkimizin de nasıl başa çıkacağımızı bilmediğimiz tüm çöküşler, çünkü sadece yalnız nasıl büyüyeceğimizi anlamaya çalışan çocuklardık. Gözyaşları ve öfkeler arasında birbirimize sarılır, yeterince sıkı sarılırsak birbirimizi kaybetmeyeceğimizi umardık.

Söyleyemediğim kelimelerle onun ellerine aynı şekilde sarıldım. Onu kaybedecektim çünkü yeterince iyi değildim, çünkü çok kırılmıştım, kafam çok karıştı.

"Kendime asla onun gibi olmayacağımı söyledim," dedim, küçük ellerime bakarak. "İnsanları incitmek istemiyorum, *istemiyorum*. Ama bazen o kadar öfkeli hissediyorum ki kim olduğumu bile bilmiyorum. Dokunduğum her şeyi yok edebilirim, sevdiğim şeyleri bile. Hatta kendimi bile."

"Manson, sen babana *hiç* benzemiyorsun."

Sesi çok şiddetliydi. Ellerimi kelimelerle sıkıştırır gibi tuttu ama bu yeterli değildi. Kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti. Donmuştum, kaskatı kesilmiştim ve kendimi bir arada tutma çabasıyla titriyordum.

"Sana karşı çok kötüydüm ve sen beni hiç incitmedin," dedi, sesi kulağıma karşı yumuşaktı. "Bana ilgilenilmenin ne demek olduğunu gösterdin, bunu biliyor muydun? Hiç kimse benimle güvenli sözcük hakkında konuşma zahmetine girmemişti. Kimse nelerden hoşlandığımı sorma zahmetine bile girmemişti. Bir partide aptalca bir iddiayı kazandın ve yapmanı istemediğim hiçbir şeyi yapmadın. *Önemsiyordun*, Manson. Her zaman önemsedin."

Beynim onun sözlerinin doğru olmadığını haykırıyordu. Yalan söylüyordu, bana acıyordu, benden nefret ediyordu. Onun için yeterince iyi olabilmemin hiçbir yolu yoktu. Ama gitmeme izin vermedi ve sesi ne kadar sert çıkarsa çıksın, kelimeleri o kadar kalındı ki, "Sana güveniyorum, Manson. Lucas sana güveniyor ve o kimseye güvenmiyor. Vincent ve Jason sana güveniyor. Seni dünyanın öbür ucuna kadar takip ederler. Sen kötü, berbat bir insan değilsin. Güçlüsün, naziksin ve insanlarla ilgileniyorsun. Ama her zaman sadece başkalarıyla ilgilenip kimsenin seninle ilgilenmemesini bekleyemezsin."

Uzun, derin bir nefesle göğsü kabardı ve ben başımı kaldırdım. Beni öperken kollarını bana doladı ve içimdeki çirkin karanlık biraz daha yok oldu.

"Burada olmak istediğim için buradayım," dedi alnını benimkine yaslayarak. "Çünkü olmayı ben seçtim. Ve gerçekten ne olacağını ya da bunların nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Ama korktuğum tek şey senin bana unutturduğun şeyler."

"Siktir." Her nasılsa, kutsanmış bir şekilde, kaburgalarımın arkasındaki baskı azaldı. Tekrar nefes alabildim. *Düşünebiliyordum*. Panik hâlâ içimdeydi ama artık kontrol edilebilirdi. Eskisi gibi şiddetli bir fırtına değildi.

Bazı şeyler kelimelerin ötesine geçti ve o şeyler netleşene kadar birbirimize sarıldık.

Jess ve ben geri döndüğümüzde Lucas metal bariyerin üzerinde oturuyordu. Geldiğimizi duyunca aniden ayağa kalktı, yarı içilmiş sigarasını parmaklarının arasında söndürdü ve biz ona ulaşana kadar ayak ayak üstüne attı.

Sonra kollarını etrafıma doladı ve bana öyle sıkı sarıldı ki neredeyse ciğerlerimdeki havayı ezip çıkaracaktı.

Jess uzaklaşarak bize baş başa bir an verdi. Kalbi küt küt atıyor, her derin nefeste göğsü şişiyordu.

"Lucas -" Yavaşça başladım ama özür dilememe izin vermeyecekti.

"Sakin üzgün olduğunu söyleme," dedi. "Sadece... bir daha böyle gitme. Lütfen." Sesini daha da alçalttı, fısıltıyı zor aşıyordu ama kelimelerindeki acı inanılmaz derecede yüksekti. "Beni bırakıp gitmeni izleyemem, Manson. Kalmak için ne yapman gerektiği umurumda değil. Gerekirse bütün gün bağırmanı dinlerim. Sadece beni bırakıp gitme."

Ona başımı salladım, ellerimi gömleğinin arkasında düğümledim. Bu onu incitmiş, korkutmuştu, muhtemelen söyleyebileceğinden çok daha fazla. "Gitmeyeceğim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Ayrıldığımızda boğazını temizledi, elini aceleyle yüzüne sürdü, böylece her zamanki taş gibi ifadesinden başka bir şey kalmadı. Aniden başını salladı, kolunu Jess'e doğru uzattı ve elimi tekrar tutarken Jess'in omuzlarına doladı.

Döndüğümüzde Jason verandada oturmuş, küçük tırnağını çiğniyordu. Bo yanındaydı ve bana yine havlamasını bekliyordum ama kuyruğunu salladı ve başını kaşıdığında elimi yaladı.

"Üzgünüm dostum," dedim. "Seni korkutmak istememiştim."

"Seni geri getirdiklerine sevindim," dedi Jason, verandadan kalkarken beni kucaklayarak. "Beş dakika içinde ortaya çıkmazsan senin peşinden kendim gitmek üzereydim."

Omzuna vurdum ve sonunda kendime küçük bir kahkaha atma izni verdim. "Ülkeden kaçmadım; sadece caddeden aşağı yürüdüm."

"Evet, ama tek başına gittin." Jason kaşlarını çatı. "Bunun olmaması gerekiyordu. Eğer bir yere kaçacaksan bizi de yanında götürsen iyi edersin."

Bir gün için yeterince gözyaşı dökmüştüm; beni tekrar duygularımın içine çekmesine izin veremezdim. Bu yüzden bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemedim. Beynimin inanmak istediği her korkunç şeyin yanlış olduğunu kanıtladıklarını söyleyecek kelimeleri bulamadım. Ama söyleyemezsem, göstermenin bir yolunu bulacaktım.

Onların benim için olduğu gibi ben de onlar için burada olmaya devam etmek istiyorsam, şeytanlarımla yüzleşmem gerekiyordu. "Kahvaltı geliyor!" İçeri döndüğümüzde Vincent mutfaktan seslendi. Kokuyu alabiliyordum.

Mutfağa baktığımda tezgâhın üzerinde birden fazla kase ve ocağın üzerinde tavalar vardı. Omzunun üzerinden sırtıtarak bana baktı, önündeki yığına bir krep daha eklerken uzun saçlarını dağınık bir şekilde bağlamıştı.

"Tanrım, Vince... Bunu yapmak zorunda değildin..." Elini kaldırdı.

"Yapma. *Vay canına Vincent, sen gelmiş geçmiş en iyi aşçısın ve dayanılmaz derecede çekici ve alımlısın.*" Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

Jess yanımdan geçip kollarını Vince'e doladı ve "Vay canına Şef Vincent, o kadar çekici ve alımlısiniz ki bayılabiliyim" dedi.

Vincent bana dikkatle bakınca kıs kıs güldüm. "Gördün mü? Nasıl yapılacağını biliyor."

Jojo gelip ayaklarımın dibine oturdu, bana bakarken ağır ağır bacaklarıma yaslandı ve kuyruğunu yere vurdu. Ne korku, ne nefret, ne de öfke. Sadece kulaklarının arkasını kaşırken kocaman, şapşal gülümsemesi vardı.

Onlar olmasaydı nerede olurdu bilmiyorum. Bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım; bunu

biliyordum.

Yıllar boyunca ne olursa olsun, her zaman beni uçurumun kenarından çekip alacak, uğruna çabalayacak bir şey kalmadığını düşündüğümde bana tutunacak biri vardı.

Lucas'la tanıştığımda beni tanıdığım herkesten daha iyi anlamıştı. Hazırlıklı olduğumdan çok daha fazla yönden kendi acımın ve öfkemin bir aynasıydı. Ama ben güçlü olmadığımda o güçlü olmuştu. Ona her ihtiyacım olduğunda tereddüt etmeden yanımda olmuştu, hatta bana yakın olma riskini almak için kendi korkularıyla yüzleşmesi gerektiğinde bile.

Peki ya Vincent? Tanrım, eğer hayatımdaki bu boktan gösteriye bitmek tükenmek bilmeyen bir iyimserlik katmasaydı, sonsuza dek sefalet içinde debelenip dururdum. Her zaman özlemini çektiğim türden yakın, sevgi dolu bir ailesi vardı ama bu onu saf yapmıyordu. Onu şefkatli, şiddetle koruyucu, sevdiği insanlar için her şeyi yapmaya istekli yapıyordu.

Jason'la tanıştığımızda, iyi ve saygın bir ailesi olan bu sessiz çocuğun bizim gibi eziklerin etrafında olmak istemeyeceğini düşünmüştüm. Ama gerçek anlamda yaşayabilmesi için tüm hayatının paramparça edilmesini izlemiştim, hepsi de ailesinin ona dayattığı hayattan uzaklaşmaya cesaret ettiği içindi. Onların reddine, terk edilmenin tüm acısına katlandı ve bir kez bile bocaladığını görmedim. Hayatına sahip çıkmaya, istediği gibi yaşamaya o kadar kararlıydı ki, bu benim de devam etmemi sağladı.

Ve şimdi de hayatımdaki varlığı hem bir özlem hem de bir uyarı gibi hissettiren Jess. Yaptığımız aptalca kurallar ya da bulduğumuz bahaneler ne olursa olsun, bu sadece bir oyun değildi. Jess bana çabalamam için bir şey vermişti ama bundan daha fazlasıydı.

Onun buradaki varlığı geldiğim yerden daha iyi olduğumun kanıtıydı. Beni şekillendiren şiddetten ve acıdan daha güçlüydüm. Burada, benim yanımda kendini güvende hissediyordu ve bu dünyalara bedeldi. Kendim ve çocuklarım için her zaman istediğim şey buydu - güvenlik, huzur, sürekli yargılanmadan, korkmadan var olabileceğimiz bir yer.

Onu onlarla birlikte izledim ve beni korudukları gibi onu da şiddetle koruyacaklarını biliyordum. Babam ne halt etmeye çalışırsa çalışsın -eğer bir şey yapacaksa- *ona* dokunmasına asla izin vermezdik.

Asla.

LUCAS

Batmakta olan güneş ufku öptü, gökyüzünü pembe ve turuncuya çevirdi. Altın ışık çıplak kollarıma dokunduğunda renkler bulutların içinde eriyerek boya gibi dönüyordu.

Nedeninden emin olmasam da nostaljik hissetmeme neden oldu. Hiç yaşamadığınız bir şey için nostalji hissetmek mümkün müydü? Uyku masalları, fiskiyelerden koşmak, oyun parkları ve anne babanızın elini tutmak - sadece televizyonda gördüğüm ya da başkalarının deneyimlediğini imrenerek izlediğim şeyleri özliyordum. Sanki sadece bir rüya değil de benimmiş gibi özlem duyuyordum.

Manson bir bira açıp kendi birasını açmadan önce bana uzatırken bir patlama ve tıslama sesi duyuldu. Bronco'nun arkasında oturuyorduk, bacaklarımız park ettiğimiz tarlanın ortasındaki uzun otların üzerinde sallanıyordu.

Bu bana da nostalji yaşattı. Arabasının arkasında sadece ikimiz, uzun bir gecenin daha yaklaşmasına hayret ediyorduk. Bir gün daha hayatta kaldığımız için şok olmuştuk.

Kaç gece bu aracın arkasında birlikte yattık, başka kimse dinlemediği için kafamızdaki her berbat düşünceyi birbirimize anlattık? Kaç gece birbirimizin kollarında uyuyakaldık, çünkü ayrılmak birimizin ertesi sabah orada olamayacağı hissini veriyordu?

Kaç kez birbirimize devam etmemizi, savaşmaya devam etmemizi, çünkü birimiz pes ederse hiçbirimiz için umut kalmayacağını söylemiştik?

"Gün batımını izlemeyeli bir ömür geçmiş gibi geliyor," dedim.

Manson yanımda oturuyordu, kutusunu kaldırıp bir yudum alırken kolunu benimkine dayamıştı. "Çok uzun zaman oldu. Sanki zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Günler kaybolup gidiyor."

Bir sigara çıkarıp yakarken başımı salladım. Uzun bir nefes çektim, boğazımdaki hafif yanığın ve nikotin etkisinin tadını çıkardım. Sigarayı ona uzattım ve o da bir nefes çekmeden önce uzun bir süre parmaklarının arasından sigaraya baktı.

"Muhtemelen bırakmalıyım," dedi. Bu sözler göğsümde bir şimşek gibi çaktı. Haklıydı, ikimizin de bırakması gerekiyordu. Ama bazen, onun iyileştiğini, daha iyi bir adam olmak için ne kadar çabaladığını gördüğümde, geride bırakıldığımı hissediyordum. Benim yapamadığımı o yapabiliyordu ve beni de yanında sürüklemeye çalışsa da, eninde sonunda onun kendini düzelteceği ve benim hala kırık kalacağım korkusuyla yaşıyordum.

Onun için, herhangi biri için çok kırık.

Birbirimizle en dibe vurduğumuz anda tanışmış ve birlikte yükselmiştik. O zamanlar çaresizdik, devam etmek için herhangi bir neden arıyorduk ve bunu birbirimizde bulmuştuk.

Artık bana ihtiyacı olmayacağından endişe etmekle ne kadar bencilce davrandım?

Aklımı okuyabiliyormuş gibi görünmesi çok garipti. Sigarayı geri uzattı ve "Seni neden onunla birlikte istediğimi biliyor musun? Neden benimle olman yerine seni Jess'le içeri gönderdiğimi?"

Sanki bunun beni incittiğini biliyor gibiydi. Ve ben buna izin vermemeye çalıştım, gerçekten denedim. Ama bu beni uzaklaştırdığı korkumu alevlendirdi. Onu koruyacaktım, her zaman koruyacaktım. Ama bana izin vermezse...

"Çok sinirliyimdir," dedim yavaşça nefes alarak. "Baban dengesiz biri ve ben de soğukkanlılığımı korumayı beceremiyorum. Durumun tırmanmasını önlemeye çalıştığımı düşündüm."

Hâlâ batmakta olan güneşe doğru bakıyor olmama rağmen gözlerini yüzümün yan tarafında hissedebiliyordum.

"Onu güvende tutacağını biliyordum. Ne olursa olsun, babam ona zarar vermek isterse, ulaşması gereken son kişinin sen olacağını biliyordum. Ve seni geçemeyecekti."

Bunu bana acıdığı için söyleyecek ya da kendimi daha iyi hissetmemi sağlamak için yalan söyleyecek biri değildi. Manson her zaman sözlerine dikkat ederdi ve ne demek istediğini söylerdi.

Sigarayı parmaklarımın arasından çekip aldı ve derin derin içine çekti. Yüzümü kavradı, parmakları başımın arkasını kavrayıp beni kendine çekene kadar çenemin üzerinde gezindi.

Beni öptü, tadı çok tanıdıktı, dişlerinin dudağımdaki keskin kıştırması göğsümde bir ateş yaktı. Gömleğini kavradım, parmaklarım kumaşta düğümlenirken dili ağzıma girdi ve kokusu başımı ihtiyaçla doldurdu.

Onunla tanıştığımda aklımı kaçırdığımı düşünmüştüm. Bana çok benzeyen, benim gibi acı ve öfkeyle titreyen, benim gibi yaşamak için bir neden arayan bu çocukla tanıştığımda. Bana hissettirdikleri, sanki sonunda dünyada parıldayan bir iyilik parçası bulmuşum gibi, dehşet vericiydi. Yattığım insanların cinsiyeti hiçbir zaman umurumda olmamıştı - istediğim kişiyle yatacağımı söylediğimde babam beni dövmeye çalışmış olsa da bu beni caydırmamıştı.

Yanında savunmasız kalabileceğim kadar güvendiğim birini bulmuştum, bu imkânsız olduğunu düşündüğüm bir şeydi. "Bunu özlemişim..." Parmaklarını çenemde gezdirdi, boğazımda gezdirdi ve sonra

elini oraya koydum. Sıkmadı ama elinin ağırlığı hoşuma gitti. "Seni özledim."

"Biliyorum," dedim. Değişimden hoşlanmıyordum ve görünüşe göre hayatlarımız uzun zamandır sürekli bir değişim içindeydi. Bu beni endişelendiriyordu ve endişelendiğimde geri çekiliyordum. En yakın olduğum insanlardan bile uzaklaştım. Sanki bir şeyler hissettiğim için kendimi cezalandırmam gerekiyormuş gibi.

"Bana seni terk etmememi söylemiştin." Nefesi tenimde gezindi ve dudaklarım onu tekrar öpme arzusuyla aralandı. Ama karşı koymadım; dişlerimi tenine geçirmek ve dilimde kanının tadını almak istememe rağmen beni kontrol altında tutmasına izin verdim. "Şimdi ben de sana aynı şeyi söylüyorum. Beni bırakıp gitme." Parmağıyla başımın yan tarafına dokundu, dili alt dudağında yavaşça gezinirken, "Fiziksel olarak karşımda olup zihinsel olarak yanımda olmadığında... Buna dayanamıyorum. Sana yanımda ihtiyacım var, Lucas. Anlıyor musun?"

"Anladım," dedim. Sigarayı dikkatlice dudaklarıma götürdü ve içime çekmeme izin verdi.

"Benden ne istiyorsun, yavrum?" dedi. Eli boynumu sıktı ve ben de dumanın ağzımdan kivrılmasına izin verdim. "Gözlerinde o bakış var, biliyorsun. Sanki bir şeye ihtiyacın varmış gibi, sanki..."

Soruyu havada bıraktı, karanlık gözleri benimkileri arıyordu.

"Canımı yak," dedim. Gözbebekleri büyüdü, nefesi hızlanırken dudakları aralandı. "Bana zarar vermeni istiyorum. Beni kontrol et."

Bazen kendimi yok etmem gerekiyordu ve bunu acımasızca, merhametsizce yapmam gerekiyordu. Bana insan olduğumu hatırlatacak, çoğu zaman katlanılamayacak kadar kaotik hissettiren bir gerçekliğe kök salmamı sağlayacak acıya ihtiyacım vardı. Manson'ın beni alt etmesinde kaos yoktu. Tam tersi oldu; kontrolü ona verdiğimde huzur ve berraklık hissettim.

Elimi uzatıp parmaklarımı yanağında gezdirdim. Gerçekten çok güzel bir adamdı. Elime doğru eğilmesini, gözlerinin benimkilerden hiç ayrılmamasını seviyordum. Sık sık sessiz konuştuğumu ve bu yüzden yüzümü bu kadar dikkatle izlediğini söyledi. Söylemediğim şeyleri arıyordu.

"İhtiyacım olan şey sensin," dedim.

Beni öpmek için eğildiğinde bana çarpık bir gülümseme verdi. Öpüşü lezzetli bir şekilde yavaştı ve onu yakınımda tutarken parmaklarımı saçlarına doladım. Sarhoş ediciydi, karşı koyamadığım kusurlu bir tanrıydı.

tapınma. Kusurlu oluşu onu kutsal kılıyordu, gücü onu kutsal kılıyordu. Ama içimde uyandırdığı şehvet onu kötü yapıyordu ve beni kendi iradesine boyun eğdirme kolaylığı hayal edebileceğim tanrısallığa en yakın şeydi.

Boğazımdaki tutuşunu bırakırken bir nefes daha çekerek benden ayrıldı.

"Çıkar şunu," dedi ve ayağa kalkmadan önce gömleğimin eteklerini çekti.

Bronco'nun arkasından indiğinde itaat ettim ve onu takip ettim. Gömleğimi bir kenara fırlattım ve beni aracın yan tarafına doğru bastırdı, soğuk metal tenimde şok etkisi yarattı. Beni boğazımdan tuttuğu gibi göğsüme baktı, sigarayı yavaşça havada gezdirerek etime dövmeyle işlenmiş çizgileri izledi. Kirazı tenime yaklaştırdı, mürekkebin dokunmadığı küçük bir noktanın üzerinde gezdirdi.

"Bunun için bana yalvar," diye fısıldadı. Hiç şüphe duymak istemiyordu. Zaten arzulamadığım bir şeyi yapmış olmaktan korkmak istemiyordu. O kadar gergindim ki patlayacağımı sandım, çaresizliğin sınırında bana arzuladığım şeyi vermesini bekliyordum.

"Lütfen canımı yak," dedim, sert ve ağır bir sesle. "Kullan beni. Becer beni. Senden asla kaçamayacağımı göster bana."

Dudakları dudaklarıma çarptı ve sigara göğsüme bastırdı. Bu sadece bir an içindi, sadece yanığın yerleşmesine yetecek kadar. Acı beni korkutmadı, hatta tadını çıkardım.

Kendimi insan gibi hissetmemi sağladı. Et ve kan, zihin ve ruh sonunda tek bir bütün halinde birleşti.

Ağzının içinde inledim, sigarayı yere atıp çizmesinin altında ezerken kalçaları benimkilere sürtünyordu. Dili dudaklarımın arasından kayarak geçti, eli boğazımdaydı ve çenemin hemen altını sıkıyordu.

Eskiden tenimde sigara söndürmeyi bir oyun haline getirmiştım. Bu çirkin bir alışkanlıktı, yıkıcıydı, kendi bedenime duyduğum nefretle doluydu. Manson, eğer istersem onun yerine bunu bana yapacağına dair söz vererek beni durdurdu. Kendimi yok ederken aradığım kontrolü onda bulabilirdim. Ona güvenebileceğim bir şeydi.

Bazen, kendimi parçalara ayırmadan önce birinin bana ne zaman yeterli olduğunu söylemesine ihtiyaç duyuyordum.

Kemerinin tokasını el yordamıyla bulup açtım ve külotunun içinden sikini yakaladım. Elimde sıcacıktı, sıkıtığımda zonkluyordu. Beni dizlerimin üzerine itti ve yüzümü kasıklarına bastırıp derin derin içime çekti. Neredeyse salyalarım akıyordu, başım onun misk kokusuyla dolmuştu.

Külotunu indirdi, ben de parmaklarımı kalçalarına geçirdim ve burnum siyah saçlarına gömülene kadar sikini ağzıma aldım. Bir elini kafatasımın arkasına bastırarak boğazıma soktu.

"Boğul," dedi ve sesindeki zevk beni açlıktan öldürdü. "Benim için ıslat, yavrum."

Öğürene kadar, gözlerim sulanana ve nefes alamayana, ciğerlerim hava için ağrıyana kadar beni tuttu. Ama umurumda değildi. Dayanma sınırına ulaşmak ve onu geçmek istiyordum.

Ağzımdan çekildi ve yüzüme tükürdüğünde dudaklarım hala ayrıktı.

"Teşekkür ederim, efendim." Ona sırttım, üzerimde olmasının verdiği mutlulukla göğsüm vahşi bir kakhahayla gerildi. Beni ayağa kaldırdı ve tırnaklarını omurgamda gezdirerek beni döndürdü.

Bana doğru bastırdı, "Kıpırdama" demeden önce beni yerimde sabitledi. Hemen döneceğim."

Bronco'nun önünü karıştırarak gittiği saniyeler bana sonsuzluk gibi geldi. Nefesimi tuttum, geçen her anı saydım, alnımı pencerenin soğuk camına dayadım. Döndüğünde elinde küçük bir kayganlaştırıcı şişesi vardı.

Ne olur ne olmaz diye her yerde saklıyorduk. Eldiven kutuları, başucu çekmeceleri, ceket cepleri. Hazırlıksız yakalanmayacaktık.

Beni soyarken olduğum yerde durmamı sağladı. Botlardan başlayarak, sarı bağcıkları gevşetmek

için diz çöktü. Kot pantolonumu indirdi, kendim yapmaya çalıştığımda ellerimi tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Sabırlı ol," dedi, ben çıplakken ve o hâlâ giyinikken. Sırtım ona dönüktü, göğsüm araca yaslanmıştı. Böyle kalmak, hareket etmeme ve sadece *bekleme* emirlerine itaat etmek çok zordu. Sabırlı değildim. Beklentiye katlanmak neredeyse imkânsızdı.

"Acıtsın amına koyayım," dedim, omzumu öpüp tırnaklarını kolumda gezdirirken kelimeleri dua eder gibi tekrarlardım. Bir ses duyuldu, bir şişe kapağının tıkırtısı ve sonra parmakları kayganlaştırıcı ile kayganlaşmış beni araştırdı. Boynumun arkasını kavrarken bir tanesi kıçımın içine bastırdı. İkinci bir parmak eklemekten önce acele etmedi ve parmağı içime girdiğinde inledim.

"Daha ister misin?" dedi, parmakları içime pompalanırken sesi kulağımda kısıldı. Sikim Bronco'ya doğru sızıyor, metalin üzerinde pre-cum boncuklanıyordu.

"Daha fazla... lanet olsun, daha fazla ver bana," diye hırladım. Şimdi ihtiyacım vardı, *hemen* şimdi. Beklemek istemiyordum. Acı hakkında yaygara koparmak ve mızızlanmak istemiyordum. Beynimde başka hiçbir şey kalmayana kadar kendimi acı ve ıstırap içinde kaybetmek istiyordum.

Bizi yana kaydırıp ve ben Bronco'nun arkasına doğru eğilene kadar başımı aşağı doğru eğmeye zorladı. Kolundaki titreme bunun için ne kadar istekli olduğunu ele veriyordu. Üçüncü bir parmak içime bastırdı ve yumruğumu ince haliye canımı acıtacak kadar sert bir şekilde vurdum.

"Yap şunu," diye mırıldandım. "Yap, yap, yap, lanet olsun *lütfe* -"

Parmaklarını boğumdan içeri soktu, sikim zıplayıncaya kadar pompaladı ve ben sıkılmış dişlerimin arasından soluk soluğa kaldım. Parmaklarını içimden çektiğinde ellerim yumruk şeklinde düğümlenmişti ve onun yerine sikiğin başı bana doğru bastırdı.

Sırtıma doğru eğildi, dili omurgam boyunca kayıyordu. "Çok fazla gelirse kırmızıyı çağırırsın," dedi ve ben hayal kırıklığı içinde hırladım. Beni uyarmak için boynumu sıktı. "Söz ver bana."

"Tamam, siktir, evet, söz veriyorum -"

İçime bastırdı, sertçe inlememe neden olan yavaş bir acıyla beni gerdi. Boynumdaki tutuşu beni sabitledi, ben ona uyum sağlarken beni yerimde tuttu.

"*Kahretsin*, lanet olsun..." Nefes nefese kaldım, kalçalarını geri çekip tekrar ileri iterek bana çarparken bacaklarım titriyordu. Bu his beni ele geçirdi, yapışkan bir yapışkan gibi beynimin her köşesinde eriyerek yoluna çıkan diğer her şeyi boğdu. Korku yok, hayal kırıklığı yok. Dönen, kaotik düşünceler yok.

Sadece zevk. Sadece acı. Sadece biz.

"İhtiyacın olan bu muydu, yavru?" Kelimeler gırtlaktan geliyordu. Ağzını sırtıma dayayarak konuştu, dişleri sanki kelimeleri etime yerleştirmek istercesine tenimi sıyrıyordu. "Bunu mu hak ediyorsun?"

Cevap vermeye çalıştım. Ama avucuna tükürdü ve etrafıma uzanıp sikimi kavradı ve beni okşadı. Parmakları gözlerimi geri döndüren bir bükme ve çekme hareketiyle üzerimde gezindi. Her zamanki soğukkanlılık çabalarım bir kenara bırakılmıştı; ağzımdan zorla çıkardığı iniltieler dikkatsizce yüksek sesle çıkıyordu. Nefesim kesilerek sikimi eline doğru ittim.

"Bunu hak ediyorum..." Geri dönüşü olmayan bir noktaya düşerken sesim titriyor ve kaslarım geriliyordu. Titremekten başka hareket edemiyordum. Ağzımdan tek bir kelime daha çıkmasını zorlayamıyordum.

Ayak parmaklarımdan ucundan başıma kadar bütün sinirlerim ürperdi. Boşalırken elinin üzerinden döller fişkırdı, kendimi coşku içinde kaybettim. Neredeyse anında dayanılmaz derecede hassaslaştım, kaçmak için bir topun içine kıvrılmak isteyene kadar beni okşamaya devam ederken nefes nefese kaldım.

"Benim için al," diye homurdandı, itişleri yeni bir aciliyetle daha sert geliyordu. Ağır bir şekilde sırtıma yaslandı, kendini içimin derinliklerine gömerken nefes nefese nefesi sıcaktı. Boşalırken aleti

nabız gibi atıyor, vücudu titriyordu.

Neredeyse bir dakika boyunca ikimiz de hareket etmedik. Ayakta durmak için elimizden gelen tek şey bacaklarımızın titremesiydi, nefesimizi tutarken oraya yaslandık.

Sonunda, kelimeler hala titriyor olsa da, sessizce "Seni seviyorum" dedim.

Başını sırtıma yasladı, nefesi tenimi ısıtıyordu. "Ben de seni seviyorum."

Tekrar Bronco'nun arkasına sürünerek çöktüğümüzde kolumu tutarak benden ayrıldı.

"Sana yeterince anlatmıyorum," dedim. "Her zaman bunu düşünüyorum. Sana bakıyorum..." Ona baktım - tenindeki tere, yüzündeki mutlu ışıltıya. "Ve seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyorum ama bir türlü söyleyemiyorum."

Solmakta olan ışıktaki gözleri yarı kapalıydı. "Denediğini biliyorum."

"Daha çok çabalamam gerekiyor. Her zaman doğru yapamadığımı biliyorum. Ne seninle, ne Jess'le, ne Vincent'la, ne de Jason'la. Ama deniyorum. Ve denemeye devam edeceğim. Bunu bilmeni istiyorum."

Onu sevmek beni korkuturdu, tıpkı Jason ve Vincent'ı sevmenin beni korkuttuğu gibi. Kaybedecek çok şey vardı, çok fazla. Ve şimdi.

Şimdi Jessica vardı.

Tanrım, beni

korkutuyordu.

Yan yana uzandık, birbirimize sarıldık ve bir sigara daha yakıp aramızda dolaştırdık. Güneş kaybolmuştu ve uzun otların arasında cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Hava serinliyordu, sıcak nihayet azalmaya başlamıştı.

"Sanırım o da seni seviyor," dedim aniden ve yanıma kaydı. "Jess mi? Bundan şüpheliyim."

"Yapmamalısın. Evden çıktığında senin için ne kadar endişelendiğini görmeliydin." Başım onun koluna yaslanmıştı ve o da kolunu bana doğru kıvırdı. "Sanırım babanla kavga etseydim, o da bana katılırdı."

Başta ondan pek bir şey beklemiyordum. Benim gibi bir adamın onun gibi bir kadından bir şey beklemesi akıllıca olmazdı. Ama o beni şaşırtmayı asla başaramadı. Vahşiydi, hesaba katılması gereken bir güçtü.

- Yine de şimdi zırhındaki çatlakları, güvensizlikleri, endişeleri ve korkuyu görebiliyordum.

Benden düşündüğüm kadar farklı değildi. Belki de bu yüzden bana böyle hissettiriyordu, sanki aynı anda hem ona sarılmak hem de onu kendimden uzaklaştırmak istiyordum.

"Beni sevebileceğini sanmıyorum," dedim ve Manson alay etti.

"Eğer düşündüğün buysa, keşke onun sana nasıl baktığını görebilseydin," dedi. "İkiniz de çok gururlusunuz."

"Üzerinde durmaya değmez," dedim ve uzattığı sigarayı aldım. "Daha uzun süre yanımızda olmayacak."

Bu düşünce hiç hoşuma gitmedi. Aslında, hayatımızdan tekrar kaybolması fikrinden o kadar nefret ediyordum ki, parmaklarımın öfkeyle titremesine neden oluyordu. Kalmalı ve bize bu işi çözmemiz için bir şans vermeliydi.

"Sana eskiden ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Manson söyledi. "Ergenlik çağındayken buraya gelip bir şeyler konuşurduk... Bana bir gün daha görmek istemediğini söyledin..."

Bunu hatırladım, tabii ki hatırladım. Hissettiğim çaresizliği, paylaştığımız acıyı, ne kadar umutsuz olduğumu hatırladım.

"Eğer geceyi atlatabilirsen, güneşi tekrar göreceksin," dedim, bana o zaman söylediği sözleri tekrarlayarak. "Bir sonraki gün doğumunu kovalamaya devam et." Nefes verirken gözlerimi kapattım. "Gece gerçekten çok karanlık geliyor Manson, ama ben hâlâ gün doğumunu kovalıyorum."

Kolumu sıktı ve başını eğerek benimkine bastırdı. "Evet. Son zamanlarda işler istediğimden biraz

daha karanlık bir hal aldı."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçtikten sonra, "Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmamız gerekiyor."

Gitmek

başka bir yerde, kendimize bir mola verelim. Babama siktirip gitmesi için bir şans verelim."

"Öyle mi? Bunu yapabilirim. Vincent'ın ailesi köpeklerle bakabilir." En son ne zaman küçük de olsa bir tatile çıktığımızı hatırlayamıyordum. Sanki o büyük eve taşındığımızdan beri her gün canımızı dişimize takarak çalışıyorduk. "Peki ya Jess? Ondan ayrılmak garip geliyor."

"Onu bırakmayacağız," dedi, dudakları bir gülümsemeye dönüşürken sesi düşünceli çıkıyordu. "Onun için planlarım var."

"Böyle sırtmana bayılıyorum," dedim. Yüzündeki o sadist gülümseme sadece bela anlamına geliyordu ve ben buna hazırdım. "Planın nedir?"

"Bana en büyük fantezisinden bahsetti," dedi başparmağını çenesinde gezdirerek. "Nasıl çalınıp götürülmek, boyun eğdirilmek, tüm endişelerinin ve kaygılarının yok olmasını istediğinden bahsetti. Ben bu fanteziyi gerçekleştirelim derim."

Bunu düşününce sırtımdan bir ürperti geçti. "Oh, evet. Küçük güzel oyuncağımızı kapıp götürmek ve onu kendimize saklamak mı? Tam da ihtiyacım olan tatile benziyor."

Beni heyecanlandıran sadece şehvet değildi. Jess'i kendime çekme ve beni ne kadar delirtmiş olursa olsun onu asla bırakmama ihtiyacı gün geçtikçe daha da yoğunlaşıyordu. Terk edilme sorunlarım vardı ve Jess'in bizim hakkımızda ne hissettiğini bilmiyordum ama bunun onun nihai fantezisi olduğunu bilmek göğsümde gülünç bir umut patlamasına neden oldu.

Ona verebileceğimiz bir şey istiyordu. Bir kaçış, karanlığı için bir çıkış, tüm iğrenç arzularını gerçekleştirebileceği güvenli bir yer. Ona bunu vermek *istedim*. Korkuları ne olursa olsun, istediği her şeye ve daha fazlasına sahip olabileceğini göstermek istedim.

Bu sefer farklı olması gerekiyordu. Kazanmak için, yıllardır gözümüzün önünde sallanan bir ödül almak için gereken her kuralı çiğneyecektim.

Bu *bizim* oyunumuzdu ve sonunda onu bizim yapmak için ne gerektiği umurumda değildi.

Devam edecek...

TEŞEKKÜR

The Dare'i yayınladığımda, sapıkça, tuhaf, Cadılar Bayramı'nı konu alan bir romanın pek ilgi göreceğini düşünmemiştim. Ancak giderek daha fazla insan okudukça, beğendikçe ve benimle bu konuda konuştukça, bir şey çok netleşti: Manson, Jess ve palyaço çocukların hikayesi henüz sona eremezdi. Okuyucular daha fazlasını öğrenmek istiyordu ve ben de bu karakterlere geri dönmek istedim, onlara hikayelerini gerektiği gibi anlatmaları için alan vermek istedim.

Bu yüzden ilk teşekkürü Cesaret'in devam etmesini isteyen herkese sunmalıyım. Manson, Jess, Jason, Vincent ve Lucas'ın anlatılması gereken bir hikayesi olduğunu bilen herkese, ben bu kitabı yazarken SABIRLA bekleyen herkese. Size sonsuz minnettarım.

Kocama, her zaman olduğu gibi bu süreçte de benim en iyi ve en kötü yanlarımı görüyorsun. Çöküşlerimi, gözyaşlarımı ve tüm şüphelerimi teselli ediyorsun. Ve gerçekten yemek yememi ve arada sırada evden dışarı çıkmamı sağlıyorsun. Beni her zaman desteklediğin, bana değer verdiğin ve bu kitaplara ilham veren tüm sevgini gösterdiğin için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız Manson Reed de olmazdı.

Sevgili editörüm Z'ye, bu tuğla gibi el yazması üzerinde yaptığın tüm çalışmalar için teşekkür ederim! Bu kitapları parlatmak için sana her zaman güvенеbileceğimi biliyorum.

Tasha, betam olduğun için çok teşekkür ederim! Ve yarı zamanlı terapistim, lol. Sen olmasaydın bu kitap böyle olmazdı.

JLCR Yazar Hizmetleri'ndeki tüm harika insanlara, her şey için teşekkür ederim! Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.

Bethany'ye, senin tam anlamıyla Süper Kadın olduğuna ikna oldum. Yorulmak bilmeden çalıştığın ve bu kitaplara inandığın için teşekkür ederim.

Wicked Dark Desires okuyucu grubuma ve ARC ekibime, hepiniz her gün bana ilham veriyorsunuz ve bir yazar olarak beni her zaman geliştirmeye teşvik ediyorsunuz. Sizden aldığım inanılmaz destek ve nezaket olmasaydı bu kitaplar asla bitmezdi. Teşekkür ederim!

Yazdığım herhangi bir şeye olan sevgilerini paylaşmak için zaman ayıran tüm bookstagrammer'lara, blog yazarlarına, TikTok yaratıcılarına, eleştirmenlere ve sanatçılara ne kadar teşekkür etsem azdır. Kitap camiasında gördüğüm yaratıcılık ve sevgi gerçekten inanılmaz ve bunun bir parçası olduğum için çok minnettarım.

Ve son olarak, bu kitabı eline alan her bir okuyucuya teşekkür ederim. Sizi tuhaf, müstehcen, vahşi bir maceraya çıkaracağım konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür ederim. Söz veriyorum çok daha fazlası gelecek.

Bir dahaki
sefere kadar,
Harley

HARLEY LAROUX TARAFINDAN DA YAZILMIŖTIR

The Dare

Dirty First Dates (Kısa Erotika Serisi)

Cadılar Bayramı

Hayaleti The

Arcade The

Museum

Ruhlar Üçlemesi (Paranormal Romantizm)

İntikam İçin Ruhunu

Almak

YAZAR HAKKINDA

Harley, Yeni Yetişkin Erotika, Erotik Korku ve Karanlık Romantizm yazarıdır. Karanlık ve sapkın tarafta buharlı hikayeler hazırlamaktan hoşlanıyor, ne kadar ürpertici olursa o kadar iyi. Harley, kocası ve üç kedisiyle birlikte Washington'da yaşıyor. Korku filmlerini, sek kırmızı şarapları ve neredeyse her zaman yanan bir mumu seviyor. Çoğu gün kucağında en az bir kediyle masasında çay içerken bulunabilir.

Harley Laroux'u bu sosyal platformlarda bulabilirsiniz:

Twitter → @harleylaroux

Instagram → @harleylarouxwriter

Facebook → @harleylarouxwriter

Harley Laroux'nun Facebook Okuyucu Grubu Wicked Dark Desires'a katılarak gelecek kitaplarla ilgili özel ön gösterimler ve bilgiler edinin.

